

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

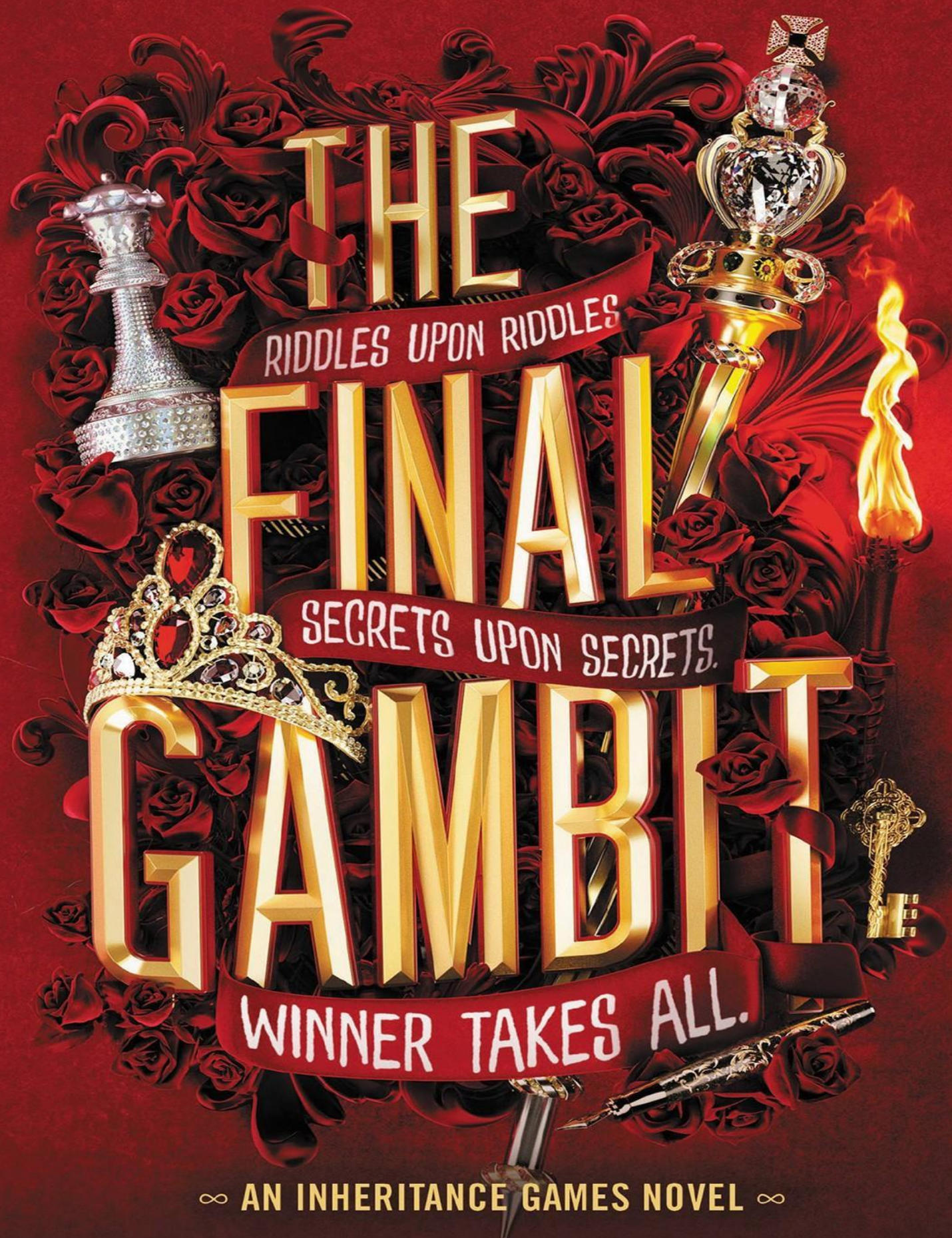
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

∞ AN INHERITANCE GAMES NOVEL ∞

JENNIFER LYNN BARNES

#1 New York Times bestselling author

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranley.org>

THE FINAL GAMBIT

I#FLIRITA#CEOYUNLAR #0VEL=

1 numaraYeniYorkZamanlaren iyi satışAdiyorsunR

JENNIFER LYNN BARNES

LITTLE, BROWN AND COMPANY

Ücretsiz PDF kitap okuma: <http://www.rantey.org>

Bu kitap kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylara, yerlere veya yaşayan veya ölü kişilere herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2022, Jennifer Lynn Barnes'a aittir.

Kapak resmi telif hakkı © 2022, Katt Phatt. Kapak tasarımı Karina Granda'ya ait. Kapak telif hakkı © 2022, Hachette Book Group, Inc.

Hachette Book Group, özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini destekler. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptaki materyalleri (inceleme amaçları dışında) kullanmak için izin istiyorsanız, lütfen iletişime geçin. izinler@hbgusa.com. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Little, Brown and Company
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
Bizi ziyaret edin LBYR.com

Birinci Basım: Ağustos 2022

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc.'in bir bölümüdür. Little, Brown adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc.'in ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Kongre Kütüphanesi Yayında Kataloglama Veri
Adları: Barnes, Jennifer (Jennifer Lynn), yazar.

Başlık: Son kumar / Jennifer Lynn Barnes.

Tanım: New York ; Boston : Little, Brown and Company, 2022. | Seri:

Bir miras oyunları romanı | Kitle: 12+ yaş. | Özet: “On sekiz yaşındaki Avery Grambs, milyarlarca dolarlık Hawthorne servetini devralmasına haftalar kaldı, ancak önce intikam peşinde koşan eski bir düşmana karşı tehlikeli bir oyunda hayatta kalması gerekecek.”—Yayıncı tarafından sağlanmıştır.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022017764 | ISBN 9780316370950 (ciltli) | ISBN 9780316371124 (e-kitap) | ISBN 9780316466301 (uluslararası) | ISBN 9780316485050 (Walmart'a özel sürüm) | ISBN 9780316451338 (B&N'ye özel sürüm)

Konular: CYAC: Miras ve miras—Kurgu. | Zenginlik—Kurgu. | Bulmacalar—Kurgu. | Sırlar—Kurgu. | Aileler—Kurgu. | LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PZ7.B26225 Fin 2022 | DDC [Fic]—dc23

LC kaydı şu adreste mevcuttur:

<https://lccn.loc.gov/2022017764>

ISBN'ler: 978-0-316-37095-0 (ciltli), 978-0-316-37112-4 (e-kitap), 978-0-316-46630-1 (int'l), 978-0-316-48505-0 (Walmart'a özel sürüm), 978-0-316-45133-8 (B&N'ye özel sürüm)

E3-20220730-JV-NF-ORI

İçindekiler

KAPAK BAŞ

SAYFA

TELİF

HAKKI

ÖZGÜRLÜK

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3 4.

BÖLÜM

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

25. BÖLÜM

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27

28. BÖLÜM

BÖLÜM 29

30. BÖLÜM

31. BÖLÜM

32. BÖLÜM

33. BÖLÜM

34. BÖLÜM

35. BÖLÜM

36. BÖLÜM

37. BÖLÜM

38. BÖLÜM

39. BÖLÜM

40. BÖLÜM

41. BÖLÜM

42. BÖLÜM

43. BÖLÜM

44. BÖLÜM

45. BÖLÜM

46. BÖLÜM

47. BÖLÜM

48. BÖLÜM

49. BÖLÜM

50. BÖLÜM

51. BÖLÜM

52. BÖLÜM

53. BÖLÜM

54. BÖLÜM

55. BÖLÜM

56.Bölüm 57.

BÖLÜM 58.

BÖLÜM 59.

BÖLÜM 60.

BÖLÜM 61.

BÖLÜM 62.

BÖLÜM 63.

BÖLÜM 64.

BÖLÜM 65.

BÖLÜM

66.Bölüm 67.

BÖLÜM 68.

BÖLÜM 69.

BÖLÜM 70.

BÖLÜM 71.

BÖLÜM

[72. BÖLÜM](#)

[73. BÖLÜM](#)

[74. BÖLÜM](#)

[75. BÖLÜM](#)

[76. BÖLÜM](#)

[77. BÖLÜM](#)

[78. BÖLÜM](#)

[79. BÖLÜM](#)

[80. BÖLÜM](#)

[81. BÖLÜM](#)

[82. BÖLÜM](#)

[83. BÖLÜM](#)

[84. BÖLÜM](#)

[85. BÖLÜM](#)

[86. BÖLÜM](#)

[BİR YIL SONRA...](#)

[TEŞEKKÜRLER DAHA](#)

[FAZLASINI KEŞFET](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

[AYRICA JENNIFER LYNN BARNES TARAFINDAN](#)

William için

**Kitap eşantiyonlarını, ön incelemeleri, fırsatları ve daha fazlasını
keşfedin.**

[Daha fazla bilgi edinmek için buraya dokununuz.](#)

LITTLE, BROWN AND COMPANY
BOOKS FOR YOUNG READERS

BÖLÜM 1

İÇİNDE On sekizinci doğum günün hakkında konuşmamız gerek.” Alisa'nın sözleri, Hawthorne House'un beş kütüphanesinin en büyüğünde yankılandı. Yerden tavana raflar iki kata kadar uzanıyor, çoğu paha biçilemez, her biri bu odayı inşa eden adamı hatırlatan ciltli ve deri ciltli ciltlerle çevremizi sarıyordu.

Bu ev. Bu hanedan.

Diz çöküp elimi maun döşeme tahtalarının üzerinde gezdirirken, parmaklarımla dikiş yerlerinde düzensizlikler ararken, Tobias Hawthorne'un hayaletinin beni izlediğini neredeyse hayal edebiliyordum.

Hiçbirini bulamayınca ayağa kalktım ve Alisa'nın ifadesine cevap verdim. "Öyle mi?" Söyledim. “Biz mi*Gerçekten?*”

"Yasal olarak mı?" Müthiş Alisa Ortega bana tek kaşını kaldırdı. "Evet. Zaten azat edilmiş olabilirsin, ama iş mirasının şartlarına gelince...”

"On sekiz yaşıma geldiğimde hiçbir şey değişmez," dedim bir sonraki hamlem için odayı tararken. "Hawthorne House'da bir yıl yaşamadan miras almayacağım."

Avukatımı bilecek kadar iyi tanıyordum.Oasıl konuşmak istediği şey buydu. Doğum günüm on sekiz Ekim'di. Kasım ayının ilk haftasında yılı dolduracaktım ve anında gezegendeki en zengin genç olacaktım. O zamana kadar odaklanmam gereken başka şeyler vardı.

Kazanmak için bir bahis. En iyisi bir Hawthorne.

"Ne olursa olsun..." Alisa, yüksek hızlı bir tren kadar kolayca caydırılıyordu. "Doğum günün yaklaşırken, konuşmamız gereken bazı şeyler var."

homurdandım. "Kırk altı milyar mı?"

Alisa bana bıkkın bir şekilde bakarken, görevime konsantre oldum.

Hawthorne Evi gizli geçitlerle doluydu. Jameson hepsini bulamayacağıma dair benimle bahse girmişti. Masa görevi gören devasa ağaç gövdesine göz atarak botumun iç kısmına sabitlenmiş kılıfa uzandım ve masanın yüzeyinde doğal bir çatlak olup olmadığını test etmek için bıçağımı çıkardım.

Silahsız bir yere gidemeyeceğimi zor yoldan öğrenmiştim. "Temizlik kontrolü!" Xander "Yaşayan, Nefes Alan Bir Rube Goldberg'im Makine" Hawthorne başını kütüphaneye uzattı. "Avery, birden ona kadar bir ölçekte, şu anda dikkatini dağıtmaya ne kadar ihtiyacın var ve kaşlarına ne kadar bağlısın?"

Jameson dünyanın diğer ucundaydı. Grayson, Harvard'a gittiğinden beri bir kez bile aramamıştı. Xander, kendimi BHFF olarak atadım—*Sonsuza Kadar En İyi Hawthorne Arkadaş*- kardeşlerinin yokluğunda moralimi yüksek tutmayı kutsal görevi olarak gördü.

"Bir," diye yanıtladım. "Ve on."

Xander hafifçe eğildi. "Öyleyse sana veda ediyorum." Bir anda ortadan kayboldu.

Önümüzdeki on dakika içinde kesinlikle bir şeyler patlıyordu. Alisa'ya dönerek odanın geri kalanını içtim: sonsuz gibi görünen raflar, yukarı doğru kıvrılan dövme demir merdivenler. Buraya ne söylemeye geldiğini söyle, Alisa.

"Evet, Lee-Lee," dedi derin, bal gibi bir ses koridordan. "Bizi aydınlatın." Nash Hawthorne, alamet-i farikası olan kovboy şapkasını eğmiş halde kapıda yerini aldı.

Nash. Alisa güç takımını zırh gibi giymişti. "Bu seni ilgilendirmez."

Nash kapı pervazına yaslandı ve tembel tembel sağ ayağını sol ayak bileğinin üzerine attı. "Çocuk gitmemi söylüyor, gidiyorum." Nash, Alisa'ya benimle güvenmiyordu. Aylardır yoktu.

"İyiyim Nash," dedim. "Gidebilirsin."

"Sanırım yapabilirim." Nash, kapı çerçevesini itmek için hiçbir harekette bulunmadı. Dört Hawthorne kardeşin en büyüğüydü ve diğer üçüyle sürüye binerdi. Geçen yıl boyunca, bunu bana uzattı. O ve kız kardeşim aylardır "çıkıyorlardı".

Randevu gecesi değil mi? Diye sordum. "Ve bu, olman gereken bir yerin olduğu anlamına gelmiyor mu?"

Nash kovboy şapkasını çıkardı ve sabit gözlerini benimkilere dikti.

"Dolar çörek," dedi odadan çıkmak için dönerek, "seninle bir tröst kurma konusunda konuşmak istiyor."

Alisa'ya dönmeden önce Nash'in işitme mesafesinden çıkmasını bekledim. "Tröst mü?"

"Sadece seçeneklerinin farkında olmanı istiyorum." Alisa ayrıntılardan yasal bir kolaylıkla kaçındı. "İncelemen için sana bir dosya hazırlayacağım. Şimdi, senin doğum gününle ilgili olarak bir de parti meselesi var."

Parti yok, dedim hemen. İstedğim son şey, doğum günümü manşetlere giren, hashtag patlayan bir etkinliğe dönüştürmekti.

"Favori bir grubunuz var mı? Veya şarkıcı? Eğlenceye ihtiyacımız olacak. Gözlerimin kısıldığını hissedebiliyordum. "Parti yok, Alisa."

"Davetli listesinde görmek istediğin biri var mı?" Alisa dediğinde *herhangi biri*, tanıdığım insanlardan bahsetmiyordu. Ünlülerden, milyarderlerden, sosyetiklerden, asillerden bahsediyordu...

"Davetli listesi yok," dedim, "çünkü parti vermiyorum."

"Gerçekten optiği dikkate almalısın..." diye başladı Alisa ve ben kulak asmadım. Ne söyleyeceğini biliyordum. Bunu neredeyse on bir aydır söylüyordu. *Herkes bir Külkedisi hikayesini sever.*

Kuyu, *Bu Külkedisi* kazanmak için bir iddiaya girdi. Ferforje merdivenleri inceledim. Saat yönünün tersine üç spiral. Ama dördüncüsü... Ona doğru yürüdüm, sonra basamakları tırmandım. İkinci katın sahanlığında parmaklarımı merdivenlerin karşısındaki rafın altında gezdirdim. *Bir yayın.* Onu tetikledim ve kavisli rafın tamamı geriye doğru kıvrıldı.

On iki numara. pis pis gülümsedim. *Bunu al, Jameson Winchester Hawthorne.*

"Parti yok," diye tekrar Alisa'ya seslendim. Sonra duvarın içinde kayboldum.

BÖLÜM 2

TO gece yatağa girdim, Mısır pamuğundan çarşaflar tenimde serin ve pürüzsüzdü. Jameson'un aramasını beklerken, elim komodine, anahtar şeklindeki küçük, bronz bir iğneye gitti.

"Bir el seç." Jameson iki yumruğunu uzatıyor. Sağ eline hafifçe vuruyorum ve parmaklarını açarak bana boş bir avucu gösteriyor. Solu deniyorum - aynı. Sonra parmaklarımı yumruk haline getirdi. Onları açıyorum ve iğne avucumun içinde duruyor.

"Anahtarları hepimizden daha hızlı çözdün," diye hatırlattı Xander. "Bunun için geçmiş zaman!"

Nash, "Üzgünüm evlat," dedi. "Altı ay oldu. Artık bizden birisin."

Grayson hiçbir şey söylemedi ama iğneyi takmak için uğraştığımda iğne parmaklarımdan düştüğünde yere düşmeden yakalıyor.

O anı bir başkasının içine girmek istedi—Grayson, ben, şarap mahzeni-ama buna izin vermezdim. Son birkaç ayda, kendi dikkat dağıtma yöntemlerimi geliştirdim. Telefonumu kaptım, bir kitle fonlaması sitesine girdim ve şunu aradım:*Sağlık Faturaları* Vekira.Hawthorne serveti altı hafta daha bana ait değildi ama McNamara, Ortega ve Jones'daki ortaklar neredeyse limitsiz bir kredi kartım olduğunu çoktan görmüşlerdi.

*Hediyeyi anonim tutun.*O kutuyu tekrar tekrar tıkladım. Sonunda telefonum çaldığında arkama yaslanıp cevap verdim. "Merhaba."

"Kelimenin bir anagramına ihtiyacım var*çıplak*" Jameson'ın sesinde bir enerji uğultusu vardı.

"Hayır, bilmiyorsun." yan tarafıma döndüm. "Toskana nasıl?"

"İtalyan Rönesansının doğum yeri mi? Dolambaçlı yollar, tepeler ve vadilerle dolu, uzaktan bir sabah sisi yayılıyor ve ormanlar o kadar altın kırmızısı yapraklarla dolu ki, tüm dünya en iyi şekilde yanıyormuş gibi hissediyor? Şu Toskana mı?"

"Evet," diye mırıldandım. "Şu
Toskana." "Daha iyisini gördüm."
Jameson!

"Önce ne duymak istersin Mirasçı: Siena mı, Floransa mı, yoksa üzüm
bağları mı?"

istedim*hepsini*, ancak Jameson'ın seyahat etmek için standart Hawthorne
boşluk yılını kullanmasının bir nedeni vardı. "Bana villadan bahset."*Bir şey
buldun mu?*

Toskana villanız on yedinci yüzyılda inşa edilmiş. Güya bir çiftlik evi
ama daha çok bir kaleye benziyor ve yüz dönümden fazla zeytin bahçesiyle
çevrili. Bir havuz, odun ateşinde pizza fırını ve eve özgü büyük bir taş
şömine var."

hayal edebiliyordum. Canlı bir şekilde - ve sadece bir klasör fotoğrafım
olduğu için değil. "Peki şömineyi kontrol ettiğinizde?" olup olmadığını
sormama gerek yoktu*vardı* şömineyi kontrol etti.

"Bir şey buldum."

Doğrudum, saçlarım sırtımdan düşüyordu. "Bir
ipucu?" "Muhtemelen," diye yanıtladı Jameson.

"Ama hangi yapboz için?"

Tüm vücudum elektriklenmiş gibiydi. "Sen söylemezsen ben
söylerim.*sonsen*, Hawthorne."

"Ve ben," diye yanıtladı Jameson, "bitirilmekten büyük keyif alırdım."
Hain dudaklarım bir gülümsemeyle tehdit etti. Zaferi tadan Jameson bana
cevabımı verdi. "Üçgen bir ayna buldum."

Aynen öyle, beynim yarışlara gitti. Tobias Hawthorne torunlarını
bulmacalar, bilmeceler ve oyunlarla büyütmişti. Ayna muhtemelen bir
ipucuydu ama Jameson haklıydı: Hangi oyunun parçası olması gerektiğini
söylemek mümkün değildi. Her halükarda, dünyayı dolaşarak aradığı şey bu
değildi.

"Diskin ne olduğunu bulacağız." Jameson aklımı okumak kadar iyi.
"Dünya tahtadır, Mirasçı. Sadece zarları atmaya devam etmeliyiz."

Belki, ama bu sefer bir iz takip etmiyorduk ya da yaşlı adamın
oyunlarından birini oynamıyorduk. Ortada cevaplar olabileceğini umarak
karanlıkta etrafı kolaçan ediyorduk - eşmerkezli dairelerle oyulmuş madeni
paraya benzeyen küçük bir diskin neden bir servet değerinde olduğunu bize
söyleyecek cevaplar.

Tobias Hawthorne'un adaşı ve tek oğlu neden o diski anneme
bırakmıştı?

Toby ortadan kaybolup tekrar ölü taklidi yapmadan önce neden onu benden geri almıştı?

Toby ve o disk annemle olan son bağlantılarımdı ve onlar da gitmişti. Bunu uzun süre düşünmek canımı yakıyordu. "Bugün geçitlere başka bir giriş buldum," dedim aniden.

"Gerçekten mi?" Jameson, valsini başında elini uzatmanın sözlü eşdeğeri olarak yanıtladı. "Hangisini buldun?"

"Dairesel kitaplık."

Telefon hattının diğer ucunda kısa ama anlaşılmaz bir sessizlik oldu.

Farkındalık üzerime geldi. "Onu bilmiyordun." Zafer çok tatlıydı. "Nerede olduğunu söylememi ister misin?" mırıldandım.

"Geri döndüğümde," diye mırıldandı Jameson, "onu kendim bulurum."

Ne zaman geri döneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yakında Hawthorne House'daki yılın dolacaktı. özgür olurum Her yere gidebilir, her şeyi yapabilirdim *veher şey*.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Jameson'a sordum. Kendime çok fazla düşünme izni veririm*her şey*, İçinde boğulurdum - istemekte, özlemekte, her şeye sahip olabileceğimize inanmakta.

"Santorini," diye yanıtladı Jameson. "Ama bir kelime söyle Mirasçı ve..."

"Devam etmek. Bakmaya devam et." Sesim kısıldı. "Bana her şeyi anlatmaya devam et."

"Her şey?" Jameson kaba, alçak bir tonda tekrarladı, bu da bana onunla orada olsaydım ikimizin neler yapabileceğini düşündürürdü.

Midemin üzerine yuvarlandım. "Aradığın anagram? Onun *yoğurmak*"

BÖLÜM 3

İÇİNDE Hayırseverlik törenleri ve hazırlık sınavları, Jameson'la sohbet edilen geceler ve Grayson'ın bir gün lanet olası bir telefonu açıp açmayacağını merak ederek harcanan çok fazla zaman bulanıklığı içinde eekler geçti.

Odak. Her şeyi aklımdan uzaklaştırarak nişan aldım. Silahın namlusuna bakarak nefes alıp verdim ve ateş ettim - sonra bir tane daha.

Hawthorne arazisi, kendi atış poligonu da dahil olmak üzere her şeye sahipti. Ben silahlı biri değildim. Bu benim eğlence anlayışım değildi. Ama ikisi de savunmasız değildi. Çenemi açmaya zorlayarak silahımı indirdim ve kulaklığımı çıkardım.

Nash hedefimi inceledi. "Güzel gruplandırma, evlat."

Teorik olarak, asla bir tabancaya ya da botumdaki bıçağa ihtiyacım olmaz. Teorik olarak, Hawthorne malikanesi aşılmazdı ve dünyaya çıktığımda her zaman yanımda silahlı güvenlik olurdu. Ama Tobias Hawthorne'un vasiyetinde ismim geçtiğinden beri bana ateş edilmiş, neredeyse havaya uçmuş ve kaçırılmışım.*teorik*abusları uzak tutmamıştı.

Nash bana karşı koymayı öğretmişti. "Avukatın sana o emanet evrakını getirdi mi?" diye sordu.

Avukatım eski sevgilisiydi ve onu çok iyi tanıyordu. "Belki," diye yanıtladım, Alisa'nın açıklaması kulaklarımda çınlıyordu.*Tipik olarak, sizin yaşınızdaki bir varis söz konusu olduğunda, belirli güvenceler uygulanacaktır. Bay Hawthorne onları dikmeyi uygun görmediği için, bu sizin düşünmeniz gereken bir seçenek.*Alisa'ya göre, parayı bir tröste yatırırsam, benim adıma serveti korumak ve büyütmekle görevli bir müteveli olur. Alisa ve McNamara, Ortega ve Jones'daki ortaklar, talep ettiğim hiçbir şeyin reddedilmeyeceği anlayışıyla, müteveli olarak hizmet etmeye elbette istekli olacaklardı.*Geri alınabilir bir tröst, dizginleri tamamen elinize almaya hazır olana kadar üzerinizdeki baskıyı en aza indirecektir.*

Nash, bakışlarımı onunkilerle yakalamak için eğilerek, "Tekrar hatırlat," dedi. "Pis dövüşmekle ilgili kuralımız nedir?"

Konu Alisa Ortega olduğunda sandığı kadar kurnaz değildi ama yine de soruyu yanıtladım. "Kirli dövüş diye bir şey yoktur," dedim Nash'e, "eğer kazanırsan."

4. BÖLÜM

On sekizinci doğum günümün sabahı - ve övülen Heights Country Gündüz Okulu'ndaki sonbahar tatilinin ilk günü - kapımda asılı tarif edilemez derecede muhteşem bir balo elbisesi görmek için uyandım. Koyu, narin, büyüleyici bir desende onbinlerce minik siyah mücevherle işaretlenmiş bir korsajı olan, koyu bir gece yarısı yeşiliydi, yere kadar uzanıyordu.

Dur ve bak bir elbiseydi. Nefesi kesilen ve tekrar bakan bir elbise.

Manşet kapma, hashtag patlayan bir siyah kravat etkinliğinde giyilecek türden.*Lanet olsun, Alisa.* Elbiseye doğru yürüdüm, isyankar hissediyordum -sonra askıdan sarkan notu gördü:*CESUR OLSA BENİ GİYİN.*

Bu Alisa'nın el yazısı değildi.

Jameson'ı Black Wood'un kenarında buldum. Vücuduna çok iyi oturan beyaz bir smokin giymişti ve Tanrı'ya dürüst bir sıcak hava balonunun yanında duruyordu.

Jameson Winchester Hawthorne. Balo elbisesi beni ağırlaştırmıyormuş gibi, kalçama bıçak bağlı değilmiş gibi koştum.

Jameson beni yakaladı, vücutlarımız çarpışıyordu. "Doğum günün kutlu olsun, Mirasçı." Bazı öpücükler yumuşak ve nazikti ve bazıları ateş gibiydi.

Sonunda, bir seyircimiz olduğunun farkına varmak beynime nüfuz etmeyi başardı. Oren ihtiyatlıydı. bakmıyordudeama güvenlik şefim Jameson Hawthorne'un benimle yalnız uçup gitmesine izin vermeyecekti.

İstemedenden geri çekildim. "Bir sıcak hava balonu?" Jameson'a kuru bir şekilde sordum. "Gerçekten mi?"

"Seni uyarmalıyım, Mirasçı..." Jameson kendini sepetin kenarına doğru savurdu ve çömeldi. "Doğum günlerinde tehlikeli derecede iyiyimdir."

Jameson Hawthorne pek çok şeyde tehlikeli derecede iyiydi.

Elini bana doğru tuttu. Aldım ve buna alışmış gibi davranmaya bile çalışmadım - hepsine, hiçbirine,o. Bir milyon yıl geçse de Tobias Hawthorne'un bana bıraktığı hayat hâlâ nefesimi kesecekti.

Ören benden sonra balona bindi ve bakışlarını ufka dikti. Jameson ipleri attı ve aleve çarptı.

Yukarı doğru fırladık.

Havada, kalbim boğazımda, Hawthorne Evi'ne baktım. "Nasıl sürüyorsun?" Jameson'a sordum, çünkü ikimiz ve çok sağduyulu korumam dışında her şey küçüldü ve uzaklaştı.

"Yapamazsın." Jameson'ın kolları gövdeme dolandı. "Bazen Mirasçı, yapabileceğin tek şey rüzgarın hangi yönden estiğini anlamak ve bir rota çizmek."

Balon sadece başlangıçtı. Jameson Hawthorne yarı yolda hiçbir şey yapmadı.

Gizli bir piknik.

Körfez'e bir helikopter yolculuğu.

Paparazzilerden hızla uzaklaşmak.

Sahilde yalınayak, yavaş dans.

Okyanus. Bir uçurum. Bahis. Bir yarış. Bir cesaret.*Bunu hatırlayacağım.*Helikopterle eve dönerken hissettiğim ezici duygu buydu.*Hepsini hatırlayacağım.*Bundan yıllar sonra, hala yapabilirdim*hissetmek*BT. Balo elbisesinin ağırlığı, yüzüme çarpan rüzgar. Tenimde güneşin ısıttığı kumlar ve dilimde eriyen çikolata kaplı çilekler.

Gün batımında neredeyse evdeydik. Mükemmel bir gün olmuştu. Kalabalık yok. Ünlü yok. Hayır... "Parti," dedim helikopter Hawthorne malikanesine yaklaşırken ve aşağıdaki manzarayı gördüm. Budama bahçesi ve bitişindeki çimenlik binlerce minik ışıkla aydınlatılıyordu ve işin en kötüsü bu değildi.

"Orası bir dans pisti olmasa iyi olur," dedim Jameson'a karamsar bir tavırla.

Jameson iniş için helikopteri aldı, başını geriye attı ve gülümsedi. "Dönme dolap hakkında yorum yapmayacak mısın?"

Beni Evden çıkarması gerekmesine şaşmamalı. "Sen ölü bir adamsın, Hawthorne."

Jameson motoru durdurdu. "Neyse ki, Varis, Hawthorne adamlarının dokuz canı var."

Karaya çıkıp bahçeye doğru yürürken Oren'e baktım ve gözlerimi kıstım. "Bunu biliyordun," diye suçladım.

"Siteye giriş için incelemem gereken bir konuk listesi sunulmuş olabilir." Güvenlik şefimin ifadesi kesinlikle okunaksızdı... ta ki parti tam anlamıyla ortaya çıkana kadar. Sonra *oneredeysegülümsedi*. Ayrıca o listedeki birkaç ismi veto etmiş de olabilirim."

ve tarafından *bir kaç*, Bir an sonra anladım, neredeyse hepsini kastetmişti.

Dans pisti gül yapraklarıyla kaplıydı ve tepeden çaprazlama gelen, gecenin karanlığında ateşböcekleri gibi usulca parıldayan narin ışık dizileriyle aydınlatılıyordu. Bir kraliyet düğünde görmeyi umduğum türden bir pastanın solunda bir yaylı dörtlü çalışıyordu. Dönme dolap uzakta döndü. Smokinli garsonlar tepsiler dolusu şampanya ve ordövr taşıyordu.

Ama misafir yoktu.

"Sever misin?" Libby yanımda belirdi. Bir gotik peri masalından fırlamış gibi giyinmişti ve kulaktan kulağa sırtıyordu. "Siyah gül yaprakları istedim ama bu da güzel."

"*Nedir-dir*Bu?" nefes aldım

Kız kardeşim omzunu benimkine çarptı. "Biz buna içe dönüklerin balosu diyoruz."

"Burada kimse yok." Kendi gülüşümün oluştuğunu hissedebiliyordum.

"Doğru değil," diye yanıtladı Libby neşeyle. "Buradayım. Nash süslü yemeklere burun kıvırdı ve ızgaranın başına geçti. Bay Laughlin, Bayan Laughlin'in gözetimi altında dönme dolabı işletiyor. Thea ve Rebecca bir *Süper-Buzdan* heykellerin arkasında çalınan anlar. Xander sürprizini izliyor ve işte Zara ve Nan!"

Bastonla dürtülmek için tam zamanında döndüm. Jameson'ın büyük büyükannesi bana dik dik bakarken teyzesi ciddi bir şekilde eğlenerek bana baktı.

"Sen, kızım," dedi Nan, bu benim adımın onun versiyonuydu. "O elbisenin yakası seni sürtük gibi gösteriyor." Bana bastonunu salladı, sonra homurdandı. "Onaylıyorum."

"Ben de öyle," sol tarafımdan bir ses yükseldi. "Faksla mutlu yıllar, seni güzel kumsal."

"Max?" En iyi arkadaşıma baktım, sonra tekrar Libby'ye baktım. "Sürpriz!"

Yanımda, Jameson sırttı. "Alisa çok daha büyük bir parti olacağı izlenimine kapılmış olabilir."

Ama yoktu. Sadece...*biz*.

Max kolunu bana doladı. "Bana üniversitenin nasıl olduğunu sor!" "Kolej nasıl?" diye sordum, hala kesinlikle yerdeydim.

Max sırttı. "Ferris Wheel Leapfrog Death Match kadar eğlenceli değil."

"Dönme Dolap Birdirbir Ölüm Maçı?" Tekrarladım. Xander her yere bunu yazmıştı. İkisinin iletişim halinde kaldığını kesinlikle biliyordum.

"Kim kazanıyor?" Jameson başını iki yana salladı.

Max cevap verdi, ama ben daha ne dediğini anlayamadan, gözümün ucuyla bir hareket gördüm - ya da belki de hissettim. algılandı. Grayson Hawthorne, tamamen siyahlara bürünmüş, diğer adamların eski püskü tişörtler giydiği gibi on bin dolarlık bir smokini giyerek dans pistine çıktı.

O eve geldi. Bu düşünceye, onu son gördüğüm zamana ait bir hatıra eşlik etti: *Grayson, kırık. Ben, onun yanında.* Şimdiki zamana geri döndüğümüzde, Grayson Hawthorne gözlerini bir anlığına benimkilere dikti, sonra onları grubun geri kalanında gezdirdi. "Dönme Dolap Birdirbir Ölüm Maçı," dedi sakince. "Bu asla iyi bitmez."

BÖLÜM 5

TErtesi sabah, yatağımın ucuna saçılmış balo elbisemin görüntüsüyle uyandım. Jameson yanımda uyuyordu. Parmak uçlarımı çenesinde gezdirme, göğsünden aşağı inen yara izine hafifçe dokunma dürtümü bastırdım.

Ona o yara izinin nasıl olduğunu defalarca sormuştum ve bana bir düzine farklı cevap vermişti. Bazı versiyonlarda, suçlu pürüzlü bir kayaydı. Bir çelik çubuk. Bir ön cam.

Bir gün gerçek cevabı alacaktım.

Kendime Jameson'ın yanında bir dakika daha izin verdim, sonra yatağımdan kaydım, Hawthorne rozetimi aldım, giyindim ve aşağı indim.

Grayson yemek odasında tek başınaydı.

"Eve varacağını düşünmemiştim," dedim, bir şekilde onun karşısındaki koltuğa oturmayı başarak.

"Teknik olarak değil*Benim*artık evde." Düşük ses seviyesinde bile Grayson'ın sesi, gelen bir dalga gibi odayı doldurdu. "Çok kısa bir süre içinde, buradaki her şey resmi olarak senin olacak." Bu bir kınama ya da şikayet değildi. Bu bir gerçektir.

"Bu, hiçbir şeyin değişmesi gerektiği anlamına gelmez," dedim.

Avery. Delici solgun gözler benimkilerle buluştu. "Mecbur.*Senzorunda*." Ben ortaya çıkmadan önce, Grayson görünen varis olmuştu. O pratik olarak hangi konuda uzmandı?*vardı*yapmak.

Ve bilen tek kişi bendim: O yenilmez, kontrollü dış görünüşünün altında, paramparça oluyordu. Bunu söyleyemedim, düşündüğümü bile belli edemedim, o yüzden konuya takılıp kaldım. "Ya bunu kendi başıma yapamazsam?" Diye sordum.

"Tek başına değilsin." Grayson gözlerini benimkilere dikti, sonra

dikkatli ve kasıtlı olarak göz temasını kesti. "Her yıl, doğum günlerimizde," dedi bir an sonra, "yaşlı adam bizi çalışma odasına çağırırdı."

Bunu daha önce duymuştum. "*Yatırım. Yetiştirmek. Yaratmak,*" Söyledim. Çocukluklarından beri, her yıl doğum günlerinde, Hawthorne kardeşlere yatırım yapmaları için on bin dolar verilmişti. Ayrıca geliştirmek için bir yetenek veya ilgi alanı seçmeleri söylendi ve bu uygulamada hiçbir masraftan kaçınılmadı. Son olarak, Tobias Hawthorne bir doğum günü meydan okuması yayınlamıştı: icat etmeleri, yaratmaları, gerçekleştirmeleri veya gerçekleştirmeleri gereken bir şey.

"*Yatırım-* yakında halledeceksin. *Yetiştirmek-*kendin için istediğin bir şeyi seçmelisin. Bir eşya ya da deneyim değil, bir beceri." Grayson'ın bana neyi seçeceğimi sormasını bekledim ama sormadı. Bunun yerine ceketinin içinden deri bir kitap çıkardı ve masanın üzerinden kaydırды. "Doğum günü meydan okumanıza gelince, bir plan oluşturmanız gerekecek."

Deri derin, zengin bir kahverengiydi ve yumuşaktı. Sanki kitap elle ciltlenmiş gibi sayfaların kenarları biraz pürüzlüydü.

"Finansal durumunuzu sağlam bir şekilde kavrayarak başlamak isteyeceksiniz. Oradan, geleceği düşünün ve önümüzdeki beş yıl için zamanınızı ve mali taahhütlerinizi planlayın.

kitabı açtım Kalın kirli beyaz sayfalar boştu.

Grayson, "Hepsini yazın," diye talimat verdi. "Sonra onu parçalara ayır ve yeniden yaz. İşe yarayan bir planınız olana kadar tekrar tekrar."

"Benim yerimde olsan ne yapacağını biliyorsun." Bir yerlerde kendine ait bir günlüğü ve bir planı olduğuna tüm servetime bahse girerdim.

Grayson'ın gözleri benimkilere döndü. "Sen ben değilsin."

Harvard'da onu ağabeyleri ve benim kadar onda bir bile olsa tanıyan birinin - tek bir kişinin - olup olmadığını merak ettim. "Bana yardım edeceğine söz vermiştin." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan kaçtı. Bana bilmem gereken her şeyi öğreteceğini söylemiştin.

Grayson Hawthorne'a tutulmayan bir sözü hatırlatmamam gerektiğini biliyordum. Ondan bunu istemeye, ondan bir şey istemeye hakkım yoktu. Jameson'la birlikteydim. BEN*sevilen*Jameson. Ve Grayson'ın hayatı boyunca herkes çok şey beklemişti.

"Üzgünüm," dedim. "Bu senin sorunun değil."

"Yapma," diye kabaca emretti Grayson, "bana kırıkmişim gibi bakma."

*kırık değilsin*Bu sözleri ona söylemiştim. bana inanmamıştı

Daha sonra. Şimdi de yapmazdı. "Alisa parayı bir vakfa yatırmamı istiyor," dedim çünkü ona borçlu olduğum en az şey konu değişikliği idi.

Grayson kaşını kaldırarak cevap verdi. "Elbette öyle." "Henüz hiçbir şeyi kabul etmedim."

Dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi. "Tabii ki görmedin."

Ben cevap veremeden Oren kapıda belirdi. "Adamlarımdan birinden az önce bir telefon aldım," dedi bana. "Kapıda biri var."

Zihnimde bir uyarı sesi geldi çünkü Oren istenmeyen ziyaretçilerle kendisi ilgilenme konusunda mükemmel bir yeteneğe sahipti. *Skye? Yoksa Ricky mi?* Grayson'ın annesi ve benim ölümcül bir babam, dikkate değer bir şekilde, hayatıma teşebbüsten dolayı artık hapiste değillerdi. *yapmamıştı* düzenlenmiş. Bu, hala tehdit olmadıkları anlamına gelmiyordu.

"Kim o?" Grayson'ın ifadesi keskinleşti.

Oren soruyu cevaplarırken bakışlarımı tuttu. "Adının Eve olduğunu söylüyor."

BÖLÜM 6

Faylarca Toby'nin kızının varlığını Jameson dışında herkesten bir sır olarak saklamıştım. Çünkü Toby benden istemişti - ama değil*Sadece*çünkü Toby benden bunu istemişti.

"Bununla ilgilenmem gerek," dedim hiç hissetmediğim bir sakinlikle.

"Yardımımın gerekli olmadığını varsayıyorum?" Grayson'ın ses tonu soğuktu ama onu tanıyordum. Reddeden yardımımı, ona çocuk eldivenleriyle davrandığının kanıtı olarak kabul edeceğini biliyordum.

Alıçların kırılmaması gerekiyor, sesi hafızama fısıldadı. *Özellikle ben.*

Şu anda Grayson Hawthorne'u öyle olmadığına ikna etmeye çalışma lüksüm yoktu. *zayıfveyakırıkveyahasarlıbana* göre. "Teklifi için minnettarım," dedim ona, "ama ben iyi olacağım."

Grayson'ın ihtiyacı olan son şey kızı kapıda görmektir.

Oren beni oraya götürürken aklım yarıştı. *Burada ne yapıyor? O ne istiyor?* Kendimi hazırlamaya çalıştım ama Toby'nin kızını kapıların dışında gördüğüm an içime bir duygu duvarı çöktü. Sarı saçları hafif bir esintiyle uçuşuyordu. Arkadan bakıldığında bile, üzerinde lekeler bulunan eski püskü beyaz bir elbiseyle bile, bu kız parlıyordu.

Burada olmaması gerekiyordu. Toby netti: Tobias Hawthorne'un geride bıraktığı mirastan beni kurtaramazdı ama *abilir* Havva'yı kurtar. Basından. Tehditlerden. *Zehirli ağaçtan*, SUV'dan inerken düşündüm.

Havva döndü. Bir dansçı gibi hareket etti, eşit derecede zarafet ve teslimiyetle ve gözleri benimkilerle buluştuğu anda nefes almayı bıraktım.

Eve'in Emily Laughlin için tam bir zil sesi olduğunu biliyordum. Bunu biliyordum.

Ama onu görmek, aşağı inen bir tsunamiyi görmek için yukarı bakmak gibiydi. Emily'nin çilek sarısı saçları, Emily'nin zümrüt gözleri vardı. Aynı kalp-

şekilli yüz, aynı dudaklar ve çillerin narin tozu.

Onu görmek Grayson'ı öldürür. Jameson'a zarar verebilirdi ama *öldürmek* Grayson.

Onu buradan çıkarmalıyım. Bu düşünce kafamın içinde zonkluyordu ama kapılara ulaştığımda içgüdülerim bir uyarı daha gönderdi. Yolu taradım.

"Onu içeri al," dedim Oren'e. Hiç paparazzi görmedim ama deneyimlerim bana teleskopik merceklerin tehlikelerini öğretmişti ve Jameson ya da Grayson'ın ihtiyaç duyduğu son şey, bu kızın yüzünün internetteki her dedikodu sitesinde sıvandığını görmektir.

Kapılar açıldı. Eve bana doğru bir adım attı. "Sen Avery'sin." Sıkıntılı bir nefes aldı. "Ben-"

"Ben senin kim olduğunu biliyorum." Sözler, kastettiğimden daha sert çıktı - ve tam o anda şakağında kanın kabuk bağladığını gördüm. "Yuh." Yaklaştım. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Eve'in parmakları hırpalanmış postacı çantasının askısını sıkıca kavradı. "Toby değil."

HAYIR. Zihnim isyan etti. Annem Toby'yi sevmiştir. O gittikten sonra bana göz kulak olmuştu. *O iyi olmalı.* Göğsümde sıkışan bir nefesle Oren'in ikimize cipin arkasında eşlik etmesine izin verdim - meraklı gözlerden ve kulaklardan uzağa.

"Toby'ye ne oldu?" Acilen talep ettim.

Havva dudaklarını birbirine bastırdı. "Eğer ona bir şey olursa sana gelmemi söyledi. Ve bak, saf değilim, tamam mı? Muhtemelen beni burada istemediğini biliyorum." Bu sözleri, istenmemeye alışkın biri gibi söyledi. "Ama gidecek başka yerim yoktu."

Eve'i öğrendiğimde onu Hawthorne Evi'ne getirmeyi teklif etmiştim. Toby bu fikri veto etmişti. Kimsenin onu bilmesini istememiştir. *Öyleyse neden onu bana göndersin ki?* Çenemdeki ve karnımdaki her kas gergindi, kendimi önemli olan tek şeye konsantre olmaya zorladım.

"Toby'ye ne oldu?" Tekrar dedim, sesim alçak ve gırtlaktan geliyordu. Rüzgar Havva'nın saçlarını savurdu. Pembe dudakları aralandı. "Onu aldılar."

Ciğerlerimden hava fişkırdı, kulaklarım çınladı, yerçekimi duygum bozuldu. "DSÖ?" talep ettim. "Onu kim aldı?"

"Bilmiyorum." Eve'in kolları koruyucu bir tavırla gövdesinin etrafında kıvrıldı. Toby beni aylar önce buldu. Bana kim olduğunu söyledi. DSÖBENöyleydi. Biz yapıyorduk

Tamam, sadece ikimiz vardık ama geçen hafta bir şey oldu. Toby birini gördü.

"DSÖ?" Tekrar sordum, kelime ağzımdan yırtıldı.

"Bilmiyorum. Toby bana söylemedi. Sadece gitmesi gerektiğini söyledi."

Toby bunu yapar, diye düşündüm, gözlerim yanıyordu.*O ayrılır.*"Birinin onu götürdüğünü söyledin."

"O konuya geliyorum," dedi Eve kısaca. Toby beni yanına almak istemedi ama ona başka seçenek bırakmadım. Beni geride bırakmaya kalkarsa basına gideceğimi söyledim."

Sızan bir fotoğrafa ve bazı tabloid söylentilerine rağmen, hiçbir medya kuruluşu Toby'nin hayatta olduğu iddialarını henüz doğrulayamadı. "Seni de yanına alması için ona şantaj mı yaptın?"

"Benim yerimde olsaydın," diye yanıtladı Eve, ses tonunda neredeyse yalvarırcasına, "sen de aynısını yapardın." Aşağıya baktı, inanılmayacak kadar uzun kirpikleri yüzüne gölge düşürüyordu. "Toby ve ben gözden kaçtık ama biri bizi izliyordu, bizi av gibi takip ediyordu. Toby bana kimden kaçtığımızı söylemedi ama Pazartesi günü ayrılmamız gerektiğini söyledi. Plan, üç gün sonra tekrar buluşmamızdı. Bekledim. Bana öğrettiği gibi şebekeden uzak durdum. Dün buluşma yerimize geldim." Başını salladı, yeşil gözleri parlıyordu. "Toby yapmadı."

"Belki ikinci kez düşündü," dedim bunun doğru olmasını isteyerek.

"Belki

—"

"Hayır," diye çaresizce ısrar etti Eve. Toby bana asla yalan söylemedi. Verdiği sözü asla bozmadı. O..." Sözüünü kesti. "Birisi onu aldı. bana inanmıyor musun? Kanıtlayabilirim."

Eve saçlarını yüzünden çekti. Gördüğüm kurumuş kan buzdağının sadece görünen kısmıydı. Kesiğin etrafındaki deri benekliyd, mide bulandırıcı bir siyah ve mavi karışımıydı.

"Birisi sana vurdu." Oren konuşana kadar onun orada olduğunu neredeyse unutmuştum. "Silahın dipçiğiyle sanırım."

Eve ona bakmadı bile. Parlak yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. "Toby buluşma yerimize gelmedi ama başka biri geldi." Saçlarının yaranın üzerine düşmesine izin verdi. "Beni arkamdan yakaladılar ve benim için neyin iyi olduğunu bilseydim Toby Hawthorne'u tamamen unutacağımı söylediler."

"Gerçek adını mı kullandılar?" Soruyu oluşturmayı başardım.

Havva başını salladı. "Hatırladığım son şey bu. Beni bayılttılar. Üzerimdeki her şeyi çaldıklarını bulmak için uyandım. Ceplerimi bile karıştırdılar." Sesi biraz titredi, sonra kendini toparladı. "Toby ve ben acil durumlar için bir çanta saklamıştık: her birimiz için birer yedek kıyafet, biraz nakit." Çantayı şimdi ne kadar sıkı tuttuğunu fark edip etmediğini merak ettim. "Otobüs bileti aldım ve buraya geldim. Sana."

Senin bir kızın var, Eve'i öğrendiğimizde Toby'ye söylemiştim ve o da şöyle yanıtlamıştı: *İki taneye sahibim*. İçimdeki duyguların çarpık dikenlerini yutarak Oren'e döndüm. "Yetkilileri aramalıyız."

"HAYIR." Eve kolumdan tuttu. "Ölü bir adamın kayıp olduğunu bildiremezsin ve Toby bana polise gitmemi söylemedi. bana gelmemi söyledi*Sen*"

Boğazım sıkıştı. "Birisi sana saldırdı. Bunu bildirebiliriz." "Ve kim," diye ısırdı Eve, "benim gibi bir kıza kim inanır?"

Ben fakir büyümüşüm. oldum*O kız-* kimsenin fazla bir şey beklemediği, daha azına sahip olduğum için olduğundan daha az muamele gören kişi.

Oren, "Yetkilileri getirmek elimizi kolumuzu bağlayabilir," dedi. "Bir fidye talebi için hazırlanmalıyız. Böyle bir talep gelmemesi durumunda..."

Toby'yi kaçıran kişinin para peşinde olmamasının ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyordum. "Eve sana Toby ile nerede buluşacağını söylerse keşif için bir ekip gönderebilir misin?" Ören'e sordum.

"Bitti say," dedi - sonra bakışları aniden arkamdaki bir şeye ya da birine kaydı. O yönden bir ses duydum, boğuk, neredeyse insanlık dışı bir ses ve daha arkamı dönmeden orada ne göreceğimi biliyordum.*DSÖ*Orada görecektim.

"Emily?" Grayson Hawthorne bir hayalete bakıyordu.

BÖLÜM 7

Grayson Davenport Hawthorne, her durumun, her duygunun kontrolüne değer veren bir insandı. Ona doğru bir adım attığımda geri çekildi.

"Grayson," dedim usulca.

Havva'ya bakışını anlatacak kelime yoktu - sanki o bir rüyaydı, her umut ve her eziyet,*her şey*.

Gümüş grisi gözler kapalı. Avery. Yapmalısın..." Grayson derin bir nefes alıp verdi. Doğruldu ve omuzlarını dikleştirdi. "Şu anda buralarda güvende değilim, Avery."

Halüsinasyon gördüğünü düşündüğünü anlamam biraz zaman aldı.

Tekrar. Yıkılıyor. Tekrar.

Bana kırılmadığımı tekrar söyle.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak Grayson'ı omuzlarından tuttum. "Hey," dedim yumuşak bir sesle. "Hey. Bana bak Gray."

O hafif gözler açıldı.

"Bu Emily değil." Bakışlarını tuttum ve başka yere bakmasına izin vermedim. "Ve halüsinasyon görmüyorsun."

Grayson'ın gözleri omzumun üzerinden titredi. "Anlıyorum-"

"Biliyorum," dedim, elimi yüzünün yan tarafına götürerek ve gözlerini tekrar benimkilere çevirmeye çalışarak. "O gerçek. Adı Havva." Bırakın söylediklerimi işlemeyi, beni duyduğundan bile emin olamıyordum. "O, Toby'nin kızı."

"Bakıyor..."

"Biliyorum," dedim, elim hâlâ çenesindeyken. Emily'nin annesi Toby'nin biyolojik annesiydi, unuttun mu? Yeni doğan Toby, Hawthorne ailesine gizlice evlat edinilmişti. Alice Hawthorne, evlat edinmeyi gizlemek için hamilelik numarası yapmış ve onu kendisininmiş gibi göstermişti. "Bu, Eve'i kan yoluyla bir Laughlin yapar," diye devam ettim. "Bir aile benzerliği var."

"Düşündüm ki..." Grayson sözcükleri kesti. Bir Hawthorne zayıflığı kabul etmezdi. "Biliyordun." Grayson bana baktı ve sonunda elimi yüzünden çekmesine izin verdim. Onu gördüğüne şaşırmadın, Avery. Biliyordun."

Ne söylemediğini duydum: *Şarap mahzenindeki o gece - biliyordum.*

"Toby varlığının gizli kalmasını istedi," dedim kendi kendime. Ona söylemememin nedeni buydu. "Bu hayatı Eve için istemedi."

"Başka kim biliyor?" diye sordu Grayson, soruları sanki formalite icabıymış gibi gösteren tonla, cevabı zihinlerinden zorla almak yerine sorarak sorguladığı kişiye nezaket gösteriyormuş gibi.

"Sadece Jameson," diye yanıtladım.

Uzun, işkence dolu bir andan sonra Grayson, çenesinin her kasına duygu kazınmış halde, yanımdan Eve'e baktı. Onu zayıf gördüğümü düşündüğü için çektiği eziyetin ne kadarının, ne kadarının onun olduğunu bilmiyordum. Her iki durumda da, Grayson bu sefer acısından saklanmadı. Dondurucu yağmura adım atan gömleksiz bir adam gibi, akışına bırakarak Eve'e doğru yürüdü.

Havva ona baktı. O anın yoğunluğunu hissetmiş olmalı... *onun-* ama silkeledi. "Bak, ne olduğunu bilmiyorum *Budur-dir.*" Grayson'ın yüzünün yakınına işaret etti. "Ama gerçekten uzun bir hafta oldu. ben pisim Korkuyorum." Sesi kısıldı ve bana döndü. "Yani beni içeri davet edip güvenlik görevlilerinin Toby'ye ne olduğunu anlamasına izin mi vereceksin yoksa burada öylece duracak mıyız?"

Grayson sanki onu görüyormuş gibi gözlerini kırıştırdı... *Havva-ilk kez. Yaralısın.*

Ona tekrar baktı. "Kızgınım."

Yutmuşum. Havva haklıydı. Burada geçirdiğimiz her saniye, Oren ve ekibinin Toby'yi bulmak yerine beni korumaya odaklandığı bir saniyeydi.

"Hadi," dedim, kelimeler boğazımda taş gibi. "Meclise geri dönelim."

Oren, cipin arka yolcu kapısını açtı. Eve bindi ve ben onu takip ederken, Pandora'nın kutuyu açtığı anda hissettiği şeyin bu olup olmadığını merak ettim.

BÖLÜM 8

BENHavva'nın benim duşumu kullanmasına izin ver. Hawthorne House'daki banyo sayısı göz önüne alındığında, bu kararın ne olduğunu anladım: Onu göz kulak olabileceğim bir yerde istiyordum.

Jameson'ın hâlâ yatağında olduğu gerçeğini düşünmeyi ihmal ettim. Eve, özel banyoma giderken onu fark etmişe benzemiyordu ama Grayson fark etti ve Jameson, Eve'i kesinlikle fark etti. Banyo kapısı onun arkasından kapanır kapanmaz ayaklarını yatağın kenarından sarkıttı.

Gömleksiz."Bana her şeyi anlat, Mirasçı."

Ne hissettiğine dair bir ipucu bulmak için yüz ifadesine baktım ama Jameson Hawthorne mükemmel bir poker oyuncusuydu. Eve'i görmek onda bir tür duygu uyandırmış olmalı. Bunu saklıyor olması, Grayson'ın gözlerini banyo kapısından ayıramaması kadar beni etkiledi.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedim. kendime kelimeleri söyletmedim*Bu Toby.*

Jameson uzun adımlarla yanıma geldi. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Mirasçı."

Grayson sonunda bakışlarını banyo kapısından ayırdı. Eğildi, yerden bir atlet kaptı ve kardeşinin yüzüne fırlattı. "Bir gömlek giy."

Her nasılsa, Jameson'ın Grayson'a vurduğu komik ve hoşnutsuz bakış,*Kesinlikle* ihtiyacım olan şey ikisine Eve'in bana söylediği her şeyi anlattım. "Eve, Oren'a fazla ayrıntı veremedi," diye bitirdim. "Kaçırılma mahallinde keşif yapmak için bir ekip kuruyor, ama..."

Grayson, "Bu noktada fazla bir şey bulmaları pek olası değil," diye tamamladı. "Uygun," diye yorum yaptı Jameson. "Ne?" ne zaman dedi Grayson'ın buz gibi gözleri kısıldı. "Sadece şu an elimizdeki tek şeyin, kapımıza gelip kendi yolunda konuşan bir yabancının hikayesi olduğunu söylüyorum."

içeri."

Haklıydı. Havva'yı tanımıyorduk.

"Ona inanmıyor musun?" Grayson normalde cevaplar çoktan belliyken soru soracak tipte değildi, bu yüzden bu seferki gizli bir sürtüşmeyle geldi.

"Ne söyleyebilirim?" Jameson tekrar omuz silkti. "Ben şüpheli bir piçim."

Ve Eve aynı Emily'ye benziyor, Düşündüm. Jameson bundan etkilenmemiş değildi. Uzun bir atışla değil.

"Yalan söylediğini düşünmüyorum," dedim. *O yara.*

Yapmazsın, dedi Jameson usulca. "Ve ikisini de," dedi Grayson'a çok farklı bir tonla, "yapar mısın?"

Bu açıkça Emily'ye bir göndermeydi. İkisini de oynamış, ikisini de manipüle etmişti ama Grayson onu sonuna kadar sevmişti.

"Biliyordun." Grayson, Jameson'a doğru yürüdü. Onun orada olduğunu biliyordun, Jamie. Toby'nin bir kızı olduğunu biliyordun ve tek kelime etmedin."

"Gerçekten ders verecek misin? *Bensırlar* hakkında, Gray?"

Ne hakkında konuşuyor? Gecenin karanlığında kardeşinin bana itiraf ettiği şeyler hakkında Jameson'a tek kelime bile etmemiştim.

Grayson yumuşak ve ölümcül bir sesle, "En azından," dedi, "o kıza koruma borçluyuz."

"Görünüştünden dolayı mı?" Jameson eldiveni yere attı. Grayson,

"Çünkü o Toby'nin kızı," diye yanıtladı, "ve bu onu bizden biri."

Parmaklarım iğneme gitti. *Eve bir Hawthorne.* Bu acıtmamalıydı. Haber değildi. Eve, Toby'nin kızıydı ama Grayson'ın onu kuzen olarak görmediği benim için zaten açıktı. *Onlarla kan bağı yoktur. Birlikte büyümediler.* Grayson onun onlardan biri olduğunu, onun korumasına ihtiyaçları olduğunu söylediğinde tek düşünebildiğim, bir zamanlar onun da benim hakkımda benzer sözler söylemiş olduğuydu.

O bizden biri. Bizi korumasına izin ver.

"Lütfen sadece Toby'ye odaklanabilir miyiz?" Söyledim. Grayson sesimden bir şeyler duymuş olmalı ki geri çekildi.

Aşağı indi.

Jameson'a döndüm. "Bir an için Eve'e güveniyormuş gibi davran. Emily'ye hiç benzemediğini farz et. Gerçeği söylüyormuş gibi davran. Ondak başka

Oren'in araştırması, bir sonraki hamlemiz ne?"

Jameson ve benim yaptığımız buydu: sorular ve cevaplar, diğer insanların kaçırdıklarını aramak. Bunu benimle yapmazsa, Eve'i görmek onu bu kadar uzaklaştırmışsa...

"Sebep," dedi sonunda Jameson. "Toby'yi kimin kaçırdığını öğrenmek istiyorsak, bilmemiz gerek.*Nedenonu aldılar.*"

Mantıksal olarak, üç geniş olasılık düşünebilirim. "Ondan bir şey istiyorlar. Onu koz olarak kullanmak istiyorlar." Yutmuşum. "Ya da onu incitmek istiyorlar."

Gerçek adını biliyorlardı. Her nasılsa, onu nasıl bulacaklarını biliyorlardı.

"Eksiğimiz bir şey olmalı," dedim. Bunun bir yapboz olmasına ihtiyacım vardı. Orada ipuçlarına ihtiyacım vardı.

"Eve'nin onu yere seren kişinin ceplerini karıştırdığını söylediğinden bahsetmiştin." Jameson, bir durumun gerçekleriyle oynamak, onları parmaktan parmağa dönen bir madeni para gibi çevirmek gibi bir yola sahipti. "Peki ne arıyorlardı?"

Toby'nin elinde, bir başkasının onu almak için onu kaçırarak kadar çok isteyebileceği ne vardı? Bu tür bir riske degecek ne olabilir ki?

Bir cebe ne sığar? Kalbim neredeyse göğsümde patlayacaktı.

Jameson ve ben son dokuz ayı çözmek için hangi gizemi harcadık?

Disk, diye soludum.

Banyonun kapısı açıldı. Eve beyaz bir havluya sarılmış, ıslak saçları ensesinin iki yanından aşağı süzülürken orada duruyordu. Bir madalyon takmıştı ve havludan başka bir şey takmıyordu. Grayson ona bakmamak için çok uğraştı.

Jameson bana baktı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Havva'ya sordum. Saçları daha koyu, ıslaktı, daha az dikkat çekiciydi. Dikkatini yüzünden dağıtmadığı için gözleri daha büyük, elmacık kemikleri daha yüksek görünüyordu.

"Bandaj," diye yanıtladı Eve. Orada bir havluyla ayakta durmaktan utanıyorsa, bunu göstermedi. "Kesim duшта yarıldı."

Grayson yapamadan, "Sana yardım edeceğim," dedim. Eve'le ne kadar çabuk ilgilenirsem, Jameson'a o kadar çabuk dönebilirdim ve var olma ihtimalim o kadar çabuk olurdu.

Ya Toby'yi kaçıran kişi diskin peşindeyse? Aklım hızla karışırken, Eve'i banyoya geri götürdüm.

"Hangi disk?" diye sordu arkamdan. İlk yardım çantasını çıkarıp ona uzattım. Onu benden aldı, parmakları benimkilere sürtünüyordu. "Odaya girdiğimde Toby'nin başına gelenlerden bahsediyordun," dedi inatla. "Bir diskten bahsetmiştin."

Daha ne kadar duyduğunu ve kulak misafiri olmak isteyip istemediğini merak ettim. Belki de Jameson haklıydı. Belki ona güvenemezdik.

Hiçbir şey olmayabilir, dedim soruyu geçiştirmek için.

"Hiçbir şey ne olabilir?" Eve bastı. Ben cevap vermeyince bomba gibi bir soru daha attı. "Emily kim?"

Yutmuşum. "Bir kız." Bu bir yalan değildi ama gerçeklerden o kadar uzaktı ki onu orada bırakamazdım. "O öldü. Siz ikiniz... akrabasınız.

Eve bir bandaj seçti ve ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru itti. Neredeyse ona yardım etmeyi teklif edecektim ama bir şey beni engelledi. Bandajı yerine sabitlerken, "Toby bana evlatlık alındığını söyledi," dedi. "Ama bana biyolojik ailesi ya da Hawthornes hakkında hiçbir şey söylemedi."

Sanki ona bir şey söylememi bekliyormuş gibi bekledi. Yapmadığımda, aşağı baktı. "Bana güvenmediğini biliyorum," dedi. Ben de bana güvenmezdim. Sende her şey varken benim hiçbir şeyim yok ve bunun nasıl görüldüğünü biliyorum."

Ben de öyle.*ben de öyle*

Buraya hiç gelmek istemedim, diye devam etti Eve. "Senden ya da onlardan hiçbir şey istemek istemedim." Sesi gergindi. Ama ben Toby'yi geri istiyorum. benim istiyorum*babageri, Avery.*" Zümrüt gözleri benimkilere kilitlendi ve neredeyse Hawthorne'u andıran bir yoğunluk yaydı. "Ve her şeyi yapacağım—*herhangi bir şey*

- yardımın için yalvarmak anlamına gelse bile istediğimi elde etmek için. O yüzden lütfen Avery, Toby'yi bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey biliyorsan bana söyle.

BÖLÜM 9

BENEve'e diskten bahsetmedi. Bunu kendime haklı çıkardım çünkü bildiğim kadarıyla söylenecek bir şey yoktu. Her gizem ayrıntılı bir yapboz değildi. Cevap her zaman zarif ve özenle tasarlanmış değildi. Ve Toby'nin kaçırılmasının diskle bir ilgisi olsa bile, bu bizi nerede bıraktı?

Havva'ya borçluymuşum gibi hissediyorum *bir şey*, Bayan Laughlin'den ona bir oda hazırlamasını istedim. Yaşlı kadının torununu gördüğü an gözyaşları sel oldu. Eve'in kim olduğu saklanmıyordu.

Buraya ait olduğunu saklamak yok.

Saatler sonra Tobias Hawthorne'un çalışma odasında yalnızdım. Kendi kendime Jameson ve Grayson'a yer vererek doğru şeyi yaptığımı söyledim. Eve'i görmek travmayı derinleştirmişti. İşlemeleri gerekiyordu ve benim de düşünmem gerekiyordu.

Yaşlı adamın masasındaki gizli bölmeyi açtım ve Jameson'la benim içinde sakladığımız dosyaya uzandım. Kapağı çevirerek açtım ve yaptığım bir çizime baktım: eşmerkezli dairelerle oyulmuş, çeyreklik büyüklüğünde madeni paraya benzeyen küçük bir disk. Bu metal parçasını en son gördüğümde, Toby onu elimden kapmıştı. Ona ne olduğunu sormuştum. Cevap vermemişti. Gerçekten bildiğim tek şey, Toby'nin bir zamanlar anneme yazdığı bir mesajda okuduğum şeydi: Bir şeye ihtiyacı olursa, Jackson'a gitmeliydi. *Orada ne bıraktığımı biliyorsun.*, yazmıştı Toby. *Neye değer olduğunu biliyorsun.*

Çizime baktım. *Neye değer olduğunu biliyorsun.* Bir milyarderin oğlundan geliyordu, bu neredeyse anlaşılmaz bir şeydi. Toby'nin gitmesinden bu yana geçen aylarda, Jameson ve ben sanat ve eski uygarlıklar, nadir madeni paralar, kayıp hazineler ve büyük arkeolojik buluntular üzerine kitaplar taramıştık. Masonlar ve Tapınak Şövalyeleri gibi organizasyonları bile araştırmıştık.

Araştırmayı masanın üzerine yayarak bir şey aradım,

kaçırdığımız herhangi bir şey vardı, ancak hiçbir yerde disk kaydı yoktu ve Jameson'ın dünyayı dolaşan Hawthorne tatil mülkleri araması da anlamlı bir şey bulmamıştı.

"Diski kim biliyor?" Kendime sesli düşünme izni verdim. "Değerinin ne olduğunu ve Toby'de olduğunu kim bilebilir?"

Bırakın onu nerede bulacağını, Toby'nin hayatta olduğundan bile kim emindi?

Sahip olduğum tek şey sorulardı. Jameson'ın burada benimle birlikte bunları istememesi yanlış geldi.

İstmeden gizli bölmeye, başka bir dosyaya, milyarder Tobias Hawthorne'un benim hakkımda derlediği dosyaya uzandım. *Yaşlı adamın Havva'dan haberi var mıydı?* Tobias Hawthorne'un *vardı* Toby'nin kızı hakkında bilgi sahibi olsaydım, burada olmazdım. Milyarder beni büyük ölçüde ailesi üzerinde yaratacağı etki için seçmişti. Çocukları sorunlarıyla yüzleşmeye zorlamak, Toby'yi tekrar tahtaya çekmek için beni kullanmıştı.

O olmalıydı.

Arkamdan bir gıcırtı geldi. Xander'ın duvardan dışarı çıktığını görmek için döndüm. Yüzüne bir bakış bana en iyi arkadaşımın ziyaretçimizi gördüğünü söyledi.

"Huzura geldim," dedi ciddi bir sesle. "Pastayla geldim."

Benimle geliyor. Max, Xander'ın arkasından odaya girdi. "Sürekli faks gönderen cin ne oluyor, Avery?"

Xander turtayı masanın üzerine koydu. "Üç çatal getirdim."

Sert ses tonunda anlam okudum. "Üzgünsün."

"Bu turtayı paylaşmakla ilgili mi?"

uzağa baktım. "Havva hakkında."

"Biliyordun," dedi Xander, ses tonunda suçlamadan çok incitme vardı. Kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorladım. "Yaptım."

"Birlikte Cookie Golf oynayan onca zaman ve bunun bahsetmeye değer olduğunu düşünmedin mi?" Xander bir parça turta kabuğu çıkardı ve havada salladı. "Bu dikkatinizden kaçmış olabilir, ama ben sır saklamakta ustayım! Çelik bir tuzak gibi bir ağzım var."

Max homurdandı. "Akıl deyimi çelik bir tuzak gibi değil mi?"

"Aklım daha çok bir M'ye gömülü bir labirentin içindeki bir roller coaster gibi."

C. Başka bir hız trenine binen Escher tablosu." Xander omuz silkti. "Ama benim *ağız* çelik tuzaktır. Sadece bana tüm sırları sor

tutuyorum.”

"Hangi sırları saklıyorsun?" Max kibarca sordu.

"Sana söyleyemem!" Xander muzaffer bir edayla çatalını turtaya sapladı.

"Yani sana Toby'nin Emily Laughlin'e tıpatıp benzeyen bir kızı olduğunu söyleseydim,*olmaz* Rebecca'ya söyledin mi? dedim, Emily'nin kız kardeşi ve Xander'ın en eski arkadaşına atıfta bulunarak.

“Ben kesinlikle, yüzde yüz, tamamen...*istemek* Rebecca'ya söyledim," diye itiraf etti Xander. "Geriye dönüp baktığımda, bana söylemediğin için çok iyisin. Mükemmel karar, sağlam muhakeme gösterir.”

Telefonum çaldı. Aşağıya baktım, sonra tekrar Xander ve Max'e baktım. "Ben Ören." Kalbim kulaklarımda atıyor, diye cevap verdim. "Biz ne biliyoruz?"

"Fazla değil. Henüz değil. Eve'in Toby ile buluşacağını söylediği buluşma noktasına bir ekip gönderdim. Bir münakaşaya dair fiziksel bir kanıt yoktu, ama biraz kazı yaparak, Eve'in ortaya çıktığını söylemesinden saatler önce yapılmış, dokuza bir arama kaydı bulduk.

Elim telefonun etrafını sardı. "Ne tür bir dokuz bir bir araması?" "Ateş edildi." Ören sözlerini yumuşatmadı. "Bir devriye birimi oraya vardığında, sahne netleşmişti. Havai fişeklere ya da bir arabaya indirdiler geri tepme.

"Dokuz bir bir'i kim aradı?" Diye sordum. "Bir şey gören oldu mu?"

"Ekibim bunun üzerinde çalışıyor." Ören duraksadı. "Bu arada, adamlarımdan birini Hawthorne Malikanesi'nde kaldığı süre boyunca Eve'i izlemesi için görevlendirdim."

"Onun bir tehdit olduğunu düşünüyor musun?" Elim refleks olarak yine Hawthorne iğneme gitti.

Ören, "Benim işim herkese bir tehditmiş gibi davranmak," diye yanıtladı. "Şu anda ihtiyacım olan şey, olduğun yerde kalacağına ve hiçbir şey yapmayacağına söz vermen." Bakışlarım masanın üzerine yayılmış araştırmaya kaydı. "Ekibim ve ben, elimizden geldiğince çabuk öğrenebileceğimiz her şeyi bulacağız, Avery. Toby burada hedef olabilir ama olmayabilir de.”

kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bize yirmi dört saat ver, sana haber vereyim."

Yirmi dört saat? Yirmi dört saat burada hiçbir şey yapmadan öylece oturmam mı gerekiyordu? Telefonu kapattım.

"Ören, Eve'in bir tehdit olduğunu mu düşünüyor?" Max dramatik bir sahne fısıltıyla sordu.

Xander yüzünü buruşturdu. "Kendime not: Karşılama şenliklerini iptal edin."

Oren'in bana bu iři ona bırakmamı söylemesini, ardından Eve'in tek işteğinin Toby'yi bulmak olduğuna yemin etmesini dūřündüm. "Hayır," dedim Xander'a. "Hiçbir řeyi iptal etme. Eve için bir fikir edinmek istiyorum. Ona güvenip güvenemeyeceğimizi bilmem gerekiyordu çünkü güvenebilseydik, belki benim bilmediğim bir řey biliyordu. "Aklında belirli bir kutlama var mı?" Diye sordum.

Xander ellerini birbirine bastırdı. "Gizemli Havva'nın karakterinin gerçekliğini değerlendirmek için en iyi seçeneğimizin... Oluklar ve Merdivenler olduğuna inanıyorum."

BÖLÜM 10

TChutes and Ladders'ın Hawthorne versiyonu bir masa oyunu değildi. Xander, Eve'i oynamayı kabul ettirdiğimde daha fazla açıklama yapacağına söz verdi. Bu göreve odaklanarak Versay kanadına doğru yol aldım. Grayson'ı doğudaki merdivenin tepesinde, kanadın dışında, üç parçalı gümüş bir takım elbise giymiş, sarı saçları havuzdan ıslanmış halde heykel gibi hareketsiz dururken buldum.

Havuz başında bir kokteyl partisi. Anı beni vurdu ve bırakmadı. Grayson, önüme gelen her finansal soruşturmayı ustaca saptırıyor. Havuza doğru bakıyorum. Kenarda tehlikeli bir şekilde dengelenmiş bir yürümeye başlayan çocuk var. Öne doğru eğilir, devrilir, batar ve yukarı çıkmaz. Ben hareket edemedim ve hatta bağırarak Grayson koşuyor.

Tek bir sıvı hareketiyle tamamen giyinik olarak havuza dalar.

"Jason nerede?" Grayson'ın sorusu beni şimdiki zamana geri götürdü.

Dürüstçe, "Muhtemelen olmaması gereken bir yerde," diye yanıtladım.

"çok kötü kararlar vermek ve tedbiri elden bırakmak."

Grayson'a Versailles kanadının dışında ne yaptığını sormadım.

"Oren'in Eve'e bir adam koyduğunu görüyorum." Grayson neredeyse hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi konuşmayı başardı, ancak bir yorum hiçbir zaman sadece ondan gelen bir yorum gibi hissetmedi.

"Güvende kalmamı sağlamak Oren'in işi." Başka koşullar altında Grayson'ın bunu da kendi işi olarak göreceğini belirtmedim.

O bizden biri. Bizi korumasına izin ver.

"Oren endişelenmemeli*Ben*" Eve salona girdi. Saçları kuruydu ve hafif dalgalar halinde dökülüyordu. "Güvenlik ekibin her şeyi Toby'ye odaklıyor olmalı." Eve canlı yeşil gözlerini benden Grayson'a kaydırды ve onun üzerindeki etkisini fark edip etmediğini merak ettim. "Seni bir tehdit olmadığımı ikna etmem için ne yapmam gerekiyor?"

Grayson'a bakıyordu ama soruyu yanıtlayan bendim. "Bir oyuna ne dersin?"

"Hawthorne Olukları ve Merdivenleri," diye gürledi Xander, bir yastık yığınının, ip merdivenlerin, kıskaçların, vantuzların ve naylon ipin önünde dururken. "Kurallar oldukça basit." Xander Hawthorne'un "oldukça basit" olarak değerlendirdiği karmaşık şeylerin listesi uzundu. Xander, "Hawthorne Evi'nin üç oluğu var - geçitlere girişler, diyelim ki bir düşüş içeriyor," diye devam etti.

Gülümsedim. Üçünü de çoktan bulmuştum.

"Konağınızın duvarlarına kaydıraklar mı yapılmış?" Max homurdandı. "Anne-kurnaz zengin insanlar."

Xander gücenmedi. "Bazı oluklar diğerlerinden daha avantajlıdır. Eğer başka bir oyuncu seni yenerek bir kanala götürürse, o kanal üç dakikalığına donar, bu yüzden herkesin bunlardan birine ihtiyacı olacak." Xander bir tanesini yastıktan aldı ve hafifçe ama bir şekilde tehditkar bir şekilde savurdu. "Savaşlar yapılmalı."

"Hawthorne Chutes and Ladders yastık savaşı mı içeriyor?" diye sordu Max, bana onun dört Hawthorne kardeşin de birbirlerine yastık salladığını hayal ettiğini düşündüren bir ses tonuyla sordu. Muhtemelen gömleksiz.

"Yastık savaşlar Xander düzeltti. "Şutu başarıyla alıp zemin kata ulaştığınızda, Evden çıkıyorsunuz ve bu, dışarıdan çatıya tırmanmak için bir yarış."

Ayaklarımızın dibine serilen tırmanış malzemelerini inceledim. "Bir merdiven mi seçeceğiz?"

"Hayır," diye düzeltti Xander sertçe, "sadece seçmek bir merdiven."

Grayson, Eve koridora adımını atar atmaz benimsediği sessizliği bozdu. "Büyükbabamız her seçimin bir bedeli olduğunu söylemeyi severdi."

Eve onu değerlendirdi. "Ve tırmanma malzemelerinin maliyeti..."

Grayson onun değerlendiren bakışına kendi bakışıyla karşılık verdi. "Bir sır."

Xander detaylandırdı. "Her oyuncu bir sırrı itiraf eder. En iyi sırrı bilen kişi önce tırmanış malzemelerini seçer ve bu böyle devam eder. En az etkileyici sırrı olan kişi en sonuncu olur." Xander'ın neden bu oyunu seçtiğini anlamaya başlıyordum. "Şimdi," diye devam etti ellerini ovuşturarak. "Hangi cesur ruh önce gitmek ister?"

Eve baktım ama Grayson araya girdi. "Gideceğim." Gümüşü gözlerini tam karşıya dikti. Ne bekleyeceğimden emin değildim ama kesinlikle hiçbir tonlama olmadan "Harvard'da bir kızı öptüm" diyen o değildi.

O... Hayır, bu düşünceyi bitirmeyecektim. Grayson Hawthorne'un dudaklarıyla ne yaptığı beni ilgilendirmez.

"Dövmem var." Max sırtarak kendi sırrını açıkladı. "Çok inek ve ifşa etmeyeceğim bir yerde. Ailem yapabilir*Asla* anlamak."

"Bana daha fazlasını anlat," dedi Xander, "bu inek dövmesi hakkında."

Grayson ağabeyine kaşlarını kaldırdı ve ben de Eve'in açılması gerektiğini hissetmesini sağlayacak bir şey düşünmeye çalıştım. "Bazen," dedim sessizce, "Tobias Hawthorne bir hata yapmış gibi hissediyorum." Belki de bu bir sır değildi. Belki de barizdi. Ama bir sonraki kısmı söylemek daha zordu. "Sanki başka birini seçmesi gerekirmiş gibi."

Havva bana baktı.

Grayson, "Yaşlı adam hata yapmadı," dedi, sizi tartışmaya cüret eden bir ses tonuyla ve şiddetle tavsiyede bulundu.

"Benim sıram." Xander elini kaldırdı. "Babamın kim olduğunu öğrendim." "Sen*Ne*?" Grayson başını kardeşine doğru salladı. Skye Hawthorne'un her biri farklı bir babadan olan ve hiçbirini teşhis edemediği dört oğlu vardı. Nash ve Grayson babalarını geçen yıl keşfetmişlerdi. Xander'ın onunkini aradığını biliyordum.

"Beni biliyor mu bilmiyorum." Xander kelimeleri aceleye getirdi. "İletişim kurmadım. Yapacağımdan emin değilim ve Chutes and Ladders'in kutsal kurallarına göre hiçbiriniz yapamazsınız.*durmadan* önce ben getirmezsem bunu tekrar söyle. Havva?"

Geri kalanımız hâlâ Xander'a odaklanmışken, Eve eğildi ve bir kanca aldı. Ona bakmak için döndüğümde, parmağını kenarında gezdirdi. "Neredeyse yirmi bir yıl önce annem sarhoş olup kocasını aldattı ve sonuç ben oldum." Tek bir kişinin gözleriyle tanışmadı. "Kocası benim ondan olmadığını biliyordu ama evli kaldılar. Yeterince iyi, yeterince akıllı, yeterince tatlı olursam,*bir şey*yeter - hepimizin babammış gibi davrandığımız adam, doğduğum için beni suçlamayı bıraktı." Kısa kaç kancasını tekrar aşağı fırlattı. "En kötü yanı, annemin de beni suçlamasıydı."

Grayson ona doğru eğildi. Bunu yaptığını bildiğinden bile emin değildim. Eve, "Yaşlandıkça," diye devam etti, sesi sakın ama hamdı, "fark ettim ki

ne kadar mükemmel olduğum önemli değildi. Asla yeterince iyi olmayacaktım çünkü onlar benim olmamı istemediler.*mükemmel*veyaolağanüstü.Görünmez olmamı istediler.” Eve'in hissettiği duygular her neyse, görülemeyecek kadar derine gömülmüştü. "Ve bu asla olmayacağım tek şey."

Sessizlik.

Peki ya kardeşlerin? Diye sordum. Şimdiye kadar Eve'in Emily'ye benzerliğine, yani Toby'nin kızı olmasına o kadar odaklanmışım ki, diğer aile üyelerini ya da onların yaptıklarını düşünmemiştim.

Üvey kardeşler, dedi Eve hiçbir tonlama olmadan.

Teknik olarak, Hawthorne kardeşler yarı kardeşti. Teknik olarak, Libby ve ben öyleydik. Ama Eve'in ses tonu yanlış anlaşılıyordu: Onun için farklı bir anlam ifade ediyordu.

"Eli ve Mellie buraya sahte iddialarla geldiler," dedim. "Senin için."

Eli ve Mellie benim için hiçbir şey yapmadı, diye yanıtladı Eve, sesi boğuk, başı dikti. "Ben beş yaşındayken Noel sabahı, onların ağacın altında hediyeleri varken benim yokken mi? Benden başka herkesin gitmesi gereken aile toplantıları mı? Her seferinde biraz fazla yüksek sesle var olduğum için cezalandırıldım mı? Ne zaman kimse beni almaya zahmet etmedi diye bir yerden eve bırakmam için yalvarmak zorunda kalsam? Aşağı baktı. "Eğer benim*kardeşler*Hawthorne House'a geldiğimde kesinlikle bana göre değildi. İki yıldır ikisiyle de tek kelime konuşmadım.” Parlayan zümrüt gözleri benimkilere döndü. "Bu senin için yeterince kişisel mi?"

Buz gibi bir suçluluk duygusu hissettim. Hawthorne Evi'ne bir yabancı olarak gelmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım ve birdenbire annemi ve Toby'nin kızını kollarını açarak nasıl karşılayacağını düşündüm.

Şimdi onu çapraz sorguya çektiğimi görse ne söyleyeceği hakkında. Oy pusulaları dağıtıldı. Sırlar sıralandı. Malzemeler seçildi.

Ve sonra yarış başladı.

BÖLÜM 11

TChutes and Ladders'ın geri kalanında Eve hakkında keşfettiğim şey buydu: Rekabetçiydi, yüksekte korkmuyordu, acıya karşı yüksek bir toleransı vardı ve Grayson üzerindeki etkisinin kesinlikle farkındaydı.

Buraya, Hawthorne House'a, Hawthornes'la birlikte sığıdı.

Parmaklarım çatının kenarına kenetlenirken aklımdaki düşünce buydu. Bir el uzandı ve bileğimi kavradı. "Sen ilk değilsin," dedi Jameson, hakkında ne hissettiğimi bildiğini açıkça ifade eden bir ses tonuyla. *O*. "Ama son değilsin."

Bu onur, sonunda birbirleriyle çok uzun yastık kavgası geçirmiş olan Xander ve Max'e gidecekti. Jameson'u geçip çatının düzleşen kısmına baktım.

Grayson ve Eve'e.

Jameson, "Sıkıcılıktan kara kara düşünmeye kadar bir ölçekte," diye alay etti, "nasıl dayanıyor?"

Cennet, Jameson Hawthorne'un açıkça yakalanmasını yasakladı *önemsemek* kardeşi hakkında.

"Açıkçası?" Dudağımı ısırdım, bir an fazla uzun süre dişlerimin arasında tuttum, sonra sesimi alçalttım. "Endişeliyim. Grayson iyi değil, Jameson. Kardeşinin çok uzun zamandır iyi olduğunu sanmıyorum."

Jameson çatının kenarına doğru ilerledi; *çok* kenar - ve geniş araziye baktı. "Genel bir kural olarak, Hawthorne'ların başka bir şey olmasına izin verilmez."

O da inciniyordu ve Jameson Hawthorne incindiğinde risk aldı. Onu tanıyordum ve acıyı kabul etmesinin ve zehri temizlemesinin tek bir yolu olduğunu biliyordum.

"*Tahiti*," Söyledim.

Bu, hafife almadığım bir kod sözcüğüydü. Jameson veya ben ararsak *Tahiti*,

diğeri mecazi olarak soyunmak zorunda kaldı.

"Senin doğum günün Emily'nin ikinci ölüm yıldönümüydü." Jameson'ın omuzları ve sırtı gömleğinin altında gergindi. "Bunu düşünmemeyi neredeyse başardım ama şimdi bana onu benim öldürmediğimi söylemen için en kötü zaman değil."

On beş metrelik düşüşe aldırış etmeden çatının tam kenarına, yanına çıktım. Emily'ye olanlar senin hatan değildi.

Jameson başını bana doğru çevirdi. "Ayrıca Eve'in Grayson'a bu kadar yakın durmasını kıskanmadığını söylemen için de en kötü zaman olmazdı."

Ne hissettiğini bilmek isterdim. Bu onun bir parçasıydı, Emily hakkında düşünmenin ona yaptığı şeyin bir parçası.

"Kıskanmıyorum," dedim.

Jameson gözlerimin içine baktı. "*Tahiti*."

Bana onunkini göstermişti. "Tamam," dedim kabaca. Belki öyleyim ama konu sadece Grayson değil. Eve, Toby'nin kızıdır. Olmak isterdim. Öyle sanıyordum. Ama ben değilim, o öyle ve şimdi birdenbire burada ve bu yerle, hepinizle bağlantılı - ve hayır, bundan hoşlanmıyorum ve böyle hissettiğim için kendimi küçük hissediyorum. Kenardan geri çekildim. "Ama ona diskten bahsedeceğim."

Eve'e tamamen güvenebilsem de güvenmesem de aynı şeyi istediğimize güvenmişim. Toby ile tanışmanın onun için ne anlama geldiğini şimdi daha iyi anladım.*aranan*.

Jameson disk hakkındaki kararımı sorgulayamadan, Max çatıya çıktı ve yere yığıldı. "*Faaaaaaax*" Kelimeyi çıkardı. Bunu bir daha asla yapmayacağım.

Xander onun arkasına geçti. "Yarına ne dersin? Aynı zamanda?"

Görünüşleri Grayson ve Eve'i bize doğru çekti.

"Bu yüzden?" dedi Eve, ifadesi kırılmalılıkla beneklenmiş, sesi sertti. "Küçük sınavını geçtim mi?"

Yanıt olarak, diskin çizimini cebimden çıkardım ve Eve'e uzattım. "Toby'yi son gördüğümde," dedim yavaşça, "bu diski benden aldı. Ne olduğunu bilmiyoruz ama bir servet değerinde olduğunu biliyoruz."

Eve resme baktı, sonra gözleri benimkileri buldu. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Anneme bırakmış. Bir mektup vardı." bu kadardı benim için

ona söylemek için kendimi getirebilirim. "Sana bunlarla ilgili bir şey söyledi mi hiç? Diski nerede tuttuğuna dair bir fikriniz var mı?"

"HAYIR." Eve başını salladı. "Ama biri bunu almak için Toby'yi aldıysa..." Nefesi kesildi. "Onlara vermezse ona ne yapacaklar?"

Ve, düşündüm, hasta hissediyordum,ona sahip olduklarında ona ne yapacaklar?

BÖLÜM 12

TO gece, beni kâbus görmekten alıkoyan tek şey, benim yanımdaki Jameson'ın bedeniydi. Rüyamda annemi, Toby'yi, ateşi ve altını gördüm. Bağırma sesine uyandım.

"Onu boğacağım!" Kız kardeşimden zam alabilecek toplam bir kişi vardı.

Jameson kıpırdanmaya başladığında, yataktan sıvıştım ve odamdan koridora doğru yürüdüm. "Bir kovboy şapkası daha mı?" Tahmin ettim. Son iki aydır Nash, Libby için kovboy şapkaları alıyordu. Gerçek bir renk ve stil gökkuşağı. Onları kız kardeşimin onları bulacağı yerde bırakmayı severdi.

"Şuna bak!" diye sordu Libby. Bir kovboy şapkası kaldırdı. Siyahtı, ortasında mücevherlerle bezeli bir kafatası ve çapraz kemikler, yanlarda metal sivri uçlar vardı.

"Tam sensin," dedim ona.

"Mükemmel!" dedi Libby öfkeyle.

Kabul et, Lib, dedim ona. "Siz bir çiftsiniz."

Biz bir çift değiliz, diye ısrar etti Libby. "Bu benim hayatım değil, Ave. Senin." Aşağıya baktı, gökkuşağı uçlu siyaha boyanmış saçları yüzüne düşüyordu. "Ve tecrübe bana aşk konusunda tamamen yetersiz olduğumu öğretti. Bu yüzden." Libby kovboy şapkasını bana doğru uzattı. Nash Hawthorne'a aşık değilim. Biz bir çift değiliz. Biz çıkmıyoruz. Ve kesinlikle bana aşık değil."

Avery. Oren geldiğini duyurdu. Yüzümü ona döndüm ve nabzım hızlandı.

"Nedir?" Diye sordum. "*Tobi?*"

"Bu, gece yarısı kuryeyle geldi." Oren ön tarafında zarif bir yazıyla benim adımın yazılı olduğu bir zarf uzattı. "Taradım - zehir, patlayıcı veya kayıt cihazı izi yok."

“Fidye talebi mi?” Diye sordum. Bu bir fidye talebiyse, Alisa'yı arayıp ödemesini sağlayabilirim.

Cevap beklemeden zarfı Oren'den aldım. Bir mektup olamayacak kadar ağırdı. Duygularım yükseldi, etrafımdaki dünya ağır çekime girdi, açtım.

İçinde tek bir kağıt ve tanıdık bir altın disk buldum.

Ne oluyor be? yukarı baktım Jameson! O zaten bana doğru gidiyordu.*yanılmışız*Sözcükler öldü, boğazımda kaldı.*Toby'yi kaçırın kişi diskin peşinde değildi.*

Ona baktım, aklım yarışıyordu.

"Toby'yi kaçırın kişi bunu sana neden göndersin?" Jameson sordu. "Yaşamın kanıtı?"

"Ellerinde olduğuna dair kanıt." Düzeltmeyi yapmak istemedim ama bu kanıt değildi.*hayat.* "Ve göndermiş olmaları gerçeğine göre," diye devam ettim kendimi toparlayarak, "Toby'yi alan kişinin diskin değerini bilmediği anlamına geliyor..."

"Ya da umurlarında değil." Jameson elini omzuma koydu.

*Toby iyi. Olmalı. O yapmak zorunda.*Disk bir marka gibi avucumu yakıyor, yumruğumu çevresine sıkıştırdım ve beraberindeki mesajı kendime okuttum. Kağıt ketendi, pahalıydı. Üzerine koyu kan kırmızısı harflerle yazılmıştı.

ve

RE

ANS

A

R

"Bu kadar?" Jameson dedi. "Başka bir şey yok muydu?"

Zarfı tekrar kontrol ettim. "Hiç bir şey." Parmak ucumu yazıya ve kırmızı mürekkebe getirdim. Midem bulandı. "Odır-dirmürekkkep, değil mi?"

Kan kırmızısı.

Jameson yoğun bir şekilde, "Bilmiyorum," diye yanıtladı, "ama ne yazdığını biliyorum." Sayfaya dağılmış harflere baktım.

A

TEKRAR
ANS
A *R*

"Basit bir numara," dedi Jameson. "Büyükbabamın favorilerinden biri. Her boşluğa aynı harf dizisini ekleyerek mesajın kodunu çözersiniz. Bu durumda beş harf."

Göğüs kafesimin içini acımasızca atan kalbim, odaklanmaya çalıştım. Beş harf neyin peşinden gidebilir? *AveyaTEKRAR*ve daha önce*ANS*?

Birkaç saniye sonra onu gördüm. Yavaş yavaş, özenle, beynim cevabı harf harf işaretledi. "*İÇİNDE.VE.N*" Keskin bir nefes aldım. "*G.VE*"

İntikam. Tamamlandı, mesaj rahatlatıcı olmaktan başka bir şey değildi. "İntikam," dedim kendi kendime yüksek sesle. "İntikam. İntikam." Çözüldü, son satır daha çok bir imza gibi görünüyordu.

Gözlerim Jameson'a takıldı ve bunu benim için söyledi. "İntikamcı."

BÖLÜM 13

BENGrayson ve Xander'a mesaj attı. Dairesel kütüphanede bizimle karşılaştıklarında Eve yanlarındaydı. Tek kelime etmeden diski kaldırdım. Eve tereddütle onu benden aldı ve oda sessizliğe büründü.

"Değeri ne kadar demiştin?" diye sordu, sesi pürüzlü bir fısıltıydı.

Başımı salladım. "Tam olarak bilmiyoruz ama çok." Eve isteksizce diski bana geri verene kadar dört ya da beş saniye daha geçti.

"Bir mesaj mı vardı?" Grayson sordu ve ben de kağıdı uzattım. "Fidye talep etmediler," dedi, sesi neredeyse fazla sakindi.

Tutmamış olmama rağmen çok uzun süredir nefesimi tutuyormuşum gibi göğsüm yanıyordu. "Demedim. "Yapmadılar." Bir gün önce, adam kaçırmak için üç sebep bulmuştum.*Kaçıran kişi Toby'den bir şey istedi. Kaçıran kişi, Toby'yi koz olarak kullanmak istedi.*

Ya da kaçırılan onu incitmek istedi.

Bu seçeneklerden biri şimdi çok daha olası görünüyordu.

Xander nota daha yakından bakmak için boynunu Grayson'ın omzunun üzerinden uzattı. Mesajın şifresini Jameson kadar çabuk çözdü. "İntikam temalı. Neşeli."

"Neyin intikamı?" Eve umutsuzca sordu.

Mesajın şifresini çözdüğüm anda bariz cevap aklıma gelmişti ve şimdi mideme sallanan bir küreğin gücüyle tekrar bana çarptı. "Hawthorne Adası," dedim. "Ateş."

Yirmi yılı aşkın bir süre önce, Toby pervasız, kontrolden çıkmış bir gençti. Dünyanın canını aldığını sandığı yangın, üç gencin daha canını almıştı.*David Golding. Colin Anders Wright. Kaylie Rooney.*

"Üç kurban." Jameson, odanın içinde bir panter gibi dönmeye başladı.

sinsi sinsi “Üç aile. Bu bize toplamda kaç şüpheli veriyor? Eve de Grayson'a doğru ilerledi. "Ne ateşi?"

Xander aralarına girdi. "Toby'nin kazara ama bir bakıma kasıtlı olarak ayarladığı. Bu, baba sorunları, sarhoş gençler, kasıtlı kundaklama ve ucube bir yıldırım düşmesini içeren uzun, trajik bir hikaye.”

"Üç kurban." Jameson'ın söylediklerini tekrarladım ama gözlerim Grayson'a gitti. "Üç aile."

Grayson, "Biri senin," diye yanıtladı. "Bir de benim."

Annemin kız kardeşi Hawthorne Adası'ndaki yangında ölmüştü. Milyarder Tobias Hawthorne, yangının suçunu ona atarak kendi ailesinin itibarını kurtarmıştı. Kaylie Rooney'nin ailesi -annemin ailesi- suçlularla doluydu. Şiddetli türden.

Hawthornes'tan nefret eden türden.

Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm, midem ağırdı. "Bir arama yapmam gerekiyor."

Hawthorne House'un devasa, dolambaçlı koridorlarından birinde, daha önce yalnızca bir kez aradığım bir numarayı çevirdim ve beni bunaltmakla tehdit eden anıyı görmezden gelmeye çalıştım.

Değersiz kızım sana bu aile hakkında ilk lanet şeyi öğretmiş olsaydı, numaramı çevirmeye cesaret edemezdin. Annemi doğuran ve büyüten kadın tam olarak anne tipi değildi. *O küçük orospu kaçmasaydı, ona kendim bir kurşun sıkacaktım.* En son aradığımda büyükannemin adını unutmam ve eğer şanslıysam onun ve Rooney ailesinin geri kalanının benim adımları unutacağı söylenmişti.

Yine de oradaydım, tekrar aradım.

Aldı. Dokunulmaz olduğunu mu düşünüyorsun?

Selamlamayı numaramı tanıdığının kanıtı olarak kabul ettim, bu da "O sizde var mı?" dışında bir şey söylememe gerek olmadığı anlamına geliyordu.

"Sen kim olduğunu zannediyorsun?" Sert, gırtlaktan gelen sesi bana bir kırbaç gibi çarptı. "Gerçekten sana ulaşamayacağımı mı düşünüyorsun, Bayan Yüce ve Kudretli? O şatonda güvende olduğunu mu sanıyorsun?"

Bana Rooney ailesinin önemsiz olduğu, güçlerinin Hawthorne ailesinin ve Hawthorne varisinininkiyle karşılaştırıldığında sönük kaldığı söylenmişti. "Seni hafife almanın hata olacağını düşünüyorum." Sağ elimin telefonu kavrayışı mungeneye dönerken sol elimi yumruk yaptım. "Yapmak. Sen. Sahip olmak. O."

Uzun, hesaplayıcı bir duraklama oldu. "Şu sevimli küçük Hawthorne torunlarından biri mi?" dedi. "Belki severim - ve belki onu geri aldığında o kadar da güzel olmaz."

Benimle oynamıyorsa, elini uzatmıştı. Hawthorne torunlarının nerede olduğunu biliyordum. Ama Rooney'ler Toby'nin kayıp olduğunu bilmiyorlarsa - onun kayıp olduğunu bilmeseler veya buna inanmasalardı*canlı*—Yanlış tahmin ettiğini söylemeyi göze alamazdım.

Ben de birlikte oynadım. "Jameson sendeyse, ona bir dokunursan..."

"Söyle bana kızım, köpeklerle yatarsan ne olur derler?"

Sesimi düz tuttum. "Pirelerle uyanıyorsun."

"Bizim buralarda farklı bir söz vardır." Hiçbir uyarıda bulunmadan, hattın diğer ucundan şiddetli havlamalar ve hırıltılar yükseldi, en az beş altı köpek. "Açlar, huysuzlar ve kana düşkünler. Bu numarayı bir daha aramadan önce bunu bir düşün."

Ben kapattım, belki de o yaptı.*Rooney'lerde Toby yok.*Buna konsantre olmaya çalıştım.

"Orada iyi misin, evlat?" Nash Hawthorne'un nazık bir tavrı ve dikkate değer bir zamanlaması vardı.

"Ben iyiyim," dedim, kelimeler fısıldayarak.

Nash beni göğsüne çekti, yıpranmış beyaz tişörtü yanağımda yumuşacıktı.

"Çizmemde bıçak var," diye mırıldandım gömleğinin içine. "Ben mükemmel bir nişancıyım. Kirli dövüşmeyi biliyorum."

"Elbette biliyorsun, evlat." Nash eliyle saçımı okşadı. "Bana bunun neyle ilgili olduğunu söylemek ister misin?"

BÖLÜM 14

BNash, kitaplığa girdikten sonra zarfı, mesajı ve diski inceledi.

"Rooney'lerde Toby yok," dedim. "Acımasızlar ve Toby'nin hayatta olduğundan emin olsalardı, muhtemelen onun yüzünü bir köpek sürüsüne yedirmek için gerçek bir çaba harcarlardı, ama onun ellerinde olmadığından neredeyse eminim."

Xander sağ elini kaldırdı. "Yüzler ve köpekler hakkında bir sorum var." Ben titredim. "Bilmek istemezsin."

Grayson ağaç gövdesinden yapılma masanın kenarına tünerek ceketinin düğmelerini açtı. "Aynı şekilde Grayson'ları temize çıkarabilirim."

Eve ona bir bakış attı. "*Grayson'lar?*"

Grayson, yüzü taş gibi, "Efendim ve ailesi," diye açıkladı. "Yangında ölen Colin Anders Wright ile akrabalar. Sheffield Grayson birkaç ay önce karısını ve kızlarını terk etti."

Bu bir yalandı. Sheffield Grayson ölmüştü. Eve'in üvey kız kardeşi beni kurtarmak için onu öldürmüştü ve Oren bunu örtbas etmişti. Ama Eve bunu bildiğine dair hiçbir işaret vermedi ve bize kardeşleri hakkında anlattıklarına göre bu takip edildi.

Grayson, Sözde babamın Cayman Dağları'nda bir yerde olduğuna dair söylentiler var, diye devam etti. "O yokken ailenin geri kalanına göz kulak oluyordum."

"Grayson ailesinin senden haberi var mı?" Jameson kardeşine sordu. Şaka yok, alay yok. Ne olduğunu biliyordu *aile* Grayson'ı kastediyordu.

"Gerek duymadım" diye cevap geldi. "Ama sizi temin ederim ki Sheffield Grayson'ın karısının, kız kardeşinin ya da kızlarının bu işte parmağı olsaydı bilirdim."

"Birini işe aldın." Jameson'ın gözleri kısıldı. "Hangi parayla?" "Yatırım.

Yetiştirmek. Yaratmak." Grayson daha fazla açıklama yapmadı. ayağa kalkmadan öncekinden daha fazla. "Colin Anders'in ailelerini elemiş olsaydık,

Wright ve Kaylie Rooney, geriye sadece üçüncü kurbanın ailesi kalıyor: David Golding.”

"Birine baktıracağım." Oren konuşmak için gölgelerin dışına bile çıkmadı.

"Bunu çok sık yapıyorsun gibi görünüyor." Eve ona doğru bir bakış attı.

"Mirasçı." Jameson aniden volta atmayı bıraktı. o zarfı aldı mesaj gelmişti. “Bu,*Sen*”

Ne dediğini, görmüş olma ihtimalini duydum. "Ya intikamın hedefi Toby değilse?" Yavaşça dedim. "Ya öyleysem?"

"Çok mu düşmanın var?" Havva bana sordu.

Grayson, "Onun durumunda," diye mırıldandı, "bunu yapmamak zor."

"Ya buna yanlış bakıyorsak?" Xander adım attığında, düz çizgiler veya daireler halinde değildi. "Ya mesajla ilgili değilse? Ya koda odaklanmamız gerekirse?"

Oyun, diye tercüme etti Jameson. "Hepimiz bu kelime numarasının farkına vardık." "Elbette." Nash başparmaklarını yıpranmış kot pantolonunun ceplerine geçirdi.

"Yaşlı adamın nasıl oynadığını bilen birini arıyoruz." "Ne demek istiyorsun*yaşlı adam nasıl oynadı?*" diye sordu.

Grayson yanıtladı ve kısa tuttu. "Büyükbabamız bulmacaları, bilmeceleeri, şifreleri severdi."

Tobias Hawthorne yıllarca torunları için her Cumartesi sabahı bir meydan okuma ortaya koymuştu; oynanacak bir oyun, çözülmesi gereken çok adımlı bir bilmece.

Nash, "Bizi denemekten hoşlanıyordu," dedi. "Kuralları koymak. Bizi dans ederken izlemek."

Xander, Eve'e "Nash'in büyükbabasıyla sorunları var," dedi. "Bu trajik ama sürükleyici bir hikaye-"

"Cümleni bitirmek istemezsin, küçük kardeş." Nash'in ses tonunda açıkça tehlikeli veya tehditkar bir şey yoktu ama Xander aptal da değildi.

"Tabii ki yapma!" o kabul etti.

Düşüncelerim yarıştı. "Tobias Hawthorne'un oyunlarını bilen, tehlikeli ve bana kin besleyen birini arıyorsak..."

"Sky." Jameson ve Grayson hemen annelerinin adını söylediler. Beni öldürmeye çalışmak onun için pek iyi sonuçlanmamıştı. Ama Sheffield Grayson'ın onu işlemediği bir cinayet teşebbüsü için suçladığı düşünülürse...*Olumsuz*

Beni öldürmeye çalışması Skye Hawthorne için de pek iyi sonuçlanmamıştı.

Ya bu onun bir sonraki oyunuydu?

"Onunla yüzleşmemiz gerekiyor," dedi Jameson hemen. Onunla yüz yüze konuş.

"Bu fikri veto etmem gerekecek." Nash yavaş adımlarla Jameson'a doğru yürüdü.

"Bu klasik atasözü nasıl gidiyor?" Jameson düşündü. "*sen benim patronum değilsin?* Bu onun gibi bir şey. Hayır, bekle, hatırlıyorum! Onun*Sen benim patronum değilsin, wanker*"

Xander, "İngiliz argosunun mükemmel kullanımı," diye yorum yaptı. Jameson omuz silkti. "Artık dünyanın bir adamıyım."

"Jamie haklı." Grayson bunu yüzünü buruşturmadan söylemeyi başardı. "Skye'dan bir şey öğrenmemizin tek yolu yüz yüze görüşmek."

Skye gibi kimse Grayson'ı incitemez, hiçbirini incitemez. "Bunun arkasında o olsa bile," dedim, "her şeyi inkar edecek."

Skye'ın yaptığı buydu. Aklında her zaman kurbandı ve konu oğullarına geldiğinde bıçağı nasıl çevireceğini biliyordu.

"Ona diski gösterirsen ne olur?" Eve sessizce önerdi. "Eğer tanırsa, belki onu konuşturmak için kullanabilirsin."

"Skye'nin o diskin değeri hakkında bir fikri olsaydı," diye yanıtladım, "onu bana kesinlikle göndermezdi." Skye Hawthorne neredeyse tamamen mirastan mahrum edilmişti. Değerli bir şeyden ayrılmasının hiçbir yolu yoktu.

"Yani disk için bir oyun yaparsa," dedi Grayson ciddi bir tavırla, "onun diskin değerinin farkında olduğunu ve dolayısıyla kaçırılmanın arkasında olmadığını bileceğiz."

Grayson'a baktım. "Hiçbirinizin bunu bensiz yapmasına izin vermeyeceğim." Avery. Oren gölgelerin arasından çıktı ve bana öyle bir baktı ki

kısmen baba, kısmen askeri komutan. "Skye Hawthorne ile herhangi bir çatışmaya girmemenizi şiddetle tavsiye ediyorum."

Nash, Oren'e sohbet havasında, "Ben de koli bandını tavsiyeden daha etkili buldum," dedi.

"Öyleyse halledildi!" dedi Xander neşeyle. "Aile birleşimi, Hawthorne tarzı!"

"Eh, Xander?" Max kapıda belirdi, buruşuk görünüyordu. Bir telefon tuttu. "Bunu başucunda unutmuşsun."

Komidin? Max'e bir bakış attım. Onun ve Xander'ın arkadaş olduklarını

biliyordum ama bu *Olumsuz* dostça bir tür gürültü. "Rebecca mesaj attı,"
Max

dedi Xander'a, bariz bir şekilde benim bakışımı görmezden gelerek. "Buraya geliyor."

Max ve Xander'ın geceyi birlikte geçirmeleri fikri dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, geri kalanının nüfuz etmesi biraz zaman aldı.*Rebecca*.Eve'i görmek Emily'nin kız kardeşini mahvederdi.

"Yeni plan," diye duyurdu Xander. "Aile toplantısını atlıyorum. Geri kalanınız rapor verebilirsiniz."

Havva kaşlarını çatı. "Rebecca kim?"

BÖLÜM 15

Ören sürdü ve Nash av tüfeği oturdu. İki koruma daha cipin arkasına yığıldı, bu da beni bir tarafta Jameson ve diğer tarafta Grayson ile orta sırada bıraktı.

"Senin şu anda Harvard'a dönüş uçağında olman gerekmiyor muydu?" Jameson, kardeşine bir göz atmak için öne eğildi, yanımdan geçti.

Grayson tek kaşını kaldırdı. "Puanınız?"

"Bana yanıldığımı söyle," dedi Jameson. Bana Eve yüzünden kalmadığını söyle.

Grayson, "Bir tehdit var," diye çıkıştı. "Birisi ailemize karşı hareket etti. Tabii ki kalıyorum."

Jameson, Grayson'ı takım elbisesinden tutmak için etrafıma uzandı. "O Emily değil."

Grayson kıpırdamadı. Karşılık vermedi. "Biliyorum ki."

"Gri."

"BENBilmekO!" İkinci kez Grayson'ın sözleri daha yüksek sesle, daha çaresizce çıktı.

Jameson onu bıraktı.

Grayson, "İnanıyor gibi görüldüğünüz şeye rağmen," diye ısırdı. *ikisi birden* Kendi başımın çaresine bakabileceğime inanıyor gibiyim." Grayson, liderlik etmesi için yetiştirilmiş olan Hawthorne'du. Hiçbir şeye veya kimseye ihtiyaç duymasına asla izin verilmeyen kişi. "Ve haklısın Jamie... *oOlumsuz* Emily. Eve, Emily'nin asla olmadığı şekillerde savunmasız.

Göğüsümdeki kaslar gerilmişti.

Jameson, "Gerçekten aydınlatıcı bir Chutes and Ladders oyunu olmalı," dedi.

Grayson pencereden dışarı baktı, ikimizden de uzağa. "Dün gece uyuyamadım. Havva da yapamazdı." Sesi kontrollüydü, vücudu hareketsizdi. "Onu koridorlarda dolaşırken buldum."

Grayson'ın Harvard'da bir kızı öptüğünü düşündüm. Grayson bir hayalet görüyor.

Ona şakağındaki morluğun canının acıyıp acımadığını sordum, diye devam etti Grayson, çenesindeki kaslar görünür ve sertti. "Ve bana bazı erkeklerin onun evet demesini isteyeceğini söyledi. Bazı insanların onun gibi kızların zayıf olduğunu düşünmek istemesi." Bir iki saniye sessiz kaldı. "Ama Eve zayıf değil. Bize yalan söylemedi. Bu dünyada onu olduğu gibi gören tek kişiyi bulmaktan başka hiçbir şey istemedi.

Eve'in çocukken iyi olmak için ne kadar uğraştığından bahsettiğini düşündüm.*mükemmel*. Sonra Grayson'ı düşündüm. Kendini tuttuğu imkansız standartlar hakkında.

Grayson, "Belki de bu kızın kendi kişiliği olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı olan ben değilimdir," dedi, sesi bıçak gibi bir tondaydı. Ama devam et Jamie, bana riske girdiğimi söyle, yargılarıma güvenilemeyeceğini, çok kolay manipüle edilebildiğimi ve kırılgan olduğumu söyle.

Nash ön koltuktan Jameson'ı "Yapma," diye uyardı.

Jameson, Grayson'a, "Sizin tüm kişisel eksikliklerinizi tartışmaktan mutluluk duyacağım," dedi. "Alfabetik olarak ve çok ayrıntılı olarak. Önce bunu bir halledelim."

Bubizi McMansion'larla dolu bir mahalleye götürdü. Bir zamanlar arsaların ve üzerlerindeki evlerin büyüklüğü beni hayrete düşürürdü ama Hawthorne Evi ile karşılaştırıldığında bu devasa evler kesinlikle sıradan görünüyordu.

Oren sokağa park etti ve güvenlik protokolümüzü anlatmaya başladığında tek düşünebildiğim *Skye Hawthorne buraya nasıl geldi?*

Savcı cinayeti ve cinayete teşebbüs suçlamalarını düşürdükten sonra ona ne olduğunu takip etmemiştim ama bir şekilde onu ya zor durumda ya da mutlak bir lüks içinde bulmayı umuyordum - banliyöde değil.

Kapı zilini çaldık ve Skye bol bir akuamarin elbise ve güneş gözlüğü takarak kapıyı açtı. "Pekala, bu bir sürpriz." Güneş gözlüklerinin üzerinden çocuklara baktı. "Sonra, bu sabah bir değişiklik kartı çektim. Çarkıfelek ve ardından Kupa Sekizlisi tersine döndü." İçini çekti. "Yıldızım da affetmekle ilgili bir şeyler söylüyordu."

Grayson'ın çenesindeki kaslar gerilmişti. "Seni affetmek için burada değiliz."

"Affetmek*Ben*? Gray, sevgilim, neden birinin affına ihtiyacım olsun ki? Bu, sadece onu hayatıma yanlış teşebbüsten tutukladıkları için suçlamaları düşürülen kadından. "Sonuçta," diye devam etti Skye, evin içine çekilip nezaketle bizim onu takip etmemize izin vererek, "Ben fırlatmadım.*Sensokaklara* çıktım, şimdi mi?"

Grayson, Skye'ı benim için Hawthorne Evi'nden ayrılmaya zorlamıştı. "Gidecek bir yerin olduğundan emin oldum," dedi sertçe.

"izin vermedim*Sen*Hapishanede çürüyün, "Skye dramatik bir şekilde devam etti. "Dürüst bir hukuk müşaviri için seni arkadaşlarına yaltaklanmaya zorlamadım. Gerçekten mi! Siz çocuklar bana affetmekten bahsetmeyin. Seni terk eden ben değilim."

Nash tek kaşını kaldırdı. "Tartışmalı, sence de öyle değil mi?"

Nash. skye yaptı*çayses* "Çocukça kin beslemek için biraz yaşlı değil misin? Herkesten çok senin anlamalısın: Ben sabit olmak için yaratıldım. Benim gibi bir kadın kesinlikle ataletten ölebilir. Annenin de bir insan olduğunu anlamak gerçekten bu kadar zor mu?"

Hiç uğraşmadan onları parçalayabilirdi. Skye'ın annelik dürtülerinden yoksunluğunun üstesinden gelmek için yılları olan Nash bile bağışık değildi.

"Yüzük takıyorsun." Jameson kurnaz bir gözlemler araya girdi.

Skye ona çekingen bir gülümseme sundu. "Bu küçük şey mi?" dedi sol yüzük parmağında üç karat olması gereken bir pırlantayı sallayarak. "Sizi düğüne davet ederdim ama küçük bir adliye meselesiydi. Gösteriden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun ve Archie ile nasıl tanıştığımızı düşünürsek, bir adliye düğünü uygun göründü.

Skye Hawthorne*yaşadığı* gösteri için.

"Bir adliye düğünü uygun görünüyordu," diye tekrarladı Grayson, onun ne demek istediğini sindirerek ve gözlerini kısarak. "Savunma avukatıyla mı evlendin?"

Skye zarif bir şekilde omuz silkti. "Archie'nin çocukları ve torunları her zaman emekli olması için onun peşindeler ama sevgili kocam yaşlılıktan ölünceye kadar ceza savunması yapacak." Başka bir deyişle: Evet, avukatıyla evlenmişti ve evet, ondan önemli ölçüde daha yaşlıydı ve muhtemelen bu dünya için fazla uzun değildi. "Şimdi, af dilemek için burada değilsen..." Skye sırayla üç oğluna da baktı. "O zaman neden buradasın?"

Jameson, "Bugün Hawthorne House'a bir paket teslim edildi," dedi.

Skye kendine bir bardak köpüklü şarap doldurdu. "Ah?"

Jameson disketi cebinden çıkardı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Skye Hawthorne bir an için dondu. Gözbebekleri büyümüştü. "Bunu nereden aldın?" diye sordu, onu ondan almak için hareket ederek, ama Jameson bir sihirbaz gibi "madeni parayı" ortadan kaldırdı.

Skye onu tanıdı. Gözlerindeki açlığı görebiliyordum.

Grayson, "Bize bunun ne olduğunu söyle," diye emretti.

Skye ona baktı. "Her zaman çok ciddiym," diye mırıldandı, yanağına dokunmak için uzanarak. "Ve o gözlerdeki gölgeler..."

"Sky." Jameson dikkatini Grayson'dan uzaklaştırdı. *"Lütfen."*

"Terbiye, Jamie? Senden?" Skye elini indirdi. "Şok oldum ama buna rağmen sana anlatabileceğim pek bir şey yok. Bunu hayatımda daha önce hiç görmedim."

Sözlerini dikkatle dinledim. O aslagörülenBT. "Ama ne olduğunu biliyorsun," dedim.

Bir an için Skye, sanki bir maçtan önce el sıkışan iki oyuncuymuşuz gibi gözlerini benimkilerle buluşturdu.

Nash, "Birisi kocana ulaşırsa çok yazık olur," diye sözünü kesti. "Onu birkaç konuda uyardım."

Skye, "Archie söylediğin tek kelimeye bile inanmayacak," diye yanıtladı. "Beni zaten bir kez düzmece suçlamalara karşı savunmuştu."

"İlginç bulacağı bir iki şey bildiğime bahse girerim." Nash duvara yaslanmış bekliyordu.

Skye, Grayson'a baktı. Aralarında hâlâ onu en sıkı şekilde tutan oydu. "Pek bir şey bilmiyorum," diye sözünü kesti. "O madeni paranın babama ait olduğunu biliyorum. Büyük Tobias Hawthorne'un kaybolduğunda beni saatlerce çapraz sorguya çektiğini ve tekrar tekrar tarif ettiğini biliyorum. Ama onu alan ben değildim."

"Toby öyleydi." Hepimizin düşündüğünü söyledim.

"Benim küçük Toby'm o yaz çok kızmıştı." Skye'in gözleri kapandı ve bir an için tehlikeli, manipülatif ve hatta çekingen görünmedi. "Nedenini gerçekten asla bilemedim."

Evlat edinme. gizlilik. Yalanlar.

"Nihayetinde, sevgili küçük kardeşim kaçtı veOayrılık hediyesi olarak Babamızın tepkisine bakılırsa Toby intikamını çok iyi seçmişti. İle

Babamın imkanlarına sahip birinden böyle bir yanıt mı alıyorsunuz? Skye tekrar gözlerini açtı. "Olmalıçokdeğerli."

Jackson'a git. Toby'nin anneme verdiği talimatlar zihnimde yankılanıyordu.

Orada ne bıraktığımı biliyorsun. Neye değer olduğunu biliyorsun.

"Sende Toby yok." Jameson kovalamayı kesti. "Yapıyor musun?"

Skye kurnazca, "Kardeşimin hayatta olduğunu kabul ediyor musun?" dedi. Ona söylediğimiz her şeyi basına satabilir.

Grayson, "Soruma cevap ver," diye emretti.

"Gerçekten bilmiyorumsahip olmakArtık herhangi biriniz var mı? Toby değil. Siz değil çocuklar. Skye neredeyse kederli görünüyordu ama gözlerindeki parıltı biraz fazla keskindi. "Gerçekten, beni tam olarak neyle suçluyorsun, Grayson?" Skye bir içki aldı. "Ben tam bir canavarmışım gibi davranıyorsun." Sesi hâlâ yüksek ve netti ama yoğundu. İlk kez, o ve oğulları arasında bir benzerlik görebiliyordum - ama özellikle Jameson. "Hepiniz öyle ama benim şimdiye kadar istediğim tek şey sevmektir."

Skye'in gördüğü gibi, bunun Skye'in gerçeği olduğu hissine kapıldım.

"Ama aşka ne kadar ihtiyaç duyarsam, onu ne kadar çok arzularsam, dünya o kadar kayıtsızlaştı. Ailem. Senin babanın. Siz çocuklar bile." Skye bir keresinde Jameson'a ve bana hamile kaldıktan sonra erkeklerden test amacıyla ayrıldığını söylemişti: Eğer onu gerçekten isteselerdi, peşinden giderlerdi.

Ama hiç kimse yoktu.

"Seni sevdik," dedi Nash, bana onun olması gereken küçük çocuğu düşündürürcesine. "Sen bizim annemizdin. Nasıl olmaz?"

"Her hamile kaldığımda kendime bunu söyledim." Skye'in gözleri parladı. "Ama hiçbiriniz uzun süre benim kalmadınız. Ne yaparsam yapayım, sen büyükbabanın birinci, benim ikinci çocuğum oldun." Skye bir yudum daha aldı, sesi daha düşüncesiz bir hal aldı. "Babam beni hiçbir zaman büyük oyunda bir oyuncu olarak görmedi, bu yüzden elimden geleni yaptım. Ona mirasçılar verdim." Bakışlarını bana çevirdi. "Ve bunun nasıl ortaya çıktığına bir bak." Hafifçe omuz silkti. "İşim bitti."

"Havluyu yenilediğine gerçekten inanmamızı mı bekliyorsun?" Jameson sordu.

"Sevgilim, neye inandığın umurumda değil. Ama kırıntılarla yetinmektense kendi krallığımı yönetmeyi tercih ederim.onunki"

"Yani her şeyden geri adım mı atıyorsun?" Bazı gerçekleri tahmin etmeye çalışarak Skye Hawthorne'a baktım. Hawthorne Evi mi? Para mı? Senin babanın

miras?"

"Milyonlarla milyarlar arasındaki gerçek farkın ne olduğunu biliyor musun Ava?" Skye sordu. "Çünkü belli bir noktada mesele para değil."

Grayson yanımda, "Bu güçle ilgili," dedi.

Skye kadehini ona kaldırdı. "Gerçekten harika bir varis olurdun."

"Yani bu kadar mı?" diye sordu Nash, devasa fuayeye bakarak. "Burası artık senin krallığın mı?"

"Neden?" Skye havalı bir şekilde yanıtladı. "Babam beni hiçbir zaman güçlü bir oyuncu olarak görmedi zaten." Bir kez daha zarif, küçük bir omuz silkti. "Ben kimim ki hayal kırıklığına uğratayım?"

BÖLÜM 16

TUzun garaj yolunda yürürken gergindi.

Jameson, "Eh, ben bunu ferahlatıcı buldum," dedi. "Annemiz*değil*bu sefer kötü adam." Kurşun geçirmezmiş gibi, Skye'ın duygusuzluğu ona dokunamazmış gibi davranabilirdi ama ben daha iyisini biliyordum. "Şahsen benim en sevdiğim kısım," diye devam etti görkemli bir şekilde, "onu asla yeterince sevmemekle suçlanmaktı, yine de o tatlı, tatlı Hawthorne milyarlarını asla yoldan çıkarmamak için boş yere gebe kaldığımızı hatırlatmak zorundayım."

"Kapa çeneni." Grayson takım elbise ceketini çıkardı ve keskin bir şekilde sağa astı. "Nereye gidiyorsun?" Arkasından seslendim. Grayson geri döndü. "Yürümeyi tercih ederim." "On sekiz mil mi?" Nash öksürdü.

"Sizi temin ederim - hepiniz - bir kez daha..." Grayson gömleğinin kollarını sıvadı, bu hareket çalışılmış ve vurguluydu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bunu bir daha söyle," diye cesaretlendirdi Jameson, "ama sesini sakın çıkarmaya çalış.*Dahab*u sefer bir otomat gibi."

Jameson'a bir bakış attım. Grayson'ın canı acıyordu. İkisi de öyleydi.

"Haklısın Mirasçı," dedi Jameson, yenilgiyle ellerini havaya kaldırarak. "Otomatlara korkunç derecede haksızlık ediyorum."

"sen bozmak için A kavga," Grayson yorum yaptı, onunes tehlikeli derecede nötr.

Jameson kardeşine doğru bir adım attı. "On sekiz millik bir yürüyüş yeterli."

Birkaç saniye boyunca ikisi sessizce bakma yarışmasına girdiler.

Sonunda, Grayson başını eğdi. "Seninle konuşmamı bekleme

benden." "Rüyamda bile olmaz," diye yanıtladı Jameson.

"İkiniz de saçmalıyorsunuz," dedim. "İkiniz Hawthorne Malikanesi'ne yürüyerek dönemezsiniz." Gerçekten şimdiye kadar söylemekten daha iyi bilmeliydim

bir Hawthorne bir şey yapamazdı.

Nash'e döndüm. "Bir şey söylemeyecek misin?" Ona sordum.

Cevap olarak, Nash benim için cipin arka kapısını açtı. "Tüfek diyorum."

Orta sırada tek başıma, Hawthorne Evi'ne giden yolu sessizce geçirdim. Skye kesinlikle oğullarına ulaşmıştı. Grayson bunu içe çevirirdi. Jameson harekete geçirdi. Tek umduğum şey, ikisinin de eve sağ salim varabilmeleriydi. Onlara acıyarak, Skye'ı birinin dünyasının merkezi olmak için kimin o kadar umutsuz hale getirdiğini merak ettim, kendi çocuklarını bile sevemezdi, çünkü onların da onu yeterince sevmeyeceğinden korkuyordu.

Bir düzeyde, cevabı biliyordum. *Babam beni hiçbir zaman büyük oyunun bir oyuncusu olarak görmedi.* Toby'nin şifreli yazdığı bir şiiri düşündüm. *Ağaç zehirli, görmüyor musun? S, Z ve beni zehirledi.*

"Skye hamile kalmayı severdi." Nash ön koltuktan bana bakarak cipin içindeki sessizliği bozdu. "Sana bunu hiç söyledim mi?"

Başımı salladım.

"Yaşlı adam ona bayıldı. Her hamilelik boyunca Hawthorne House'da kaldı, hatta yuvalandı. Ve yeni bir bebeği olduğunda, o ilk birkaç gün sihir gibiydi. Hastaneden eve gelir gelmez kapı eşiğinde durup onun Gray'i beslemesini izlediğimi hatırlıyorum. Tek yaptığı sessizce mırıldanarak ona bakmaktı. Baby Grey gerçekten sessiz, küçük bir adamdı, ciddiydi. Jamie çığlık atan biriydi. Xander kıpırdandı." Nash başını salladı. "Ve her seferinde, o ilk birkaç gün, düşündüm ki, *Belki kalır.*"

Yutmuşum. "Ama asla yapmadı."

Skye'ın anlattığına göre yaşlı adam bizi çalmış. Gerçek şu ki, kardeşlerimi onun kollarına bırakan oydu. *Overilmiş* onlar ona. Sorun asla bizi sevmemesi değildi - sadece geri kalanını daha çok istiyordu.

Babasının onayı. Hawthorne serveti. Nash'in, bu işin bir parçası olmak istemediğine karar vermeden önce annesinin kaç bebek verdiğini gördüğünü merak ettim.

"Bebeğin olsaydı..." dedim.

"Bir bebeğim olduğunda," diye geldi derin, yürek burkan cevap, "o benim bütün dünyam olacak."

"O?" Tekrarladım.

Nash tekrar yerine oturdu. "Lib'i küçük bir kızla hayal edebiliyorum."

cevap veremeden önceO, Oren bir telefon aldı. "Neye sahipsin?"
cevapladığı anda sordu. "Nerede?" Oren SUV'u kapıların önünde durdurdu.
"Bir ihlal oldu," dedi geri kalanımıza. "Tünellerde bir sensör tetiklendi."

Adrenalin kan dolaşımımı doldurdu. Botumdaki bıçağa uzandım
- çizmek için değil, sadece kendime şunu hatırlatmak için: Savunmasız
değildim. Sonunda beynim, Hawthorne Evi'nden hangi koşullarda
ayrıldığımızı hatırlamama yetecek kadar sakinleşti.

Oren, "Her iki taraftan da ekiplerin gelmesini istiyorum," diyordu.

"Durmak." sözünü kestim. "Bu bir güvenlik ihlali değil." Derin bir nefes
aldım. "Ben Rebecca."

BÖLÜM 17

THawthorne arazisinin altından geçen tünellerin gizli geçitlerden daha az girişi vardı. Yıllar önce, Tobias Hawthorne bu girişleri genç Rebecca Laughlin'e göstermişti. Yaşlı adam, hasta ablasının gölgesinde yaşayan bir kız görmüştü. Rebecca'ya kendine ait bir şeyi hak ettiğini söylemişti.

Onu tenis kortlarının altındaki tünelde buldum. Sadece telefonumun ışığının rehberliğinde, onun durduğu yere doğru ilerledim. Tünel beton bir duvarla çıkmaza girdi. Rebecca, kızıl saçları dağılmış, kıvrak vücudu kaskatı kesilmiş, ona dönük duruyordu.

"Git buradan, Xander," dedi.

Ondan birkaç adım çekinerek durdum. "Benim."

Rebecca'nın titrek bir nefes aldığını duydum. Git buradan,

Avery. "HAYIR."

Rebecca sessizliği bir silah ya da kalkan olarak kullanmakta iyiydi. Emily'nin ölümünden sonra kendini o sessizliğe sarılmış olarak izole etmişti.

"Bütün günüm var," dedim.

Rebecca sonunda bana bakmak için döndü. Güzel bir kız için çirkin ağladı. "Eve ile tanıştım. Ona Toby'nin evlat edinilmesiyle ilgili gerçeği anlattık. Bir yudum havayı içine çekti. "Annemle tanışmak istiyor."

Tabii ki yaptı. Rebecca'nın annesi, Eve'in büyükannesiydi. "Annen bununla baş edebilir mi?" Diye sordum.

Mallory Laughlin ile sadece birkaç kez karşılaşmıştım ama *stabil* Onu tarif etmek için kullanacağım bir kelime değildi. Gençken, onu evlat edinenlerin Hawthornes olduğundan habersiz, bebek Toby'yi evlatlık vermişti. Bebeği yıllardır çok yakındı ve o bunu bilmiyordu - o zamanlar değil. Yirmi yıl sonra nihayet bir çocuğu daha olduğunda, Emily kalp rahatsızlığıyla dünyaya gelmişti.

Ve şimdi Emily ölmüştü. Mallory'nin bildiği kadarıyla Toby de öyleydi.

"Ben Bununla ilgilenmiyorum, "dedi Rebecca. "Ona çok benziyor, Avery." Rebecca'nın sesi kızgınlığın da ötesinde, içinin de içinin boşaltılmasının da ötesindeydi, sesi tek bir bedende barındırılmayacak kadar çok duygu mozaığıydı. Hatta Emily gibi konuşuyor.

Rebecca'nın büyüyen tüm hayatı kız kardeşiyle ilgiliydi. Kendini küçültmek için yetiştirilmişti.

"Eve'yi söylememe gerek var mı?*değil*Emily?" Diye sordum.

Rebecca yutkundu. "Eh, benden nefret ediyor gibi

görünmüyor, yani..." "Senden nefret mi ediyor?" Diye sordum.

Rebecca oturdu ve dizlerini sıkıca göğsüne çekti. Em ve benim yaptığımız son şey kavga etmektir. Bunun affedilmesi için beni ne kadar uğraştıracağını biliyor musun? olduğun için*Sağ?*" Emily'nin o geceki planları, onun ölmesine neden olan planlar hakkında kavga etmişlerdi. Kahretsin, dedi Rebecca dalgalı kızıl saçlarının uçlarını yoklayarak, bunun için de benden nefret ederdi.

yanına oturdum. "Saçın?"

Rebecca'nın kaslarındaki gerginliğin bir kısmı gevşedi ve tüm vücudu ürperdi. "Emily saçımızın uzun olmasını beğendi."

Bizim saçımız. Rebecca'nın şimdi bile ne kadar saçma olduğunun farkına varmadan bunu söyleyebiliyor olması bende onun adına birine vurma isteği uyandırdı. Buna inanmasını isteyerek, "Sen kendi başınasın, Rebecca," dedim. "Sen her zaman öyleydin."

"Ya kendi insanım olma konusunda iyi değilsem?" Rebecca son birkaç aydır farklıydı. Farklı görünüyordu, farklı giyiniyordu, istediğinin peşinden gidiyordu. Thea'nın tekrar içeri girmesine izin verirdi.*elde etmek*harekete geçmek için?*Durmadan*" Rebecca'nın çenesi titredi. "Belki de bunu istediğim için berbat bir insanım."

Eve'i görmenin onu inciteceğini biliyordum. Jameson için olduğu gibi, Grayson için de geçmişi didik didik arayacağını biliyordum. Ama bu Rebecca'ydı, iliklerine kadar kesilmişti.

"Korkunç biri değilsin," dedim ama emin değildim.*BEN*buna inandırabilirdi. "Thea'ya Eve'den bahsettin mi?" Diye sordum.

Rebecca ayağa kalktı ve hırpalanmış savaş botunun burnunu yere sapladı. "Neden yapayım?"

"Bex."

Bana öyle bakma Avery.

Canı acıyordu. Bu olmayacaktı*durmak*yakında canın yanabilir. "Ne

yapabilir miyim?" Diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi Rebecca ve kırıldığını duyabiliyordum. "Çünkü şimdi gidip anneme, evren ona Emily ile benim aramda bir seçim hakkı vermiş olsaydı, tutmayı seçeceği kızına tıpatıp benzeyen bir torunu olduğunu nasıl söyleyeceğimi bulmam gerekiyor."

Rebecca buradaydı. O yaşıyordu. O iyi bir kızdı. Ama annesi hâlâ ona bakıp hıçkırığa hıçkırığa bütün bebeklerinin öldüğünü söyleyebiliyordu.

"Annene söylemek için seninle gelmemi ister misin?" Diye sordum.

Rebecca başını salladı, dalgalı saç uçları bir hava akımına kapıldı. Artık bir şeyleri istemekte eskisinden daha iyiyim, Avery. Doğruldu, omurgasından aşağı inen görünmez çelik bir çizgi vardı. "Ama bunun için seni yanımda istemem."

BÖLÜM 18

BEN Rebecca gittikten sonra tünellerde kaldı, tartıştı, sonra Hawthorne Evi'ne doğru yol aldım ve gizli bir merdivenden Büyük Oda'ya çıktım. Cep telefonu tekrar çekildiğinde tetiği çektim ve aramayı yaptım.

"Bu oldukça şüpheli onuru neye borçluyum?" Thea Calligaris sözlü sırtma sanatını mükemmelleştirmişti.

Sana da merhaba Thea.

"Dur tahmin edeyim," dedi küstahça. "Moda yardımına umutsuzca mı ihtiyacın var? Ya da belki Hawthorne'lardan biri sinir krizi geçiriyordur? Cevap vermedim ve tahminini düzeltti. "Birden fazla?"

Bir yıl önce, ikimizin uzaktan bile olsa arkadaşşa benzediğini asla hayal edemezdim, ama birbirimize karşı - aşağı yukarı - büyümüştük. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Pekala," diye yanıtladı Thea nazlı bir şekilde, "Bütün günüm yok. Notu kaçırdıysanız, benim zamanım çok değerli." Yaz boyunca Thea viral olmuştu. Saint Bart's ile Maldivler arasında bir yerde, büyük bir sermayeyle Influencer olmuştu. *BEN*. Sonra geri gelirdi, Rebecca'ya.

Ne kadar süreceği önemli değil, Thea bir keresinde bana söylemişti. *Onu seçmeye devam edeceğim.*

Ona her şeyi anlattım.

"Bu kızın tıpatıp aynı görüldüğünü
söylediğinde..." "Yani *Kesinlikle* diye
tekrarladım.

"Ve Rebecca..."

Rebecca bunun için beni öldürecekti. "Daha yeni tanıştılar. Eve, Bex'in annesiyle tanışmak istiyor."

Thea tam üç saniye boyunca alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı. "Bu, Hawthorne ve Hawthorne komşu standartlarına göre bile berbat."

"*Sen* Tamam?" Diye sordum. Emily, Thea'nın en iyi arkadaşıydı.

"Ben savunmasız değilim," diye karşılık verdi Thea. "Benim orospu estetiğimle çelişiyor." Durdu. "Bex bana söylemeni istemedi, değil mi?"

"Tam olarak değil."

pratik olarak yapabilirim*duymak*Thea bunu umursamadı ya da yapmaya çalıştı. "Sadece meraktan," dedi hafifçe, "tam olarak kaç Hawthornes*vardır*şu anda erimeler mi yaşıyorsunuz?"

"Tea."

Buna schadenfreude deniyor, Avery. Gerçekten de Almanlar, dünyanın en kibirli piçlerinin de cılız duygulara sahip olduğunu bilmekten küçük bir tatmin alma duygusunu daha kesin bir şekilde yakalayan bir kelime bulmalı. Thea, öyleymiş gibi davranmayı sevdiği kadar soğuk değildi ama Hawthornes söz konusu olduğunda onu aramamam gerektiğini biliyordum.

"Rebecca'yı arayacak mısın?" Onun yerine sordum.

"Ve aramamdan kaçmasına izin mi vereceksin?" Thea ters ters cevap verdi. Bir vuruş vardı. "Elbette öyleyim." Bir kez Rebecca'nın gitmesine izin vermişti. Tekrar gitmeyecekti. "şimdi, hepsi bu kadarsa, kurmam gereken bir imparatorluk ve peşinden koşmam gereken bir kız var."

"Ona iyi bak, Thea," dedim.

"Yapacağım."

BÖLÜM 19

Ören, varlığını duyurmak için Thea ile telefon görüşmemi bitirene kadar bekledi. Görüş alanına girdi ve beynimi odaklanmaya zorladım.

"Henüz hiçbir şey?" Ona sordum.

"Kurye servisini takip etme şansımız olmadı, ama Toby'nin Eve ile buluşması gereken buluşma noktasına gönderdiğim ekip tekrar geldi." Aklımda iki kelimenin hatırası çınladı:*ateş edildi*. Dokuz bir bir aramasını kimin yaptığını bulabildin mi? diye sordum, kırk metrelik bir uçurumdan sarkan birinin elinden geldiğince tutunduğu gibi sakinliğimi koruyarak ulaşmak.

"Arama komşu bir depodan yapılmış. Adamlarım sahibinin izini sürdü. Aramayı kimin yaptığının dair hiçbir fikri yok ama bizim için bir şeyi vardı.

Bir şey. Ören'in bunu söyleme şekli mideme kurşunla kaplanmış gibi hissettirdi. "Ne?"

"Başka bir zarf." Ören devam etmeden önce işlememi bekledi. "Dün gece kuryeyle gönderildi, takip edilemez. Dokuz bir bir aramasını soran herkese vermesi için depo sahibine nakit ödeme yapıldı. Ödeme paketle birlikte geldi, bu yüzden aynı şekilde izlenemez. Ören zarfı uzattı. "Açmadan önce-"

Onu elinden çekip aldım. İçinde Toby'nin yüzü morarmış ve şişmiş, elinde dünkü tarihli bir gazete tutarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. *Yaşamın kanıtı*. Yutkundum ve resmi çevirdim. Arkasında hiçbir şey yoktu, zarfta başka hiçbir şey yoktu.

Dün itibarıyla hayattaydı. "Fidye talebi yok mu?" boğuldum.

"Hiçbiri."

Toby'nin morluklarına, şişmiş yüzüne baktım. "David Golding'in ailesi hakkında bir şey bulabildin mi?" diye sordum kendime hakim olmaya çalışarak.

"Şu anda ülke dışında," diye yanıtladı Oren. "Finansal durumları da açık."

"Şimdi ne var?" Diye sordum. "Eli ve Mellie'nin nerede olduklarını biliyor muyuz? Peki ya Ricky? Constantine Calligaris hâlâ Yunanistan'da mı?" Sesimin bu kadar çılgın çıkmasından ve zihnimin bir olasılıktan diğerine hiç konuşmadan atlayışından nefret ediyordum: Eve'in üvey kardeşleri, babam, Zara'nın kısa süre önce görüşmediği kocası,*başka kim?*

Oren, Az önce bahsettiğin dört kişiyi de altı aydan uzun bir süredir takip ediyorum, dedi. "Toby kaçırıldığında hiçbiri ilgilenilen yerin iki yüz mil yakınında değildi ve hiçbirinin bu işe karıştığından şüphelenmek için hiçbir nedenim yok." Ören duraksadı. "Ayrıca Eve'i biraz kontrol ettim."

Eve'in Chutes and Ladders oyunu için kendini parçalamasını, Grayson'ın arabada onun hakkında söylediklerini düşündüm. "Ve?" sessizce sordum

Oren, "Hikayesi doğru," dedi. "On sekizine bastığı gün taşındı, kardeşleri dahil tüm ailesiyle hiç iletişim kurmadı. Bu iki yıl önceydi. Geçen hafta o ve Toby gözden kaybolana kadar düzenli olarak gittiği bir garsonluk işi vardı. On sekiz yaşından birkaç ay önce Toby ile tanışana kadar, gerçekten berbat görünen bazı oda arkadaşlarıyla göğüs göğüse yaşıyordu. Daha derine inerek ve birkaç yıl daha geriye giderek, lisesinde Eve ve görünüşe göre çok sevdiği bir erkek öğretmenin karıştığı bir olayın kaydını buldum.*O söyledi o söyledi*" Oren'in ifadesi sertleşti. "Otoriteye güvenmemek için nedenleri var."

Ve kim, Havva bana sormuştu, benim gibi bir kıza inanacak mısın?

"Başka ne?" Ören'e sordum. "Neyi bana söylemiyorsun?" olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.*bir şey.*

"Eve ile ilgili bir şey yok." Oren uzun bir süre bana baktı, sonra gömleğinin cebine uzandı ve bana bir kare kağıt verdi. "Bu, son üç hafta içinde kendilerine iş teklifleri gelen güvenlik ekibinizin ve yakın çalışma arkadaşlarımızın bir listesi."

Hızlı bir sayım yaptım.13.Bu normal olamazdı. "Kim tarafından yaklaştı?" Diye sordum.

"Çoğunlukla özel güvenlik firmaları," diye yanıtladı Oren. "Rahat için çok fazla. Farklı şirketler arasında mülkiyet konusunda ortak bir payda yoktur, ancak böyle bir şey bir anda gerçekleşmez."

birisiyapımıolur.”

Güvenliğimde delikler isteyen biri. "Bunun Toby'nin kaçırılmasıyla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Diye sordum.

"Bilmiyorum." Oren kelimeleri kesti. "Adamlarım sadık ve iyi maaş alıyorlar, bu yüzden girişimler başarısız oldu, ama bundan hiç hoşlanmadım Avery, hiçbirini." Bana bir bakış attı. "Arkadaşın Max'in yarın sabah üniversiteye dönmesi planlanıyor. Onunla birlikte bir güvenlik detayı göndermek isterdim, ama o...*dayanıklı*fikrine.”

Yutmuşum. "Max'in tehlikede olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir." Oren'in sesi kararlıydı.Osabitti. "Bu noktada yoğun ve çok yönlü bir saldırının hedefi olmadığını varsaymakla ihmalkarlık etmiş olurum. Belki öylesindir. Belki değilsin. Ama aksini öğrenene kadar, büyük bir tehdit varmış gibi ilerlemekten başka seçeneğim yok ve bu, yakınınızdaki herhangi birinin sıradaki hedef olabileceğini varsaymak anlamına geliyor."

BÖLÜM 20

BEN Hangisinin daha zor olacağından emin değildim: Max'i Oren'in kendisine bir koruma atamasına izin vermeye ikna etmek mi yoksa Toby'nin resmini Eve'e göstermek mi? Önce Max'i aramaya başladım ve onu buldum. *Ve* Eve, her iki elinde de bowling topu olan Xander ile bowling salonunda.

"Ben bu hareketi *helikopter*" diye seslendi kollarını iki yana kaldırarak.

En karanlık zamanlarda bile Xander, Xander'dı. "Ayağındakilerden birini düşüreceksin," dedim.

"Sorun değil," diye yanıtladı Xander neşeyle. "Benim iki ayağım var!"

"Skye disk hakkında bir şey biliyor muydu?" Eve, Xander ve Max'in yanından geçti. "O işin içinde mi?"

"İkinci soruya hayır," dedim. "Ve ilkinin şu anda bir önemi yok." Yutkundum, önce Max durumuyla yüzleşme planım uçup gitti. "Bu yapar." Eve'e Toby'nin resmini verdim ve bakışlarımı kaçırdım.

İzleyemedim ama izlememek de işe yaramadı. yapabilirdim *hissetmek* Eve yanımda, resme bakıyordu. Nefesi duyulabilir ve düzensizdi. *Okeç* bu, benim yaptığım gibi.

"Ondan kurtulmak." Eve fotoğrafı düşürdü. Sesi yükseldi. "*çıkar onu buradan*"

Fotoğrafı almak için eğildim ama Xander bowling toplarını bıraktı ve beni yendi. Telefonunu çıkardı. Ben izlerken el feneri moduna alıp fotoğrafın arkasına koşturdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Cevap veren bendim. "Kağıdın grenine gömülü bir mesaj var mı diye bakıyor." Sayfanın bazı bölümleri diğerlerinden daha yoğun olsaydı, ışık da nüfuz etmezdi. ben yapmadım *aranan* fotoğrafa, Toby'nin yüzüne bu kadar yakından bakmak istiyordum ama Xander el feneri modunu açtığına göre beynim vites değiştirdi. *Ya bunun daha fazlası varsa*

İleti?

"Siyah bir ışığa ihtiyacımız olacak," dedim. "Ve bir ısı kaynağı." Tobias Hawthorne'un oyunlarına aşına biriyle uğraşıyorsak, o zaman görünmez mürekkep kesin bir olasılıktı.

"Üstünde!" Xander dedi. Bana fotoğrafı verdi ve odadan çıktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Eve, sözleri boş geliyordu.

Fotoğrafı tarıyordum, bu sefer Toby'nin yaralarını geçmişe bakıyordum. "Gazete," dedim aniden, güçlü bir şekilde. "Toby'nin elindeki." Yakınlaştırmak için kendi telefonumu çıkardım ve fotoğrafın fotoğrafını çektim. "Ön sayfadaki makale." Adrenalin kan dolaşımımı doldurdu. "Bazı harfler karalanmış. Bu kelimeyi görüyor musun? Bağlamdan olması gerektiğini söyleyebilirsiniz *kriz*, ama ilk *BEN* karartılmıştır. için aynı *Abu* kelimede Daha sonra *L,İÇİNDE*. Bir diğer *A*"

Bowling bilgisayarına doğru kaydım, yeni bir oyuncu girmek için düğmeye bastım ve daha önce okuduğum beş harfi yazdım ve devam ettim. Toplamda, makalede karartılmış on sekiz harf vardı.

D. Sonuncuyu yazdım, sonra geri döndüm ve boşluk ekledim. Enter'a bastım ve puanlama ekranının tepesinde mesaj yanıp söndü. **SONUNDA HER ZAMAN KAZANDIRIM.**

Birinin bizimle, benimle oynadığını biliyordum. Ancak bu, Toby'yi kaçıran kişinin sadece oyun oynamadığını çok daha net hale getirdi. *ile* Ben. Oynuyorlardı *aykırı* Ben.

Xander bir elinde siyah bir ışık ve diğerinde bir Tiffany lambasıyla geri geldiğinde, ekrandaki kelimelere bir göz attı ve onları yere bıraktı. "Cesur bir isim seçimi," dedi. Bana umut dolu bir bakış attı. "Seninki mi?"

"HAYIR." Gelmek isteyen karanlığa boyun eğmeyi reddettim ve bunun yerine Max'e döndüm. "Yarın yanına bir koruma götürmeyi kabul etmeni istiyorum."

Max muhtemelen itiraz etmek için ağzını açtı ama Xander onun omzunu dürttü. "Ya sana trajik bir geçmişi olan ve yavru köpeklerle karşı zaafı olan karanlık ve gizemli birini bulsak?" dedi sızlanan bir tonda.

Uzun bir süre sonra, Max onu geri itti. "Satılmış."

İşler biraz olsun yatıştığında, o ve ben dürtmeler, komodinler ve onun hakkında uzun bir konuşma yapacaktık. *dostluk* ile

Xander Hawthorne. Ama şimdilik...

Oren'e döndüm, yeni bir korku bana çok geç geldi. "Ya Jameson ve Grayson? Hala evde değiller." Eğer bana yakın biri hedef olabilirse, o zaman...

"Her birinde bir adamım var," diye yanıtladı Oren. "Son duyduğuma göre çocuklar hala birlikteymiş ve işler çirkinleşiyormuş. Hawthorne çirkin," diye açıkladı. "Dış tehdit yok"

Skye ile olan o konuşmadan sonraki duygusal durumları göz önüne alındığında,

Hawthorne çirkin muhtemelen umabileceğimizin en iyisiydi.

Güvendeler. Şimdilik. Kendimi klostrofobik hissederek ekrandaki kelimelere geri döndüm. **SONUNDA HER ZAMAN KAZANDIRIM.**

"Tekil birinci şahıs zamiri," dedim çünkü mesajı incelemek, ne olduğunu merak etmekten daha kolaydı. *kazanan* Toby'ye sahip olan kişiye benziyordu. "Bu, bir grupta değil, bir bireyle uğraştığımızı gösteriyor. Ve kelimeler *Sonunda*, bunlar yol boyunca kayıplar olabileceğini ima ediyor gibi görünüyor. Nefes aldım, düşündüm ve kelimelerde bundan daha fazlasını görmeyi diledim. "Başka ne?"

İki buçuk saat sonra, Jameson ve Grayson hâlâ evde değillerdi ve ben çarklarımı dönüyordum. Mesajı, sonra tekrar fotoğrafın kendisini ve orada başka bir şey olabilir diye zarfı defalarca gözden geçirmiştım. Ama yaptığım hiçbir şey önemli görünmüyordu.

İntikam. İntikam. İntikam. İntikamcı. Sonunda hep ben kazanırım.

Bundan nefret ediyorum, dedi Eve, sesi sakın ve tizdi. "BEN nefret çaresiz hissetmek."

Ben de yaptım.

Xander bana bir Havva'ya baktı. "Siz ikiniz kara kara mı düşünüyorsunuz?" O sordu. "Çünkü Avery, ben her zamanki gibi senin en iyi arkadaşımın ve sen de *Bilmek* kara kara düşünmenin cezası!"

"Xander Tag oynamıyorum," dedim ona.

"Xander Etiketi nedir?" diye sordu.

"Nedeğil Xander Etiketi?" Xander felsefi bir şekilde yanıtladı. "Bütün bunlar senin için bir şaka mı?" diye sordu Havva sertçe.

"Hayır," dedi Xander, sesi aniden ciddileşti. "Ama bazen bir insanın beyni dönmeye başlar. Ne yaparsan yap, aynı düşünceler sadece

defalarca tekrar etmeye devam et. Bir döngüye takılıp kalırsınız ve o döngünün içindeyken ötesini göremezsiniz. Sonsuza kadar aynı olasılıkları bulmaya devam edeceksiniz çünkü ihtiyacınız olan cevaplar döngünün dışında. Dikkat dağıtıcı şeyler sadece dikkat dağıtıcı değildir. Bazen seni döngüden çıkarabilirler ve sen bir kez çıktıktan sonra, beynin döngüyü durdurduğunda—"

"Daha önce kaçırdığın şeyleri görüyorsun." Eve bir an Xander'a baktı. "Tamam," dedi sonunda. "Dikkatini dağıt, Xander Hawthorne."

"Bu," diye uyardım onu, "söylemesi çok tehlikeli bir şey."

"Avery'ye aldırma!" Xander talimat verdi. "Olay'dan biraz çekiniyor."

Max homurdandı. "Ne olayı?"

"Önemli değil," dedi Xander, "ve savunmam gerekirse, hayvanat bahçesinin bir mesaj göndermesini beklemiyordum.*gerçek*kaplan. Şimdi..." Çenesine hafifçe vurdu. "Ne havasındayız? Zemin Magma mı? Heykel Savaşları? Jell-O Suikastçıları mı?"

"Üzgünüm." Eve'in sesi yapmacıktı. Kapıya doğru döndü. "Bunu yapamam."

"Beklemek!" Xander arkasından seslendi. "Fondü hakkında ne düşünüyorsun?"

BÖLÜM 21

BENn Hawthorne Evi,*fondüüç* tam boyutlu çikolata çeşmesinin eşlik ettiği on iki fondü kabı içeriyordu. Bayan Laughlin bir saat içinde şefin mutfağında her şeyi ayarladı.

Dikkat dağıtıcı şeyler sadece dikkat dağıtıcı değildir, Kendime hatırlattım.Bazen döngüyü kırmak için onlara ihtiyacın olur.

"Peynir fondü açısından," dedi Xander, "bizde sizin gruyère bazlınız, gouda bazlınız, bira çedarınız, fontina'nız, challerhocker'ınız var..."

Max, "Tamam," diye araya girdi. "Şimdi sadece kelimeler uyduruyorsun."

"Ben miyim?" dedi Xander en atılgan sesiyle. "Bastırma için bagetleriniz, ekşi mayanız, ekmek çubukları, krutonlar, domuz pastırması, prosciutto, salam, sopressata, elmalar, armutlar ve ızgara veya çiğ çeşitli sebzelerimiz var. Sonra tatlı fondü var! Aramızdaki sadelik tutkunları için bitter çikolata, sütlü çikolata ve beyaz çikolata çeşmeleri. Daha yaratıcı tatlı kombinasyonları tencerelerde. BENbüyük ölçüdetuzlu karamelli duble çikolatayı tavsiye ederim."

Çok çeşitli tatlı kepçe seçeneklerini inceleyen Max, bir eline çilek, diğer eline de graham kraker aldı.

"Vur bana," diye bağırdı Xander, geriye doğru koşarak. "Açıyorum!"

Max graham krakerini fırlattı. Xander onu ağzına aldı. Max sırtarak tatlı kaplarından birine çileği daldırdı, bir ısırık aldı ve inledi. "Bana faksla, bu iyi."

Döngüyü kır, diye düşündüm, bu yüzden her lokmada ölerек salgından kendim geçmeye başladım. Yanımda, Eve de yavaş yavaş aynısını yapmaya başladı.

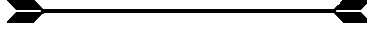
Ağzı pastırmayla dolu olan Xander, yedek bir fondü çatalı aldı ve bir kılıç gibi savurdu. "Gardende!"

Max kendini silahlandırdı. Sonuç kaos oldu. Biten kaos türü

Max ve Xander fıskiyelerden sıırıslıklam olmuş ve Eve göğsüne bitter çikolatalı bir muz atarken.

"ikolatalı affınızı dilerim," dedi Xander. Max onu ekmek çubuğuyla dövdü.

Eve gömleğİ olan dağınıklığa baktı. "Bu benim tek üstümdü." Max'e baktım.*Sen ve ben çok yakında konuşacağız.*sonra döndüm Havva. "Hadi," dedim. "Sana yeni bir gömlek alacağım."

"Budolabın mı?" Havva şaşırmıştı. Raflar, dolaplar ve raflar yukarıdan on iki fit uzanıyordu ve hepsi doluydu.

"Biliyorum," dedim ona, kıyafetleri getirdiklerinde nasıl hissettiğimi hatırlayarak. "Bir zamanlar Skye'ın olan yatak odasındaki dolabı görmelisin. Bin dokuz yüz fit kare, iki katlı ve kendi şampanya barı var."

Eve kıyafetlere baktı.

"Kendine yardım et," dedim ama kıpırdamadı.

"Gerçekten," dedim. "Ne istersen al."

Soluk yeşil bir gömleğİ uzandı ama kumaşı hissedince donup kaldı. Moda insanı değildim ama pahalı kıyafetlerin inanılmaz yumuşaklığı,*hissetmek*onlardan - beni hala etkileyen şey buydu.

"Toby benim bunun bir parçası olmamı istemedi." Eve o gömleğİ bakmaya devam etti. "Konak. yemek. Kıyafetler." Derin bir nefes aldı, keskin hava girişi duyulabilirdi. "Bu yerden nefret ediyordu.*Nefret*BT. Ve nedenini sorduğumda, tek söylediğİ Hawthorne ailesinin görüdüğü gibi olmadığı, bu ailenin sırları olduğuydu. Sonunda yeşil gömleğİ askıdan çıkardı. "Karanlık sırlar. Hatta tehlikeli olanlar bile olabilir."

Buraya geldiğİmden beri öğrendiğim tüm Hawthorne sırlarını düşündüm. - sadece Toby'nin evlat edinilmesi veya Hawthorne Adası'ndaki yangındaki rolü hakkındaki gerçek değİl, diğİr her şey de.

Nan kocasını öldürdü. Zara ikisini de aldattı. Skye oğullarına babalarının adını verdi ve en azından biri tehlikeli bir adamdı. Tobias Hawthorne, Nash'in babasına uzak durması için rüşvet verdi. Jameson, Emily Laughlin'in ölümünü izledi.

Ve bu, buraya geldiğİmden beri yaratmada parmağım olan sırları hesaba katmıyordu bile. Grayson'ın annesininkini örtmesine izin vermişim.

hayatıma yönelik bir girişimde yer almak ve tüm suçu Libby'nin istismarcı eski sevgilisine yüklemek. Toby ve Oren, Sheffield Grayson'ın cesedinin ortadan kaybolması gerektiğine karar verdiklerinde diğer tarafa bakmıştım.

Karşımda Eve hâlâ bir şey söylememi bekliyordu. Giyinmene izin vereceğim, dedim ona.

Yatak odama döndüğümde, kendimi hâlâ bilmediğim başka hangi Hawthorne sırlarını merak ederken buldum. Toby'nin fotoğrafına geri döndüm ve bu sefer doğrudan gözlerine bakmama izin verdim.*Bu seninle mi, benimle mi yoksa bu aileyle mi ilgili? Kaç tane düşmanımız var?*

Düşüncelerime bir çarpma sesi girdi. Kapımı açtığımda Bay Laughlin'in orada durduğunu gördüm - ve Oren, Eve'in muhafızıyla birlikte koridorun aşağısında konumlanmışlardı.

Böldüğüm için kusura bakma, Avery. Senin için bir şeyim var." Yaşlı bekçinin yanında uzun kağıt rulolarıyla dolu bir araba vardı.

*Başka bir özel teslimat mı?*Kalp atışım hızlandı. "Bunlar kargoyla mı geldi?"

"Bunları senin için kendim çıkardım." Bay Laughlin'in tavrı ne kadar sert olsa da, yosun rengi gözlerinde neredeyse nazik bir şey vardı. "Daha yeni doğum günün vardı. Takip eden her yıl *on* doğum günü, Bay Hawthorne'un Evdeki bir sonraki genişleme için planları vardı.

Tobias Hawthorne, Hawthorne Evi'ni hiç bitirmemişti. Her yıl üzerine eklemişti.

"Taslaklar bunlar." Bay Laughlin arabayı odaya sürerken başını salladı. "Evin temellerini attığımızdan beri her yıl için bir set. Kendi eklemelerini planlıyorsan onları görmek isteyebileceğini düşündüm.

"Ben?" Söyledim. "Hawthorne Evi'ne ek mi?"

Eve yeşil ipek gömlekle odaya girdi ve bir an için dolabımdaki giysilere baktığı gibi planlara baktı. Sonra kapıda bir figür belirdi.

*Jameson.*Yüzü ve vücudu çamur içindeydi. Gömleği yırtılmıştı, omzu kanıyordu.

Bay Laughlin kolunu Eve'in omzuna attı. "Haydi, bayan. Gitmeliyiz."

BÖLÜM 22

VE Kanıyorsun," dedim Jameson'a.

Pis bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Ayrıca... her şeye çamur bulaşmaya tehlikeli bir şekilde yakınım."

Yüzünde, saçında çamur vardı. Giysileri sırlıklam olmuştu, gömleği karnına yapışmıştı ve altındaki kasların her bir çizgisini görmeme izin veriyordu.

"Siz sormadan önce," diye mırıldandı Jameson. "Ben iyiyim, Gray de öyle." Grayson Hawthorne'un üzerinde bir parça çamur olup olmadığını merak ettim. "Oren, işlerin Hawthorne'u çirkinleştirdiğini söyledi." Jameson'a bir bakış attım.

Omuz silkti. "Skye'ın aklımızı karıştırmanın bir yolu var." Jameson çamur, kan veya Grayson'la tam olarak neyin peşinde oldukları hakkında ayrıntılı bilgi vermedi. "Günün sonunda hepimiz bilmemiz gerekenleri öğrendik. Skye adam kaçırma olayına karışmadı.

O zamandan beri bundan çok daha fazlasını öğrenmiştim. Kelimeler ağzımdan dökülerek Jameson'a her şeyi anlattım: Toby'nin resmi, kaçıranın içinde sakladığı mesaj, Eve'in karanlık ve tehlikeli sırlar hakkındaki yorumu, Oren'in güvenlik ekibimi kaçırma girişimleri hakkında bana söyledikleri.

Ben konuştukça Jameson bana yaklaştıkça benim de ona yaklaşmam gerekiyordu.

"Ne yaparsam yapayım," dedim, vücutlarımız birbirine değerken, "hiçbir yere varıyormuşum gibi hissetmiyorum."

"Belki de mesele budur, Mirasçı."

Sesindeki tonu tanıdım, yara izlerinin her birini bildiğim kadar iyi biliyordum. "Ne düşünüyorsun, Hawthorne?"

"Bu ikinci mesaj bazı şeyleri değiştiriyor." Jameson'ın kolları etrafımda kıvrıldı. Gömleğime çamur sızdığını hissedebiliyordum, vücudunun sıcaklığını onunkinin altından hissedebiliyordum. "Yanılmışız."

"Ne hakkında?" Diye sordum.

Uğraştığımız kişi Hawthorne oyunu oynamıyor. Yaşlı adamın oyunlarında ipuçları hep sıralıdır. Bir ipucu sizi bir sonrakine götürür, eğer onu çözebilerseniz.”

"Ama bu sefer," dedim, onun düşünce zincirini kavrayarak, "ilk mesaj bizi hiçbir yere götürmedi. İkinci mesaj az önce geldi.”

Jameson bir elini kaldırıp yüzüme dokundu ve çeneme çamur bulaştırdı. "Dolayısıyla, bu oyundaki ipuçları sıralı değil. Ne yaparsan yap, biri üzerinde çalışmak seni sihirli bir şekilde diğerine götürmez, Mirasçı. Ya Toby'yi kaçıran kişi sadece senin korkmanı istiyor ki bu durumda bunlar daha büyük bir amacı olmayan belirsiz uyarılar."

ona baktım. "Veya?" demişti *herhangi biri*.

"Ya da," diye mırıldandı Jameson, "hepsi aynı bilmecenin parçası: bir cevap, birden çok ipucu."

Kalça kemikleri hafifçe karnıma bastırdı. "Bir bilmece," diye tekrarlardım, sesim pürüzlüydü. "Toby'yi kim aldı ve neden?"

İntikam. İntikam. İntikam. İntikamcı. Sonunda hep ben kazanırım.

Jameson, "Tamamlanmamış bir bilmece," diye detaylandırdı. "Parça parça teslim edilir.

Ya da bir hikaye - ve biz hikaye anlatıcısının insafına kalıyoruz.

İpuçları dağıtan kişi, tek başına hiçbir yere varmayan ipuçları. "Bunu çözmek için ihtiyacımız olan şeye sahip değiliz," dedim, söylediklerimden ve bunu söylerken ne kadar mağlup görüldüğümden nefret ederek. "Öyle mi?"

"Henüz değil."

Çıglık atmak istedim ama onun yerine ona baktım. Çenesinin alt tarafında çentikli bir kesik gördüm ve çenesine uzandım. "Bu kötü görünüyor."

"Aksine, Mirasçı, kanama benim için son derece iyi bir görünüm."

Dikkat dağıtma konusunda uzmanlaşmış tek Hawthorne Xander değildi.

Buna ihtiyacım olduğu ve çenesindeki o kesiğin görünüşünden hoşlanmadığım için dikkatimi dağıtmama izin verdim. "Bunu bir oyun yapalım," dedim Jameson'a. "Ben ilk yardım çantasından ihtiyacımız olanı bulmadan önce duş alıp tüm o çamuru temizleyemeyeceğine bahse girerim."

"Daha iyi bir fikrim var." Jameson dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. Boynum kemerli. Yüzümde daha fazla çamur var, kıyafetlerim. "Bahse girerim," diye karşı çıktı, "bu *Sen* Benden önce tüm bu çamuru yıkayamam..."

"Neden önce?" diye mırıldandım.

Jameson Winchester Hawthorne gülümsedi. "Tahmin etmek."

BÖLÜM 23

VEhareketimiz.”

Parka geri döndüm, Harry ile satranç oynuyorum.Toby. Aklıma geldiği anda adı, yüzü değişiyor. Sakalı gitmiş, yüzü morarmış ve şişmiş.

"Bunu sana kim yaptı?" diye soruyorum, sesim kendi düşündüğümü zar zor duyabilene kadar yankılanıyor. "Toby, bana söylemek zorundasın."

Keşke bana söylemesini sağlayabilirsem, bileceğim.

"Hareket senin." Toby, kara şövalyeyi tahtada yeni bir konuma getiriyor.

Aşağıya bakıyorum ama aniden parçalardan hiçbirini göremiyorum. Her birinin olması gereken yerde sadece gölgeler ve sis var.

"Hareket senin, Avery Kylie Grambs."

Başımı kaldırdım çünkü bu kez kelimeleri söyleyen Toby'nin sesi değildi.

Tobias Hawthorne masanın karşısından bana bakıyor. "Stratejiyle ilgili olan şey," diyor, "her zaman yedi adım ilerisini düşünmek zorunda olmanızdır." Masanın üzerinden eğiliyor.

Bildiğim bir sonraki şey, beni boynumdan yakaladığı.

"Bazı insanlar bir taşla iki kuş vuruyor" diyor beni boğarak. "On iki kişiyi öldürürüm."

Donmuş bir şekilde uyandım, kendi bedenimde kilitli, kalbim boğazımda, nefes alamıyordum.Sadece bir rüya.Oksijeni içime çekmeyi başardım ve yatağımdan yanlara doğru yuvarlanarak çömeldim.Nefes almak. Nefes almak. Nefes almak.Saatın kaç olduğunu bilmiyordum ama dışarısı hala karanlıktı. Başımı kaldırıp yatağa baktım.

Jameson orada değildi. Bu bazen beyni durmadığında oluyordu. Bu geceki tek soru şuydu:ne durdurmak

Rüyanın son kalıntılarından kurtulmaya çalışarak bıçağımı kuşandım ve onu aramaya gittim, Tobias Hawthorne'un yanına gittim.

çalışmak.

Çalışma boştu. Jameson yok. Kendimi Hawthorne torunlarının kazandığı kupalarla dolu duvara bakarken buldum - sadece kupalar değil. Yayınladıkları kitaplar, aldıkları patentler. Tobias Hawthorne'un torunlarını olağanüstü yarattığının kanıtı.

Onları kendi suretinde yapmıştı.

ölü milyardervardıhep yedi hamle ilerisini düşündü, hep bir taşla on iki kuş vurdu. Çocuklar bunu bana kaç kez söylemişti? Yine de, bilinçaltımın Tobias Hawthorne hakkında değil de bir uyarı işlevi gördüğünü hissetmekten kendimi alamadım.

Strateji geliştiren, yedi adım ilerisini düşünen başka biri vardı. Bir hikaye anlatan ve bu sırada hamleler yapan bir hikaye anlatıcı.

Sonunda hep ben kazanırım.

İçimde büyüyen hüsrarla balkon kapılarını iterek açtım. Gece havasının yüzüme çarpmasına izin verdim, nefes aldım. Aşağıda, Grayson havuzdaydı, gecenin köründe yüzüyordu, havuz onun şeklini seçebileceğim kadar aydınlatıyordu. Onu gördüğüm an hafızam beni ele geçirdi.

*Önündeki masanın üzerinde kristal bir bardak duruyor. Elleri camın iki yanında duruyordu, kasları her an itebilecekmiş gibi gerilmişti.*Anılarıma gömülmeme izin vermedim ama yine de Grayson'ın aşağıda yüzdüğünü izlerken bir parça daha gözüme çarptı.

"O küçük kıızı kurtardın," diyorum.

"Önemsiz." Perili gümüş gözler benimkilerle buluşuyor. "Onu kurtarmak kolaydı."

Aşağıda başka bir dış mekan ışığı yandı.*Havuz kenarındaki hareket sensörü.*Elim bıçağıma gitti ve tam güvenliği çağırmak üzereydim ki sensörü tetikleyen kişiyi gördüm.

Eve bir gecelik giymişti, benim giydiğini hatırlamadığım bir gecelik. Kalçasının ortasına vurdu. Grayson onu görmeden hemen önce bir esinti materyali yakaladı. Bu mesafeden yüzlerindeki ifadeleri seçemedim. İkisinin de ne dediğini duyamadım.

Ama Grayson'ın kendisini havuzdan çıkardığını gördüm. Avery.

Döndüm. Jameson. Uyandım ve sen yoktun."

Hawthorne uykusuzluk. Aklımda çok şey vardı." Jameson beni itti ve aşağı baktı. Bunu da tekrar bakmak için izin olarak aldım. Grayson'ın Eve'e sarıldığını görmek için.*O ıslak. Umurunda değil.*

"Ben gelmeseydim daha ne kadar burada durup onları seyredecektin?" diye sordu Jameson, sesinde tuhaf bir ton vardı.

"Sana daha önce söyledim, Grayson için endişeleniyorum." Ağzım pamuk gibiydi.

"Mirasçı." Jameson bana döndü. "Demek istediğim bu değildi."

Boğazımda bir top yükseldi. "Daha spesifik olman gerekecek." Yavaşça, kasıtlı olarak, Jameson beni duvara doğru itti. Bekledi, her zaman yaptığı gibi, başımla onayladım, sonra aramızdaki boşluğu sildi. Dudakları benimkileri ezdi. Bedeni beni duvara yapıştırırken bacaklarım ona dolandı.

Jameson Winchester Hawthorne.

"Bu çok... spesifikti," dedim nefesimi düzenlemeye çalışarak. Hâlâ bana tutunuyordu ve beni neden böyle öpmesi gerektiğini bilmiyormuş gibi davranamazdım. "Seninleyim, Jameson," dedim. "Seninle olmak istiyorumSen"

*O zaman neden Grayson'ın ona nasıl baktığını umursuyorsun?*Soru aramızda canlı bir havadaydı ama Jameson bunu sormadı.

"Her zaman Grayson olacaktı," dedi beni bırakarak. "Hayır," diye ısrar ettim. Ona uzandım, onu geri çektim.

"Emily için," dedi Jameson bana. "Her zaman Grayson olacaktı. O ve ben... birbirimize çok benziyorduk.

"Sen*Hiçbir şey*Emily gibi," dedim şiddetle. Emily ikisini de kullanmıştı. Onları birbirlerine karşı oynamıştı.

Jameson, "Onu tanı mıyordun," dedi. "O zamanlar beni tanı mıyordun."

"Seni artık tanıyorum."

Bana içimi acıtan bir ifadeyle baktı. "Şarap mahzenini biliyorum, Heiress."

Kalbim göğsümde sıkıştı, boğazım dışarı atamadığım bir nefesin etrafında sıkıştı. Grayson'ı önümde diz çökmüş hayal ettim. "Ne bildiğini sanıyorsun?"

"Gray kötü bir yerdeydi." Jameson'ın ses tonu, yüzündeki o ifadeyle mükemmel bir uyum içindeydi;*bir şey*. "Onu kontrol etmeye gittin. Ve..."

"Ya ne, Jameson?" Kendimi bu ana sabitlemeye çalışarak ona baktım, ama tutmaya hakkım olmayan anıları tamamen ortadan kaldıramadım.

"Ve ertesi gün, Grayson sana bakamadı. Veya ben. Harvard'a üç gün erken gitti."

Anlayış üzerime yıkıldı. "Hayır," diye ısrar ettim. "Her ne düşünüyorsan, Jameson...*Asla* bunu sana yap.

"Bunu biliyorum, Mirasçı."

"Yapıyor musun?" diye sordum çünkü sesi kısılmıştı. Biliyormuş gibi davranmıyordu.

"Öyle değil*Sen*kime
güvenmem. "Grayson
yapmazdı-"

"Kardeşim de değil." Jameson bana karanlık, çarpık, özlem dolu bir bakış attı. "Güvenilirlik hiçbir zaman gerçekten*Benim*şey, Mirasçı."

Bu, Jameson'ın ilk tanıştığımızda söyleyeceği bir şeye benziyordu. "Öyle söyleme," dedim ona. "Kendin hakkında böyle konuşma."

Jameson, "Gray her zaman çok mükemmel olmuştur," dedi. "Hemen hemen her şeyde bu kadar iyi olması insanlık dışı. Gerçekten herhangi bir konuda rekabet ediyor olsaydık ve ben kazanmak isteseydim, bunu daha iyi olarak yapamazdım. olmak zorundaydım*daha kötüsü*. Onun yapmayacağı çizgileri aşmak, risk almak zorunda kaldım - onun için ne kadar büyük ve anlaşılmaz olursa o kadar iyi.

Skye'ı ve bir keresinde bana Jameson Winchester Hawthorne'un ne olduğunu söyleme şeklini düşündüm.*aç*.

"Nasıl iyi ve onurlu olunacağını asla öğrenemedim, Mirasçı." Jameson elini yüzümün iki yanına koydu, parmaklarını tekrar saçlarıma itti. "Nasıl kötü olunacağını en stratejik şekillerde öğrendim. Ama şimdi? Seninle?" Kafasını salladı. "Ben bundan daha iyi olmak istiyorum.*evet*. senin için hiç istemiyorum

- bizim için, bizim için*Bu*- bir oyun haline gelmek için. Başparmağını çene hattımda gezdirdi, parmakları elmacık kemiğimi hafifçe sıyırdı. "Yani, bundan emin olmadığına karar verirsen, Mirasçı, benim hakkımda..."

"*BENben*Elbette," dedim ellerini ellerimin arasına alarak. Parmak boğumlarını ağzıma bastırdım ve şişmiş olduklarını fark ettim. "Ben, Jameson."

"Olmak zorundasın." Jameson'ın sözlerinde bir aciliyet vardı.*ihtiyaç*. "Çünkü incitmek konusunda berbatımdır, Varis. Ve eğer şu anda sahip olduğumuz şey - eğer*her şey*şimdi Grayson'la benim aramda başka bir rekabet gibi mi gelmeye başladı, bir oyun gibi mi? Oynamamak için kendime güvenmiyorum."

BÖLÜM 24

TErtesi sabah boş bir yatakla uyandım ve birisi kapımı tıklattı.

"Geliyorum," diye seslendi Alisa. Kapıyı açmaya çalıştı ama Oren onu koridordan durdurdu.

"Burada çıplak olabilirim," diye yüksek sesle homurdandım, Oren'a onu içeri almasını söylemeden önce aceleyle tasarım eşofmanlarımı giydim.

"Ve öyle olsaydın benim takdirime güvenebilirdin," diye yanıtladı Alisa canlı bir sesle. "Avukat-müvekkil ayrıcalığı."

"Bu gerçek bir şaka mıydı?" Diye sordum. Yanıt olarak, Alisa şifonyerimin üzerine deri bir el çantası koydu. "Bu benim için bakmam gereken daha fazla evrak işiyse," dedim, "bunu istemiyorum."

Güven evraklarını ya da Grayson'ın bana verdiği, sayfaları hâlâ boş olan günlüğü düşünmeden şu anda tabağımda yeterince şey vardı.

"Bu evrak işi değil." Alisa çantanın ne olduğunu netleştirmediydi. Bunun yerine, beni Alisa Bakışı dediğim şeyle düzeltti. "Beni aramalıydın. Biri gelip Toby Hawthorne'un kızı olduğunu iddia ettiği anda aramalıydın."

Acaba fikrini değiştirip ona Eve'den bahsetmiş mi diye merak ederek Oren'e baktım. "Neden?" Alisa'ya sordum. "Vasiyet veraset yoluyla yapılır. Eve yasal bir tehdit değil."

"Bu sadece iradeyle ilgili değil. Aldığın o tehdit notu—"

Notlar, çoğul. Oren'e baktım ve başını hafifçe salladı.

-ona bunların hiçbirini haber veren o değildi.

Alisa ikimize gözlerini devirdi. "Bana söylediğin kısım burası -yanlışlıkla- her şeyin kontrolünüz altında olduğunu.

"Seni aramamamı tavsiye etmiştim," dedi Oren ona doğrudan. "Bu bir güvenlik sorunuymuş, yasal değil."

"Gerçekten mi Ören?" Alisa bir an için incinmiş göründü, sonra dönüştü

bu aşırı profesyonel sıkıntıya. "Odadaki file hitap edelim, olur mu?" dedi. "Evet, Avery o komadayken bir risk aldım ama bunu yaptığımda onu Hawthorne Malikanesi'ne geri götürmeseydim, *sahip olmak* bir güvenlik ekibi. Vasiyetin şartları katıydı. Bunu anlıyor musun Ören? Yaptığımı yapmasaydım, Avery tüm süslü güvenliğiyle Hawthorne Malikanesi'nde yaşamaya hak kazanamayacaktı. Adamlarına para ödeyemezsin." Alisa ona sertçe baktı. "O orada olurdu *Hiçbir şey*, bu yüzden evet, hesaplanmış bir risk aldım ve Tanrıya şükür aldım. Bana döndü. "Ben olduğum içinsadecebu odada ateş altında iyi ve akıllıca karar verdiğini iddia edebilen biri - her şey alev almaya başladığında, *sen çok iyi aç telefonu*"

ürktüm.

"Olduğu gibi," diye mırıldandı Alisa, "Bunu Nash'ten duymak zorundaydım." Bu, benden bir tepki almasına neden oldu. "Nash seni aradı mı?"

Alisa yumuşak bir sesle, "Benimle aynı odada olmaya bile dayanamıyor," dedi, "ama aradı. Çünkü *Oişimde* iyi olduğumu biliyor." Bana doğru yürüdü, topukları ahşap zemine çarpıyordu. "Bana izin vermezsen sana yardım edemem Avery, bununla ve tabağına almak üzere olduğun her şeyle değil."

para. Mirasımdan ve güvenimden bahsediyordu. "Ne oldu Alisa?"

Oren kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana bir şey olduğunu düşündüren ne?" Alisa soğukkanlılıkla sordu.

"İçgüdü," diye yanıtladı güvenlik şefim. "Ve birinin Avery'nin güvenlik ekibini çalmaya çalıştığı gerçeği."

Alisa'nın o bilgiyi dosyaladığını neredeyse görebiliyordum. "Bir karalama kampanyasından haberdar oldum," dedi, Oren'e kısasa kısas vererek. "Genellikle dedikodu siteleri. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, Avery, ama basındaki bağlantılarımdan biri, Hawthorne'lardan herhangi biriyle fotoğraf çekme oranının açıklanamaz bir şekilde üç katına çıktığını bildirdi. Bu arada, Tobias Hawthorne'un önemli bir hisseye sahip olduğu en az üç şirket... çalkantı yaşıyor."

Oren'in gözleri kısıldı. "Nasıl bir türbülans?" "CEO değişimi, ani skandal, FDA soruşturmaları..."

İntikam. İntikam. İntikam. İntikamcı. Sonunda hep ben kazanırım.

"İşle ilgili olarak, ne arıyoruz?" Ören, Alisa'ya sordu.

"Varlık. Güç. Bağlantılar." Alisa çenesini kaldırdı. "İş üstündeyim."

O üzerindeydi. Oren işin içindeydi. Ama bir cevaba ya da Toby'yi geri almaya daha yakın değildik ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. *Tamamlanmamış bir bilmece. Bir hikaye ve biz hikaye anlatıcısının insafına kalmış durumdayız.*

Alisa, "Bir şey bulur bulmaz sana haber veririm," dedi. "Bu arada, şirket en iyi hareket tarzını değerlendirene kadar Eve'i basından uzak ve gözetim altında mutlu tutmalıyız. Gizli anlaşma karşılığında mütevazı bir anlaşmanın uygun olabileceğinden şüpheleniyorum." Tam avukat modunda, Alisa gündemindeki bir sonraki maddeye geçmeden önce duraklamadı bile. "Herhangi bir noktada bir fidye ayarlanması gerekirse, firma bunu da halledebilir."

İş oraya mı gidiyordu? Bilmece tamamlandıktan sonra bu hikayenin sonu mu? Toby'yi esir alan kişi, beni talepte bulunmamı istediği yere getirene kadar mı bekliyordu?

"Ekibimin seni haberdar etmesini sağlayacağım," dedi Oren, Alisa'ya canlı bir sesle.

Avukatım daha azını beklemiyormuş gibi başını salladı ama Oren'in onu geri almasına izin vermesinin onun için önemli olduğu hissine kapıldım. "Sanırım geriye kalan tek iş, *O*" Alisa, şifonyerimin üzerine koyduğu deri el çantasını başıyla işaret etti. "Ortaklara mevcut durum hakkında bilgi verdiğimde, sana iletmem için bu çanta ve içindekiler bana verildi, Avery."

"Nedir?" diye sordum dolabıma doğru yürürken.

"Bilmiyorum." Alisa endişeli görünüyordu. "Bay. Hawthorne'un talimatı, belirli koşullar yerine getirilmedikçe güvenli ve açılmamış kalmasıydı, bu durumda size hemen teslim edilecekti.

Çantaya baktım. Tobias Hawthorne bana servetini bırakmıştı ama ondan şimdiye kadar aldığım tek mesaj iki kelimeydi: *Üzgünüm*. Deri çantaya dokunmak için uzandım. "Hangi koşullar?"

Alisa boğazını temizledi. "Evelyn Shane ile tanışırsanız diye bunu size teslim edecektik."

belli belirsiz hatırladım *Havva* için kısıydı *Evelyn*- ama sonra başka bir kavrayış devraldı. *Yaşlı adam Havva'yı biliyordu*. Bu vahiy, ciğerlerime kıymıklar gibi vurdu. Ölen milyarderin Toby's'den haberi olmadığını varsaymıştım. *gerçek* kız çocuğu. Bir noktada, içten içe, Tobias Hawthorne'un amaçlarına benden daha uygun birinin olduğunu fark etmemiş olması nedeniyle miras almak üzere seçildiğime içten içe inanmaya başlamıştım.

En az bir o kadar kuş öldüren bir taş. Daha zarif bir cam balerin.
Daha keskin bir bıçak.
Ama Havva'yı başından beri biliyordu.

25. BÖLÜM

ALisa gitti. Oren koridorda pozisyon aldı ve tek yapabildiğim çantaya bakmaktı. Açmadan bile, içimde ne bulacağımı biliyordum. *Bir oyun.*

Yaşlı adam bana bir oyun bırakmıştı.

Jameson'ı aramak istedim ama önceki gece söylediği her şey aklımda hayalet gibi oyalandı. Libby kafasını odama sokmadan önce orada ne kadar süre Tobias Hawthorne'dan kalan son vasiyetime bakarak durduğumu bilmiyordum.

"Kekli pankek mi?" Ablam en son karışımıyla dolu bir tabak uzattı ve bakışlarımı takip etti. "Yeni dizüstü bilgisayar çantası?" tahmin etti.

"Demedim. Krepleri Libby'den aldım ve ona deri çantadan bahsettim.

"Onu... açacak mısın?" kız kardeşim masumca dürttü.

O çantada ne olduğunu görmek istedim. İstedim—*çok fena*—aslında bir oyun oynamak için *gitmiş* bir yerde. Ama çantayı Jameson olmadan açmak, bir şeylerin ters gittiğini kabul etmek gibiydi.

Libby bana bir çatal uzattı ve bakışlarım sol bileğinin içine takıldı. Birkaç ay önce, avucunun hemen altına bilek kemiğinden bilek kemiğine tek bir kelime yazılmış bir dövme yaptırmıştı. *HAYATTA KALAN.*

"Hâlâ diğer bileğin için ne istediğini mi düşünüyorsun?" Diye sordum.

Libby koluna baktı. "Belki bir sonraki dövmem için şunu kullanmalıyım... *çantayı aç, Avery!* Sesindeki coşku bana Tobias Hawthorne'un vasiyetinde isminin geçtiğini ilk öğrendiğimiz anı hatırlattı.

"nasıl *Aşk?*" Önerdim.

Libby gözlerini kıstı. "Eğer bu ben ve Nash hakkındaysa..."

"Değil," dedim. "Sadece seninle ilgili, Lib. sen en sevgi dolu insansın

Biliyorum." Sevdığı insanlar onu yeterince incitmişti, bu günlerde dev kalbini bir zayıflık noktası olarak görüyor gibiydi ama bu bir zayıflık noktası değildi. "Kimsem yokken beni yanına aldın," diye hatırlattım ona.

Libby iki bileğine de baktı. "Sadece şu lanet çantayı aç."

Tekrar tereddüt ettim, sonra kendime kızdım. Buydu *Benim* oyun. Bir kez olsun, yapbozun bir parçası, bir aracı değildim. Ben bir oyuncuydum.

Öyleyse oyna.

Çantaya uzandım. Deri esnekti. Parmaklarımın çantanın askısını keşfetmesine izin verdim. Tıpkı yaşlı adamın deriye kazınmış bir mesaj bırakması gibi olurdu. Hiçbir şey bulamayınca, kapağı açtım ve çevirdim.

Ana kesede dört şey buldum: el tipi bir buharlı pişirici, bir el feneri, bir plaj havlusu ve manyetik harflerle dolu bir file çanta. Yüzeyde, bu nesneler koleksiyonu rastgele görünüyordu, ama ben daha iyisini biliyordum. Yaşlı adamın deliliğinin her zaman bir yöntemi vardı. Oğlanlar için her Cumartesi sabahı meydan okumanın başında, milyarder bir dizi nesne yerleştirmişti. *Olta kancası, fiyat etiketi, cam balerin, bıçak.* Oyunun sonunda, tüm bu nesneler bir amaca hizmet etmiş olacaktı.

Ardışık. Yaşlı adamın oyunları her zaman sıralıdır. Sadece nereden başlayacağımı bulmam gerekiyor.

Yan cepleri aradım ve iki nesneyle daha ödüllendirildim: bir USB sürücü ve dairesel bir mavi-yeşil cam parçası. İkincisi, bir yemek tabağı büyüklüğündeydi, üst üste dizilmiş iki çeyrek kalınlığındaydı ve içini görebileceğim kadar yarı saydamdı. Bardağı kaldırıp içinden bakarken, aklıma Tobias Hawthorne'un bir kitabın iç kapağına bantlanmış olarak bıraktığı bir parça kırmızı asetat geldi.

Libby'ye "Bu bir şifre çözücü görevi görebilir," dedim. "Camla aynı mavi-yeşil tonda yazılmış bir şey bulabilirsek..." Kafam olasılıklarla dolup taşıyordu. Yıllarca yaşlı adamın oyunlarını oynadıktan sonra Hawthorne çocukları için durum böyle miydi? Her ipucu daha önce çözdükleri bir ipucunu akla getiriyor muydu?

Libby masama fırladı ve dizüstü bilgisayarımı aldı. "Burada. USB'yi deneyin."

Bir şeyin eşiğindeymişim gibi hissederek fişe taktım. Tek bir dosya açıldı: **EVERYKYLIEGRAMBS.MP3**. Harfleri zihinsel olarak yeniden düzenleyerek adıma baktım. *Çok riskli bir kumar.* Dosyaya tıkladım. Kısa bir gecikmeden sonra, anlaşılmaz bir ses patlamasıyla karşılaştım.

beyaz gürültü

Kulaklarımı kapatma dürtümü bastırdım.

"Kapatmalı mıyız?" diye sordu.

"HAYIR." Duraklat'a bastım, ardından ses parçasını başa geri çektim. Kendimi destekleyerek sesi açtım *yukarı*. Bu sefer Play'e bastığımda sadece gürültü duymadım. Bir ses duydum ama gerçek sözcükleri anlamamın hiçbir yolu yoktu. Dosya bozulmuş gibiydi. Ağzından tam bir ses çıkamayan birini dinliyormuş gibi hissettim.

Klibin tamamını altı, yedi, sekiz kez oynattım ama tekrarlamak işe yaramadı. Farklı hızlarda oynamak yardımcı olmadı. Geriye doğru oynatmama izin veren bir uygulama indirdim. Hiç bir şey.

USB'yi anlamak için ihtiyacım olan şeye sahip değildim. *Henüz*.

"Burada bir şeyler olmalı," dedim kız kardeşime. "Her şeyi başlatan bir ipucu. Ses dosyasını şu anda seçemeyebiliriz ama yaşlı adamın bıraktığı izi takip edersek oyun bize sesi nasıl geri yükleyeceğimizi söyleyebilir."

Libby bana kocaman açılmış bir bakış attı. "Tıpkı onlar gibi konuşuyorsun. Az önce söylediğin *yolaşlı adam*, sanki onu tanıyormuşsun gibi.

Bazı yönlerden, yaptığım gibi hissettim. En azından Hawthornes'un nasıl düşündüğünü biliyordum, bu yüzden bu sefer parmaklarımı el çantasının derisinde gezdirmekle kalmadım. Gözden kaçırdığım bir şey var mı diye tüm çantayı baştan sona inceledim, sonra tek tek nesnelerin üzerinden geçtim.

Buharlı pişiriciyle başladım, onu duvara taktım. Su tutacak bölmeyi serbest bıraktım. Boş olduğunu doğruladıktan sonra, yaptığımda yanlarda bir tür mesajın görünmesini bekleyerek su ekledim.

Hiç bir şey.

Bölmeyi yerine oturttum ve hazır ışığı yanana kadar bekledim. Buharlı pişiriciyi vücudumdan uzak tutarak denedim. "Çalışıyor," dedim.

"Muhtemelen on bin dolara mal olan ve kesinlikle buharda pişirilmemesi gereken şu çantada deneyelim mi?" diye sordu.

Hiçbir etkisi olmadı - en azından bulmacayla ilgili hiçbir şey yapmadık. Daha sonra dikkatimi el fenerine verdim, açıp kapattım, ardından içinde pillerden başka bir şey olmadığından emin olmak için pil yuvasını kontrol ettim. Plaj havlusunu açtım ve etrafı kartal bakışı görebilmek için ayağa kalktım.

tasarım.

Siyah-beyaz köşeli çift ayraç, desende beklenmedik kesintiler yok.

Geriye bu kaldı, dedim Libby'ye file çantayı alırken. Açtım, düzinelerce manyetik harf yere döküldü. "Belki de ilk ipucunu açıklıyordur?"

Harfleri sıralayarak başladım: ünsüzler bir yığında, ünlüler başka bir yığında.

vurdum7ve numaralar için üçüncü bir yığın başladı.

İşim bittiğinde kız kardeşime "Toplam kırk beş parça," dedim. "On iki sayı, beş ünlü, yirmi sekiz ünsüz." Konuşurken hareket ederek beş sesli harfi çıkardım - her biri birer tane*A,VE,BEN,Ö, VeİÇİNDE*. Bu bana bir tesadüf gibi gelmedi, ben de ünsüzleri çıkarmaya başladım - her harften bir tane, ta ki tüm alfabeyi geride yedi harfle temsil edene kadar.

"Bunlar ekstralar," dedim Libby'ye. "Bir*B*, üç*P*ve üç*Q*'S." Aynı şeyi sayılar için de yaptım, birden dokuza kadar her rakamı çıkardım ve dikkatimi kalanlara çevirdim. "Üç*dört*lü," Söyledim. Elimde olana baktım. "*B,P,P,P,Q,Q,Q*, dört, dört, dört."

Bunu birkaç kez tekrarladım. Aklıma bir cümle geldi:*P'ne dikkat et's ve Q'S*. Bir an üzerinde oyalandım, sonra vazgeçtim. Neyi göremiyordum?

"Ben tam olarak bir roket bilimcisi değilim," diye sözünü kesti Libby, "ama o mektuplardan kelimeler çıkaracağını sanmıyorum."

Sesli harf yok.Baştan başlamayı, harflerle farklı bir şekilde oynamayı düşündüm ama bunu yapmaya cesaret edemedim. "Her birinden üç tane var," dedim. " hariç*B*"

ben aldım*B*ve baş parmağımı yüzeyinde gezdirdim. Neyi göremiyordum?*P, P, P, Q, Q, Q, 4, 4, 4—ama yalnızca bir B*.gözlerimi kapattım Tobias Hawthorne bu yapbozu benim için tasarlamıştı. Sadece çözülebileceğine değil, aynı zamanda*BEN*çözebilirdi. Milyarderin benim hakkımda tuttuğu dosya klasörünü düşündüm. Lokantada çalışmaktan satranç oynamaya kadar her şeyi yaptığım resimler.

Rüyamı düşündüm.

Ve sonra onu gördüm - önce zihnimde ve bir kez göz kapaklarım açıldı, tam önümde.*P, S*,Bu üçünü aşağı çektim, ardından işlemi tekrarladım.*P, S*,Elimde kalanları görünce, sanki bir şelalenin kenarında duruyormuşum gibi kalbim boğazıma geldi.

"P,Q,B, dört," dedim Libby'ye nefes nefese.

"Krem peynir kreması ve siyah kadife korseler!" Libby yanıtladı. "Şu anda sadece rastgele kombinasyonlar söylüyoruz, değil mi?"

Başımı salladım. "Kod... sözcükler değil," diye açıkladım. "Bunlar satranç notasyonları; açıklayıcı, cebirsel değil."

Annem öldükten sonra, ben Hawthorne adını duymadan çok önce, Harry diye tanıdığım bir adamla parkta satranç oynamıştım. *Toby Hawthorne*. Babası bunu biliyordu - oynadığımı biliyordu, kiminle oynadığımı biliyordu.

"Bu, senin ve rakibinin hamlelerini takip etmenin bir yolu," dedim Libby'ye, damarlarımda bir enerji dalgası akıyordu. "Bu -P-Q4- Piyondan Vezir 4'ün kısaltması. Bu yaygın bir açılış hamlesidir ve genellikle siyahın aynı hamleyi yapmasıyla karşılık verilir - Piyon Vezir 4'e. Sonra beyaz piyon Vezir Piskopos 4'e gider."

P-QB4.

"Ee," dedi Libby bilgece, "satranç."

"Satranç," diye tekrarlardım. "Hareket - buna Vezir Gambiti deniyor. Beyazı kim oynuyorsa, o ikinci piyonu feda edilecek bir konuma koyuyor, bu yüzden bu bir kumar olarak görülüyor."

"Neden bir parçayı feda edesin?" diye sordu.

BEN düşünce hakkında milyarder
tobias hawthorne, hakkında toby, Jameson,
Grayson, Xander ve Nash hakkında. "Tahtanın kontrolünü ele geçirmek için," dedim.

Buna daha fazla anlam okumak cazip geldi, ama oyalanamadım. İlk ipucunu şimdi almıştım. Beni bir başkasına götürecekti. yürümeye başladım

"Nereye gidiyorsun?" Libby arkamdan seslendi. "Ve Jameson'un bizimle orada buluşmasını ister misin? Yoksa Max mi?"

"Oyun odası." Bu sorunun ikinci yarısını yanıtlamadan önce kapıya vardım, midem bulanıyordu. "Ve Max'e evet."

BÖLÜM 26

BDuvarlara dizilmiş gömme raflar, hepsi oyunlarla dolup taşıyordu.

"Hawthornes'ın hepsini oynadığını düşünüyor musun?" Max, Libby ve bana sordu.

O raflarda yüzlerce, belki de bin kutu vardı. "Her biri," dedim. Hawthorne kazanmaktan daha önemli bir şey yoktu.

Eğer şimdi sahip olduğumuz şey - eğerher şeyşimdi Grayson'la benim aramda başka bir rekabet gibi mi gelmeye başladı, bir oyun gibi mi? Oynamamak için kendime güvenmiyorum.

Zihnimde o kapıyı çarptım. "Satranç takımları arıyoruz," dedim buna odaklanarak. "Muhtemelen birden fazla vardır. Ve biz bakarken..." En iyi arkadaşıma anlamlı bir bakış attım. "Max bize Xander durumu hakkında bilgi verebilir."

Onun romantik dramasının sahneye çıkması benimkinden daha iyi.

"Her şey içeren İskender dır-dir A durum," maks. korunan "Durumlarda uzmandır!"

En yakın raftaki kutuları tarayarak satranç takımlarını kontrol ettim. "Doğru." Kırılacağını bildiğim için bekledim.

"Onun...yeni" Max alt raflara bakmak için çömeldi. "Gerçekten yeni gibi. Ve etiketlerden nefret ettiğimi biliyorsun."

"Etiketleri seviyorsun," dedim ona, oyun üstüne parmaklarımı kaydırarak. "Kelimenin tam anlamıyla birden fazla etiket üreticisine sahipsiniz."

*Satranç takımı!*Galip, raftan kutuyu çektim ve bakmaya devam ettim.

"Durum - Xander, ben. Onun...eğlence. İlişkilerin olması mı gerekiyor? eğlence?"

Sıcak hava balonlarını, helikopterleri ve kumsalda çıplak ayakla dans etmeyi düşündüm.

Max, "Yani, aslında hiçbir erkekle önce arkadaş olmadım," dedi.

devam etti. “Kurguda bile, *sevgililer için arkadaşlar?* Benim şeyim asla. Ben daha fazlayım *talihsiz trajedi, doğaüstü ruh ikizleri, aşıkların düşmanları*. Epik, biliyor musun?”

Libby, "Hawthornes'tan daha destansı olamazsın," dedi ve sonra sanki kendini toparlamış gibi doğruldu, dikkatini yeniden rafa verdi ve iki numaralı satranç takımını çıkardı.

"İlk üniversite sınavıma girdiğimde Xander'ın ne yaptığını biliyor musun?" Max şimdi saçmalıyordu. İşler romantikleşmeden önce mi? Bana bir kitap buketi gönderdi.”

"Kitap buketi nedir?" Libby yanıtladı.

“*Kesinlikle!*” dedi Max. “*Anne faksı aynen.*” Ondan hoşlanıyorsun, diye tercüme ettim. “Çok fazla.”

"Favori mecazlarımı kesinlikle tekrar gözden geçirdiğimi söyleyelim." Max ayağa kalktı, elinde tahta bir kutu vardı. "Üç numara."

Sonunda altı kişi oldular. Karton üzerine karalanmış, metale kazınmış veya tahtaya oyulmuş herhangi bir şey arayarak kutuları karıştırdım. *Hiç bir şey.* Hiçbir parçanın eksik olmadığını kontrol ettim, sonra deri çantama uzanıp el fenerini çıkardım. Anlayabildiğim kadarıyla normal bir el feneriydi ama düzinelerce görünmez mürekkep türü olduğunu bilecek kadar uzun süredir Hawthorne'un yanıdaydım. Bu düşünceyi aklımda tutarak altı satranç tahtasının her birine ışık tuttum. Ondan sonra tek tek parçaları inceledim. *Hiç bir şey.*

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yukarı baktım ve kapı eşiğinde arkadan aydınlatmalı Grayson'ı gördüm. Aklımda, onun Eve'e sarıldığını hâlâ görebiliyordum. *O ıslak. Umurunda değil.*

ayağa kalktım

Grayson, Max'e kuru bir sesle, "Xander seni arıyor," dedi. "Mesaj atmasını önerdim ama o bunun hile olduğunu iddia ediyor."

Max bana döndü. "Xander benim havaalanına gidiş yolum."

Bundan nefret ettim. "Gitmen gerektiğine emin misin?" diye sordum, midemde ağır bir korkuyla.

"Üniversitede başarısız olup, yüksek lisans-tıp-okul-hukuk-okulu şansımı mahvetmemi mi istiyorsun?"

Uzun bir hava üfledim. "Oren seninle gelmesi için birini mi görevlendirdi?"

"Yeni korumamın gizli katmanlar konusunda son derece karamsar olduğundan emin oldum." Max bana sarıldı. "Ara beni. Sürekli. Peki sen!" o

dedi ve Grayson'ın yanından geçerken. Elmacık kemiklerini nereye doğrulttuğuna dikkat et dostum.

Ve aynen böyle, en iyi arkadaşım gitti.

Grayson, eşiğin hemen üzerinde görünmez bir çizgi varmış gibi kapı eşiğinde kaldı. "Bütün bunlar nedir?" diye sordu, önümde yayılmış dağınıklığa bakarak.

Büyükbaban bana bir oyun bıraktı. Grayson'a bunu söylemedim. yapamadım Jameson'ı bulup söylemem gerekiyordu. *o* Birinci.

Libby benim sessizliğimi çıkış işareti olarak aldı ve Grayson'ın yanından geçerken onu sıkıştırdı.

"Dün gece Eve ile konuştum." Grayson beni satranç takımlarında zorlamamaya karar vermiş olmalı. "Mücadele ediyor."

Ben de öyleydim. Jameson da öyleydi. öyleydi *O*.

Grayson, "Toby'nin eski kanadını görmesinin ona yardımcı olacağını düşünüyorum," dedi.

Eve'in Hawthorne sırları hakkındaki yorumunu hatırladım. Hawthorne Evi'nde sırlarla dolu bir yer varsa, o da Tobias Hawthorne'un yıllardır ördüğü terk edilmiş kanattı.

"Toby'nin senin için bir anlam ifade ettiğini biliyorum, Avery." Grayson o görünmez çizgiyi geçerek bana doğru adım attı ve odaya girdi. "Eve'nin kanadını görmesine izin vermenin, şimdiye kadar sadece sana ait olan bir şeye izinsiz girmiş gibi hissettirebileceğini tahmin edebiliyorum."

Başka tarafa baktım ve tekrar satranç taşlarının arasına oturdum. "Bu iyi."

Grayson tekrar ilerledi ve yanıma çömeldi, kollarını dizlerine yaslamış, takım elbise ceketinin önü açıktı. "Seni tanıyorum Avery. Ve bir yabancıнын Hawthorne Malikanesi'ne gelip ayaklarınızın altındaki zemini tehdit etmesinin nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Onun için o kadar yabancıydım.

Bir ömür boyu kalmış gibi gelen anıları geri iterek, şimdi ve burada Grayson'a odaklandım. "Seninle bir anlaşma yapacağım," dedim. Jameson bahisti; Grayson anlaşmalıydı. "Bana nasıl olduğunu söylersen Eve Toby'nin kanadını gösteririm. nasılsın *Gerçekten* yapmak."

Bakışlarını kaçırmasını bekledim ama bakmadı. Gümüşü gri gözler benimkilere kilitlendi, asla yanıp sönmedi, asla tereddüt etmedi. "Her şey acıtıyor." Sadece Grayson Hawthorne bunu söyleyebilir ve kulağa tamamen kurşun geçirmez gelebilir. "Her zaman canım yanıyor Avery ama olmak için yetiştirildiğim adamı tanıyorum."

BÖLÜM 27

BENGrayson'a Eve'i Toby'nin kanadına götürebileceğini söyledi ve bana anlaşmanın bu olmadığını söyledi. bunu söylemiştimBENEve Toby'nin kanadını gösterecekti. Havuza gittiğinden derinden şüphelendim.

El çantasını toplayıp yanıma alarak pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdim.

Toby'nin kanadı görüş alanına girince Eve'in adımları yavaşladı. Yaşlı adamın onlarca yıl önce diktiği tuğla duvardan hala moloz görünüyordu.

Eve'e, "Tobias Hawthorne, Toby'nin kaybolduğu yaz bu kanadı kapattı," dedim. "Toby'nin hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğimizde buraya ipucu aramaya geldik."

"Ne buldun?" diye sordu Eve, tuğla kalıntılarının arasından geçip Toby'nin fuayesine girerken sesinde huşu gibi bir şey vardı.

"Birkaç şey." Bilmek istediği için Eve'i suçlayamazdım. "Başlangıç için, bu." Mermer karolardan birinin serbest kalmasını tetiklemek için diz çöktüm. Altında, metal üzerine oyulmuş bir şiir dışında boş olan metal bir bölme vardı.

"Zehir Ağacı" dedim. "William Blake adlı bir şair tarafından yazılmış bir on sekizinci yüzyıl şiiri."

Eve dizlerinin üzerine çöktü. Elini şiirin üzerinde gezdirdi, nefes alıp vermeden sessizce okudu.

"Uzun lafın kısası," dedim, "ergenlik çağındaki Toby gazap duygusuyla ve onu saklamanın maliyetiyle özdeşleşiyor gibiydi."

Havva cevap vermedi. Orada öylece kaldı, parmakları şiirin üzerinde, gözleri kırpmıyordu. Sanki tüm dünya gibi ben de onun için yok olmuştum.

Başını kaldırmaması en az bir dakika sürdü. Üzgünüm, dedi, sesi titriyordu. "Sadece, az önce Toby'nin kendini bu şiirle özdeşleştirmesi hakkında söylediğin şey... beni tarif ediyor olabilirdin. onu bile bilmiyordum

şiiiri severdi.” Ayağa kalktı ve üç altmışa döndü, kanadın geri kalanını da aldı. "Başka ne?"

"Şiirin adı bizi Toby'nin kitap rafındaki yasal bir metne götürdü," dedim, hava hatıralarla dolu. "Zehirli ağaç doktrininin meyveleriyle ilgili bir bölümde, Toby'nin kaçmadan önce geride bıraktığı şifreli bir mesaj bulduk - kendi yazdığı başka bir şiir."

"O ne dedi?" diye sordu Eve, ses tonu neredeyse telaşlıydı. "Toby'nin şiiri mi?" Kelimeleri ezbere bildiğim kadar sık tekrar etmişim.

“Sırlar, yalanlar, nefret ettiğim her şey. Ağaç zehirli, görmüyor musun? S, Z ve beni zehirledi. Çaldığım delil en karanlık delikte. Işık her şeyi ortaya çıkaracak, üzerine yazıyorum...”

Şiirin yaptığı gibi, sustum. Eve'in kitabı benim için bitirmesini, sonunda hem Jameson'ın hem de benim bildiğimiz kelimeyi doldurmasını bekliyordum.*Duvar.*

Ama yapmadı. "Çaldığı kanıt ne demek?" Eve'in sesi Toby'nin boş süitinde çınladı. "Neyin kanıtı?"

"Evlat edinilmesi sanırım," dedim. "Duvarlarında görünmez mürekkeple yazılmış bir günlük tuttu. Onları okuduğumuz andan itibaren bu odada hala bazı siyah ışıklar var. Onları açıp ışıkları söndüreceğim.

Ben yapmadan Eve uzanıp beni durdurdu. "Bu kısmı tek başıma yapabilir miyim?" Bunu beklemiyordum ve ani tepkim *HAYIR*.

Burada olmaya en az benim kadar hakkın olduğunu biliyorum Avery, hatta daha fazlası. Bu senin evin, değil mi? Ama ben sadece..." Eve başını salladı, sonra aşağı baktı. "Anneme benzemiyorum." Saçlarının uçlarını parmakladı. "Ben çocukken saçlarımı kısa tutardı - kendi yaptığı bu çirkin, düzensiz kase kesimleri. Saçlarımı karıştırmak istemediği için böyle olduğunu söyledi ama ben büyüdüğümde, saçıma kendim bakıp uzattığımda, ailemizde kimsenin benimki gibi saçı olmadığı için kısa tuttuğunu ağzından kaçırdı." Havva bir nefes aldı. "Kimsenin benimki gibi gözleri yoktu. Ya da özelliklerimden biri. Kimse benim gibi düşünmedi, benim sevdiğim şeyleri sevmeyi ya da aynı şeyleri hissetmedi. Yuttu. "On sekizime bastığım gün taşındım. Yapmasaydım muhtemelen beni kovarlardı. Birkaç ay sonra, kendimi orada bir ailem olabileceğine ikna ettim. Postayla gönderilen DNA testlerinden birini yaptım. Ama... eşleşme yok.

Hawthorne'a uzaktan bile olsa hiç kimse DNA'larını bu veritabanlarından birine teslim etmezdi. "Toby seni buldu," diye hatırlattım Eve nazikçe.

Başını salladı. "Aslında bana da benzemiyor. Ve tanıması zor bir insan. Ancako *şiiir*..."

Başka bir şey söylemesini istemedim. "Anladım," dedim ona. "Bu iyi."

Kapıdan çıkarken annemi ve birbirimize benzeyen tüm yönlerimizi düşündüm. Bana dayanıklılığımı vermişti. Gülüşüm. Saçımın rengi. Kalbimi koruma eğilimi - ve bu korumalar bir kez indirildikten sonra şiddetli, derin, pişmanlık duymadan sevme yeteneği.

korkmadan

28. BÖLÜM

BEN Jameson'u tırmanma duvarında buldu. Zirvedeydi, açılar tehlikeli hale geldi, vücudu irade gücüyle duvara tutundu.

"Büyükbaban bana bir oyun bıraktı," dedim. Sesim yüksek değildi ama taşıyordu.

Jameson bir an bile tereddüt etmeden duvardan düştü.

O çok yukarıdaydı. Zihnimde, onun yanlış yere indiğini gördüm. **BEN**duyulmuşkemikler kırılıyor. Ama tıpkı onunla ilk tanıştığım zamanki gibi çömeldi.

Ayağa kalktığında, daha kötü bir yıpranma belirtisi göstermedi. "Bunu yapmandan nefret ediyorum," dedim ona.

Jameson sırttı. "Kanamam olmadıkça, çocukken anne ilgisinden mahrum kalmış olabilirim."

"Skye kanaman olduğunu fark etti mi?" Diye sordum.

Jameson hafifçe omuz silkti. "Bazen." Sadece bir saniyeliğine tereddüt etti, sonra öne çıktı. "Dün gece için üzgünüm, Mirasçı. aramadın bile *Tahiti*"

"Özür dilemene gerek yok," dedim ona. "Bana büyükbabanın Eve'le tanıştığımızda bana teslim edilmek üzere tasarladığı oyunu sor yeter."

"Onu biliyor muydu?" Jameson, aklını bunun etrafında toplamaya çalıştı. "Arsa kalınlaşıyor. Oyunun ne kadar ilerisindesin?"

"İlk ipucunu çözdüm," dedim. "Şimdi bir satranç takımı arıyorum."

"Oyun odasında altı tane var," diye yanıtladı Jameson otomatik olarak. "Hawthorne satrancı oynamak için gereken bu kadar."

Hawthorne satranç. Neden şaşırmadım? Altısını da buldum. Başka bir yerde yedinci olup olmadığını biliyor musun?

"Yapmıyorum *Bilmek* birinden." Jameson bana bir bakış attı: kısmen sorun, kısmen meydan okuma. "Ama Alisa'nın senin için yaptığı, üzerinde ayrıntıların yazılı olduğu defter hâlâ duruyor mu?"

senin mirasın mı?"

—

Ciltçinin dizininde bir giriş buldum: *Satranç takımı, kraliyet*. Belirtilen sayfayı çevirdim ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde açıklamayı yırtarak okudum. Set yaklaşık yarım milyon dolar değerindeydi. Parçalar beyaz altından yapılmış, siyah ve beyaz elmaslarla kaplanmıştı - yaklaşık on bin adet. Resimler nefes kesiciydi.

tek bir yer vardı *Busatranç* takımı olabilir.

"Oren," diye koridora seslendim, duyabileceğim bir yerde olacağını biliyordum. "Bizi kasaya götürmene ihtiyacım var."

—

Hawthorne mahzenine en son gittiğimde Oren'e şaka yollu kraliyet mücevherlerinin orada olup olmadığını sormuştum ve o çok ciddi bir yanıt vermişti. *hangi ülkeye?*

"Aradığın şey burada değilse," dedi Oren, Jameson'la bana duvarları kaplayan çelik çekmeceleri incelerken, "bazı parçalar saha dışında daha da güvenli bir yerde saklanıyor."

Jameson ve ben dikkatlice çekmeceleri açmaya başladık. Başka bir hafif metalle örülmüş parlak altından yapılmış bir asaya gelene kadar hiçbir şeye aval aval bakmamayı başardım. *Beyaz altın? Platin?* Hiçbir fikrim yoktu ama gözüme çarpan malzemeler değildi. Bu asanın tasarımıydı. Metal işleri inanılmaz derecede karmaşıktı. Etki hassastı ama tehlikeliydi. *Güzellik ve güç.*

Jameson, "Kraliçe çok yaşa," diye mırıldandı.

"Vezir Gambiti," dedim, beynim hızla çarpıyordu. Belki de bir satranç takımı aramıyorduk.

Ama ben bu düşüncüyü daha fazla takip edemedim, Jameson başka bir çekmeceyi açtı ve tekrar konuştu. "Mirasçı." Bu sefer ses tonunda farklı bir şeyler vardı.

Açtığı çekmeceye baktım. *Demek on bin elmas böyle görünüyor.* Her satranç taşı muhteşemdi; Tahta mücevherlerle kaplı bir masaya benziyordu. Klasöre göre, kırk usta zanaatkar bu satranç takımını hayata geçirmek için beş bin saatten fazla zaman harcamış ve öyle görünüyordu.

"Onuru sen mi yapmak istiyorsun, Mirasçı?"

Bu benim oyunumdu. Üzerime tanıdık, elektrikli bir his geldi, beyaz piyonlardan başlayarak şaha kadar her taşı inceledim. Sonra aynı şeyi siyah elmaslarla parıldayan siyah taşlarla yaptım.

Siyah kraliçenin alt kısmında bir dikiş vardı. Eğer aramasaydım, onu göremeyecektim. "Bir büyütece ihtiyacım var," dedim Jameson'a.

"Bir kuyumcu merceğine ne dersin?" karşı çıktı. "Buralarda bir yerde bir tane olmalı."

Sonunda bir tane buldu: Kulpsuz küçük bir mercek, sadece silindirik bir çerçeve. Siyah kraliçenin altına bakmak için büyüteç kullanmak bana dikiş olarak gördüğüm şeyin aslında bir boşluk olduğunu, sanki birisi parçanın altına kağıt inceliğinde bir çizgi kesmiş gibi bir şey olduğunu söyledi. Ve o boşluktan bakarken bir şey gördüm.

"Büyüteçle birlikte başka kuyumcu aletleri var mıydı?" Jameson'a sordum.

Bana getirdiği en küçük dosya bile boşluğa tam olarak sığamadı, ama ucunu sıkıştırmayı başardım ve bir şeye takıldı.

"Cımbız?" Jameson omzunu benimkine sürterek teklif etti.

Dosya. Cımbız.

Büyüteç. Dosya.

Cımbız. Büyüteç.

Sonunda cımbızı bir şeyin kenarına tutturmayı başardığımda şakaklarımdan aşağı ter boşanıyordu. *Bir siyah kağıt şeridi.*

"Yırtmak istemiyorum," dedim

Jameson'a. Yeşil gözleri benimkilerle

buluştu. "Yapmayacaksın."

Yavaşça, özenle şeridi çıkardım. Bir fal kurabiyesinin içine sıkıştırılmış bir servetten daha büyük değildi. Altın mürekkep sayfayı işaretledi - el yazısını çok iyi tanıdım.

Tobias Hawthorne'un daha önce bana bıraktığı tek mesaj üzgün olduğuydu. Şimdi buna iki kelime daha ekleyebilirim.

Jameson'a döndüm ve onları yüksek sesle okudum: "*Nefes alma.*"

BÖLÜM 29

Akişi dehşete kapıldığında veya dehşete düştüğünde nefes almayı bıraktı. Saklanırken ve herhangi bir ses onları ele verebilirdi. Etraflarındaki dünya alevler içindeyken, hava yoğun bir dumanla kaplandı.

Jameson ve ben Hawthorne Evi'ndeki her bir duman detektörünü didik didik aradık.

"Gülüyorsun," dedim ona, sonuncusu bir sonuç alamayınca hayal kırıklığına uğradım.

"Meydan okumayı severim." Jameson bana öyle yapacağımı hatırlatan bir bakış attı.*olmuşturunun* için bir meydan okuma. "Ve belki de cumartesi sabahları için nostaljik hissediyorum. Çocukluğum hakkında ne dersiniz deyin ama hiçbir zaman sıkıcı olmadı."

Tekrar balkonu düşündüm. "Kardeşlerine karşı kışkırtılmayı umursamadın mı?" Diye sordum.*Grayson'a karşı mı?*"Yarışmaya zorlanmak mı?"

Jameson, "Cumartesi sabahları farklıydı," dedi. "Bulmacalar, heyecan, yaşlı adamın ilgisi. Bizyaşadıbu oyunlar için. Belki Nash değil, ama Xander, Grayson ve ben. Kahretsin, Gray bazen oyunların mükemmelliği ödüllendirmediği için kendini serbest bıraktı. O ve ben Nash'e karşı takım olurduk, en azından sonuna kadar. Büyükbabamızın yaptığı diğer her şey -bize verdiği her şey, bizden beklediği her şey- Hawthorne'ların yeni neslini olağanüstü bir şey olacak şekilde biçimlendirmekle ilgiliydi. Ama cumartesi sabahları, o maçlar bize zaten olduğumuzu göstermekle ilgiliydi.*vardı*"

Olağanüstü, Düşündüm.*Ve bir şeyin parçası*.Bu, Tobias Hawthorne'un oyunlarının siren çağrısıydı.

"Büyükbabanın bu oyunu bana bu yüzden mi bıraktığını düşünüyorsun?" Diye sordum.

Milyarder, ancak ve ancak Eve ile tanışırsam oyunumun başlamasını ayarlamıştı. O ortaya çıktığı anda beni seçerek onun her şeye kadir muhakemesini sorgulamaya başlayacağımı biliyor muydu? Bana neler yapabileceğimi mi göstermek istiyordu?

Olağanüstü müydüm?

"Sanırım," diye mırıldandı Jameson, bu sözlerden zevk alarak, "büyükbabam öldüğünde üç oyun bırakmış, Heiress. İlk ikisi de bize onun neden seni seçtiğine dair bir şeyler anlattı."

*nefes alma*O gece ipucunu çözemedik. Ertesi gün Pazartesi idi. Oren, yanımda olduğu sürece okula gitmem için izin verdi. Hasta olup evde kalabilirdim ama yapmadım. Oyunumun etkili bir şekilde dikkat dağıttığını kanıtlamıştı ama Toby hâlâ tehlikedeydi ve hiçbir şey zihnimi bundan uzun süre uzaklaştıramazdı.

Okula gittim çünkü paparazzilerin -rakibimin bana köpekler gibi kibarca saldırdığı- başım dik bir şekilde fotoğrafımı çekmesini istiyordum.

Toby'yi kaçıran kişinin üzgün olmadığımı anlamasını istiyordum. Bir sonraki lanet hamlesini yapmasını istiyordum.

Ücretsiz modlarımı Arşiv'de - hazırlık okulunda geçirdim.*kütüphane*. Uzun hafta sonu Rebecca geldiğinde görmezden geldiğim matematik ödevimi neredeyse bitirmek üzereydim. Oren geçmişine izin verdi.

"Thea'ya söyledin." Rebecca bana doğru yaklaştı.

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" Güvenli bir mesafeden sordum. "Oacımasız diye mırıldandı Rebecca.

Bu noktayı kanıtlayan Thea, arkasındaki kapı aralığında belirdi. "Senin olduğun izlenimine kapılmıştım.*sevdim*acımasız." Bu koşullarda sadece Thea bunu cilveli yapabilirdi.

Rebecca istemeye istemeye kız arkadaşının gözleriyle karşılaştı. "Sanırım."

"O zaman gidiyorsun*Aşk*bu kısım," dedi Thea ona. "Çünkü bu, bununla savaştırmayı, benimle savaştırmayı, bu konuşmadan kaçmayı bırakıp bırakacağın kısım."

"Ben iyiyim Thea."

Değilsin, dedi Thea ona acıyla. "Ve olmak zorunda değilsin, Bex. olmak senin işin değil*iyi*artık değil."

Rebecca'nın nefesi kesildi.

Varlığımın ne zaman gerekli olmadığını biliyordum. "Ben gidiyorum," dedim ve ikisi de beni duymuyor gibiydi. Koridorda, bir büro görevlisi bana müdürün ofisinin beni aradığı bilgisini verdi.

müdürün odası mı?Düşündüm.müdür değil mi

Yolda Oren ile sohbet ettim. "Birinin okula bıçağım hakkında bilgi verdiğini mi düşünüyorsun?" Milyarlarca doların eşiğindeki öğrenciler söz konusu olduğunda, özel okulların silah politikalarını ne kadar ciddiye aldıklarını merak ettim. Ama Oren'le ofise geldiğimizde sekreter beni güneşli bir gülümsemeyle karşıladı.

Avery. Bir paket uzattı - bir zarf değil, bir kutu. İsmim en üste tanıdık, zarif bir yazıyla yazılmıştı. "Bu senin için teslim edildi."

30. BÖLÜM

Ören pakete el koydu. Onu geri almamdan saatler geçti - ve aldığım da, Hawthorne Evi'nin duvarlarının içine güvenli bir şekilde yerleşmiştim ve Eve, Libby ve tüm Hawthorne kardeşler dairesel kütüphanede bana katılmışlardı.

"Bu sefer not yok," diye bildirdi Oren. "Sadece bu."

Mücevher kutusu gibi görünen bir şeye baktım: kare, elimden biraz daha büyük, muhtemelen antika. Ahşap koyu kiraz rengindeydi. Kenarları ince bir altın şerit çevreliyordu. Kapağı açmaya gittim, sonra kutunun kilitli olduğunu fark ettim.

"Şifreli kilit." Oren, çiftler halinde gruplanmış altı kadranın bulunduğu kutunun ön kenarını işaret etti. "Yakın zamanda eklendi sanırım. Zorla açmaya yeltendim ama bu şartlar altında mücevher kutusunun bütünlüğünü korumak bir öncelik gibi göründü."

İki zarftan sonra, Toby'yi kaçıran kişinin bu kez bir paket göndermiş olması durumu tırmandırmış gibi hissettirdi. O mücevher kutusunun içinde ne bulabileceğimi düşünmek istemiyordum. İlk zarf diski, ikincisi ise Toby'nin dövülmüş bir resmini içeriyordu. Kanıta gelince, çıkarların hatırlatılmasına gelince, burada gücün kimin elinde olduğuna dair bir hatırlatma...

Kaçıranın parçaları göndermeye başlaması ne kadar sürer?

"Kombinasyon sadece bir kombinasyon olabilir." Jameson sanki içini görebiliyormuş gibi kutuya baktı. "Fakat sayıların kendilerinin bir ipucu olma olasılığı da var."

"Paket okula mı gönderildi?" Grayson'ın bakışları keskindi. "Ve müdürün ofisine kadar mı geldi? Bunu kim gönderdiyse, Ülke Günü güvenlik protokollerini nasıl aşacağını biliyor."

Bu başlı başına bir mesaj gibi görünüyordu: Bunu gönderen kişi bana ulaşabileceklerini bilmemi istedi.

"En iyisi bu," dedi Oren sakince, "evde kalmayı planlıyorsan

Avery, birkaç günlüğüne okuldan ayrıldı. Nash, "Sen de Xan," diye ekledi.

"Ve birinin bizi koşup saklanmasına izin mi vereceksin?" Öfkeyle bir Oren'e, bir Nash'e baktım. "HAYIR. Bunu yapmayacağım.

Bak ne diyeceğim evlat. Nash başını iki yana salladı. "Bunun için dövüşeceğiz. Sen ve ben. Kazanan kuralları koyar ve kaybeden bu konuda mızızlanmaz."

Nash. Libby ona sitem dolu bir bakış attı.

"Eğer bundan hoşlanmadıysan, Lib, hakkındaki düşüncelerimi de sevmeyeceksin.*senin* emniyet."

"Oren ve Nash haklı, Mirasçı." Jameson'ın eli benimkine giden yolu buldu. "Riske değmez."

Jameson Hawthorne'un bu sözleri hayatında daha önce hiç söylemediğinden oldukça emindim.

"Tartışmayı keser misiniz?" diye sordu Eve, sesi yüksek ve sertti. "Onu açmalıyız. Şu anda. O kutunun içine insani bir şekilde olabildiğince çabuk girmeliyiz ve—"

Evie, diye mırıldandı Grayson. "Dikkatli olmalıyız."

Evie mi?

"Bir kez olsun," dedi Jameson, "Gray'e katılıyorum. Dikkat burada en kötü fikir değil.

Bu da Jameson gibi değildi.

Xander, Oren'e döndü. "Bu kutuyu açtığımız anda patlamayacağından ne kadar eminiz?"

"Çok," diye yanıtladı Oren.

Kendime bir sonraki soruyu sordurdum...*thesoru* - istemesem de. "İçinde ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Röntgenlerin görüntüsüne bakılırsa," diye yanıtladı Oren, "bir telefon."

Sadece bir telefon. Uyuşmuş bir uzuvun geri gelmesi gibi bir rahatlama üzerimden ağır ağır geçti. "Bir telefon," dedim yüksek sesle. Bu, Toby'yi kaçıran kişinin aramayı planladığı anlamına mı geliyordu?

Cevap vermezsem ne olur?

Bu soru üzerinde oyalanmama izin vermedim. Bunun yerine, dikkatimi tekrar çocuklara çevirdim. "Sen Hawthornes'sun. Bir şifreli kilidin nasıl kırılacağını kim bilebilir?"

Cevap hepsiydi. On dakika içinde şu kombinasyona sahip oldular:*on beş, on bir, otuz iki.* Açıldığında, Oren

kutu, içindekileri inceledi ve her şeyi bana geri verdi.

Kutunun içi koyu kırmızı kadife ile kaplıydı. Kumaşın içine yerleştirilmiş bir cep telefonu vardı. Telefonu aldım ve ters çevirdim, sıra dışı bir şey aradım, sonra dikkatimi dokunmatik ekrana verdim. Kutuyu şifre olarak açan kombinasyonun aynısını denedim. *15. On bir. Otuz iki.*

Varım, dedim. Telefondaki simgelere tek tek tıkladım. Fotoğraf rulosu boştu. Hava durumu uygulaması yerel hava durumuna ayarlandı. Harita işlevinde kayıtlı hiçbir not, kısa mesaj veya konum yoktu. Saat uygulamasının altında geri sayan bir zamanlayıcı buldum.

12 SAAT, 45 DK, 11 SANİYE...

Zamanlayıcının her tık takını midemde hissederek diğerlerine baktım. Eve düşündüğümü söyledi. "Sıfıra ulaştığında ne olur?"

Midem kasılırken Toby'yi düşündüm. *yapmamıştı*bu kutuda bulundu. Jameson önüme çıktı, yeşil gözleri benimkilere sabitlendi. "Şimdilik zamanlayıcıyı unut, Mirasçı. Ana ekrana geri dönün."

Yaptım ve öfke bina, telefonun geri kalanını kontrol ettim. Üzerine müzik yüklenmemişti. İnternet tarayıcısının ana ekranı bir arama motoruydu; burada özel bir şey yoktu. Takvime tıkladım. Salı sabahı altıda başlayacak bir etkinlik vardı. *Zamanlayıcı sıfıra geldiğinde*, anladım.

Tüm takvim girişinin söylediği *Niv*. Diğerlerinin okuyabilmesi için telefonu çevirdim.

"Niv?" dedi Xander, alnını kırıştırarak. "Belki bir isim? Ya da son iki harf roma rakamı olabilir."

"N-dört." Grayson kendi telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. "Mektubu ve rakamı araştırdığımda çıkan ilk iki şey federal bir form ve fentermin hidroklorür denen bir ilaç - görünüşe göre bir iştah kesici."

Bunu kafamda evirip çevirdim ama anlam veremedim. "Ne tür bir federal yapı?"

Eve, Grayson'ın omzunun üzerinden okuyarak, "Finansal bir sorun," diye yanıtladı. "Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu. Yatırım şirketleriyle bir ilgisi olabilir gibi görünüyor?"

Yatırım. Orada bir şey olabilir.

"Başka ne?" Nash kelimeleri ağzından çıkardı. "Var *Her zaman* bir şey

başka."

Bu bir Hawthorne oyunu değildi, tam olarak değil ama hileler aynıydı. E-posta için simgeye tıkladım, ancak bu, o işlevi ayarlamak için talimatlar içeren bir komut istemi getirdi. Sonunda, telefonun arama kaydına gittim.*Boş*.Sesli mesajlara tıkladım.*Hiçbiri*.Bir tıklama daha beni telefonun kişilerine götürdü.

Bu telefonda kayıtlı tam olarak bir numara vardı. Altında saklandığı isim şuydu:ARA BENİ.

Derin bir nefes aldım.

"Bırak ben yapayım," dedi Jameson. "Seni her şeyden koruyamam Mirasçı ama bundan koruyabilirim."

Jameson, genellikle korumayla ilişkilendirdiğim Hawthorne değildi.

"Hayır," dedim ona. Paket gönderildi*Ben*. kimseye izin veremezdim bunu benim için yap - o bile. Kimse beni durduramadan Ara'ya basıp hoparlörü açtım. Ciğerlerim, birisinin aldığı saniyeye kadar nefes almayı reddetti.

"Avery Kylie Grambs." Cevap veren ses erkekti, derin ve pürüzsüzdü, neredeyse aristokratik bir tonlama vardı.

"Bu kim?" diye sordum, kelimeler ağzımdan zor çıkıyordu. "Bana Luka diyebilirsin."

Luke.İsim aklımda yankılandı. Hattın diğer ucundaki kişi pek genç görünmüyordu ama yaşını tahmin etmek imkansızdı. Tek bildiğim, onunla daha önce hiç konuşmadığımdı. Bilseydim, bu sesi tanırdım.

"Toby nerede?" talep ettim. Yanıt olarak, sadece bir kıkırdama aldım. "Ne istiyorsun?" Cevapsız. "En azından ona hala sahip olduğunu söyle."*Hâlâ iyi olduğunu*.

"Birçok şeyim var," dedi ses.

Telefonu o kadar sıkı tutuyordum ki elim zonklamaya başladı, kontrolün son kırıntılarına da sarıldım.*Akıllı ol Avery. Onu konuştur*."Ne istiyorsun?" Tekrar sordum, bu sefer daha sakince.

"Merak ettin, değil mi?" Luke kelimelerle fareyle oynayan bir kedi gibi oynadı. "Güzel söz,*meraklı* diye devam etti, sesi kadife gibiydi. "Bir şeyi öğrenmeye veya bilmeye hevesli olduğun anlamına gelebilir, ama aynı zamanda,*garipveyaolağan dışı*. Evet, bence bu tanım sana çok iyi uyuyor."

"Yani bu benimle mi ilgili?" Dişlerimi sıkarak sordum. "Merak etmemi mi istiyorsun?"

"Ben sadece yaşlı bir adamım," diye cevap geldi, "bilmeceleeri sever."

Eskimiş. Kaç yaşında? Bu soru ya da kendisinden Tobias Hawthorne'un torunlarının ölen milyarderden bahsettiğı şekilde bahsetmesi gerçeğı üzerinde duracak zamanım yoktu.

"Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum," dedim sertçe. "Ya da belki tam olarak ne tür bir oyun oynadığını biliyorsundur."

Dudaklarının bıçak keskinliğinde bir gülümsemeyle kıvrıldığını neredeyse duyabiliyordum.

"Kutu sende," dedi. "Telefon sende. Bir sonraki kısmı çözeceksin.

"Sıradaki bölüm ne?"

"Tık tak," diye yanıtladı yaşlı adam. "Zamanlayıcı bir sonraki aramamız için geri sayıyor. O zamana kadar bana verecek bir cevabın yoksa Toby'nin başına geleceklerden hoşlanmayacaksın.

31. BÖLÜM

İÇİNDE *ne öğrendik?* Tehdide değil, zamanlayıcının geri saymasına değil, buna odaklanmaya çalıştım.

Toby'yi kaçıran kişi kendisinden yaşlı olarak bahsetmişti. Bana tam ismimle hitap etmişti.

Kelimelerle ve insanlarla oynadı. Bilmeceleri sever, dedim yüksek sesle. "Ve oyunlar."

Bu tanıma uyan birini tanıyordum ama milyarder Tobias Hawthorne ölmüştü. Bir yıldır ölüydü.

"Tam olarak neyi anlamamız gerekiyor?" Grayson net bir şekilde sordu.

Refleks olarak Jameson'a baktım. "Bulacak ya da şifresini çözecek bir şeyler olmalı," dedim, "tıpkı önceki teslimatlarda olduğu gibi."

"Aynı bilmecenin sonraki kısmı," diye mırıldandı Jameson, zihinlerimiz uyum içindeydi.

Eve ikimizin arasında baktı. "Ne bilmecesi?"

"*bubilmece*," dedi Jameson. "Kim o? Bunu neden yapıyor? İlk iki ipucu, şifresi çözülecek kadar basitti. Bu taksit ile bahsini yükseltti.

"Bir şeyleri kaçırıyor olmalıyız," dedim. "Kutu ya da paketle ilgili bir ayrıntı ya da..."

"Telefon görüşmesini kaydettim." Xander telefonunu kaldırdı. "Söylediği bir şeyde bir ipucu olması ihtimaline karşı. Onun ötesinde..."

"Kombinasyonumuz var," diye bitirdi Jameson. "Ve takvim kaydı." Niv, dedim yüksek sesle. İçgüdüsel olarak hareket ederek, gizli bölmeler için kutuyu işaretledim. Hiç yoktu. Telefonda başka bir şey yoktu, Toby'ninkiyle yaptığım konuşmayı dinlediğimizde çıkan hiçbir şey yoktu. ikinci kez yakalayın. Veya üçüncü.

"Ekibin aramayı takip edebilir mi?" İleriyi düşünmeye çalışarak, bu soruna her yönden yaklaşmaya çalışarak Oren'e sordum. "Numara bizde."

"Deneyebilirim," diye yanıtladı Oren sakince, "ama rakibimiz görüldüğünden çok daha az zeki değilse, numara kayıtlı değil ve arama bir telefon kulesinden değil, internet üzerinden yönlendirildi, sinyal bin IP adresine bölündü ve tüm dünyada sıçradı."

Boğazım sıkıştı. "Polis onu tespit etmeye yardım edebilir mi?"

Polisi arayamayız, diye fısıldadı Eve. "YapabilirdiöldürmekToby."

"Güvenilir bir polis bağlantısına potansiyel olarak ihtiyatlı soruşturmalar yapılabilir.

ayrıntı vermeden," dedi Oren. "Ne yazık ki, en güvendiğim üç bağlantım yakın zamanda aktarıldı."

Bunun tesadüf olmasına imkan yoktu. İş çıkarlarıma yönelik saldırılar. Güvenlik ekibimi parçalamaya çalışıyor. Paparazziler her hareketimi ayarladı. Polis bağlantıları aktarıldı. Alisa'nın aradığımızı söylediği şeyi düşündüm.*Varlık. Güç. bağlantılar.*

"Kaydı yeniden oynat," dedim Xander'a.

BHFF'm istediğimi yaptı ve bu kez konuşma sona erdiğinde Jameson, Grayson'a baktı. Avery'nin yapabileceğini söyledi.*Aramaonu Luke. onun adı değilöyleydiLuka.*"

"Önemi var?" Diye sordum.

Grayson, Jameson'a baktı. "O olabilir."

Eve bir şeyler söylemeye başladı ama çalan telefonun sesi onu susturdu. Kullanılabilir telefon değildi. O benimdi. Gözlerim arayanın kimliğine kaydı.*Thea.*

Cevap verdim. "Şu anda biraz meşgulüm, Thea."

"Öyleyse önce kötü haberi mi yoksa gerçekten kötü haberi mi istersiniz?" "Rebecca-"

"Birisi Havva'nın Hawthorne Evi'nin kapılarının dışında dururken resmini almış. Az önce canlı yayınlandı."

ürktüm. "Kötü haber bu muydu yoksa..."

Thea, "İnternetin en büyük dedikodu sitesinde, Emily'nin bir resmi ve Emily Laughlin'in Grayson ve Jameson Hawthorne tarafından öldürüldüğüne dair söylentilerin ifşa edilmesiyle birlikte canlı yayınlandı," diye devam etti.

32. BÖLÜM

BEN önce Alisa'ya mesaj attı. Bunun gibi skandallarla uğraşmak işinin bir parçasıydı. Çocuklara ve Eve'e haberi vermek daha zordu. Ağzımı kelimeleri söylemeye zorlamak bileğimi kırmak gibiydi. *Bir yanlışlık anı. Bir hastaçıtırtı. Şok.* Sonra şok geçti.

Nash, "Bu saçmalık," diye ısırdı. Bir nefes aldı, sonra anlayışlı bakışlarını kardeşlerine çevirdi. Jamie? Gri?"

"Ben iyiyim." Grayson'ın yüzü taş gibiydi.

"Ve kardeş ilişkimizdeki genel üstünlüğüme uygun olarak," diye ekledi Jameson biraz fazla keskin alaycı bir gülümsemeye, "Ben iyiden daha iyiyim."

Bu Luke'un işiydi. Bu olmak zorunda.

Eve telefonunda dedikodu sitesine baktı. Ona baktı. Kendi resmi. Emily'nin.

Toby'nin kanadında bana ailesinden hiç kimseye benzemediğini söylediği o anı hatırladım.

"Neden onu senin öldürdüğünü söylüyor?" diye sordu Eve, sesi tizdi. Başını telefonundan kaldırmadı ama bu soruyu kime yönelttiğini biliyordum.

Grayson keskin bir sesle, "Çünkü," diye yanıtladı, "yaptık."

Nash, "Kesinlikle yaptın," diye yemin etti. Geri kalanımıza baktı. "Pis dövüşmenin kuralı nedir?" O sordu. Kimse cevaplamadı. "Gri? Jamie?" Bakışlarını bana çevirdi.

"Kirli dövüşmek diye bir şey yoktur," dedim alçak sesle, "eğer kazanırsan." Kazanmak istedim. Toby'yi geri almak istedim. Onu kaçıran piçi - az önce Jameson, Grayson ve Eve'e bunu yapan piçi - almak istedim. *aşağı.*

"Kirli dövüşmek mi?" diye sordu Eve, sonunda web sitesinden başını kaldırarak. "Buna böyle mi diyorsun? Yüzüm her yerde olacak.

Bu tam olarak Toby'nin yaptığı şeydi.*yapmamıştı*aranan. "Parlak top," dedi Xander.

Ona bir bakış attım. Bu gerçekten hafiflik ya da ısıltı zamanı değildi.

Xander, "Burası bir parıltılı top," diye yineledi. "Birini patlatın bir oyunun ortasında ve büyük bir karmaşa yaratıyor. Her yere ulaşan, her şeye yapışan türden."

Grayson'ın ifadesi sertleşti. "Ve siz temizlerken saatin aşağısına iner."

"sen ikendenemektemizlemek için," dedi Libby nazikçe. Bütün bunlar olurken sessiz kalmıştı ama kız kardeşim fazlasıyla empati kurmuştu ve ne kadar sert bir darbe aldıklarını bilmek için Grayson'ı, Jameson'ı, hatta Eve'i benim kadar iyi tanınması gerekmiyordu.

"Bazı şeyler kolay temizlenmez," diye onayladı Nash, ağır ağır, sabit bir sesle, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi, gözleri Libby'ninkileri bulurken. "Sonunda her şeye sahip olduğunu düşüneceksin. Herşey yolunda. Ve beş yıl sonra..."

Xander, "Grayson'ın banyosunda hâlâ sim var," diye tamamladı. Bunun bir mecaz olmadığı hissine kapıldım.

"Bunu Luke yaptı," dedim. "Bunu o ayarladı. Patlamayı patlattı. Dikkatimizin dağılmasını istiyor." *Saati geçmek istiyor. Kaybetmemizi istiyor.*

Tik tak.

Eve telefonunu kapattı ve kabaca masanın üzerine fırlattı. "Parıltıyı boş ver," dedi. "Zamanlayıcı sifıra vurursa Toby'ye ne olacağını anlamak istemiyorum."

Hiçbirimiz yapmadık.

Xander, Luke'la olan konuşmayı tekrar oynadı ve işe koyulduk.

33. BÖLÜM

6 SAAT, 17 DK, 9 SANİYE...

Zamana bakmama bile gerek kalmayan bir noktaya geliyordu. Sadece biliyordum. Hiçbir yere varamıyorduk. Kafamı boşaltmaya çalıştım ama temiz hava yardımcı olmadı. İhtiyacı olan insanlara anonim olarak para vermek yardımcı olmadı.

İçeri girdiğimde dairesel kütüphaneye tam zamanında vardığımda Xander'ın telefonunun çaldığını duydum. Pi'nin ilk on iki basamağını zil sesi olarak kullanan tanıdığım tek kişi oydu. Alışılmadık bir şekilde sessiz bir konuşmadan sonra telefonu bana getirdi.

"Max," dedi ağzıyla.

telefonu aldım. Dur tahmin edeyim, dedim kulağıma götürerek. "Haberleri gördün mü?"

"Sana bunu düşündüren ne?" Maks yanıtladı. Koruma durumum hakkında sizi bilgilendirmek için aramıştım. Piotr bir tema şarkısı seçmeyi inatla reddediyor ama bunun dışında koruma-ve-koruma-ee ilişkimiz oldukça iyi gidiyor."

Güvenliğe ihtiyaç duymayı hafife almayı Max'e bırakın.*Benden dolayı.*Sorumlu hissetmekten kendimi alamıyordum, tıpkı Eve'in sadece dünyaya gelmekle kötü bir seçim yaptığı için dışlanmış gibi hissetmekten de kendimi alamıyordum.*Benyardım için.*

Zarfların ve kutunun üzerindeki benim adımdı. Luke'un görüş alanında olan bendim ama bana yakın olan herkes hedef tahtasına düşebilirdi.

Üzgünüm, dedim Max'e.

"Biliyorum," diye yanıtladı en iyi arkadaşım. Ama merak etme. Onun için bir tema şarkısı seçeceğim. Durdu. "Xander bir topla ilgili bir şey mi söyledi?"

Tüm hikaye, suyun çökmüş bir barajı yıkması gibi patladı: paketin teslimi, kutu, telefon, "Luke" ile konuşma ve onun ultimatomu.

Max, "Sesli düşünmesi gereken biri gibi konuşuyorsun," diye açıkladı. "İlerlemek."

Yaptım. Beynimin bu sefer söyleyecek farklı bir şey bulmasını umarak konuşmaya ve konuşmaya devam ettim. Takvimdeki etkinliğe ulaştım ve "DüşündükNivbir SEC formuna, N-dört referans olabilir. Tobias Hawthorne dosyalarının izini sürmek için saatler harcadık. SanırımNivbir isim veya baş harfler olabilir, ama—"

Niv, diye tekrarladı Max.

"YazılıN-BEN-İÇİNDE?" "Evet."

"N-I-V," diye tekrarladı. "De olduğu gibiYeni Uluslararası Versiyon?"

Başımı iki yana salladım. "Neyin yeni uluslararası versiyonu?"

"B-I-B-L-E... ve şimdi resmen bütün gece Pazar okulu şarkıları çalacağım."

"İncil," diye tekrarladım ve aniden tıkladı. "Luke."

Max, "En sevdiğim ikinci Müjde," dedi. "Kalbimde her zaman bir John kızı olacağım."

Onu zar zor duydum. Beynim çok hızlı çalışıyordu, zihnimde görüntüler yanıp sönüyor, anı dilimleri birbiri ardına birikiyordu. "Sayılar."

Kombinasyon sadece bir kombinasyon olabilir,Jameson söylemişti.Ancak sayıların kendilerinin bir ipucu olma olasılığı da var.

"Hangi sayılar?" diye sordu.

Kalbim göğüs kafesimi şiddetle çarpıyordu. "On beş, on bir, otuz iki."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Maks çok sevindi. "Bir Hawthorne bilмесesini çözmek üzere miyim?"

"Maksimum!"

"Luka kitabı," dedi, "on beşinci bölüm, on bir ila otuz ikinci ayetler. Bu bir mesel."

"Hangisi?" Diye sordum.

"Müsrif oğul benzetmesi."

34. BÖLÜM

No gece birimiz üç saatten fazla uyuduk. Luka 15:11–32'nin bulabildiğimiz her versiyonunu, her yorumunu, ona yapılan her göndermeyi okuduk.

Zamanlayıcıda dokuz saniye kaldı. Sekiz. Geri sayımını izledim. Eve yanımda oturuyordu, ayakları vücudunun altında kıvrılmıştı. Libby diğer tarafımdaydı. Çocuklar ayaktaydı. Xander kayıt cihazını hazırlamıştı.

Üç. İki. Bir-

Telefon çaldı. Cevapladım ve herkesin duyabilmesi için hoparlöre aldım. "Merhaba."

"Peki, Avery Kylie Grambs?"

Tam adımın kullanılması dikkatlerden kaçmadı. "Luka, on beşinci bölüm, on bir ila otuz ikinci ayetler." Sesimi bile sakın tuttum.

"Peki ya Luka, on beşinci bölüm, on birinci ila otuz ikinci ayetler?"

Onun için performans sergilemek istemedim. "Yapmacanızı çözdüm. Toby ile konuşmama izin ver.

"Çok iyi."

Sessizlik oldu ve sonra Toby'nin sesini duydum. Avery. Yapma..."

O cümlelerin geri kalanı kesildi. midem bulandı. Öfkenin vücuduma yayıldığını hissettim. "Ona ne yaptın?"

"Bana Luka'nın on beşinci bölümü, on birinci ila otuz ikinci ayetlerini anlat."

Toby'si var. Bunu onun yöntemiyle oynamalıyım. Tek yapabildiğim, rakibimin eninde sonunda elini uzatmasını ummaktı. "Savurgan oğul mirası erken talep etti," dedim içimdeki duyguların sesime yansımamasına çalışarak. Ailesini terk etti ve kendisine verilen serveti çarçur etti. Ama bütün bunlara rağmen babası dönünce onu kucakladı."

"Müsrif bir genç," dedi adam, "dünyayı dolaşan - nankör. Yardımsever bir baba, onu evinde karşılamaya hazır. Ama hafıza hizmet ederse

doğru, o hikayede üç karakter vardı ve sen sadece ikisinden bahsettin.

"Kardeş." Eve gelip yanıma geldi ve benden önce konuştu. "Yıllarca hiçbir ücret almadan babasının yanında kaldı ve çalıştı."

Telefon hattının diğer ucunda sessizlik oldu. Ve ardından sözlü bir bıçak darbesi: "Sadece varisle konuşacağım. Tobias Hawthorneseçti."

Eve yumruk yemiş gibi içine kapandı, gözleri ıslaktı, ifadesi taş gibiydi. Hattın diğer ucunda sessizlik oldu.

Telefonu kapatmış mıydı?

Panikle telefonu tutuşum sıkılaştı. "Buradayım!"

"Avery Kylie Grambs, savurgan oğul benzetmesinde üç karakter var, değil mi?"

Nefes ciğerlerimi terk etti. "Ayrılan oğul," dedim, sesim hissettiğimden daha sakindi. "Kalan oğul. Ve babası."

"Neden bunun üzerinde kafa yormuyorsun?" Uzun bir duraklama daha oldu ve ardından: "İletişime geçeceğim."

35. BÖLÜM

*Rumut verici*Şuna benziyordu: Libby kahve yapmaya gitti çünkü işler kötüye gittiğinde diğer insanlarla ilgileniyordu. Grayson ayağa kalktı, ceketini düzeltti ve bize sırtını döndü. Jameson sinsi sinsi bir panter gibi volta atmaya başladı. Nash kovboy şapkasını çıkardı ve yüzünde uğursuz bir ifadeyle ona baktı. Xander odadan dışarı fırladı ve Eve başını ellerinin arasına aldı.

"Hiçbir şey söylememeliydim," dedi boğuk bir sesle. "Ama Toby'nin sözünü kestikten sonra..."

"Anlıyorum," dedim ona. "Sessiz kalsaydın da fark etmezdi. Sonumuz tamamen aynı yerde olurdu."

"Olumsuz*Kesinlikle*" Jameson tam önümde durdu. "Eve sözünü kestikten sonra ne dediğini ve senden nasıl bahsettiğini bir düşün."

"Gibimirasçıdiye cevap verdim ve sonra gerisini hatırladım. "Tobias Hawthorne'un seçtiği kişi." Yutmuşum. "Müsrif oğul, miras ve bağışlama hakkında bir hikaye."

"Toby'nin bir devin parçası olarak kaçırıldığını düşünen herkes.*affetmekentrika*," dedi Nash, "elini kaldır."

Bütün ellerimiz aşağıda kaldı. "Bunun intikamla ilgili olduğunu zaten biliyoruz," dedim sertçe. "Kazanmakla ilgili olduğunu biliyoruz. Bu, çözmemiz gerekmeyen aynı lanet olası bilmecenin başka bir parçası.

Artık yerinde duramayan bendim. Öfke kaynamadı. Yandı.

"Kendimizi delirtmemizi, üstünden tekrar geçmemizi istiyor," dedim, ağaç gövdesinden yapılma büyük masaya doğru uzun adımlarla ilerleyip ellerimi masaya dayayarak.*zor*."Bizi istiyorumuzun uzun düşünmek. Ve ne anlamı var ki?" Tahtayı delmeye çok yaklaştım. "Henüz bitirmedi ve çözülmesini isteyene kadar bize bunu çözmemiz için gerekenleri vermeyecek."

İrtibatta olacağım. Düşmanımız kuyruğunda fare olan bir kedi gibiydi. Bana vuruyor, sonra gitmeme izin veriyor, çok zeki olursam, benden hiç korkmadığı halde elinden kaçabileceğim yanılsamasını yaratıyordu.

"Denemeliyiz," dedi Eve sessiz bir çaresizlikle.

"Eve haklı." Grayson bize, ona doğru döndü. "Çünkü rakibimiz *düşünüyor* bunun, öyle olduğu anlamına gelmediğini anlama kapasitemizin ötesinde.

Jameson ellerini masanın üzerinde benimkilerin yanına koydu. "Diğer iki ipucu belirsizdi. Bu, daha az. Kısmi bilmeceler bile bazen çözülebilir."

Ne kadar anlamsız gelse de, ben ne kadar kızgın olsam da haklıydılar. Denemek zorundaydık. Toby için buna mecburduk.

"Geri döndüm!" Xander odaya daldı. "Ve bende dekor var!" Elini dışarı uzattı. Avucunda üç satranç taşı vardı: bir şah, bir at ve bir fil.

Jameson satranç taşlarına uzandı ama Xander elini şapırdatarak uzaklaştırdı. "Baba." Xander kralı salladı ve masanın üzerine koydu. "Müsrif oğul." Şövalyeyi yere serdi. "Ve kalan oğul."

"Piskopos, inancını koruyan oğul olarak," diye yorum yaptım Xander son parçayı masanın üzerine koyarken. "Güzel dokunuş." Üç parçaya baktım. *Savurgan bir gençlik, dünyayı dolaşan - nankör.* O sesin hatırası bana yağ gibi yapıştı. *Yardımsever bir baba, onu evinde karşılamaya hazır.* Şövalyeyi aldım. "savurgan israf demektir. Hepimiz genç Toby'nin nasıl biri olduğunu biliyoruz. Ülke çapında uyudu ve içki içti, üç kişinin ölümüne neden olan bir yangından sorumluydu ve ailesinin ölmesine izin verdi.

onlarca yıldır ölü olduğunu düşünüyorum.

"Ve bütün bunlar olurken," diye düşündü Jameson, kralı kaldırırken, "büyükbabamızın tek istediği, savurgan oğlunu evinde ağırlamaktı."

Müsrif Toby. Tobias, baba.

Geriye sadece diğer oğul kaldı, dedi Grayson, yanımıza gelip masa olarak bize katıldı. Nash de çevrede dolandı ve kenar mahallelerde yalnızca sessiz bir Havva bıraktı. Grayson, "Sadakatle çalışan ve kendisine hiçbir şey verilmeyen kişi," diye devam etti.

Bu sözleri onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi söylemeyi başardı, ama

hikayenin bu kısmı onun için - hepsi için - eve çok yakın olmalıydı. "Skye ile zaten konuştuk," dedim sadık evlat piskoposu elime alırken. "Ama Skye, Toby'nin tek kardeşi değil."

Aylardır Tobias Hawthorne'un büyük kızını düşman olarak görmediğim için bunu söylemekten bile nefret ediyordum.

"Bu Zara değil," dedi Jameson, onunla ve yalnızca onunla ilişkilendirdiğim türden bir yoğunlukla. "İsterse başaracak kadar Hawthorne, ama o telefondaki adamın bir aktör olduğuna inanmazsak..."

-BizBilmekBu hikayedeki üçüncü oyuncu kim?

İntikam. İntikam. İntikam. İntikamcı.

Sonunda hep ben kazanırım.

Savurgan oğul hikayesindeki üç karakter.

Bilmecenin her bir parçası bize rakibimiz hakkında bir şeyler anlatıyordu. "Eğer Toby'nin değersiz bir müsrif olması gerekiyorsa," dedim tüm vücudum sımsıkı yaralanarak, "ve onu affeden baba Tobias Hawthorne ise, Toby'yi kaçıran kişiye kalan tek rol diğer oğul."

Başka bir oğul. Bu olasılık içime çöktüğünde bedenim tamamen hareketsiz kaldı.

Xander elini kaldırdı. "Dışarıda kimsenin bilmediği gizli bir amcamız olup olmadığını merak eden var mı? Çünkü bu noktada, *gizli amca* Hawthorne tombala kartına aitmiş gibi geliyor."

"Ben inanmıyorum." Nash'in sesi sakindi, emindi, telaşsızdı. "Yaşlı adam pek titiz değildi, ama oöyleydisadık - ve kendisine ait olduğunu düşündüğü herhangi birine veya herhangi bir şeye lanet olası sahiplenici. Ayrıca, aramaya gitmek zorunda değiliz *gizli* amcalar."

Ne demek istediğini tam olarak Jameson'la aynı zamanda kaydettim. "Telefondaki Constantine değildi," dedi. "Ancak-"

"Constantine Calligaris, Zara'nın ilk kocası değildi," diye bitirdim. Tobias Hawthorne'un sadece bir oğlu olabilirdi ama birden fazla çocuğu olmuştu. *Damat.*

Xander, "Kimse ilk adamdan bahsetmiyor," diye önerdi. "Durmadan."

Aileden kopmuş, yok sayılmış, unutulmuş bir oğul. Oren'e baktım. "Zara nerede?"

Geçmişleri göz önüne alındığında bu soru çok fazlaydı, ancak güvenlik şefim bir profesyonel gibi cevap verdi. "Güllere bakmak için sabahları erkenden kalkar."

"Gideceğim." Grayson izin istemiyordu ya da gönüllü değildi.

Eve nihayet masada bize katıldı. Yüzünde gözyaşı izleriyle Grayson'a baktı. "Seninle geleceğim Gray."

Onun teklifini kabul edecekti. Bunu ona bakarak anlayabilirdim ama itiraz etmedim. Kendime tek bir kelime söyleme izni vermedim.

Ama Jameson beni şaşırttı. "HAYIR. Sen Grayson'la git, Mirasçı."

Bunu ne anlamam gerektiğini bilmiyordum - Eve'e hâlâ güvenmiyorsa, Eve'in yanında Grayson'a güvenmiyorsa ya da sadece iblisleriyle savaşmaya çalışıyorsa, ömür boyu sürececek bir rekabeti bir kenara bırakıp bana güven.

36. BÖLÜM

Grayson ve ben Zara'yı serada bulduk. Elllerine ikinci bir deri gibi oturan beyaz bahçıvan eldivenleri giymişti ve makası o kadar keskin tutuyordu ki muhtemelen kemiği bile kesebilirdi.

"Bu zevki neye borçluyum?" Zara başını bize doğru eğdi, gözlerindeki bakış onun bir Hawthorne olduğu ve tanım gereği hiçbir şeyi kaçırmadığı gerçeğini soğukkanlılıkla ilan ediyordu. "İkiniz de gidin. Birşey istiyorsun."

Grayson sakince, "Sadece konuşmak istiyoruz," dedi.

Zara parmağını hafifçe bir dikenin üzerinde gezdirdi. "Hiçbir Hawthorne sadece konuşmak istemedi."

Grayson bu noktayı tartışmadı. "Kardeşin Toby kaçırıldı," dedi, o tekinsiz şeyler söyleme yeteneğiyle. *önemli* sanki sadece gerçeklermiş gibi. "Fidye talebi olmadı ama onu kaçıran kişiden birkaç mesaj aldık."

"Toby iyi mi?" Zara, Oren'e doğru bir adım attı. "John... ağabeyim iyi mi?"

Nazikçe onun bakışlarıyla karşılaştı ve elinden geleni yaptı. "Yaşıyor."

"Ve onu henüz bulamadın mı?" diye sordu Zara. Sesi saf buz gibiydi. Kiminle konuştuğunu hatırladığı anı tam olarak görebiliyordum ve eğer *Ören* Toby'yi bulamadıysa, bulunmama ihtimali çok yüksekti.

"Toby ile onu kaçıran kişi arasında bir aile bağı olabileceğini düşünüyoruz," dedim.

Zara'nın ifadesi, sudaki dalgacıklar gibi dalgalandı. "Buraya suçlamalarda bulunmaya geldiysen, lafı uzatmayı bırakıp suçlamayı öneririm."

Grayson mutlak, şaşmaz bir sakinlikle, "Seni herhangi bir şeyle suçlamak için burada değiliz," dedi. "Sana ilk kocan hakkında soru sormamız gerekiyor."

Christopher? Zara tek kaşını kaldırdı. "Sizi temin ederim, değilsiniz."

"Toby'yi kaçırın kişi ipuçları gönderiyor," dedim aceleyle. "En sonuncusu, savurgan oğulun İncil'deki öyküsünü içeriyor."

Grayson, "Tobias Hawthorne'u bir baba olarak gören ve ona haksız bir anlaşma yapmış gibi hisseden birini arıyoruz," dedi. Bize Christopher'dan bahset.

"Benden beklenen her şeydi." Zara beyaz bir gül kesmek için makası kaldırdı. *Kafası kapalı.* "Zengin aile, politik olarak bağlantılı, büyüleyici."

Varlık, demişti Alisa. *Güç. bağlantılar.*

Zara beyaz gülü siyah bir sepete koydu, ardından üç tane daha budadı. "Boşanma davası açtığımda, Chris babama gitti ve yaşlı adamın bana biraz mantıklı konuşmasını bekleyerek, saygılı oğlu oynadı."

Şimdi kaşlarını kaldırma sırası Grayson'daydı. "Ne kadar tamamen yok edildi?"

Zara gülümsedi. "Sizi temin ederim, boşanma medeni bir şekilde oldu." Başka bir deyişle: *tamamen*. "Ama pek de önemli değil. Christopher, her şey tamamlandıktan kısa bir süre sonra bir tekne kazasında öldü.

*HAYIR*İçgüdüsel, ani bir tepki diye düşündüm. *Başka bir çıkmaz değil.* Peki ya ailesi? diye sordum, bunun peşini bırakmaya isteksizdim.

"Tek çocuktu ve ailesi de aynı şekilde öldü."

Kendimi daha önce hayal ettiğim fare gibi hissettim, aslında hiç sahip olmadığım halde bir şansım olduğuna inandırılmışım gibi. Ama vazgeçemedim. "Babanın bir oğlu daha olmuş olabilir mi?" diye sordum, o olasılığa geri dönerek. "Toby dışında mı?"

"Önceden tayin edilmiş bir varis *yapmadı* Vasiyet okunduktan sonra mı sürünerek çıktın tahtadan?" Zara sert bir şekilde yanıt verdi. Milyarlar tehlikede mi? Pek olası değil."

"Öyleyse neyimiz eksik?" diye sordum, sesimde kabul etmek istediğimden daha fazla çaresizlik vardı.

Zara soruyu düşündü. "Babam, gerçekten yedi seçenek varken, zihnimizin bizi iki seçenek arasında seçim yapmamız için kandırmanın bir yolu olduğunu söylemeyi severdi. Hawthorne armağanı her zaman yedi kişiyi de görmek olmuştur.

Grayson, kendisine öğretilen bir buyruğa açıkça atıfta bulunarak, "Kendi mantığınızdaki örtük varsayımları tanımlayın," dedi, "sonra onları reddedin."

Bunun hakkında düşündüm. Hangi varsayımlarda bulunduk? *Toby'nin*

savurgan oğul, baba Tobias. Toby'nin geçmişı göz önüne alındığında, bariz yorum buydu, ama bilmecelerle ilgili olan şey de buydu. Cevap*değildi*bariz.

Ve o ilk telefon görüşmesinde, Toby'yi kaçırın kişı kendisinden *yaşlı adam*.

"Toby'yi hikayeden çıkarırsak ne olur?" Grayson'a sordum. "Eğer büyükbaban*değil*benzetmedeki baba?" Kalbim göğüs kafesimde güm güm atıyordu. Ya oğullarından biriye?

Grayson teyzesine baktı. "Yaşlı adam seninle hiç ailesi hakkında konuştu mu? Onun ebeveynleri?"

"Babam bir ailesi olmadığını, yoktan var olduğunu söylemekten hoşlanırdı."

"O öyleydi*sevdims*söylemek için," diye onayladı Grayson.

Aklımda, hayal edebildiğim tek şey üç satranç taşıydı. Tobias Hawthorne piskopos ya da şövalyeyse... kral kimdi?

37. BÖLÜM

İÇİNDE Nan'ı bulmamız gerek," dedi Jameson hemen, Grayson ve ben rapor verdikten sonra. "Muhtemelen yaşlı adamın Zara'nın bilmediği bir ailesi olup olmadığını bize söyleyebilecek hayatta olan tek kişi o."

"Finding Nan," diye açıkladı Xander, Eve'i neşelendirmek istermiş gibi görünen bir tavırla, "Waldo'nun bastonuyla insanları dürtmeyi sevmesi dışında Waldo Nerede oyununa benziyor."

"Evde en sevdiği yerler var," dedim. *Piyano odası. Kart odası.*

Nash alayla, "Salı sabahı," dedi.

Şapel. Jameson kardeşlerinin her birine baktı. "Gideceğim." Bana döndü. "Yürümek ister misin?"

Çit labirentinin ötesinde ve tenis kortlarının batısında yer alan Hawthorne şapeli büyük değildi ama nefes kesiciydi. Taş kemerler, el oyması sıralar ve ayrıntılı vitray pencereler düzinelerce zanaatkarın işi gibi görünüyordu.

Nan'ı bir sırada dinlenirken bulduk. Hava akımına izin verme, diye havladı, kime havladığını görmek için arkasına bile bakmadan.

Jameson şapelin kapısını kapattı ve biz de ona katıldık. Nan'ın başı öne eğikti, gözleri kapalıydı ama bir şekilde ona kimin katıldığını tam olarak biliyor gibiydi. "Utanmaz çocuk," diye azarladı Jameson'ı. "Ve sen kızım! Dünkü haftalık poker oyunumuzu unut, değil mi?"

ürktüm. "Üzgünüm. Dikkatim dağıldı. Bu yetersiz bir ifadeydi.

Nan gözlerini sadece bana kısmak amacıyla açtı. "Ama şimdi *seni*te konuşmak için, bir şeyin ortasında olmam önemli değil mi?

"Sen duanı bitirene kadar bekleyebiliriz," dedim, gerektiği gibi terbiye edilmişim.

- ya da en azından öyle görünmeye çalışmak.

"Dua etmek mi?" Nan homurdandı. "Daha çok Yaratıcımıza aklımın bir parçasını vermek gibi."

Jameson, "Büyükbabam bu şapeli Nan'ın Tanrı'ya bağırabileceği bir yeri olsun diye inşa etti," diye bilgilendirdi beni.

Nan homurdandı. "Yaşlı kurt, onun yerine beni bir anıt mezar yapmakla tehdit etti. Tobias ondan uzun yaşayacağımı hiç düşünmemişti.

Bu muhtemelen elde edeceğimiz bir açılışa çok yakındı. "Damadının kendi ailesi var mıydı?" Diye sordum. "Ebeveynler?"

"Neye karşı kızım? Tamamen Zeus'un kafasından fıskıran mı?" Nan homurdandı. "Tobias her zaman bir Tanrı kompleksine sahipti."

Jameson nazıkçe, "Onu seviyordun," dedi.

Nan'ın boğazına bir nefes takıldı. "Kendi çocuğum gibi." Gözlerini bir iki saniye kapattı, sonra açtı ve devam etti. "Sanırım anne babası vardı. Hatırladığım kadarıyla Tobias, onu daha yaşlı tuttuklarını ve onun gibi bir çocukla ne yapacaklarını pek bilmediklerini söyledi." Nan, Jameson'a bir baktı. "Hawthorne çocukları deneyebilir."

"Demek geç doğmuş bir bebektir," diye özetledim. "Başka çocukları var mıydı?"

"Tobias'a sahip olduktan sonra buna cesaret edebileceklerinden şüpheliyim." "Ya büyük kardeşler?" Jameson sordu.

Bir baba, iki oğul...

"Onların da hiçbiri. Tobias benim Alice'imle tanıştığında, o iyi ve gerçekten yalnızdı. Babam, Tobias gençken kalp krizinden öldü. Anne, babasını yalnızca bir yıl kadar geride bıraktı."

Peki ya akıl hocaları? Jameson sordu. Zihninde bir düzine farklı senaryo canlandırdığını pratikte görebiliyordum. "Baba figürleri mi? Arkadaşlar?"

"Tobias Hawthorne hiçbir zaman arkadaş edinme işinde olmadı. Para kazanma işiyle uğraşıyordu. Tek fikirli bir piçti, kurnaz ve acımasızdı." Nan'ın sesi titriyordu. "Ama benim Alice'ime karşı iyiydi. Bana göre."

"Önce aile," dedi Jameson yanımda usulca.

"Hiç kimse gurur duymadığı bir iki şey yapmadan bir imparatorluk kurmadı, ama Tobias bunun onu eve kadar takip etmesine izin vermedi. Elleri her zaman temiz değildi, ama onları bir kez bile kaldırmadı - ne Alice'e, ne çocuklarına ne de size.

Jameson şefkatle, "Yapsaydı onu öldürürdün," dedi. Nan, "Ağız senin üzerinde," diye azarladı.

Elleri her zaman temiz değildi. Bu tek cümle beni Toby'yi kaçırان kişiden aldığımız ilk mesaja götürdü. O zamanlar, intikamın hedefinin ya Toby ya da ben olduğu düşünölmüştü. Ama ya Tobias Hawthorne'un kendisiyse?

Ya bu -hepsi- her zaman yaşlı adamla ilgili olsaydı? *Ya sadece bensem* O seçtin mi? *Ya Toby sadece* onunkayıp oğlum? Olasılık aklımı ele geçirdi, ete saplanan tırnaklar gibi kavradı.

"Damadın ne yaptı?" Diye sordum. "Elleri neden temiz değildi?"

Nan bu soruya cevap vermedi.

Jameson uzanıp onun elini tuttu. "Sana birinin Hawthorne ailesinden intikam almak istediğini söyleseydim..."

Nan yüzünün yan tarafını sıvazladı. "O kişiye sıraya girmesini söyledim."

38. BÖLÜM

BEN varsayımlarınızı belirleyin. Onları sorgula. Onları reddet. Şapelden dışarı adımımı attığımda, beynimin üzerindeki bir merminin sonuna kadar açılmış gibi hissettim ve şimdi her taraftan olasılıklar akıyordu.

Toby'nin babasının yaptığı bir şeyin intikamı olarak alındığını düşünseydim en başından ne yapardım? Eve'in Hawthorne sırlarından bahsettiğini düşündüm...*karanlık sırlar, hatta belki tehlikeli olanlar-* ve sonra Nan ve onun imparatorluklardan ve kirli ellerden bahsetmesi hakkında.

Tobias Hawthorne zirveye çıkarken ne yapmıştı? O kadar parayı ve o kadar gücü topladıktan sonra ne yapmak için kullanmıştı? *Ve kime?*

Beynim sonraki olası hamleleri warp hızında sıralarken Oren'e döndüm. "Tobias Hawthorne'un güvenlik şefi olduğun zamanlarda ona yönelik tehditleri takip ettin. Benimki gibi bir Listesi vardı.

Liste, büyük L, tehditler. İzlenmesi gereken insanlar.

"Bay. Hawthorne'un bir Listesi vardı," diye onayladı Oren. "Ama seninkinden biraz farklıydı."

Listem yabancılar üzerinde ağırdı. Tobias Hawthorne'un varisi olarak adlandırıldığım andan itibaren, çevrimiçi ölüm tehditleri ve müstakbel takipçiler, ben olmak isteyen insanlar ve beni incitmek isteyen insanlar ile otomatik olarak gelen dünya çapındaki ilgi odağına itilmiştim.

Yeni bir hikaye çıktıktan hemen sonra her zaman daha kötüydü..*Şimdiki gibi.*

"Büyükbabamın Listesi, kazıkladığı insanların listesi olabilir mi?" Jameson, Oren'a sordu.

Ne yaptığımı gördü: Toby'yi kaçırان kişi kıskançlık, intikam ve eski bir düşmana karşı zafer kazanma hakkında bir hikaye anlatıyorsa, Tobias Hawthorne'un Listesi başlamak için harika bir yerdi.

Jameson ve ben diğerlerine ayak uydurduk ve Oren, Liste'yi solaryuma teslim ettirdi. Odanın cam duvarları ve cam tavanı vardı, yani nerede durursanız durun güneşi teninizde hissedebiliyordunuz. Neredeyse tüm gecemizi geçirdikten sonra, yedimizin uyanık kalabilmek için alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacı olacaktı.

Özellikle de bu biraz zaman alacağı için.

Tobias Hawthorne sadece bir isim listesine sahip değildi. Benim hakkımda bir araya getirdiğine benzer dosya klasörleri vardı ama yüzlerce insan için. *Yüzlercetehditler*.

"Bütün bu insanları takip ettin mi?" diye sordum Oren'e, yığınla dosyaya bakarak.

"Neye benzediklerini bilmek, isimlerini bilmek, göz kulak olmak kadar aktif bir takip meselesi değildi." Oren'in ifadesi pürüzsüzdü, okunamıyordu.*profesyonel*. "Dosyalar Bay Hawthorne'un işiydi, benim değil. Onlara ancak o kişi aniden ortaya çıkmaya başlarsa bakmama izin veriliyordu."

Şu anda bir yüzümüz yoktu. Bir ismimiz yoktu, bu yüzden sahip olduğumuz şeye odaklandım. Diğerlerine sessizce, "Yaşlı bir adam arıyoruz," dedim. "Tobias Hawthorne tarafından yenilen ve ihanete uğrayan biri." Devam etmemiz için bundan daha fazlasının olmasını istedim. "Bir aile bağlantısı veya aile benzeri bir bağlantı olabilir veya hatta belki sadece üç kişiye odaklanan bir hikaye olabilir."

"Üçerkeklerdedi Eve, sesini, cesaretini ve duruşunu geri kazanmışa benziyordu. "Meselde, hepsierkekler. Ve bu adam Toby'yi aldı, Zara ya da Skye'ı değil. O aldıoğul."

Belli ki bunu düşünüyordu. Grayson'a kaçamak bir bakış attım ve Eve'e bakışı onun öyle olmadığını düşünmeme neden oldu.*düşünmeyalnız*.

"Pekala," dedi Xander neşelendirmeye çalışarak. "Devam edecek bir şey değil!"

Dikkatimi tekrar dosyalara verdim - midemde ağır bir his bırakan yığınlar ve yığınlar. "Bu adam her kimse," dedim, "Tobias Hawthorne'la olan geçmişi ne olursa olsun, her ne kaybettiyse - zengin, güçlü ve artık bağlantıları var."

39. BÖLÜM

BHer birimiz üç ya da dört dosyanın içinden geçmeyi başardığımızda, her taraftan sızan güneş ışığı bile odanın üzerine çökmüş olan karanlık havayı uzaklaştıramadı.

Dosyaları okumadan önce bildiğim şey buydu: Tobias Hawthorne ilk patentlerini altmışların sonunda ve yetmişlerin başında vermişti. En az birinin değerli olduğu ortaya çıkmıştı ve bundan elde ettiği kârı, kendisini Teksas petrolünün önemli bir oyuncusu yapan arazi satın alımlarını finanse etmek için kullanmıştı. Sonunda petrol şirketini yüz milyon dolara satmıştı ve ardından, milyonları milyarlaraya çevirmek için Midas dokunuşuyla çeşitlendirmişti.

Bunların hepsi halka açık bilgilerdi. Bu dosyalardaki bilgiler, hikayenin Tobias Hawthorne efsanesinin geçiştirdiği kısımlarını anlatıyordu.*Düşman devralmalar. Rakipler işsiz kaldı. Sadece karşı tarafı iflas ettirmek amacıyla açılan davalar.*Acımasız milyarderin bir pazar fırsatını sıfırlayıp o alana acımasızca girme, patentler ve küçük şirketler satın alma, en iyi ve en parlakları işe alma ve onları rekabeti yok etmek için kullanma alışkanlığı vardı - yalnızca yeni bir sektöre, yeni bir meydan okumaya dönüşmek için.

Çalışanlarına iyi para ödüyordu ama rüzgar değiştiğinde ya da karlar kurduğunda onları acımasızca işten çıkardı.

*Tobias Hawthorne hiçbir zaman arkadaş edinme işinde olmadı.*Nan'a damadının gurur duymadığı tam olarak ne yaptığını sormuştum. Yanıt her yerdeydi ve sırf aradığımızla eşleşmedikleri için dosyaların herhangi birindeki ayrıntıları göz ardı etmek imkansızdı.

Elimdeki dosyaya baktım:*Seaton, Tyler.*Parlak bir biyomedikal mühendisi olan Bay Seaton, yedi yıllık sadık ve kazançlı bir hizmetten sonra Tobias Hawthorne'un mihverlerinden birine kapılmıştı. Seaton küçültüldü. Tüm Hawthorne çalışanları gibi o da

şirket sigortasının uzatılması da dahil olmak üzere cömert bir kıdem paketi verildi. Ama sonunda, bu uzatma sona ermişti ve sözleşmesinin ince baskısında yer alan rekabet etmeme maddesi, başka bir iş bulmasını neredeyse imkansız hale getirmişti.

Ve sigorta.

Yutkunarak kendimi bu dosya klasöründeki resimlere bakmaya zorladım. Küçük bir kızın resimleri. *Mariah Seaton*. Dokuz yaşında, babası işini kaybetmeden hemen önce ona kanser teşhisi konmuştu.

On ikide ölmüştü.

Midemin bulandığını hissederek, kendimi dosyanın sayfalarını çevirmeye devam etmeye zorladım. Son sayfa, bir işlemle ilgili finansal bilgileri içeriyordu.

— Hawthorne Vakfı'nın St. Jude Çocuk Araştırma Hastanesi'ne yaptığı cömert bir bağış.

Bu, defterini dengeleyen milyarder Tobias Hawthorne'du. *Bu denge değil.*

"Bunu biliyor muydun?" dedi Grayson, sesi alçaktı ve gümüşü gözleri Nash'i hedef alıyordu.

"Hangi 'bu' hakkında konuşuyor olabiliriz, küçük kardeş?"

"Yas tutan bir duldan, değerinin yüzde biri karşılığında patent almaya ne dersiniz?" Grayson dosyayı yere attı, sonra bir tane daha aldı. "Ya da melek yatırımcı gibi davranmak, oysa gerçekten istediği şirketten yeteri kadar elde etmek ve böylece onu kapatarak yeni işlerin önünü açmaktı." *bir diğeryatırımlarından mı?"*

"Alacağım *Çalışanlarının IP'sinin kontrolünü kendisine veren standart sözleşmeler* iki bine, Alex." Jameson duraksadı. "Bu IP'nin saatte oluşturulup oluşturulmadığı."

Odanın karşısında, Xander yutkundu. "Onun ilaçlara girişini gerçekten okumak istemezsin."

"Biliyor musun?" Grayson, Nash'e tekrar sordu. "Bu yüzden mi bir ayağın hep dışarıdaydı? Yaşlı adamın çatısı altında olmaya neden dayanamadın?"

Neden insanları kurtarıyorsun, dedi Libby sessizce. Nash'e bakmıyordu. Bileklerine bakıyordu.

"Kim olduğunu biliyordum." Nash bundan daha fazlasını söylemedi ama çenesindeki kaba sakalın altındaki gerginliği görebiliyordum. Başını aşağı eğdi, kovboy şapkasının kenarı yüzünü gizledi.

"Cam torbayı hatırlıyor musun?" Jameson aniden kardeşlerine sordu, sesinde bir acı vardı. "Bıçaklı bulmacaydı. İçinde üç elmas bulmak için bir cam balerin kırmak zorunda kaldık. İstem şuydu: *Bana neyin gerçek olduğunu söyle* Nash kazandı çünkü geri kalanımız elmaslara odaklanmıştı."

Nash, "Ben de yaşlı adama gerçek bir torba kırık cam verdim," diye tamamladı. Sesinde, Libby'nin bileklerine bakmayı bırakıp bir elini sessizce onun koluna koymasına neden olan bir şey vardı.

Grayson, "Parçalanmış camlar," dedi, vücudunda bir gerilim dalgası dalgalanıyordu. "Yaptıklarını yapmak için fedakarlıkların yapılması gerektiğine dair bize verdiği o ders. İşler bozuldu. Ve eğer kırıkları temizlemezsen..."

Xander, Adem elması sallanarak cümlesini bitirdi, "İnsanlar incindi."

40. BÖLÜM

Totuz altı saat geçti - Toby'yi esir alan kişiden haber yok, kapıların dışında sürekli büyüyen bir paparazzi yığını ve Tobias Hawthorne'un düşmanlarıyla ilgili dosyalarla solaryumda çok fazla zaman harcadı. Onun birçok, birçok düşmanı.

Yığımıdaki dosyaları bitirdim. Dört Hawthorne kardeşin her biri kendi işini bitirdi. Libby de öyle. Havva da öyle. Hiçbir şey eşleşmedi. Hiçbir şey uygun değil. Ama başka bir duvara tosladığımızı kabul etmek istemedim. Köşeye sıkıştırılmış ya da yenilmiş hissetmek istemiyordum ya da etrafımdaki herkes defalarca mideme ateş etmiş gibi hissetmek istemiyordum.*Hiçbir şey.*

Bu yüzden, Hawthorne'ların hiçbir şeyi kaçırmadıklarını bilmeme rağmen, solaryuma geri dönüp diğerlerinin çoktan gözden geçirdiği dosyaları tekrar okumaya devam ettim. Bu dosyaların artık onlara yazıldığını.

Jameson yığını bitirdiği anda duvarların arasında gözden kaybolmuştu. Dünyanın diğer ucundaki bilinmeyen yerlere gitmediğini bilmemin tek nedeni, sabah uyandığımda yanımdaki yatağın sıcak olmasıydı. Grayson havuza gitti, tekrar tekrar insan dayanma sınırını aştı ve Nash bitirdikten sonra, kapıdaki basından sıyrıldı, bir bara kaçtı ve sabahın ikisinde dudağı yarılmış ve gömleğinin içinde titreyen bir köpek yavrusuyla geri dönmüştü. Xander zar zor yemek yiyordu. Eve uykuya ihtiyacı olmadığını ve her dosyanın her ayrıntısını ezberleyebilirse bir yanıtın kendiliğinden geleceğini düşünüyor gibiydi.

Anladım. İkimiz Toby hakkında, onu tutsak edenin sessizliği hakkında konuşmadık ama bu bizi ateşledi.

İrtibatta olacağım.

Başka bir dosyaya uzandım - henüz kendim çözemediğim birkaç dosyadan biri - ve açtım.*Boş.*"Bunu okudun mu?" diye sordum Eve, kalbim ani, ürkütücü bir güçle göğüs kafesime çarparken.

"Burada hiçbir şey yok."

Eve son yirmi dakikadır incelemekte olduğu dosyadan başını kaldırdı. İçimdeki çaresiz umutohangi dosyadan bahsettiğimi görünce gözleri titredi ve öldü. "İşaya İskender mi? Orada daha önce bir sayfa vardı. Sadece bir tane. Kısa dosya. Hawthorne laboratuvarından kovulan başka bir hoşnutsuz çalışan.*Doktora, yükselen yıldız-* ve şimdi adamın hiçbir şeyi yok.

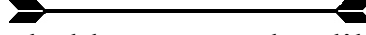
Zenginlik yok. Güç yok. Bağlantı yok.*Aradığımız şey değil.*

"Peki sayfa nerede?" diye sordum, soru içimi kemiriyordu.

"Önemli mi?" dedi Eve, göz alıcı yüz hatlarını gölgeleyen rahatsız edici bir ses tonuyla. "Belki başka bir dosyayla karışmıştır."

"Belki," dedim. Dosyayı kapattım ve gözüm sekmeye takıldı.*İskender, İşaya.* Eve ismi söylemişti ama ben onu işlememiştim - şimdiye kadar değil.

Grayson'ın babası Sheffield'dı.*Grayson.* Nash'in babasının adı Jake'ti. *Nash.* Ve Xander'ın adı şu kelimenin kısaltmasıydı:*İskender.*

BHFF'mi laboratuvarında buldum. Hayal edilebilecek en rastgele ürün çeşitleriyle dolu gizli bir odaydı. Bazı insanlar gündelik nesneleri sanatsal yorumlara dönüştürerek sanatı buldular. Xander daha çok bulundumühendis. Hawthorne-kardeş başa çıkma mekanizmalarına gelince, muhtemelen Meclis'teki en sağlıklısı buydu.

"Seninle bir şey konuşmam gerekiyor" dedim.

"Ortaçağ silahlarının ruhsat dışı kullanımlarıyla ilgili olabilir mi?" Xander istedi. "Çünkü bazı fikirlerim var."

Bu birçok açıdan endişe vericiydi ve o kadar Xander'dı ki, ağlamak ya da ona sarılmak ya da o dosyayı kaldırıp Chutes and Ladders sırasında konuşmak istemediği bir şey hakkında benimle konuşmasını sağlamak dışında her şeyi yapmak istedim.

"Bu senin baban mı?" nazikçe dedim. "İşaya İskender?"

Xander bana bakmak için döndü. Sonra çok ciddi bir karara varmış gibi elini kaldırdı ve bir parmağını burnumun ucuna bastırdı. "Bop."

"Dikkatimi dağıtmayacaksın," dedim ona, normalde hissedebileceğim bıkkınlığın yerini daha hassas ve acı verici bir şey aldı. "Hadi Xan. Ben senin BHFF'inim. Benimle konuş."

"Çifte ıslık." Xander tekrar burnuma bastırdı. "Ekstra nedirH için?"

"Fahri," dedim ona. "Beni fahri Hawthorne yaptınız ve bu da beni sizin Sonsuza Kadarki En İyi Hawthorne Arkadaşınız yapar. Bu yüzden*konuşmak*. Xander, "Üçlü yuha-" demeye başladı, ama o dokunamadan eğildim.

burnum. Doğrudum, elini nazikçe avucumun içine aldım ve sıktım.

Buydu*İskender*, bu yüzden bir sonraki sorumu sorduğumda sesimde en ufak bir suçlama yoktu. "Bu dosyadaki sayfayı aldın mı?"

Xander kesin bir şekilde başını salladı. "Isaiah'ın Listede olduğunu bile bilmiyordum. Yine de, muhtemelen dosyasında ne yazdığını size söyleyebilirim. Son birkaç ayı kendime ait bir dosya oluşturmak için harcadım.

Bu sefer ona sarılma dürtümü bastırmadım. Zor. "Eve onun bir Hawthorne laboratuvarından kovulan bir doktora öğrencisi olduğunu söyledi," dedim geri çekildikten sonra.

"Bu kadarı kapsıyor," diye yanıtladı Xander, neşeli ses tonu gerçeğinin bir kopyasıydı. "Zamanlama dışında. Isaiah, hamile kaldığım sıralarda kovulmuş olabilir. Hamile kaldığım için olabilir mi? Yani, belki de değil! Ama belki?"

Zavallı Xander. Oluklar ve Merdivenler'de söylediklerini düşündüm. "Onunla bu yüzden mi temasa geçmedin?"

"Onu öylece arayamam." Xander bana kederli bir bakış attı. Ya benden nefret ederse?

"Kimse senden nefret edemez, Xander," dedim ona, kalbim burkulurken.

"Avery, insanlar hayatım boyunca benden nefret etti." Sesinde çok az kişinin ne olduğunu anladığını düşündüren bir şeyler vardı. Xander Hawthorne olmak gibi.

"Seni tanıyan kimse değil," dedim şiddetle.

Xander gülümsedi ve bunda bir şey ağlamak istememe neden oldu. "Cumartesi sabahı maçlarını oynamayı sevmemde bir sakınca var mı sence? Burada büyümeyi sevdin mi? Büyük ve korkunç Tobias Hawthorne'u sevdiniz mi?

Buna onun adına cevap veremezdim - hiçbirini için. Bu son birkaç günün daha az acı çekmesini sağlayamazdım. Ama söyleyebileceğim bir şey vardı. "Büyük ve korkunç Tobias Hawthorne'u sevmedin. Yaşlı adamı sevdin."

"Ölmekte olduğunu bilen tek kişi bendim." Xander diyapazona benzeyen bir şey almak için döndü ama eklemek için tek bir hareket bile yapmadı.

inşa ettiği mekanizma ne olursa olsun. “Bunu haftalarca herkesten bir sır olarak sakladı. Sonunda beni yanında istedi ve bana ne dedi biliyor musun - en son şey?

"Ne?" sessizce sordum

“Bu iş bittiğinde benim nasıl bir adam olduğumu ve senin nasıl bir adam olmak istediğini anlayacaksın.”

41. BÖLÜM

BEN solaryuma eli boş döndü, bir çıkmaza daha girdi. *İrtibatta olacağım.* Köşeyi dönüp Eve'in muhafızını gördüğümde bu uğursuz vaat zihnimde yankılandı. Başımı salladım, kısaca Oren'e baktım, sonra solaryumun kapısını iterek açtım.

İçeride, Eve önünde yere serilmiş bir dosya ve elinde bir telefonla oturuyordu. *fotoğraf çekmek*

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Eve baktı. "Ne yaptığımı sanıyorsun?" Sesi kesildi. "Uykuya ihtiyacım var. Uyumaya ihtiyacım olduğunu biliyorum ama duramıyorum. Ve bu dosyaları bu odadan çıkaramam, bu yüzden düşündüm ki..." Başını iki yana salladı, gözleri yaşardı, kehribar rengi saçları yüzüne düştü. "Boş ver. Bu aptalca.

"Aptalca değil," dedim ona. "Ve senin uykuya ihtiyacın var." Hepimiz yaptık.

Kendi kanadıma dönmeden önce Jameson'ın kanadını kontrol ettim. O da yoktu. Annemin sandığım kişi olmadığını öğrendiğimde nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Yeniden onun ölümünün yasını tutuyormuş gibi hissetmiştim ve yardımcı olan tek şey, Libby'nin bana annemin nasıl biri olduğunu hatırlatması ve bana onun ben olduğumu kanıtlamasıydı. *vardı* onu önemli olan her şekilde tanıyordu.

Ama Jameson'a, Xander'a ya da herhangi birine Tobias Hawthorne hakkında ne söyleyebilirim? O gerçekten *öyleydi* muhteşem? Stratejik? Ufak tefek vicdan kırıntıları olduğunu mu? Bir yabancı için hepsini mirastan mahrum bırakmış olsa bile ailesine değer verdiğini mi?

Bu iş bittiğinde benim nasıl bir adam olduğumu ve senin nasıl bir adam olmak istediğini anlayacaksın. Milyarderin Xander'a söylediği son sözleri düşündüm. Zamana kadar *Nebitti*? Xander yerini bulduğunda

baba? Tobias Hawthorne'un ölümünden önce planladığı tüm oyunlar oynandığında mı?

Bu düşünce bakışlarımı şifonyerimdeki deri çantaya çekti. İki gün boyunca, Toby'yi esir alan kişinin hastalıklı bilmececi ve ne kadar zayıf olursa olsun, onu çözmeye yaklaştığımız umudu beni tüketmişti. Ama gerçek şu ki, *tümuzun uzun düşünmek*Yaptığımız bizi hiçbir yere götürmemişti. Muhtemelen olmuş*tutasarlanmış*bilmece tamamlanana kadar bizi hiçbir yere götürmedi.

İrtibatta olacağım.

Bundan nefret ettim. Galibiyete ihtiyacım vardı. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı.*Bu iş bittiğinde nasıl bir adam olduğumu anlayacaksın.*Yavaşça şifonyerime doğru yürüdüm, Tobias Hawthorne'u ve o dosyaları düşündüm ve el çantasını aldım.

Yöntemli bir şekilde hareket ederek, henüz kullanmadığım nesneleri yerleştirdim.*Vapur. El feneri. Plaj havlusu. Cam daire.*Jameson ve benim ortaya çıkardığımız son ipucunu yüksek sesle söyledim."*Nefes alma.*"

Zihnimi temizledim. Bir an sonra bakışlarım havluya, ardından mavi-yeşil daireye kilitlendi.*O renk. Bir havlu. nefes alma*

Ani, içgüdüsel bir netlikle, ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Bir kişi korktuğunda, şaşırıldığında, dehşete kapıldığında, sessiz kalmaya çalıştığında, etrafı dumanla çevriliyken veya su altındayken nefes almayı bırakırdı.

42. BÖLÜM

AAvluya çıktığımda hareket sensörünün ışığı yandı. Zihnimde, tek bir kalp atışında, havuzun gündüz nasıl görüldüğünü, sudan yansıyan ışığı, altındaki fayansların Akdeniz gibi nefes kesici bir mavi-yeşil görünmesini sağladım.

Sağ elimde taşıdığım cam parçasıyla aynı tonda. Plaj havlusunu sol elimde tuttum. Açıkçası, bu ıslanmayı gerektirecekti.

Geceleri su daha karanlıktı, gölgeliydi. Grayson'ı görmeden önce yüzdüğünü duydum ve tam olarak benim varlığımı fark ettiği anı hissettim.

Grayson Davenport Hawthorne'un eli havuzun kenarına vurdu. Kendini dikleştirdi. Avery. Sesi sakindi, ama gecenin sessizliğinde taşıyordu. Burada olmamalısın. *Benimlesöylenmeden gitti "Uyumuş olmalısın."*

Grayson ve onun *gerekir kummeli S. Alıçların kırılmaması gerekiyor. Sesi hafızamın derinliklerinde konuştu. Özellikle ben.*

Anıları elimden geldiğince silkeledim. "Burada bir ışık var mı?" Diye sordum. Hareketsiz durduğum her seferinde işlerin kararmasıyla uğraşmak zorunda kalmak istemiyordum ve Grayson'a, o geceki gibi parlak, delici gözlerine bakmaya kendimi ikna edemiyordum.

"Portikonun altında bir kontrol paneli var."

Onu bulmayı ve havuzun ışıklarını açmayı başardım ama sonunda yanlışlıkla bir çeşmeyi de yaktım. Havuz ışığı pembe, mor, mavi, yeşil, menekşe gibi renkler arasında geçiş yaparken su muhteşem bir yay çizerek yukarı doğru fişkırıyordu. Havai fişek izlemek gibiydi. Sihirli gibi.

Ama buraya sihir için gelmemiştim. Tek dokunuş çeşmeyi kapattı. Bir diğeri ışıktaki renk döngüsünü durdurdu.

"Ne yapıyorsun?" Grayson bana sordu ve ben onun neden böyle olduğumu sorduğunu biliyordum. *Burada, onunla.*

"Jameson sana büyükbabanın bana bıraktığı çantadan bahsetti mi?" Diye sordum.

Grayson, tepkisini ölçerken suyu kullanarak duvardan itti. "Jamie bana her şeyi anlatmıyor." Grayson'ın cümlelerindeki sessizlikler her zaman çok şey anlatırdı. "Adil olmak gerekirse, ona söylemediğim çok şey var."

O gece şarap mahzeninde bahsetmeye en çok yaklaştığı şey buydu, bana itiraf ettiği şeyler.

Cam daireyi kaldırdım. "Bu, büyükbabanın Eve ve ben bir gün karşılaşsak bana teslim edilmesini söylediği çantadaki birkaç parçadan biriydi. Ayrıca-"

"Ne dedin?" Grayson uyarmadan kendini sudan çıkardı. Ekim ayıydı ve geceleri donacak kadar soğuktu ama üşümekten tamamen aciz biri izlenimi veriyordu.

"Eve ile tanıştığımda, büyükbabanın oyunlarından birini tetikledi."

"Yaşlı adam biliyor muydu?" Grayson o kadar hareketsiz duruyordu ki, havuzun ışığı yanmasaydı karanlığın içinde kaybolacaktı. "Büyükbabam Havva'yı biliyor muydu? Toby'nin bir kızı olduğunu biliyor muydu?"

Yutmuşum. "Evet."

Grayson'ın vücudundaki her kas gerilmişti. "Biliyordu," diye tekrarladı vahşice. "Ve onu orada mı bıraktı? Biliyordu ve hiçbirimize tek kelime etmedi mi? Grayson uzun adımlarla bana doğru geldi - sonra yanımdan geçti. Avuçları düz, sırtındaki kaslar o kadar gergindi ki kürek kemikleri deriyi yaracakmış gibi görünüyordu.

"Grayson?" Bundan fazlasını söylemedim. Başka ne söyleyeceğimden emin değildim.

Grayson, "Kendime yaşlı adamın bizi sevdiğini söyledim," dedi Grayson, kötüye gitmek için iyi eti kesen bir cerrahın tüm kesinliğiyle. "Bizi imkansız standartlarda tuttuysa, bu onun varislerini olmamız gereken şeye dönüştürmek gibi asil bir amaç içindi. Ve büyük Tobias Hawthorne benim için kardeşlerimden daha sertse, bunun daha fazla olmaya ihtiyacım olduğu için olduğunu kendime söyledim. Bana şeref ve görevi öğrettiğine inandım çünkü Onurluydu, çünkü ağırlığını hissettiren görev ve beni buna hazırlamak istedi.

Grayson, pürüzlü yüzey avucunu yırtacak kadar sert bir şekilde elini duvara vurdu.

"Ama yaptığı şeyler? Bu dosya klasörlerindeki kirli küçük sırlar?"

Eve'i bilmek ve ona değersiz davranan insanlar tarafından büyütülmesine izin vermek mi? Ailemizin Toby'nin kızına hiçbir borcu yokmuş gibi mi davranıyorsunuz? Hiçbir şey yokonurlubunun hakkında.” Grayson salladı. *"Herhangi biri."*

Grayson'ın büyüdüğü adamı tanıdığı için kırılmasına asla izin vermediğini düşündüm. Jameson'ın Grayson'ın her zaman böyle olduğunu söylediğini düşündüm. *mükemmel*. "Büyükbabanın Eve'i ne kadar süredir bildiğini bilmiyoruz," dedim. "Yakın zamanda bir keşif olsaydı, Emily'ye benzediğini bilseydi, belki de bunun çok acı verici olacağını düşündü. —”

"Belki de benim çok zayıf olduğumu düşündü." Grayson yüzünü bana döndü. Ne kadar başka bir anlam ifade etmeye çalışsan da, bunu söylüyorsun Avery.

Ona doğru bir adım attım. Keder seni zayıflatmaz, Grayson. "Aşk yapar." Grayson'ın sesi vahşice alçaldı. "olmam gerekiyordu her şeyin üstünde olan kişi. Duygu. Güvenlik açığı."

"Neden sen?" Diye sordum. "Neden Nash olmasın? O en yaşlısı. Neden Jameson veya Xan olmasın—”

"Çünkü benim olmam gerekiyordu." Grayson düzensiz bir nefes aldı. Kafesin kapısını bir kez daha duygularına çarparak kapatmak için savaştığını görebiliyordum. "Bütün hayatım Avery, benim olmam gerekiyordu. Bu yüzden daha iyi olmalıydım, bu yüzden fedakarlık yapmalı, onurlu olmalı ve aileyi ön planda tutmalıydım, bu yüzden *Asla* kontrolü kaybetmek -çünkü yaşlı adam sonsuza kadar ortalıkta olmayacaktı ve *BEN* o gittikten sonra dizginleri alması gereken kişiydi.

Grayson olması gerekiyordu. Düşündüm. *Ben değilim.* Bir yıl geçti ve Grayson'ın bir yanı, yaşlı adamın ona serveti asla gerçekten bırakmaya niyetli olmadığını bildiği halde, hâlâ bundan vazgeçemiyordu.

"Ve anladım, Avery... *yaptım*- yaşlı adam neden bu aileye bakmış olabilir, bakmış olabilir *Ben* ve layık olmadığımıza karar verdik *onun* miras." Grayson'ın sesi titriyordu. "Neden yeterince iyi olmadığımı düşündüğünü anladım - ve sen öyleydin. Ama eğer büyük Tobias Hawthorne *değil* dionurlu? Kendi bencil çıkarları için aşmadığı bir sınırla hiç karşılaşmadıysa? Eğer 'önce aile' bana söylediği saçma bir yalansa? O zaman neden?" Grayson gözlerini benimkilere getirdi. "Bütün bunların anlamı ne Avery?"

"Bilmiyorum." Sesim de onunki kadar ham çıkmıştı. Tereddüt ederek kaldırdım

tekrar cam daire. "Ama belki daha fazlası da vardır, yapbozun bilmediğimiz bir parçası..."

"Daha fazla oyun." Grayson elini tekrar duvara vurdu. "Yaşlı piç öleli bir yıl oldu ve hala ipleri elinde tutuyor."

Sağ elim mavi-yeşil bardağı tutarken sol elim ile havluyu düşürdüm ve ona uzandım.

Grayson, "Yapma," diye soludu. Yanımdan geçmek için döndü. Sana daha önce bir kez söyledim Avery: Kırıldım. Ben de seni kırmayacağım. Yatağına geri dön. O cam parçasını ve o çantadaki diğer her şeyi unut. Yaşlı adamın oyunlarını oynamayı bırak."

"Grayson-"

"Sadece dur."

Bu, aramızdaki başka hiçbir şeyin sahip olmadığı bir şekilde nihai hissettirdi. Hiçbir şey söylemedim. onun peşinden gitmedim Ve bana durmamı söyleme şekli aklımda çınladığında, hiç durmayan Jameson'u düşündüm.

Jameson'la birlikte olduğum kişi hakkında.

Suya doğru yürüdüm. Pantolonumu ve gömleğimi çıkardım, bardağı dikkatlice havuzun kenarına koydum ve suya daldım.

43. BÖLÜM

BEN gözlerim açık bir şekilde suya daldım. Havuzun dibindeki mavi-yeşil mozaik, açtığım ışıklarla aydınlanarak beni çağırıyordu. Yaklaştım, sonra elimi fayansların üzerinde gezdirerek her şeyi anladım: Orenk, pürüzsüzlük, minik karoların kesimindeki ve boyutundaki çeşitlilik, döşeniş biçimleri, neredeyse bir girdap gibi.

Dipten tekme attım ve yüzeyi kırdığımda yana doğru kürek çektim. Cam daireyi bir elime alarak, diğer elimle kenar boyunca sık uca doğru kendimi çektim. Ayakta, bardağı suya daldırdım, sonra kendimin altına girdim. *nefes alma*

Camdan süzülen mavi-yeşil karolar kayboldu. Altlarında daha basit bir tasarım görebiliyordum: kareler, bazıları açık, bazıları karanlık. *Bir satranç tahtası.*

Bu oyunlarda her zaman, Tobias Hawthorne'un şimdiye kadar yaptığı hiçbir şeyin amaçsız olmadığının neredeyse fiziksel olarak farkına vardığım bir an olmuştur. Hawthorne House'a yapılan tüm bu eklemeler ve kaç tanesi doğru oyunu bekleyen numaralarından birini içeriyordu?

Tuzak üstüne tuzak, Jameson bana bir kez söylemişti. *Ve bilmece üstüne bilmece.*

Hava almak için yukarı çıktım, satranç tahtasının görüntüsü zihnimde canlandı. Grayson'ın bana oynamamamı söylemesini, yanımda oynaması gereken Jameson'ı düşündüm. Ve sonra tüm bunlardan zihnimi temizledim. Bundan önceki ipuçlarını düşündüm: Kraliyet satranç takımına götüren Vezir Gambiti *nefes alma*. Tekrar aşağı indim, bardağı tekrar kaldırdım ve zihnimde kareleri taşlarla doldurdum.

Kafamda Vezir Gambiti oynadım. *P-Q4. P-Q4. P-QB4.*

Gözümü kırpmayı reddederek, bu hareketlerde yer alan karelerin yerlerini ezberledim, sonra hava almak için yukarı çıktım. Bardağı tekrar havuzun kenarına koyarak kendimi dışarı çektim, gece havası bedenimde şiddetli bir şok yarattı.

P-Q4, Düşündüm. Tek bir amaçla dibe daldım. İlk kareyi oluşturan çinilerden oluşan mozaigi ne kadar itersem iteyim hiçbir şey olmadı. İkinciye kadar yüzdüm - yine hiçbir şey olmadı, sonra tekrar havalanmak için yukarı çıktım, tekrar yana yüzdüm, titreyerek, titreyerek kendimi tekrar dışarı çıkardım.*hazır*.

Havayı çektim, sonra tekrar daldım.*P-QB4*. Vezir Gambitindeki son hamlenin yeri. Bu sefer kiremitleri ittiğimde, bir saat mucizesi gibi biri döndü, diğerine çarptı.

Zincirleme reaksiyonun parça parça ilerlemesini izledim, gözlerimi kırpmaya bile korktum, bu her neyse, sadece bir an sürecek diye korktum. Son bir karo döndü ve tüm bölüm -camdan gördüğüm kare- ortaya çıktı. Cığerlerim yanmaya başlayınca parmaklarımı altına sıkıştırdım. Bir şey fırçaladılar.

Neredeyse. Neredeyse.

Vücudum bana yüzeye çıkmamı söylüyordu...*bağıranyüzeye* çıkmam için bana işaret etti ama parmaklarımı tekrar karonun altına soktum. Bu kez, kompartıman kapanmaya başlamadan hemen önce düz bir paketi çıkarmayı başardım.

İttim, tekme attım ve sonra suyun yüzeyini geçerek patladım. Nefesim kesildi ve nefesimi tutamadım, gece havasını tekrar tekrar içime çektim. Havuzun kenarına yüzdüm. Bu sefer elim kenara uzandığında başka bir el benimkini tuttu.

Jameson beni sudan çıkardı. "*nefes almadiye* mırıldandı.

Ona nerede olduğunu ya da iyi olup olmadığını sormadım. Havuzun dibinden aldığım paketi kaldırdım.

Jameson plaj havlusunu almak için eğildi ve bana sardı. "Aferin, Mirasçı." Dudakları benimkilere değdi ve dünya beklentiyle ve kovalamacanın heyecanıyla dolup taşıtığını hissetti. O ve benim böyle olmamız gerekiyordu: kaçmak yok, saklanmak yok, suçlama yok, pişmanlık yok.

Sadece*biz*, sorular ve cevaplar ve birlikteyken neler yapabileceğimiz.

Paketi açmaya gittim ve vakumlanmış olduğunu gördüm. Jameson bir bıçak uzattı. tanıdım*bubıçak* - kırık cam oyunundan.

Ondan alarak paketi dilimleyerek açtım. İçinde yanmaz bir kese vardı. Fermuarını açtım ve solmuş bir fotoğraf buldum. Üç rakam

-tüm kadınlar- muazzam bir taş kilisenin önünde durdu.

"Onları tanıyor musun?" Jameson'a sordum.

Başını salladı ve ben de fotoğrafı çevirdim. Arkasında, Tobias Hawthorne'un tanıdık karalamalarıyla yazılmış bir yer ve bir tarih vardı.*Margaux, Fransa, 19 Aralık 1973.*

Beynimin hemen tarihe kilitlenmesine yetecek kadar uzun süredir milyarderin oyunlarını oynuyordum.*12/19/1973.*Ve sonra yer vardı. Margaux'u mu? dedim yüksek sesle. "Margo gibi mi telaffuz ediliyor?"

Bu, o isimde bir kişiyi aradığımız anlamına gelebilir ama bir Hawthorne oyununda bu, başka pek çok anlama da gelebilir.

44. BÖLÜM

Jameson beni sıcak bir duşa soktu ve aklım yarıştı. Bir ipucunun kodunu çözmek, anlamı dikkat dağıtmadan ayırmayı gerektiriyordu. Burada dört unsur vardı: fotoğraf; isim *margaux*; Fransa'daki konumu; ve gerçek bir tarih olabilecek veya kodunun çözülmesi gereken bir sayı olabilecek tarih.

Büyük olasılıkla, bu dört unsurun bazı kombinasyonları anlamlıydı ve geri kalanlar sadece dikkat dağıtıcıydı, ama hangileri hangileriydi?

"Üç kadın." Jameson, havlu ısıtıcısından ısıttığı bir havluyu düşün cam kapısına astı. "Arka planda bir kilise. Fotoğrafi tararsak, geriye doğru görsel aramayı deneyebiliriz—"

"... bu sadece yardımcı olur," diye doldurdum, akkor su soğuk tenime değiyordu, "bu fotoğrafın aynısının bir kopyası internette varsa." Yine de denemeye değerdi. "Kiliseyi bulmaya çalışmalı, adını bulmalıyız," diye mırıldandım, etrafımdaki havada yoğunlaşan buhar yoğunlaşıyordu. "Ve Zara ve Nan ile konuşabiliriz. Bakalım bu kadınlardan herhangi birini tanıyorlar mı?"

"Ya da Margaux adı," diye ekledi Jameson. Cam kapıdaki buharın arasından, bir renk bulanıklığıydı: uzun, ince, içimi sızlatan yollardan tanıdık.

Yağmur duş spreyini kapattım. Havlumu bedenime sarıp banyo halısının üzerine çıktım. Jameson gözlerimle buluştu, pencereden ay ışığıyla aydınlanan yüzü, parmaklarımın dokunmak istediği dağınık saç. "Düşünülmesi gereken bir tarih de var," diye mırıldandı. "Ve çantadaki diğer nesneler."

"Bir vapor, bir el feneri, bir USB," diye patladım. "Fotoğraftaki buharlı pişiriciyi ve el fenerini ve fotoğrafın geldiği keseyi deneyebiliriz."

"Üç nesne kaldı." Jameson'ın ağzı uçlardan yukarı doğru kıvrıldı. "Üç tanesi zaten kullanıldı. Bu bizi yarı yolda bırakır ve büyükbabam bunun geri adım atmak için iyi bir nokta olduğunu söylerdi. Başlangıca geri dönün."

Çerçeveyi ve suçlamanızı düşünün.

Kendi dudaklarımın ayrıldığını ve uçlarının kıvrıldığını hissettim. "Verilen herhangi bir talimat yoktu. Soru yok, istem yok."

"Soru yok, istem yok." Jameson'ın sesi alçak ve ipeksiydi. "Ama tetikleyiciyi biliyoruz. Eve ile tanıştın. Jameson bunu bir an için çiğnedi, sonra döndü. Yeşil gözleri, kendisinden başka kimsenin göremediği bir şeye odaklanmış gibiydi, sanki gökyüzündeki takımyıldızlar gibi birdenbire önüne uzanan birçok olasılık uzanıyordu. "Oyunun başlangıcı Eve ile tanıştığında tetiklendi, yani bu oyun bize senin hakkında bir şeyler söyleyebilir veya Eve hakkında bir şeyler söyleyebilir, büyükbabamın neden Eve yerine seni seçtiği hakkında bir şeyler, veya..."

Jameson tekrar döndü, kendi düşüncelerinden oluşan bir ağa yakalandı. Sanki her şey yokmuş gibiydi, ben bile.

"*Veyadiye* tekrarladı, sanki cevap buymuş gibi. "Başlangıçta görmedim," dedi, sesi alçaktı ve içinden elektrik enerjisi akıyordu. "Ama şimdi görünen o ki yaşlı adam mevcut saldırının merkezinde olabilir?" Jameson'ın bakışları gerçek dünyaya döndü. "Farzedelim..."

Jameson ve ben bu iki kelime için yaşadık.*Farzedelim?* BEN*ke*çe onları şimdi. "Büyükbabanın bana bıraktığı oyunla diğer her şey arasında bir bağlantı olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Toby'nin kaçırılması. Bilmecelelere düşkün yaşlı adam. Biri her taraftan üzerime geliyor.

Sorum Jameson'ı yere serdi ve bakışları benimkine kaydı. "Sanırım bu oyun size Eve geldiği için verildi. *Vesadece* Eve'in buraya gelmesinin nedeni bir sorun olmasıydı. Sorun yok, Havva yok. Toby kaçırılmasaydı burada olmayacaktı. Dedem hep yedi adım ilerisini düşünürdü. İşlerin nasıl ilerleyebileceğine dair düzinelerce permütasyon gördü, her olasılığa göre planlandı, her olası gelecek için stratejik hale getirildi."

Bazen, çocuklar yaşlı adam hakkında konuştuklarında, onu bir ölümlüden çok daha fazla gösteriyorlardı. Ama bir insanın öngörebileceklerinin sınırları vardı, en parlak zekanın stratejisinin bile sınırları.

Jameson çenemi eliyle yakaladı ve başımı hafifçe geriye doğru eğerek ona doğru çevirdi. "Bir düşün, Mirasçı. Ya Toby'yi kimin kaçırdığını bulmak için ihtiyacımız olan bilgi gerçekten içerideyse?*Bu* oyun?"

Boğazım düğümlendi, tüm vücudum umut atışlarını hissetti.

fiziksel güç. "Gerçekten olabileceğine inanıyor musun?" diye sordum sesim çatlayarak.

Jameson'ın gözlerine gölgeler düştü. "Belki değil. Belki de uzanıyorum. Belki de sadece görmek istediğimi görüyorum, onu görmek istediğim gibi görüyorum."

Dosyaları, Jameson'ın Hawthorne Evi'nin duvarları arasında kaybolmasını düşündüm. "Buradayım," dedim ona yumuşak bir sesle. "Burada seninleyim, Jameson Hawthorne." *Koşmayı bırak.*

Ürperdi. "Söylemek *Tahiti*, Mirasçı."

Elimi boynunun yanına getirdim. "*Tahiti*."

"En kötü kısmı bilmek ister misin? Çünkü en kötü yanı, büyükbabamın kazanmak için ne yapacağını -ve yaptığını- bilmemek. Bilmek, içimde ve kemiklerimde, varlığımın her zerresiyle, *Neden*. Onun kazanmak adına yaptığı her şeyi benim de yapacağımı bilmek."

Jameson Winchester Hawthorne aç. Hawthorne House'daki ilk birkaç haftamda Skye'ın bana söylediği buydu. Grayson görevine bağlıydı ve Xander zekiydi ama Jameson yaşlı adamın gözdesiydi çünkü Tobias Hawthorne doğmuştu. *aç, fazla.*

Onları aynı şekilde görmek beni üzdü. "Böyle söyleme, Jameson."

Jameson, "Onun için her şey sadece stratejiydi," dedi. "Başkalarının kaçırdığı bağlantıları gördü. Diğer herkes iki boyutlu satranç oynadı ama Tobias Hawthorne üçüncüyü gördü ve kazandıran bir hamle fark edince onu kabul etti."

Kazanmaktan daha fazla Hawthorne yoktur.

"Çünkü sen *abil*iryap," dedim Jameson'a şiddetle, "yapacağın anlamına gelmez."

"Senden önce mi, Mirasçı? BEN *kesinlikle* olurdu." Sesi yoğundu. "Artık ondan nefret bile edemiyorum. O benim bir parçam. O benim içimde. Jameson'ın parmakları hafifçe saçlarıma dokundu, sonra saçlarımı kıvırdı. Ama en çok, Avery Kylie Grambs'tan nefret edemiyorum çünkü bana seni getirdi."

Onu öpmeme ihtiyacı vardı ve benim de buna ihtiyacım vardı. Jameson nihayet geri çekildiğinde... *sadece bir santimetre, sonra iki-* dudaklarım onunkiler için ağırıyordu. Ağzını kulağıma getirdi. "Şimdi oyuna dön."

45. BÖLÜM

İÇİNDE Neredeyse sabaha kadar çalıştım, kısa bir süre uyudum, iç içe uyandım. Nan ve Zara ile konuştuk, sayılarla oynadık, bırakın Margaux'yu Fransa'da bile olmayan kiliseyi tanımladık. Çantadaki kullanılmayan nesnelere geri döndük: buharlı pişirici, el feneri, USB.

Öğleden sonra, bir döngü içinde sıkışıp kaldık.

Bizi bundan kurtaracak bir şeye ihtiyaç olduğunu sezmiş gibi Xander, Jameson'ın telefonuna mesaj attı. Jameson görmem için uzattı.911.

"Acil bir durum mu?" Diye sordum.

Jameson, "Daha çok bir celp gibi," dedi. "Hadi." Koridora vardığımızda, Libby'nin odasından bir gün önce giydiği kıyafetlerle, elinde küçük, kıpır kıpır bir kaos ve kahverengi kürk yumağıyla çıkan Nash'e rastladık.

"Umarım o inanılmaz sevimli yavruyu kız kardeşime vermeye çalışmamışsındır," dedim ona.

"Yapmadı." Libby bir panço giyerek koridora çıktı.SABAH İNSANLARINI YİYORUMgömlek ve siyah pijama altı. "O daha iyi bilir. Bu bir Hawthorne köpeği." Libby, köpeğin kulağını okşamak için uzandı. Nash onu bir ara sokakta bulmuş. Bazı sarhoş pislikler onu bir sopayla dürtüyordu." Nash'i benim kadar tanıdığım için bunun sarhoş pislikler için iyi sonuçlandığından şüpheliydim. Onu kurtardı, diye devam etti Libby elini bırakarak. "Yaptığı şey bu."

"Bilmiyorum hayatım," dedi Nash, gözleri açıkta köpeğe bir çizik atarak. kız kardeşim. "Oldukça kaba bir durumdaydım. Belki beni kurtardı."

Küçük Nash'in Skye'ı erkek kardeşleriyle birlikte izlediğini, onları ele vermesini izlediğini düşündüm. Sonra Libby'nin beni yanına almasını düşündüm.

"Xander'ın dokuz bir birini aldın mı?" Jameson kardeşine sordu. Nash, "Elbette," dedi.

"Dokuz bir bir?" Libby kaşlarını çattı. "Xander iyi mi?"

Nash, yavru köpeğin çenesini yalamasına izin vererek, "Bize ihtiyacı var," dedi kız kardeşime.

“Her birimiz yılda yalnızca bir tane alıyoruz. Böyle bir metin gelir, nerede olduğunuz veya ne yaptığınız önemli değildir. Her şeyi bırakıp gidiyorsun.”

Jameson, "Xander bize nereye gideceğimizi henüz söylemedi," diye ekledi.

Tam o sırada Jameson'ın telefonu titredi; Nash'in de. Hızlı bir şekilde arka arkaya bir dizi metin geldi. Jameson görebilmem için telefonunu bana doğru çevirdi.

Xander, her biri küçük bir çizim içeren dört fotoğraf göndermişti. İlk kelime ile bir kalp oldu *BAKIM* Mortasında yazıyor. İkinci resme kaydardım ve kaşlarımı çattım. "Bisiklete binen bir maymun mu?"

Libby, Nash'e doğru ilerledi ve cebinden telefonunu çıkardı. Aksiyonun mahrem bir yanı vardı - ona izin verme şekli, onun yapacağını bildiği şekilde. "Maymun diyor gibi görünüyor *EEEEEEEE!*" Libby yorumladı

Nash resme baktı. "Bir lemur olabilir," diye düşündü.

Başımı salladım ve üçüncü resme baktım: Xander bir ağaç çizmişti. Dördüncü resim, bir zıp zıp zıp zıp zıplayan bir fildi. *EEEEEEEE!*

Jameson'a baktım. "Bunun ne anlama geldiğine dair bir fikrin var mı?"

Jameson, "Daha önce belirlendiği gibi, dokuz bir bir, Xander'ın bizi çağırdığı anlamına gelir," dedi. "Hawthorne kurallarına göre, bu çağrı göz ardı edilemez. Resimlere gelince... kendin hesapla, Mirasçı."

Resimlere tekrar baktım. *bubakım* kalp. bağırان hayvanlar *Eee*.

Nash, "Ağaç meşedir, eğer yardımcı olursa," dedi. Köpek yavrusu havladı.

Bakım. Eee. Meşe. Eee. Düşündüm ve sonra hepsini bir araya getirdim. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedim Jameson'a.

"Ne?" diye sordu.

Jameson sırtıttı. "Hawthornes karaoke konusunda asla dalga geçmez."

46. BÖLÜM

FBeş dakika sonra Hawthorne tiyatrosundaydık. Hawthorne ile karıştırılmamalıdır*film*tiyatro, bunun bir sahnesi, kırmızı kadife bir perdesi, stadyumu ve loca koltukları vardı - her şey.

Xander elinde bir mikrofonla sahnede duruyordu. Arkasına bir perde çekilmişti ve bir yerlerde bir projektör olmalıydı çünkü “911!” ekranda dans etti.

"Buna ihtiyacım var," dedi Xander mikrofona. "Buna ihtiyacın var. Hepimizin buna ihtiyacı var. Nash, senin için Taylor Swift'i sıraladım. Jameson, o dans hareketlerini yapmaya hazır ol çünkü bu sahne senin adını çağırıyor ve hepimiz biliyoruz ki kalçaların yalan söylemekten tamamen aciz. Ve Grayson'a gelince..." Xander durakladı. "Nerededir-dirGri?"

"Grayson Hawthorne karaokede atlıyor mu?" Libby dedi. "Şok oldum, sana söylüyorum.*Şok oldum.*"

Xander, "Gray'in o kadar derin ve pürüzsüz bir sesi var ki, o kadar eski usul bir şey söylerken gerçek anlamda gözyaşı dökeceksiniz ki, 1950'leri en şık takım elbiseleri giyerek ve en iyi arkadaşı Frank Sinatra ile takılarak geçirdiğine inanacaksınız," diye yemin etti. Bakışlarını kardeşlerine çevirdi. "Ama Gray burada değil."

Jameson bana baktı. "Dokuz bire bir mesajı görmezden gelemezsin," dedi bana. "Ne olursa olsun."

"Nerededir-dirGrayson?" Nash sordu. Ve işte o zaman duydum - bir çarpma ile tahtanın kırılması arasında bir ses.

Jameson koşarak koridora çıktı. Bir kaza daha oldu. "Müzik odası," dedi bize.

Xander sahneden atladı. "Düetim beklemek zorunda kalacak!" "Kiminle düet yapacaktın?" diye sordu.

"Kendim!" Xander kapıya doğru koşarken bağırды ama Nash onu yakaladı. "Orada bekle, Xan. Jamie'yi bırak." Nash bana doğru baktı.

"Git,

sen de evlat.”

Nash'in burada neler döndüğünü düşündüğünden ya da Grayson'ın ihtiyaç duyduğu kişilerin Jameson ve benim olduğumuzdan neden bu kadar emin görüldüğünden emin değildim.

"Bu arada," dedi Nash, Xander'a, "mikrofonu bana ver."

Jameson ve ben koridorda ilerlerken, acı verecek kadar güzel keman müziğinin sesi koridora doğru gelmeye başladı. Müzik odasının kapısı açıktı ve kapıdan içeri girdiğimde Grayson'ın açık cumbalı pencerelerin önünde durduğunu gördüm, üzerinde ceket olmayan bir takım elbise, gömleğinin düğmeleri açık, çenesine bir keman dayamıştı. Duruşu mükemmeldi, her hareketi pürüzsüzdü.

Önündeki zemin tahta parçalarıyla kaplıydı.

Tobias Hawthorne'un kaç tane aşırı pahalı keman satın aldığını hatırlayamadım.yetiştirmeteorununun müzik yeteneği, ama Grayson en az birini yok etmiş gibi görünüyordu.

Şarkı öyle yüksek ve tatlı bir son notaya ulaştı ki neredeyse dayanılmazdı. Sonra Grayson kemani indirirken, pencerelerden bir adım uzaklaşırken ve ardından enstrümanı tekrar başının üzerine kaldırırken sessizlik oldu.

Jameson kardeşinin kolunu yakaladı. "Yapma." Bir an için ikisi boğuştu, üzüntü ve öfke. “*Gri*.Kendinizden başka kimseyi incitmiyorsunuz.” Bunun hiçbir etkisi olmadı, bu yüzden Jameson şah damarına gitti. "Avery'yi korkutuyorsun. Ve sen Xander'ın dokuz bir bir'ini kaçırdın."

Korkmadım. Grayson'dan asla korkamazdım ama onun için can atabilirdim.

Grayson kemani yavaşça indirdi. "Özür dilerim," dedi, sesi neredeyse fazla sakindi. "Yok ettiğim senin mülkün."

benim umrumda değildimülk. Grayson'a, "Harika çalışıyorsun," dedim, ağlama dürtümü bastırarak.

Grayson, "Güzellik bekleniyordu," diye yanıtladı. "Sanatsız teknik değersizdir." Yok ettiği kemanın kalıntılarına baktı. "Güzellik bir yalandır."

Jameson, "Bunu daha sonra söylediğin için seninle alay etmeyi bana hatırlat," dedi. Grayson bize sırtını dönerek, "Beni bırakın," diye emretti.

"Parti verdiğimizizi bilseydim," dedi Jameson, "yemek ısmarlardım."

"Bir parti?" Diye sordum.

Yazık bir parti. Jameson sırtıttı. "Bu duruma uygun giyindiğini görüyorum, Gray."

"Haklısın." Grayson kapıya doğru yürüdü. "Bu kendini beğenmişlik. Tamamen altımda.

Jameson ona çelme takmak için uzandı ve sonra başladı. Nash'in neden Jameson'ı gönderdiğini şimdi anlamıştım. Bazen Grayson Davenport Hawthorne'un bir kavgaya ihtiyacı vardı ve Jameson bunu kabul edemeyecek kadar mutluydu.

"Bırak her şeyi," dedi Jameson, kafasını Grayson'ın karnına vurarak. "Zavallı bebek."

Tobias Hawthorne hiç beklemediği *güzellik*. Dört Hawthorne torunu da neredeyse ölümcüldü.

Grayson, Jameson'ı sırtüstü çevirdi ve öldürmek için içeri girdi. Jameson'ı, sadece onun olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum. *izin vermek* kendisi sabitlenecek.

Grayson'ın vücudundaki her kas gergindi. "Öyle düşünmüştüm *Bizarızalı* dedi, sesi alçaktı. "Yeterli olmadığınızı sanıyordum. *BEN* yetmedi, layık değildi. Ama bana söyle Jamie: Buna layık olmamızı gerektirecek ne var ki? *ile ilgili?*"

Jameson, kardeşinin altından "Kazanmak için oynadı," diye homurdandı.

"Her zaman.

Bana sürpriz olduğunu söyleyemezsin.

"Haklısın." Grayson tutuşunu gevşetmedi. "Acımasızdı. Bizi aynı olmamız için yetiştirdi. Özellikle ben."

Jameson gözlerini kardeşininkilere kilitledi. "İstediğinin canı cehenneme. Ne istiyorsun Gri? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki, çok uzun zamandır kendine hiçbir şey isteme izni vermemişsin."

İkisi bir bakma yarışına kapılmıştı: gümüşü gri gözler ve koyu yeşil gözler, biri kısılmış, diğeri tamamen açılmıştı.

Önce Grayson bakışlarını kaçırdı ama kolunu Jameson'ın boynundan çekmedi. "Toby'yi geri almak istiyorum. Havva için." Bir duraklama oldu ve sonra Grayson'ın başı benimkine döndü, ışık sarı saçlarından neredeyse bir hale şeklinde yansıdı. Senin için, Avery.

Gözlerimi kapattım, sadece bir an. Jameson - ikimiz de - Toby'nin kaçırılmasıyla büyükbabanın bana bıraktığı oyun arasında bir bağlantı olabileceğini düşünüyor. Bize bir şeyler anlatabilmesi için."

Grayson bakışlarını tekrar ağabeyininkine çevirdi, sonra tutuşunu bıraktı ve aniden ayağa kalktı.

Devam ettim, "Oynamak istemediğini biliyorum..."

"Yapacağım," dedi Grayson, kelimeler havayı yarıp geçti. Elini Jameson'a uzattı ve onu ayağa kaldırdı, ikisini birbirinden sadece birkaç santim uzakta bıraktı. Grayson, mutlak kanunun gücüyle, "Oynayacağım ve kazanacağım," dedi, "çünkü biz buyuz."

Jameson, "Her zaman olacağız," dedi. Hawthorne kardeşlere ne kadar yaklaşırsam yaklaşayım, her zaman benim zar zor kavrayabildiğim paylaştıkları şeyler olurdu.

"Al, Mirasçı." Jameson kardeşiyle göz temasını kesti, cebinden fotoğrafı çıkardı ve bana verdi. "Bu ipucunu bulan sensin. Bunu açıklaması gereken sensin."

Önemli hissettirdi: Jameson, beni uzaklaştırmak yerine beni Grayson'a yaklaştırdı.

Resmi uzattım ve Grayson çekerken parmakları benimkine değdi. "O üç kadının kim olduğunu bilmiyoruz," dedim. "Bir tarih var arka Ve bir başlık. Sizi daha önce yaptıklarımızın üzerinden geçirebiliriz."

"Buna gerek kalmayacak." Grayson'ın bakışları keskindi. "Dedemizin sana bıraktığı çantada başka neler vardı?"

Onu almaya gittim ve geri döndüğümde Grayson ve Jameson birbirlerinden çok daha uzakta duruyorlardı. İkisi de derin derin nefes alıyordu ve yüzlerindeki ifade ben yokken aralarında neler geçtiğini merak etmeme neden oldu.

"İşte," dedim odadaki gerginliğe aldırış etmeden. Oyunda kalan üç nesneyi, benim yaptığım gibi adlandırarak yerleştirdim. "Bir vapor, bir el feneri, bir USB sürücüsü."

Grayson fotoğrafı yanlarına koydu. Küçük bir sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, başlığı bir kez daha okumak için fotoğrafı çevirdi.

Jameson, "Tarih bize sayıları veriyor," dedi. "Bir kod veya..."

"Kod değil," diye mırıldandı Grayson, vapuru alırken. "Eski bir şey." Bakışları yavaş ve amansız bir şekilde benimkilere yöneldi. "Şarap mahzenine gitmemiz gerekiyor."

47. BÖLÜM

AŞarap mahzeninin kapısını çeker çekmez o gecenin büyük bir kısmı aklıma geldi: Kokteyl partisi, Grayson'ın gelen herkesi ustaca saptırması.*sadece bir dakika istedim* bana anlatmak için zamanımın *benzersiz bir finansal fırsat*, havuzdaki küçük kız, Grayson onu kurtarmak için dalıyor.

Armani takım elbisesi içinde sıırıslıklam sudan çıkarken nasıl görüldüğünü hatırlayabiliyordum. Grayson havlu bile istememişti. Hiç ıslanmamış gibi davranmıştı. İnsanların onunla konuştuğunu, küçük kızın ailesine iade edildiğini hatırladım. Yüzüne kısa bir bakış attığımı hatırladım - *onungözler*- bu merdivenlerden aşağı kaybolmadan hemen önce.

İyi olmadığını biliyordum ama neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Oyuna odaklan. Anda kalmaya çalıştım - burada, şimdi, ikisiyle birlikte. Dönen taş basamaklardan ilk önce Jameson indi. Onun bir adım arkasıdaydım, yürüdüğü yerde yürüyordum, omzumun üzerinden Grayson'a bakmaya cesaret edemiyordum.

Sadece bir sonraki ipucunu bul. Bunun benim işaret ışığım, odak noktam olmasına izin verdim, ama taş merdivenin dibine indiğimiz anda sahanlık görüş alanımıza girdi: en koyu kiraz ağacından yapılmış antika bir masaya sahip bir tadım odası. Masanın iki yanında sandalyeler oturuyordu, kolları öyle oyulmuştu ki uçları aslan şeklini alıyordu. Bir takım tetikte, bir takım kükreyerek.

Ve aynen böyle, geri alındım.

Grayson'ın vücudunun hatları mimariye benziyor: omuzları eşit, boynu düz, ama başı ve gözleri yere dönük. Önündeki masanın üzerinde kristal bir bardak duruyor. Elleri camın iki yanında duruyordu, kasları her an itebilecekmiş gibi gerilmişti.

Burada olmamalısın. Grayson gözlerini bardaktan ya da içmekte olduğu kehribar renkli sıvıdan ayırmıyor.

"Ve bana ne yapıp ne yapmamam gerektiğini söylemek senin görevin mi?" karşılık veriyorum.

Soru tehlikeli geliyor. Açıklamaya başlayamayacağım sebeplerden dolayı burada olmak bile işe yarıyor.

"Birisi sana bir şey mi söyledi?" Soruyorum. "Partide - biri seni üzdü mü?"

Grayson, "Kolay kolay üzülmem," diyor, keskin sözler. Hala gözlerini camdan ayırmadı ve bunu görmemem gerektiği hissinden kurtulamıyorum.

Kimsenin Grayson Hawthorne'u böyle görmemesi gerekiyor.

"Çocuğun büyükbabası." Grayson'ın ses tonu ılımlı ama boynundaki gerilimi görebiliyorum, sanki kelimeler ondan kükreyerek çıkmak istiyor, gırtlığından fırlıyor. "Bana ne dedi biliyor musun?" Grayson bardağını kaldırdı ve kalanını son damlasına kadar içti. "Yaşlı adamın benimle gurur duyacağını söyledi."

Ve işte Grayson'ın burada tek başına içmesine neden olan şey. Onun karşısındaki sandalyeye oturmak için karşıya geçiyorum. "O küçük kızı kurtardın."

"Önemsiz." Perili gümüş gözler benimkilerle buluşuyor. "Onu kurtarmak kolaydı." Şişeyi alır, tam iki parmağını bardağa döker, o buz gibi gözleri bekçisidir. Parmaklarında, bileklerinde, boynunda, çenesinde gerginlik var. "Bir erkeğin gerçek ölçüsü, kahvaltıdan önce kaç tane imkansız şeyi başardığıdır."

Birdenbire Grayson'ın, Tobias Hawthorne'un kendisiyle gurur duyduğuna ya da gurur duyacağına inanmadığı için mahvolduğunu anlıyorum - o kızı ya da başka bir şeyi kurtardığı için değil.

"Değerli olmak," diye devam ediyor, "cesur olmayı gerektirir." Bardağı tekrar ağzına götürür ve içer.

"Sen buna layıksın, Grayson," dedim ona, ellerine uzanıp benim ellerimde tutarak.

Grayson geri çekilmiyor. Parmakları ellerimin altında yumruk şeklini aldı. "Ben o kızı kurtardım. Emily'yi kurtarmadım. Bu bir gerçek ifadesi, ruhuna kazınmış bir gerçek. Seni kurtarmadım. Bana baktı. "Bomba patladı ve sen yerde yatıyordun ve ben öylece durdum."

Sesi yoğunlukla titriyor. Dokunuşumun altında, vücudunun da aynı şeyi yaptığını hissedebiliyorum.

"Sorun değil. Ben iyiyim," diyorum ama duymadığı, duymayacağı da açık. "Bana bak Grayson. tam buradayım İyiyim.Biziyisin."

"Alıçların kırılmaması gerekiyor." Göğsü yükselir ve alçalır.

"Özellikle ben."

Ayağa kalktım ve ellerini hiç bırakmadan masanın yanına doğru ilerledim. "Kırılmadın."

"Ben." Sözler hızlı ve acımasız. "Her zaman olacağım."

"Bana bak," diyorum ama bakmıyor. Ona doğru eğiliyorum. "Bana bak Grayson. Sen kırılmadın."

Gözleri benimkilere takılıyor. Göğüslerimiz şimdi uyum içinde yükselip alçalıyor.

"Emily kafamın içindeydi." Sesinde kısık ve güçlkle bastırılmış bir şeyler var. "Bomba patladıktan sonra onu tam oradaymış gibi duydum. Sanki gerçekmiş gibi."

Bu bir itiraftır. Ben ayaktayım ve o oturuyor, sırtı dik, başı öne eğik.

"Haftalarca sesini hayal ettim. Haftalarca bana fısıldadı. Grayson bana baktı. "Bana kırılmadığımı tekrar söyle."

sanmıyorum Sadece kafasını ellerimin arasına alıyorum. "Onu sevdin ve kaybettin," demeye başladım.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım ve öleceğim güne kadar peşimi bırakmayacak." Grayson'ın gözleri kapanıyor. "Bundan daha güçlü olmam gerekiyor. Bundan daha güçlü olmak istedim. Senin için."

Bu son iki kelime beni neredeyse mahvediyor. "Benim için bir şey olmana gerek yok, Grayson." Bana bakana kadar gözlerini açana kadar bekledim. "Bu," diyorum. "Sen. Yeter."

Sandalyeden dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri tekrar kapanıyor, bu anın korkunçluğu dört bir yanımızı sarıyor. Diz çöküp kollarımı ona doladım.

"Yeter," diyorum tekrar. "Asla yeterli olmayacak."

Anı her yerdedi. Grayson'ın kendi içine, bana kıvrıldığını hissedebiliyordum. Titrediğini hissedebiliyordum. Sonra bana gitmemi söylemişti ve ben kaçmışım çünkü derinlerde bir yerde bunun asla yeterli olmayacağını söylediğinde ne demek istediğini biliyordum. Demek istedik. Neydik - ne değildik. Emily'nin onun kulağına fısıldadığı o haftalarda neleri paramparça etmişti.

Ne olabilirdi ki.

Neabilirolmuştur.

Şimdi ne olamaz.

Ertesi gün, Grayson bir veda bile etmeden Harvard'a gitmişti...

Hoşçakal. Ve şimdi geri dönmüştü, tam arkamdaydı ve bunu yapıyorduk.

Grayson, Jameson ve ben.

"Bu taraftan." Grayson başıyla sağımızdaki şeffaf cam kapıyı işaret etti. Kapıyı açtığımda yüzüme soğuk bir hava çarptı. Kapıdan içeri girerken, onu soğuk havada incecik ve beyaz görmeyi yarı yarıya bekleyerek uzun, yavaş bir nefes verdim.

"Burası çok büyük." Tamamen irade gücümle şimdiki zamanda kaldım. *Artık flashback yok. Artık ne olursa olsun yok.* Oyuna odaklandım. İhtiyaç duyulan buydu. Neye ihtiyacım vardı ve ikisinin de benden ihtiyacı vardı.

"Teknik olarak varbeşmahzenler, hepsi birbirine bağlı," diye anlattı Jameson. "Bu beyaz şarap için. Oradan kırmızı. Etrafta dolanmaya devam edersen, viski, burbon ve viski vuracaksın.

Burada sadece alkolde bile bir servet olmalıydı. *Bunu bir düşün.*
Bundan başka bir şey yok.

"Kırmızı şarap arıyoruz." Grayson'ın sesi düşüncelerimi böldü. "Bir Bordo."

Jameson elime uzandı. Aldım ve uzaklaştı, parmaklarının benimkileri takip etmesine izin verdi - yan odaya girerken onu takip etmem için bir davetti. Yaptım.

Grayson beni iterek geçti, Jameson'u geçti, koridordan koridora kıvrıla kıvrıla ilerledi, rafları taradı. Sonunda durdu. En yakın raftan bir şişe çekerek, "Chateau Margaux," dedi. "Bin dokuz yüz yetmiş üç."

Fotoğraftaki yazı. Margaux. 1973.

"Vapurun ne için olduğunu tahmin etmek ister misin?" Jameson bana sordu.

Bir şişe şarap. Bir vapor. Chateaux Margaux'yu Grayson'dan alıp elimde çevirdim. Yavaş yavaş, cevap tuttu. "Etiket," dedim. "Yırtmaya çalışırsak yırtılabilir. Ancak buhar yapıştırıcıyı gevşetir..."

Grayson vapuru bana uzattı. "Onurları sen veriyorsun."

48. BÖLÜM

Ö Tobias Hawthorne'un koleksiyonundaki tek şişe Chateau Margaux 1973'ün etiketinin arkasında bir çizim vardı. Sarkan, gözyaşı damlası bir kristalin kalem çizimi.

"Takı?" Grayson bir tahminde bulunmayı göze aldı ama ben zaten kasadaydım. "Hayır," dedim yavaşça, çizimdeki kristali kafamda canlandırarak ve düşünerek geri.*Böyle bir şeyi daha önce nerede görmüştüm?"*Sanırım bir avize arıyoruz."

Hawthorne House'da on sekiz kristal avize vardı. Aradığımızı Çay Odasında bulduk.

"Yukarı mı çıkıyoruz?" diye sordum, altı metrelik tavana boynumu uzatarak. "Yoksa o şey aşağı mı iniyor?"

Jameson bir duvar panosuna doğru yürüdü. Bir düğmeye bastı ve avize yavaşça göz hizasına indi. "Toz alma amaçlı," dedi bana.

Bu canavarlığın tozunu almaya çalışma düşüncesi bile bende çarpıntılara neden oldu. Avizede en az bin tane kristal olmalıydı. Tek bir yanlış hareket ve hepsi paramparça olabilir.

"Şimdi ne var?" nefes aldım

"Şimdi," dedi Jameson, "tek tek alıyoruz."

Bireysel kristalleri incelemek zaman aldı. Birkaç dakikada bir Jameson veya Grayson'a dokundum ya da onlardan biri bana dokundu.

Grayson aniden, "Bu," dedi. "Usulsüzlüklere bakın." Jameson bir kalp atışı içinde onun tepesindeydi. "Aşındırma mı?" O sordu.

Grayson kardeşine cevap vermek yerine dönüp kristali bana uzattı. Ona baktım ama bu kristalde bir mesaj ya da ipucu varsa çıplak gözümle seçemedim.

Bir kuyumcu büyüteç kullanabiliriz, Düşündüm.Veya-

"El feneri," diye soludum. Deri el çantasının içine uzandım. Elimi fenerin etrafına kilitleyerek hızlı bir nefes aldım. Kristali uzattım, sonra ışığı tuttum. Düzensizlikler ışığın aynen böyle kırılmasına neden oldu. İlk başta sonuç anlaşılmaz oldu ama sonra kristali ters çevirdim ve tekrar denedim.

Bu sefer el fenerinin ışını kırılarak bir mesaj oluşturdu. Yere yansıtılan ışığa baktığımda, hiçbir kelime, yani uyarı eksik değildi.

KİMSEYE GÜVENME.

49. BÖLÜM

AArkadan izleniyormuşum ya da diz boyu uzun çimenlerin arasında durup bir yılanın çingırağı duymuşmuşum gibi bir ürperti boynumun dibine vurdu. Tutuşum kristali daha da sıkılaştırdı, başka tarafa bakamadım.

KİMSEYE GÜVENME.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Sonunda hızlı bir şekilde arka arkaya Jameson ve Grayson'a bakarken midem korkuyla doldu, dedim. "Bu bir ipucu mu?"

Çantada hala bir nesnemiz kalmıştı. Bu bitmedi. Belki bu uyarının harfleri yeniden düzenlenebilir veya her kelimenin ilk harfi baş harflerle yapılabilir veya...

"Kristal görebilir miyim?" Jameson sordu. Ona verdim ve aradığını bulana kadar el fenerinin ışığı altında yavaşça döndürdü. "Orada, tepede. Işık olmadan seçilemeyecek kadar küçük ve soluk üç harf."

"*SON?*" Grayson, sorunun bir kenarı olduğunu söyledi.

"*SON*" Jameson kristali elime geri koydu, sonra koyu yeşil gözlerini benimkilere çevirdi. "De olduğu gibibitmiş, mirasçı. Son. Bu bir ipucu değil. Bu*BT*"

Benim oyunum. Muhtemelen Tobias Hawthorne'un son mirası. Ve bu muydu?*kimseye güvenme.* "Peki ya USB?" Söyledim. Oyun bitmiş olamazdı. Tobias Hawthorne'un bize bıraktığı tek şey bu olamazdı.

"Yanlış yönlendirme mi?" Jameson attı. "Ya da belki yaşlı adam sana bir oyun bırakmıştır.*Ve*bir USB. Her halükarda bu iş çantanın teslimiyle başladı ve burada bitiyor."

Çenemi ovuşturarak el fenerinin ışığında kristali doğrulttum ve kelimeler yerde yeniden belirdi.*KİMSEYE GÜVENME.*

Her şeyden sonra, milyarderin benim için sahip olduğu tek şey bu muydu?*Dedem*

her zaman yedi adım ilerisini düşündü, Jameson'un söylediğini duyabiliyordum.İşlerin nasıl gelişebileceğine dair düzinelerce permütasyon gördü, her olasılığa göre planlandı, her olası gelecek için stratejik hale getirildi.

Bu nasıl bir stratejiydi? Toby'yi esir alan kişinin görüldüğünden daha yakın olduğunu mu düşünmem gerekiyordu? Erişiminin uzun olduğunu ve herhangi birinin cebinde olabileceğini mi? sorgulamam mı gerekiyorduherkesEtrafımda?

*Bir adım geri at, Düşündüm.Başlangıca geri dönün. Çerçeveyi ve ücretinizi düşünün.*Durdum. nefes aldım Ve düşündüm.*Havva.*Bu oyun biz tanıştığımızda tetiklenmişti. Jameson, büyükbabasının Eve'i buraya getiren bela hakkında bir şeyler öngördüğünü teorileştirmişti, ama ya bundan daha basitse?

Çok, çok daha basit.

"Bu oyun Eve ve ben tanıştığımız için başladı." Kelimeleri yüksek sesle söyledim, her biri ağzımdan bir atış gücüyle çıktı, ancak neredeyse fısıltıyla konuşuyordum. "O tetikleyiciydi."

Düşüncelerim bir önceki geceye sıçradı. Solaryuma, dosyalara ve telefonuyla Eve. "Ya 'Kimseye güvenme'," dedim yavaşça, "gerçekten 'Ona güvenme' anlamına geliyorsa?"

Sözleri söyleyene kadar, gardımı ne kadar düşürdüğümü fark etmemiştim.

"Yaşlı adam senin sadece Havva'ya karşı temkinli olmanı isteseydi, mesajda şu yazmazdı:*kimseye güvenme*. söylerdiona *güvenme*" Grayson, bırakın doğruyu, yanlış olması bile mümkün olmayan biri gibi konuştu.*yanlış.*

Ama Eve'in Toby'nin kanadında yalnız kalmak istediğini düşündüm. Dolabımdaki kıyafetlere bakışı. Grayson'ı ne kadar çabuk kendi tarafına çekmişti.

Eve Emily'ye bu kadar benzemeseydi şimdi onu savunur muydu?

"*Herhangi bir*itanımı gereği Havva'yı içerir," diye belirttim. "Mecbur. Eğer o bir tehditse..."

"*O. Dır-dir. Olumsuz. Bir tehdit.*"Grayson'ın ses telleri gırtlığına doğru gerildi. Aklımda, onu hala önümde diz çökmüş olarak görebiliyordum.

Onun öyle olmasını istemezsin, dedim, kendimi çok fazla hissetmemeye dikkat ederek.

"Yapmak*Sen*, Varis?" Jameson aniden sordu, gözleri benimkileri araştırıyordu.

"Onun bir tehdit olmasını mı istiyorsun? Çünkü Gray haklı. Mesaj 'Ona güvenme' değildi.

En başından beri Eve'e güvenmeyen Jameson'du!*Ben kıskanç değilim. Bu öyle değil.*"Dün gece," dedim, sesim titriyordu, "Eve'yi solaryumdaki dosyaların fotoğraflarını çekerken yakaladım. Bir mazereti vardı. Kulağa makul geliyordu. Ama onu tanımıyoruz."

Onu tanımıyorsun, Grayson.

"Ve büyükbaban onu buraya hiç getirmede," diye devam ettim. "Neden? Soruya odaklanmasını isteyerek bakışlarımı tekrar Jameson'a çevirdim. "Eve hakkında bizim bilmediğimiz ne biliyordu?"

Avery. Ören'in kapı aralığından adımı söylemesi aldığım tek uyarıydı.

Eve geldiği gün giydiği beyaz elbiseyi giymiş, saçları nemli bir şekilde Çay Odası'na girdi. "Beni biliyor muydu?" Bir yıkım portresi olan Grayson'a baktı. "Tobias Hawthorne benden haberdar mıydı?"

İyi bir poker oyuncusuydum, çünkü büyük ölçüde bir blöf görebiliyordum ve bu - çenesi titriyordu, sesi sertleşiyor, gözlerindeki ağırlı bakış, sanki yapmayacakmış gibi ağzının duruşu.*izin vermek*dudakları kıvrıldı - blöf gibi gelmedi.

Ama kafamın arkasından bir ses üç kelime söyledi.*kimseye güvenme*Bildiğim bir sonraki şey, Eve'in bana doğru yürüdüğüydü. Ören aramızda durmak için hareket etti ve Eve'in gözleri yukarı doğru açıldı, sanki bir şey alıyormuş gibi.

kendini çelikleştirme anı.*Ağlamamaya çalışıyorum.*

Telefonunu uzattı. "Al onu," diye tükürdü Eve. "Şifre üç sekiz dört beş." hareket etmedim

Eve, "Devam et," dedi ve bu sefer sesi daha derinden, daha sert çıktı. "Fotoğraflara bak. İstedğin şeye bak, Avery.

İçimde bir suçluluk duygusu oluştu ve Jameson'a baktım. Beni dikkatle izliyordu. Grayson gelip Eve'in yanında durduğunda -hiç- tepki vermeme izin vermedim.

Bir hata yapıp yapmadığımı merak ederek aşağıya bakıp Eve'in bana verdiği şifreyi telefonuna taktım. Ekranın kilidini açtı ve onun fotoğraf rulosuna gittim. Çektiğini gördüğüm dosyayı silmemiştii ve bu sefer hangi dosyayı fotoğrafladığını belirledim.

"Sheffield Grayson." Gözlerimi tekrar Eve'e çevirdim ama o

bana bakmazdı bile

"Üzgünüm," dedi Grayson'a sakın bir sesle. "Ama o dosyalardaki en zengin kişi o. Sebebi var. İmkânı var. O olmadığını söylediğini biliyorum ama—"

"*Evie*" Grayson ona bir bakış attı, öyle bir Grayson Hawthorne bakışı ki, onun söylemediği her şeyi söylediği için hafızanıza kazındı. "O değil."

Sheffield Grayson ölmüştü ama Eve bunu bilmiyordu. Ve haklıydı: *Ovardı* Toby'nin peşinden gel. *Sadece şimdi değil.*

"Eğer Sheffield Grayson değilse," dedi Eve çatlamış bir sesle, "o zaman elimizde *Hiçbir şey*"

Bu duyguyu biliyordum: Çaresizlik, öfke, hüsrân, ani umut kaybı. Ama yine de Eve'in telefonuna baktım ve fotoğraf makarasını geriye doğru kaydurdum. *kimseye güvenme* Sheffield Grayson'ın dosyasına ait üç fotoğraf ve Toby'nin odasına ait birkaç fotoğraf daha vardı ve hepsi bu kadardı. Başka herhangi bir dosyanın veya herhangi bir şeyin fotoğrafını çekmiş olsaydı, bunlar silinirdi. Daha da geriye gittim ve Eve ile Toby'nin bir resmini buldum. Kamerayı uzaklaştırmaya çalışıyor gibiydi ama gülümsüyordu.

- ve o da öyleydi.

İkisinin aylar öncesine ait daha fazla fotoğrafı vardı. Tıpkı söylediği gibi.

Yaşlı adam senin sadece Havva'ya karşı temkinli olmanı isteseydi, mesajda şu yazmazdı: kimseye güvenme. söylerdiona güvenme

İçimden bir şüphe geçti ama arama kaydını açtım. Bir sürü arama gelmişti ama bir tanesine bile cevap vermemişti. O da yerleştirmemişti. Mesajlarına gittim ve neden bu kadar çok çağrı aldığını hemen anladım. *Hikaye. Basın.* Benzer bir durumdayken, yeni bir telefon almak zorunda kaldım. Daha fazla olup olmadığını bilmek için metinleri tıklamaya devam ettim ve sonra basitçe şunu söyleyen bir tanesine geldim: *Tanışmalısınız.*

yukarı baktım "Bu kimden?" diye sordum telefonu ona doğru çevirerek.

Eve, "Mallory Laughlin," diye karşılık verdi. "Sesli mesajlar da bırakmış. Yapabilirsiniz

Numarayı doğruyla." Aşağı baktı. "Sanırım fotoğraflarımı gördü. Rebecca ona numaramı vermiş olmalı. Haber çıkınca Toby'ye konsantre olabilmek için telefonumu kapattım ama yaptığı tüm iyiliklere bak." Eve düzensiz bir nefes aldı. "Bu hasta piçin çarpık küçük oyunlarından bıktım." Çenesi kalktı ve zümrüt gözleri gitti

elmas sert. "Ve istenmediğim yerde kalmayacağım. *Yapamam.*"

Tüm bu durumun parmaklarımın arasından kayan kum gibi benden uzaklaştığını hissedebiliyordum.

Grayson, Eve'e yumuşak bir sesle, "Gitme," dedi. Sonra bana döndü ve o yumuşaklık uçup gitti. "Ona gitmemesini söyle." Miras aldıktan hemen sonra benimle kullandığı üslup buydu, uyarılar ve tehditler için kullandığı üslup. Ciddiyim, Avery. Grayson bana baktı. Gözlerinin buz gibi ya da alev alev yanmasını bekliyordum ama ikisi de değildi. "Senden hiçbir zaman bir şey istemedim."

Sesinde aşıkardı: hiç istemediği pek çok şey.

Jameson'ın beni izlediğini hissedebiliyordum ve ne yapmamı istediği ya da benden ne beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, Eve giderse, Hawthorne Evi'nden çıkıp kapıları geçip ateş hattına girerse ve ona bir şey olursa, Grayson Hawthorne beni asla affetmezdi.

Eve gitme, dedim. "Üzgünüm."

Öyleydim ve değildim. Çünkü şu sözler beni yalnız bırakmıyordu:

kimseye güvenme

Mallory ile tanışmak istiyorum. Eve çenesini kaldırdı. "O benim büyükannem.

Ve en azından beni bilmiyordu.

Grayson sessizce, "Seni onu görmeye götüreceğim," dedi ama Eve başını iki yana salladı. "Ya Avery beni alır," dedi. ses tonu, "yoksa yürürüm."

50. BÖLÜM

ÖRen, Hawthorne Evi'nden ayrılmamdan memnun değildi, ama caydırılmayacağım anlaşılınca, güvenlik ekiplerinin üç SUV'a da gitmesini emretti. Ayrıldığımızda, birbirinin aynısı üç araç kapıların önünden geçerek, Eve ve benim hangi araçta olduğumuzu bilmenin hiçbir yolu olmayan paparazzi istifini geride bıraktı.

Xander, aramızdaki tek Hawthorne'du. Eve'in değil, Rebecca'nın hatırı için gelmişti ve Eve buna izin vermişti. Grayson ve Jameson'u geride bırakmıştık.

"Nasıl biri?" Paparazzilerden kurtulduğumuzda Eve, Xander'a sordu. "Büyükanнем?"

"Rebecca'nın annesi her zaman... gergindi." Xander'ın yanıtı dikkatimi yoğun şekilde karartılmış pencereden uzaklaştırdı. "Eskiden bir cerrahtı, ama Emily doğup da kalbini öğrendiğinde, Mallory istifa ederek kendini Em'in durumunu tam zamanlı olarak yönetmeye adanmıştı."

"Ve sonra Emily öldü," dedi Eve usulca. "Ve..."

"Kablooey." Xander parmaklarıyla patlama hareketi yaptı. "Bex'in annesi içmeye başladı. Babası bir ay süren bu iş gezilerine çıkıyor."

"Ve şimdi buradayım." Eve ellerine baktı: parmakları ince, tırnakları pürüzlüydü. "Yani bu gerçekten iyi gidecek," diye mırıldandı.

Bu muhtemelen yetersiz bir ifadeydi. Thea'ya haber vermesi için mesaj attım. Cevap yok. Sosyal medyasını açtım ve kendimi yayınladığı son dört fotoğrafa bakarken buldum. Üçü siyah beyaz kendi portreleriydi. Birinde Thea, yoğun bir maskarayla doğrudan kameraya baktı ve yüzü gözyaşlarından siyah çizgili. İkincisinde, bir top gibi kıvrılmıştı, elleri yumrukluydu, vücudunda neredeyse hiç kıyafet görünmüyordu. Üçüncüsünde, Thea iki eliyle kamerayı çeviriyordu.

Yanımdaki Eve telefonuma baktı. "Sanırım bunları şiiirden daha çok sevebilirim." Kulağa gerçek gibi geliyordu. Söylediği her şey oldu. Sorun buydu.

Thea'nın en son yüklenen ve bu setteki tek renkli fotoğrafı olan dördüncü fotoğrafına odaklandım. Resimde kollarını birbirine dolamış gülen iki kişi vardı: Thea Calligaris ve Emily Laughlin. Alt yazısı olan tek resim oydu: *O BENİM en iyi arkadaşımı ve sen neden bahsettiğini bilmiyorsun.*

Resmin verdiği çok sayıdaki cevaba göz ucuyla baktım, sonra Xander'a baktım. "Thea hasar kontrolü yapıyor." Dedikodu siteleriyle savaşıyordum ama o yapabiliyordu.

Xander telefonunu bana doğrulttu. "Bir video da yayınladı." Play'e bastı.

"Bazı... söylentiler duymuş olabilirsiniz." Thea'nın sesi çekingendi.

"Hakkında

o." Ekranda Thea ve Emily'nin resmi belirdi. "Ve onları." Dört Hawthorne kardeşin de fotoğrafı. "Ve onun." Havva'nın resmi. "Bu. Dır-dir. Dağınıklık." Thea her kelimedede vücudunu hareket ettiriyordu, tüm bunları daha az hesaplı gösteren büyüleyici bir dansı. "Ama," diye devam etti, "onlar *Benim* karışıklık. Ya Grayson, Jameson Hawthorne ve ölmüş en iyi arkadaşım hakkındaki söylentiler? Bunlar doğru değil." Thea, yüzü tüm ekranı kaplayana kadar kameraya doğru eğildi. "Ve doğru olmadıklarını biliyorum çünkü onları başlatan benim."

Video aniden sona erdi ve Xander başını koltuğa yasladı. "O şimdiye kadar sahte flört ettiğim en muhteşem ve en korkunç kişi."

Eve ona bir bakış attı. "Sık sık sahte randevuya mı çıkıyorsun?"

Çok normal görünüyordu. Telefonunda hiçbir şey bulamamıştım. Ama gardımı almam gerekiyordu.

değil mi

51. BÖLÜM

RKapıyı çalmamıza bile fırsat kalmadan ebecca kapıyı açtı. Eve sessizce, "Annem şurada," dedi. Derin bir nefes alan Eve, Rebecca'nın yanından geçti.

"Birden pi'ye kadar bir ölçekte," diye mırıldandı Xander, "ne kadar kötü?"

Rebecca elini onun elinden çekti ve üç parmağını onun avucuna koydu. Normalde kremi olan cildi kırmızıydı ve tırnak yataklarının ve parmak boğumlarının çevresinde çatlamıştı.

Üç, birden pi'ye bir ölçekte. Pi'nin değeri göz önüne alındığında, bu kesinlikle iyi değildi.

Rebecca, Xander ve beni küçük girişten Eve ve annesinin bulunduğu oturma odasına götürdü. İlk fark ettiğim şey rafta duran kar küreleri oldu. Parlayana kadar cilalanmış gibi görünüyordlardı. Aslında, görebildiğim her şey yeni temizlenmiş gibiydi, sanki tekrar fırçalanmış ve temizlenmiş gibiydi.

Rebecca'nın elleri. Temizlik onun mu yoksa annesinin mi fikriydi diye merak ettim.

"Rebecca, bunun bir aile meselesi olması gerekiyordu." Mallory Laughlin, Xander ve ben görüş alanına girdiğimizde bile gözlerini Eve'den ayırmadı.

Rebecca yere baktı, yakut kırmızısı saçları yüzüne düşüyordu. Her zaman bir sanatçının resmini yapmak isteyeceği türden biri gibi görünürdü. Kısmen belirsiz olsa da, yüzündeki acıda peri masalı gibi güzel bir şey vardı.

Eve büyükannesinin elini tutmak için uzandı. "Avery'den benimle gelmesini isteyen bendim. Toby... onun ailesini de düşünüyor.

Ah. Eve bunu bir suçluluk duygusu olarak kastetmişse, bu hem acımasız hem de etkiliydi.

"Saçma." Mallory oturdu ve Eve de aynısını yaptığında Mallory ona doğru eğildi ve onun huzurunda bir kadın gibi içti.

bir çöl serabında kum. "Sen buradayken oğlum neden o kızla ilgilensin ki?" Elini Eve'in yüzünün yanına kaldırdı. "Sen bu kadar mükemmelken."

Yanımda, Rebecca dişlerinin arasında bir nefes aldı.

Senin kızına benzediğimi biliyorum, diye mırıldandı Eve. "Bu zor olmalı."

"Benim gibi görünüyorsun." Rebecca'nın annesi gülümsedi. Emily de yaptı. Doğduğu zamanı hatırlıyorum. Ona baktım ve tek düşünebildiğim oydu.öyleydiBen. Emily benimdi ve kimse onu benden alamazdı. Kendime asla bir şey istemeyeceğini söyledim.

Kaybın için üzgünüm, dedi Eve sessizce.

Mallory, "Üzülme," diye yanıtladı, sesinde hıçkırık vardı. "Artık bana geri döndün."

"Anne." Rebecca başını yerden kaldırmadan araya girdi. "Bunun hakkında konuştuk."

"Ben de sana ya da başka birinin beni çocuklaştırmasına ihtiyacım olmadığını söyledim." Mallory'nin yanıtı camı delip geçecek kadar keskindi. "Dünya böyle, biliyorsun." Kadın yüzünü Eve'e çevirdi, sesi daha anaç geliyordu. "İstediğini almayı öğrenmelisin ve asla, asla vermek istemediğin şeyi almasına izin vermemelisin." Mallory elini Eve'in yanağına koydu. "Güçlüsün. Benim gibi. Tıpkı Emily gibi."

Bu kez Rebecca'dan sesli bir yanıt gelmedi. Omzumu yavaşça onunkine vurdum, sessiz, kasıtlı*Buradayım*.Xander'ın benim orada durup onun en eski yaralarının sızmasını izlediğim kadar işe yaramaz olup olmadığını merak ettim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Eve, Mallory'ye. Mallory gülümsedi. "Ne istersen, tatlı kız."

Sen benim büyükannemsin. Kocan burada mı? O benim büyükbabam mı?" Mallory'nin yanıtı kontrollüydü. "Bunun hakkında konuşmamıza gerek yok."

Eve, "Tek istediğim nereden geldiğimi bilmek," dedi. "Lütfen?"

Mallory ona uzun bir süre baktı. "Bana anne diyebilir misin?" diye sordu. Rebecca'nın başını salladığını gördüm; annesine, Eve'e ya da herhangi birine değil. Sadece sallıyordu çünkü bu iyi bir fikir değildi.

"Bana Toby'nin babasından bahseder misin?" diye sordu. "Lütfen anne?" Mallory'nin gözleri kapandı ve içindeki ölü yerleri merak ettim.

Havva o tek kelimeyi söylediğinde hayata tutunmuştu. "Eve," dedim sertçe ama Rebecca'nın annesi benim yerime konuştu.

Daha yaşlıydı. Çok çekici. Çok gizemli. Malikanede gizlice dolaşırdık, hatta House'a kadar. O günlerde her şey serbestti ama misafir getirmem yasaktı. Bay Hawthorne mahremiyetine değer veriyordu. Neler peşinde olduğumu, onun kutsal salonlarında neler yaptığımızı bilseydi aklını kaçırdı. Mallory gözlerini açtı. "Genç kızlar ve yasak."

"Adı neydi?" diye sordu Rebecca, annesine doğru bir adım atarak.

Mallory, "Bu seni gerçekten ilgilendirmiyor, Rebecca," diye çıkıştı.

"Neöyleydionun adı?" Eve, Rebecca'nın sorusunu yanıtladı. Belki bir nezaket olması gerekiyordu, ama zalimce hissettirdi çünkü cevap geldi

"Liam," diye fısıldadı Mallory. "Adı Liam'dı."

Havva öne eğildi. "Ona ne oldu? Liam'ın mı?

Mallory, ipleri aniden gerilmiş bir kukla gibi kaskatı kesildi. "Gitti." Sesi sakindi - fazla sakindi. "Liam gitti."

Eve, Mallory'nin iki elini de tuttu. "Neden ayrıldı?" "Az önce yaptı."

Kapı zili çaldı ve Oren kapıya doğru yürüdü. Onu fuayeye kadar takip ettim. Eli tokmağı kapatırken, kuşkusuz dışarıdaki adamlarından birine bir emir verdi.

"Yaklaş." Oren omzunun üzerinden bana baktı. Yerinde kal, Avery.

"Avery neden yerinde duruyor?" Xander yan taraftaki fuayeye girerek sordu.

Ben. Rebecca onu takip etmek için bir adım attı, sonra duraksadı, kendi kişisel arafında donakaldı, Eve ile annesi arasında mırıldanan sözlerle aramızda kaldı.

Beynim, Xander'ın sorusunun cevabını, Oren daha ifade edemedi buldu. "Son paket teslim edildiğinden beri malikânedi ilk kez ayrılıyorum," dedim. "Başka bir teslimat bekliyorsun."

Cevap olarak güvenlik şefim silahı çekmiş olarak kapıyı açtı. Sana da merhaba, dedi Thea kuru bir sesle.

"Ören'e aldırma." Xander onu selamladı. "Seni daha az pasif-agresif türden bir tehdit sanmış."

Thea'nın sesi, Rebecca'nın ayaklarını yere kadar donduran buzu paramparça etti. "Tea. Aramak istedim ama annem telefonumu aldı."

"Ve biri benimkini kapattı," dedi Thea. Rebecca'ya baktı

Ben. "Ben duştayken biri evime, yatak odama girdi, telefonumu kapattı ve gitti.*Bu* Yanında, onu buraya getirmek için el yazısıyla yazılmış talimatlar var."

Thea bir zarf uzattı. Derin bir altın rengiydi, parlıyordu ve yansıtıcıydı.

"Birisi evinize mi girdi?" diye sordum, sesim kısılmıştı.

"Yatak odanıza mı?" Rebecca bir kalp atışı içinde Thea'nın yanındaydı.

Oren zarfı aldı. Kuryeye tuzak kurmuştu

Burada, ancak mesaj başka bir yere, Thea'ya teslim edilmişti.

Fotoğraflarını gördün mü? O video mu? Toby'yi esir alan kişiye sessizce sordum.*Bana yardım ettiğİ için aldığı bu mu?*

Oren, Thea'ya "Evinde bir korumam vardı," dedi. "Olağandışı bir şey bildirmedi."

Oren'in elindeki zarfa ve önünde tam adımın yazılı olmasına baktım.*Avery Kylie Grambs*.İçimde bir şey çatırdadı ve zarfı aldım ve onu kapalı tutan bir mum mührü görmek için çevirdim.

Mührün tasarımı nefesimi kesti.*Eşmerkezli daire halkaları*.

Disk gibi, dedim, kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Açma," dedi Oren. "Emin olmam gerek-"

Sözlerinin geri kalanı zihnimdeki uğultuda kayboldu. Vücudum tam gazda otomatik pilota ayarlanmış gibi parmaklarım zarfı yırttı. Mührü kırdıktan sonra zarf açıldı ve içinde parlak gümüş harflerle yazılmış bir mesaj ortaya çıktı.

363-1982.

O kadardı. Sadece bu yedi rakam.*Telefon numarası mı?* Alan kodu yoktu, ama—

"Avery!" Rebecca ciyakladı ve elimdeki kağıdın tutuştuğunu fark ettim.

Alevler mesajı yuttu. Onu düşürdüm ve saniyeler sonra zarf ve rakamlar külden başka bir şey değildi. "Nasıl..." diye söze başladım.

Xander yanıma geldi. "Bunun için bir zarf hazırlayabilirim." Durdurdu. "Açıkçası? BEN *sahip olmak*bunu yapmak için bir zarf düzenledi.

"Sana beklemeni söyledim, Avery." Oren bana ancak Baba Bakışı olarak tanımlayabileceğim bir bakış attı. Açıkçası onunla çok ince bir buz üzerindeydim.

"Mesajda ne yazıyordu?" Rebecca bana sordu.

Xander bir kalem ve çörek şeklinde bir kağıt çıkardı, görünüşe göre birdenbire. "Hatırladığın her şeyi yaz," dedi bana.

Numarayı kafamda canlandırarak gözlerimi kapattım ve sonra şunları yazdım:363-1982.

Xander'ın görebilmesi için kağıdı çevirdim. "Bin dokuz yüz Seksen iki." Xander kısa çizgiden sonra sayılara kilitlendi. "Bir yıl olabilir. Üç yüz altmış üçüncü günü yirmi dokuz Aralıktı."

29 Aralık 1982.

"Bana bir telefon numarası gibi geldi," diye alay etti Thea.

"Benim de ilk düşüncem buydu," diye mırıldandım. "Ama alan kodu yok."

"Yerini gösterebilecek herhangi bir şey var mıydı?" diye sordu. "Bir alan kodu türetebilseydik, bu bize arayacağımız bir numara verirdi."

Aranacak bir numara. Kontrol edilecek bir tarih. Ve başka kaç olasılık olduğunu kim bilebilirdi? Bir şifre, koordinatlar, bir banka hesabı olabilir...

"Hemen Hawthorne Malikanesi'ne dönmemizi tavsiye ederim," diye araya girdi Oren. Yüzünde düpedüz sert bir ifade vardı. "Yani, hâlâ işimi yapmama izin vermekle ilgileniyorsanız, Avery."

"Üzgünüm," dedim. Oren'e hayatım pahasına güvendim ve işini olması gerekenden daha zorlaştırmaktansa ona daha fazlasını borçluydum. "Zarfin üzerindeki mührü gördüm ve içimde bir şeyler koptu."

Eşmerkezli daire halkaları. Toby kaçırıldığında diskin bununla bir ilgisi olabileceğini düşünmüştüm ama onu tutan kişi onu geri gönderdiğinde yanıldığımı düşünmüştüm.

Ama ya olmasaydım?

Ya disk her zaman bilmecenin bir parçası olsaydı?

"Rakam yanlış yönlendirme olabilir," dedi Xander, ayak parmaklarının üzerinde hafifçe zıplayarak. "Mühür olabilir*olmak* mesaj."

"Dışarı!"

Oturma odasına doğru döndüm. Mallory Laughlin bize doğru geliyordu.

"Hepinizin evimden gitmesini istiyorum!"

Buradaki varlığımız hiçbir zaman hoş karşılanmamıştı ve şimdi*ateş*.

"Majesteleri." Oren elini kaldırdı. "Bizi tavsiye ediyorum*Tümü* geri vermek

Hawthorne Evi."

"Ne?" diye sordu Thea, bal rengi gözleri kısılarak.

Oren bakışlarını ona çevirdi. "Uzun süreli kalmayı planlamalısınız. Buna pijama partisi deyin."

"Thea'nın tehlikede olduğunu düşünüyorsun." Rebecca odaya baktı. "Hepimizin öyle olduğunu düşünüyorsun."

"İhlal ve içeri girmek bir tırmanmadır." Oren'in tonu ölçüldü. "Avery'ye ulaşmak için araçlardan geçmeye istekli olduğunu kanıtlamış bir kişiyle karşı karşıyayız. Bu sefer bir mesaj göndermek için Thea'yı kullandı - hem de gerçek anlamda değil."

herkese ulaşabilirim. Onları koruyamazsın. Mesaj buydu.

Rebecca'nın annesi, "Bu çok saçma," diye tükürdü. "Sizinle hiçbir yere gelmeyeceğim Bay Oren, kızlarım da olmayacak."

"Kızım," dedi Rebecca sessizce. Kalbimin göğüs kafesimde sıkıştığını hissettim.

Oren caydırılmadı. Korkarım, zaten risk altında olmasan bile, bu ziyaret seni kötü adamımızın radarına sokardı. Ne kadar duymak istemeseniz de Bayan Laughlin..."

"Onundoktor, aslında," diye tersledi Rebecca'nın annesi. "Ve risk umurumda değil. Dünya benden zaten aldığından daha fazlasını alamaz."

Sanki tek yapabildiği orada durup darbeleri almaya devam etmekmiş gibi kollarını beline dolamış olan Rebecca'ya yaklaştım.

"Bu doğru değil," dedi Thea sessizce.

"Tea." Rebecca'nın sesi boğuktu. "Yapma."

Mallory Laughlin, Thea'ya sevgiyle baktı. "Ne kadar hoş bir kız." Rebecca'ya döndü. "Kız kardeşinin arkadaşlarına karşı neden bu kadar kötü davranmak zorunda olduğunu anlamıyorum."

"Ben hoş bir kız değilim," dedi Thea, sert bir sesle.

Bizimle gelmelisin, dedi Eve, Mallory'ye. "Güvende olduğunu bilmem gerekiyor."

"Ah. Mallory'nin ifadesi yumuşadı. Gerginliğin yatıştığı anda trajik bir şeyler vardı, sanki onu dağılmaktan alıkoyan tek şey oydu. "Senin bir anneye ihtiyacın var," dedi Eve'e. Sesindeki şefkat neredeyse acı vericiydi.

"Hawthorne Evi'ne gel," dedi Eve tekrar. "Benim için?"

"Senin için," diye onayladı Mallory, Rebecca'ya bir bakışını bile esirgemedi. "Ama köşke ayak basmıyorum. Bunca yıl, Tobias Hawthorne oğlumun öldüğünü düşünmeme izin verdi. Bana bir torunum olduğunu hiç söylemedi. Bebeğimi çalması yeterince kötüydü, o çocukların beni öldürmesi yeterince kötüydü."

benim Emily-*Meclis'e adımıımı atmıyorum.*”

Oren yatıştırıcı bir tavırla, "Wayback Kulübesinde kalabilirsin," dedi.
"Ailenle birlikte."

"Seninle kalacağım," dedi Rebecca sessizce.

"Hayır," diye tersledi annesi. Hawthornes'u çok mu seviyorsun Rebecca?
Onlarla kalın.”

52. BÖLÜM

Ören, Mallory, Rebecca ve Thea'yı araziye geri getirmek için tuzak SUV'lardan birini çağırdı. Eve, Xander ve benim yerine onlarla binmeyi seçti ve ikinci SUV House'a yanaştığında ne o ne de Mallory içindeydi.

"Eve sana kulübede kalacağını söylememi istedi." Rebecca aşağı baktı. "Annemle beraber."

*İstenmediğim yerde durmam*Eve'in söylediğini duyabiliyordum.*Yapamam.*Bir suçluluk duygusu daha hissettim, sonra meselenin bu olup olmadığını merak ettim.

Thea, "Sayının ne anlama geldiğini kendisinin anlamaya çalışacağını söyledi," diye ekledi. "Sadece burada değil."

Eve güvenilir olsaydı, onu incitirdim. Kötü. Ama o değilse...

Oren'e döndüm. "Eve'de hala bir erkeğin var mı?"

"Biri onun için," diye onayladı güvenlik şefim, "biri Mallory için, altısı kapıları emniyete alıyor, dördü burada yakın çevreyi koruyor ve üçü de benim dışımda Ev'de."

Bunun beni daha güvende hissettirmesi gerekirdi ama tek düşünebildiğim*kimseye güvenme*

Alisa girişte beni bekliyordu. Oren biliyor olmalıydı ama beni uyarmamıştı.

Ben bir şey diyemeden, köşeyi dönen küçük, havlayan bir bulanıklık.

Bir an sonra, Libby peşine düşerek onu takip etti. "Ev çok büyük!" ofladı. "Yavru çok hızlı! Kardiyodan nefret ediyorum!"

"Ona bir isim verdin mi?" Xander, köpek yavrusu bize yaklaşırken seslendi.

Libby koşmayı bıraktı ve eğildi, elleri dizlerindeydi. "Sana adını vermeni söylemiştim, Xander. O..."

"Bir Hawthorne köpeği," diye tamamladı Xander. "Nasıl istersen." o seçti

köpek yavrusu onu göğsüne bastırdı. "Sana Tiramisu diyeceğiz" dedi.

"Bu Nash'in işi, sanırım?" Alisa köpeğin kulağını okşamak için uzandı. "Adil bir uyarı," dedi köpeğe yumuşak bir sesle, "Nash Hawthorne, terk etmediği hiçbir şeyi sevmemiştir."

Libby bir an Alisa'ya baktı, sonra sürmeli gözlerinden terli saçlarını itti. "Şuna bakar mısın," dedi donuk bir sesle. "Kardiyo çalışma zamanım geldi."

Ablam uzaklaşırken, Alisa'ya gözlerimi kısıtım. "Gerçekten gerekli miydi?"

"Şu anda daha büyük sorunlarımız var" Alisa telefonunu uzattı. Ekranda bir haber vardı.

"İnsanlar Gerginleşiyor": Hawthorne Varis, Dizginleri Ele Geçirmenin Eşiğinde.

Görünüşe göre, *Piyasa İzlemeyeteneklerim* hakkında yüksek fikirleri yoktu. Tobias Hawthorne'un büyük bir yatırımcı olduğu tüm girişimler dikkatle işaretleniyordu.

"Saldırı devam ediyor," diye mırıldandım. "Bunun için zamanım yok."

"Ve bunun gibi şeylerle uğraşan kişi sen olmak zorunda değilsin," Alisa "Eğer bir tröst kurarsan" diye cevap verdi.

kimseye güvenme Aniden, bu uyarıyı farklı bir şekilde duydum. Tobias Hawthorne bunun çifte anlamı olmasını mı kastetmişti? Yıl sınırına yaklaştıkça, Alisa daha da zorladı ve o ve şirketi dizginleri kaybetmeye o kadar yaklaştı.

"Onu rahat bırak Alisa."

Jameson'ın bize doğru geldiğini görmek için yukarı baktım. Kollarına kelepçeli, bembeyaz bir gömlek giymişti. "Güven şart değil. Avery mali danışmanlarla idare edebilir."

"Mali müşavirler, on sekiz yaşındaki bir çocuğun dünyanın en büyük servetlerinden biriyle kararları verme fikri kimsenin sinirlerini yatıştırmaz." Alisa, Jameson'a ağzı kapalı bir teklifte bulundu. *savunma duruyor* bir tür gülümseme. "Algı önemlidir." Bana döndü. "Ve bu amaçla, görmem gereken bir şey daha var."

Telefonunu benden aldı, yeni bir sayfa açtı ve sonra bana geri verdi. Bu sefer kendimi Emily ve Eve hakkındaki hikayeyi bozan ünlülerin dedikodu sitesine bakarken buldum.

Hawthornes'u mu değiştiriyorsunuz? Hawthorne Varisi ve Sallanan Yeni Yaşam Tarzı.

bunun altındasevimlibaşlıkta bir dizi resim vardı.*Jameson smokini içinde ve ben balo elbisemle kumsalda dans ediyoruz. Grayson'la aylar önce, beni öptüğü sırada yaptığım bir röportajdan alınmış bir kare.*Son fotoğraf, Xander'la bir saatten daha kısa bir süre önce Rebecca'nın evinin verandasında dururken çekilmişti.

Paparazzilerin bizi orada yakaladığını fark etmemiştim.*Sonra tekrar, belki de paparazziler değildi.*Düşmanımızın her yerde olduğunu hissetmemek gittikçe zorlaşıyordu.

Xander, "Buradaki artılara bakalım," diye önerdi. "Fotoğrafta gösterişli görünüyorum."

Jameson güçlü bir şekilde, "Avery'nin böyle bir şey görmesi için hiçbir neden yok," dedi.

Koruyucu modda Jameson Winchester Hawthorne, görülmesi gereken bir şeydi.

"Algı önemlidir," diye yineledi Alisa.

"şu anda," diye yanıtladım, telefonunu ona geri vererek, "diğer şeyler daha önemli. Bana bir şey bulduğunu söyle, Alisa. İpler kimde?"

Günler önce çalıştığını söylemişti - ve sonra tek kelime duymamıştım.

"Orada net değeri olan kaç kişi olduğunu biliyor musun?
en az iki yüz milyon dolar mı?" dedi Alisa sakince. "Yaklaşık otuz bin. Yalnızca Amerika Birleşik Devletleri'nde sekiz yüz milyarder var ve bu milyarları almaz."

"Bağlantılar gerekir."

Merdivenlere ve Grayson'a baktım. Bize katılmak için yanlarından aşağı yürüdü ama bana bakmadan durdu. Tamamen siyah giyinmişti ama takım elbise yoktu. Grayson, "Elinde ne varsa," dedi Alisa'ya, "bana gönder."

Nihayet-

Sonunda- gözleri benimkilere yöneldi. "Eve nerede?"

Bana vurmuş gibi hissettim.

"Kulübe." Rebecca yanıtladı. "Annem ve büyükbabamla."

"Bir şey bulursak," dedim Grayson'ın keskin bakışının beni yarıda kesmesine izin vermemeye çalışarak, "onu ararız."

"Bir şey bul..." Jameson'ın gözleri lazerle benimkilere kilitlendi. "Ne hakkında?" Oren, "Toby'yi kaçırın kişi giderek daha agresifleşiyor," dedi.

"Nasıl daha agresif?" Alisa bastı.

Xander, Tiramisu'yu yüzüne tuttu ve köpek yavrusu sesiyle konuştu.
"Merak etme. Ateş çok küçüktü."

"Ne ateşi?" diye sordu Jameson ve elimi tutarak aramızdaki boşluğu kapattı. "Söyle bize, Mirasçı."

"Başka bir zarf. Mesaj havaya çarptığında alev aldı. Yedi numara."

Jameson'ın başparmağı elimin topuğunda gezindi. "Pekala, Mirasçı.
Oyun başladı."

53. BÖLÜM

İÇİNDEe'nin iki potansiyel ipucu vardı: mühür ve sayı. Diski tanımlamaya Jameson ve benim aylardır olduğundan daha yakın olmadığımız için, sayıya odaklanmayı seçtim.

*Böl ve fethet*Hawthorne ailesinin bir sloganı değildi, ama olabilirdi de. Grayson mali kayıtları aldı: banka kayıtları, yatırım hesapları, işlemler. Xander, Thea ve Rebecca tarih açısını aldı:29 Aralık 1982. Bu, aralarında telefon numarasının da bulunduğu Jameson ve benim için sayısız olasılık bıraktı. Eğer gerçekten bir alan kodu eksik olsaydı, o zaman boşluğu doldurmak iki şeyi başarırdı: Birincisi, aramayı denememiz için bize bir numara verirdi. İkincisi, bize bir yer verirdi.

Toby'nin nerede tutulduğuna dair bir ipucu mu? Yoksa bilmecenin başka bir parçası mı?

Jameson ezberden, "Birleşik Devletler'de üç yüzden fazla alan kodu var," dedi.

"Bir liste yazdıracağım," dedim ama asıl söylemek istediğim şey şuydu:*iyi miyiz?*

Telefon görüşmeleri yapmak için otuz dakika; her alan kodu, ardından363-1982—Tek bir arama bile yapmamıştım. Bir ara verdim, numarayı bir internet aramasına bağladım ve sonuçları gözden geçirdim.*Ayrımcı barınma uygulamalarını içeren bir dava. Değeri iki bin doları aşan bir beyzbol kartı. Piskoposluk Kilisesi'ndeki 1982 İlahisi'nden bir ilahi.*

Bir telefon çaldı. yukarı baktım Thea telefonunu kaldırdı. "Engellenen numara," dedi ve Thea Calligaris olduğu ve kelimelerin anlamını bilmediği için*intereddütveyaikinci tahmin*, cevap verdi.

İki saniye sonra telefonu bana uzattı. kulağıma bastırdım. "Merhaba?"

"Ben kimim?" bir ses-Oses - dedi.

Bu soru sadece*elde etmek*Derimin altında; orada yaşıyordu

Thea'nın telefonunu yalnızca ona ulaştığını hatırlatmak için mi aradığını merak ettim.

"Sen söyle," diye yanıtladım. Benden zam alamayacaktı. Şimdi değil.

"Zaten yaptım." Sesi her zamanki gibi pürüzsüz, ritmi belirgindi.

Jameson alan kodlarının olduğu listeyi aldı ve üzerine bir mesaj karaladı.*DİSK HAKKINDA SORUN.*

Disk, dedim. "Ne olduğunu biliyordun." Asla gelmeyen bir cevaba izin vermek için durakladım. "Toby'ye sahip olduğunun kanıtı olarak bana geri gönderdiğinde, bunun değerini biliyordun."

"Yakından."

"Tahmin etmemi mi istiyorsun? Nedir bu, bütün bunlar ne anlama geliyor?" Toby'yi kaçıran kişi ipeksi bir tavırla, "Tahmin etmek," dedi,

"zihni çok zayıf olanlar veya ruhu*Bilmek*"

Bu, Tobias Hawthorne'un söyleyeceği bir şeye benziyordu.

"Küçük arkadaşının cep telefonuna bir program yükledim. Seni takip ediyordum, seni dinliyordum. Orada, onun kutsal odasındasın, değil mi?"

Tobias Hawthorne'un çalışması. İç kutsal derken kastettiği buydu. *Obiliyordu* Nerede kalmıştık. Elimdeki telefon kirli, tehditkâr geliyordu. Pencereden atmak istedim ama yapmadım.

"Nerede olduğumun ne önemi var ki?" Diye sordum.

"Beklemekten yoruldum." Her nasılsa, bu adamın konuştuğunu duyduğum tüm kelimelerden daha tehditkar geliyordu. "*Bakmak.*"

Hat gitti. Telefonu Oren'e verdim. "Bizi gözetlemesi için birine bir program yüklettirdi." Peki neden vazgeçmişti?

Çünkü onun her yerde olduğunu bilmemi istiyor.

Oren telefonu düşürdü ve topuğuyla sertçe üzerine vurdu. Thea'nın öfkeli ciyaklaması, kafamdaki düşüncelerin kakofonisi tarafından bastırıldı.

"*Bakmak*" kelimeleri tekrarlardım. Gözlerim Jameson'a doğru gitti. "Bana büyükbabanın kutsal odasında olup olmadığımı sordu, ama sanırım cevabı biliyordu. Ve bana şunu söyledi*bakmak*"

Kafamı tavana doğru çevirdim. Maun kirişler ve özel pervazlarla yüksekti. Eğer *bakmak* Tobias Hawthorne'un bilmecelerinden birinin parçası olsaydı, şu anda bir merdiven getirirdim ama Tobias Hawthorne ile uğraşmıyorduk.

"Bizi dinliyordu," dedim cildimde yağ gibi hissederek. "Ama Thea'nın kamerasını hacklese bile beni göremezdi. Öyleyse, nerede oturduğumu bilmeyen biri beni bu odada nerede hayal ederdi?"

Tobias Hawthorne'un masasına doğru yürüdüm. Orada oturup, çalışarak ve strateji geliştirerek saatler geçirdiğini biliyordum. Kendimi onun yerine koyarak masanın arkasındaki koltuğa oturdum. Çalışıyormuşum gibi aşağı baktım ve sonra yukarı baktım. Bu işe yaramadığında, ne Jameson'un ne de Xander'ın oturup düşünemeyeceklerini düşündüm. Ayağa kalkıp masanın diğer tarafına geçtim.*Bakmak.*

Gördüm ve kendimi Hawthorne torunlarının kazandığı kupa ve madalyalarla dolu duvara bakarken buldum: motokrostan yüzmeye ve langırta kadar her dalda ulusal şampiyonluklar; sörf yapmak, eskrim yapmak, boğalara binmek için ödüller. Bunlar, Tobias Hawthorne'un torunlarının geliştirdiği yeteneklerdi. Bunlar beklediği türde sonuçlardı.

Duvarda başka şeyler de vardı: Hawthornes tarafından yazılan çizgi romanlar; Grayson'ın fotoğraflarından oluşan bir sehpa kitabı; çoğu Xander adına olmak üzere bazı patentler.

patentler, İrkilerek fark ettim. Her sertifikanın üzerinde bir numara vardı.*Ve her sayı*, diye düşündüm, etrafımdaki dünya aniden netleşti ve hiper odaklı oldu,*yedi hanesi var.*

54. BÖLÜM

İÇİNDE 3631982 numaralı ABD Patentine baktık. Bu, 1972'de verilmiş bir kullanım patentiydi. İki patent sahibi vardı: Tobias Hawthorne ve Vincent Blake adında bir adam.

Ben kimim? telefondaki adam söylemişti. Ve ona bana söylemesini söylediğimde, zaten sahip olduğunu söylemişti.

"Vincent Blake," dedim çocuklara dönerek. "Büyükbaban ondan hiç bahsetti mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Jameson, üzerine gelen bir fırtına gibi enerji ve yoğunluk yayılarak. "Gri mi? Xan?"

Hepimiz yaşlı adamın sırları olduğunu biliyoruz. Grayson'ın sesi gergindi.

"Hiçbir şeyim yok," diye itiraf etti Xander. Bilgisayar ekranını daha iyi görebilmek için önümde sıkıştı, sonra patent bilgilerinde gezindi ve tasarım için bir çizimde durdu. "Petrol kuyularını delmek için bir mekanizma."

Bu bir zil çaldı. "Büyükbaban parasını böyle kazandı - en azından ilk başta."

"Bu patentle olmaz," diye alay etti Xander. "Bakmak. Tam burada!" Çizimi işaret etti, benim bile anlayamadığım bir ayrıntıyı. "Petrol mühendisliğinde tam olarak uzman değilim, ama ben bile orada birinin ölümcül kusur diyebileceği bir şey olduğunu görebiliyorum. Tasarımın önceki teknolojiden daha verimli olması gerekiyor ama..." Xander omuz silkti. "Ayrıntılar, ayrıntılar, sıkıcı şeyler
- uzun lafın kısası, bu patentin değersiz olduğu.

"Ama yaşlı adamın bin dokuz yüz yetmiş ikide aldığı tek patent bu değil." Grayson'ın sesi buz gibiydi.

"Diğer patent neydi?" Diye sordum.

Birkaç dakika sonra, Xander onu kaldırdı. "Bu mekanizmanın amacı aynı," dedi tasarıma bakarak, "ve aynı genel çerçevenin bazı öğelerini görebilirsiniz - ama bu *İşler*"

"Neden biri aynı yıl içinde bu kadar benzer tasarımlarla iki patent başvurusunda bulunsun?" Diye sordum.

"Fayda patentleri, yeni veya geliştirilmiş teknolojilerin oluşturulmasını kapsar." Jameson gelip arkamda durdu, vücudu benimkine sürtündü. "Bir patenti bozmak kolay değildir, ancak önceki patentin benzersizlik iddialarını aşabilirseniz bu yapılabilir. Her iddiayı ayrı ayrı kırmak zorundasınız."

"Bu patentin yaptığı şey," diye ekledi Xander. "Bunu bir mantık bulmacası gibi düşün. Bu tasarım, ihlal vakası olmayacak kadar değişir ve *Daha sonratemelini* oluşturan yeni parçayı ekler.*onun* iddialar. Ve bu patenti değerli kılan da bu yeni parça."

Bu patentin tek sahibi vardı: Tobias Hawthorne. Aklım yarıştı. "Büyükbaban Vincent Blake adında bir adama kötü bir patent başvurusunda bulundu. Daha sonra hemen kendi başına daha iyi ve ihlal etmeyen bir patent başvurusunda bulundu, bu da ilkinin tamamen değersiz kıldı.

Grayson, "Ve büyükbabamıza milyonlar kazandırdı," diye ekledi. "Ondan önce petrol platformlarında çalışıyor ve geceleri mucit oynuyordu. Ve sonrası..."

Tobias Hawthorne oldu.

"Vincent Blake." Göğsüm hızla atan kalbimin etrafında sıkıştı. "İşte onunla uğraşıyoruz. Toby kimin elinde. İşte bu yüzden intikam istiyor."

"Bir patent?"

Eve'i görmek için yukarı baktım. Grayson, aniden ortaya çıkışıyla ilgili sahip olabileceğim tüm şüpheleri ortadan kaldırarak, "Ona mesaj attım," dedi.

"Bütün bunlar," diye devam etti Eve, ses tonunda hissedilen bir duyguyla, "çünkü bir *patent?*"

Ben kimim? Vincent Blake bana sormuştu. Ama bu, bunun sonu değildi. Olamaz. Bilmeden Toby'yi kimin ve neden aldığı olduğunu düşünmüştüm. Ama ya üçüncü bir unsur, üçüncü bir soru varsa?

Ne istiyor?

"Kiminle uğraştığımızı bilmemiz gerekiyor." Grayson'ın sesi şarap mahzenindeki parçalanmış çocuğa hiç benzemiyordu. Yapabileceklerinden daha fazlasını söylüyordu.*uğraşmak* tehditler.

"Bu adamı gerçekten hiç duymadın mı?" diye sordu. "Zengin ve güçlü ve aileden nefret ediyor ve sen onun adını hiç duymadın mı?"

Grayson, "Farklı türde zenginler olduğunu sen de benim kadar biliyorsun," diye yanıtladı.

Jameson bana telefonunu fırlattı ve ben de Vincent Blake hakkında topladığı bilgileri gözden geçirdim. "Teksaslı," dedim. Bu durum aniden çok daha küçük hissetti. "Net değer yarım milyar doların biraz altında."

"Eski petrol parası." Jameson, Grayson'la göz göze geldi. "Blake'in babası, 1930'ların Teksas petrol patlamasında likit altın buldu. 1950'lerin sonlarında, genç bir Vincent her şeyi miras almıştı. Petrolde yirmi yıl daha geçirdi, sonra çiftçiliğe döndü.

Bu bize adamın ne olduğu hakkında hiçbir şey söylemedi*Gerçekten* yetenekli - ya da ne istediğini. Gerçeklere bağlı kalmaya çalışarak, "Artık seksenlerinde olmalı," dedim.

Grayson, "Yaşlı adamdan daha yaşlı," dedi, ses tonu buz gibi ve soğuk arasında bıçak gibi dengelenmişti.

"Arama terimlerine büyükbabanın adını eklemeyi dene," dedim Jameson'a.

Patentin yanı sıra bir başarı daha yakaladık: seksenlerden bir dergi profili. Tobias Hawthorne'un meteorik yükselişiyle ilgili çoğu haberde olduğu gibi, ilk işinin bir petrol platformunda çalışmak olduğundan bahsediyordu. Aradaki fark, bu makalenin o teçhizata sahip olan adamın adından da bahsetmesiydi.

"Yani Blake onun patronuydu," diye tükürdü Jameson. "Şunu hayal edin: Vincent Blake tüm şirketin sahibi. Altmışların sonu, yetmişlerin başı ve büyükbabamız homurdanmaktan başka bir şey değil."

"Büyük fikirleri olan bir homurdanma," diye ekledi Xander, parmaklarını hızla kalçasına vurarak.

"Belki Tobias bu fikirlerden birini patrona götürür," diye önerdim. "Cesur hareket meyvesini veriyor ve sonunda yeni bir tür delme teknolojisi için tasarım üzerinde işbirliği yapıyorlar."

"Bu noktada," diye devam etti Grayson ölümcül bir sakinlikle, "büyükbabamız fikri mülkiyette bir servet talep etmek için zengin ve güçlü bir adama ihanet ediyor."

"Ve söz konusu güçlü adam onu unutmak için dava etmiyor mu?" Xander şüpheliydi. "İkinci patentin birinciyi ihlal etmemesi, zengin bir adamın yasal ücretlerle hiç kimseyi yoktan gömemeyeceği anlamına gelmez."

"Öyleyse neden yapmadı?" diye sordum, vücudum her zaman binlerce soruyu daha gündeme getiren türden bir yanıt bulmaya eşlik eden adrenalinle vızıldıyordu.

Toby'nin kimde olduğunu biliyorduk.

Bunun ne hakkında olduğunu biliyorduk.

Ama yine de beni yiyip bitiren, zihnimin kenarlarını çeken ayrıntılar vardı. Hafıza. büyük hikayedeki karakterler. *Buradaki oyun sonu nedir? Ne istiyor?*

"Birisi Blake'in büyükbabanla bağlantısı hakkında daha çok şey biliyor olmalı." Eve sırayla Hawthorne kardeşlerin her birine baktı.

Bir sonraki hamlemizi düşündüm. Tobias Hawthorne, Alice ile 1974'te, patent başvurusu yapıldıktan sadece iki yıl sonra evlenmişti. Jameson, Nan'a arkadaşlar ve akıl hocaları hakkında soru sorduğunda, verdiği yanıt, Tobias Hawthorne'un hiçbir zaman arkadaş edinme işinde olmadığı olmuştı.

Akıl hocaları hakkında tek kelime etmemişti.

55. BÖLÜM

Tonun zamanı, Nan'ı tek başıma görmeye gittim. "Vincent Blake." Metal diski, Nan'ın çay içtiği yemek masasının üzerine koydum.

Genel yönüme doğru homurdandı. "Bunun bir rüşvet olması mı gerekiyor?"

Ya Nan'ın diskin ne olduğu hakkında bizim bildiğimizden daha fazla fikri yoktu ya da blöf yapıyordu. "Tobias Hawthorne, yetmişlerin başında Vincent Blake adında bir adam için çalışıyordu. O ve Alice çıkmaya başlamadan önce olabilirdi—"

"Değil," diye homurdandı Nan. "Uzun kur yapma. Aptal, benim Alice'ime yüzüğünü vermeden önce kendisinin bir şeyler yapmak istediğinde ısrar etti."

Nan oradaydı. O hatırlar.

"Tobias ve Vincent Blake bir patent üzerinde işbirliği yaptılar," dedim, aralıksız atan kalbimi duymazdan gelmeye çalışarak. "Ve sonra damadın, Blake'i milyonlar değerindeki bir proje için kandırdı."

"Şimdi mi yaptı?" Bir an için Nan'ın tek söyleyeceği buydu gibi göründü, sonra kaşlarını çatı. "Vincent Blake zengindi ve kendini Tanrı'dan daha güçlü sanıyordu. Tobias'tan hoşlandı, onu sürüye kattı."

"Ancak?" diye sordum.

"Bundan herkes memnun değildi. Bay Blake, himayesindekileri birbirine düşürmeyi severdi. O zamanlar oğlu bir faktör olamayacak kadar küçüktü ama Bay Blake, yeğenlerine aile olmanın size bedava geçiş hakkı vermediğini açıkça belirtmişti. Gücün kazanılması gerekiyordu. Bu olmak zorundakazanmak"

"Kazandım," diye tekrarladım. Aklıma Blake'le yaptığım o ilk telefon görüşmesi geldi. *Ben sadece bilmecelere düşkün yaşlı bir adamım.* Bunca zaman, Toby'yi esir alan kişinin Tobias Hawthorne'un oyunlarından birini oynadığını düşünmüştük. Peki ya Tobias Hawthorne ipucunu Vincent Blake'ten almışsa? Ya o cumartesi sabahı maçlarının orkestra şefi olmadan önce bir oyuncu olsaydı?

"Ne oldu?" Nan'a bastım. "Tobias, Blake'in yakın çevresindeyse, neden onu aldatıyorsun?"

Bahsettiğim şu yeğenler? Bir mesaj vermek istediler. Bölgelerini işaretleyin. Tobias'ı onun yerine koyun."

"Onlar ne yaptı?" Diye sordum.

Nan, "O günlerde Bayan Blake yoktu," diye homurdandı. Küçük oğulları doğduğunda öldü ve Bay Blake Tobias'ı akşam yemeğine davet etmeye başladığında çocuk on beş yaşından büyük olamazdı. Sonunda, Tobias benim Alice'imi de beraberinde getirmeye başladı. Bay Blake de ondan hoşlandı ama belli bir tipti. Bana bir bakış attı. "Erkeklerin erkek olacağına inanan tip."

"O..." Cümleyi bile bitiremedim. "Onlar yaptı mı..."

"En kötüsünü düşünüyorsanız, cevap *HAYIR*. Ama yeğenlerin Alice aracılığıyla Tobias'a saldırdıklarını, onu taciz ettiklerini, zorla dövdüklerini ve birinin onu sıkıştırarak kadar ileri gittiğini, dudaklarını onunkilere yaklaştırdığını düşünüyorsanız...*iyi o zaman*"

Nan birden fazla kez, piyanoyu biraz fazla iyi çaldığı için parmaklarını kıran ilk kocasını öldürdüğünü güçlü bir şekilde ima etmişti. Yarım bir şans olsa Vincent Blake'in yeğenlerini hadım edeceğinden derinden şüpheleniyordum.

"Blake hiçbir şey yapmadı mı?" Diye sordum.

Nan cevap vermedi ve adamı nasıl tanımladığını hatırladım: erkeklerin erkek olacağına inanan tip olarak. "İşte o zaman damadın dışarı çıkmaya karar verdi," diye tahminde bulundum, resim netleşiyordu.

"Tobias, Blake için çalışma hayali kurmayı bıraktı ve gözünü Blake olmaya dikti. Daha iyi bir versiyon. Daha iyi *Adam*"

"Yani iki patent başvurusunda bulundu," dedim. "Üzerinde birlikte çalıştıkları ve sonra farklı, daha iyi bir tane. Blake neden onu dava etmedi?"

"Çünkü Tobias onu adil bir şekilde yendi. Ah, belki biraz el altından yapılmıştı ve kesinlikle bir ihanetti ama Vincent Blake bu oyunu oynayabilen birini takdir ediyordu.

Zengin ve güçlü bir adam, genç bir Tobias Hawthorne'un gitmesine izin vermişti ve karşılığında, Tobias Hawthorne onu gölgede bırakmıştı - milyarlarca milyonlar.

"Blake tehlikeli mi?" Diye sordum.

Nan, "Vincent Blake ve Tobias gibi adamlar her zaman tehlikelidir," diye yanıtladı.

"Bunu neden Jameson'la bana daha önce söylemedin?"

Nan, "Kırk beş yıldan fazla bir süre önceydi," diye alay etti. "Biliyor musunuz

O zamandan beri bu aile kaç dūřman edindi?"

Bunun hakkında dūřundūm. Damadınızın bir tehdit listesi vardı. Blake üzerinde deęildi.

"O halde Tobias, Blake'i bir tehdit olarak görmemiř olmalı, yoksa tehdidin etkisiz hale getirildięini dūřündü."

"Blake neden Toby'yi alsın ki?" Diye sordum. "Neden şimdi?"

"Çünkü damadım artık onu uzak tutmak için burada değil." Nan elimi tuttu ve sıkıca tuttu. Yüzündeki ifade hassaslaştı. "Artık piyano çalan sensin kızım. Vincent Blake gibi adamlar - izin verirsen parmaklarının her birini kırarlar."

56.Bölüm

ADiğerlerinin yanına döndüğümde, Vincent Blake'in mektuplarının her birini onlara gönderdiği gerçeğini düşündüm.*Ben.* Ve telefonda "mirasçı" dışında kimseyle konuşmayacağını açıkça belirtmişti.

*Artık piyano çalan sensin kızım...*Fuayeye adım attığımda ve Büyük Oda'nın duvarlarından seken kısık bir konuşma duyduğumda Nan'ın sözleri hâlâ aklımda yankılanıyordu.

"Bunu yapma." Bu Thea'ydı, sesi alçak ve yoğun. "Kendine teslim olma."

"Değilim."*Rebecca.*

"olmaüzgün, Bex."

Rebecca bu vurguda anlam okudu. "Kızgın olmak."

"Annenden nefret et, Emily ve Eve'den nefret et, gerekirse benden nefret et ama sakın ortadan kaybolmaya cüret etme."

Jameson beni gördüğü an fuayeyi geçti. "Herhangi bir şey?"

Yutmuşum. "Vincent Blake, büyükbabanı yakın çevresine aldı. Ona ailedenmiş gibi davrandı - ya da en azından onun aile versiyonu gibi.

"Müsrif oğul." Jameson'un gözleri benimkilerde parladı.

"Havva?" O Grayson'dı ve bağıırıyordu. Girişi taradım.*Oren, Xander, Thea ve Rebecca Büyük Salon'dan içeri giriyor. Ama Havva yok.*

Grayson görüş alanına girdi. Havva gitti. Bir not bıraktı. Blake'in peşinden gidiyor.

Peki ya koruması? Ören'e sordum.

Cevap veren Grayson oldu. "Banyoya gitti, ona izin verdi."

Endişelenmeli miyiz? Xander o soruyu ortaya attı.

Vincent Blake ve Tobias gibi adamlar, Nan'in beni uyardığını duyabiliyordum, onlar her zaman tehlikelidir.

"Ben onun peşinden gidiyorum." Grayson sanki bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi acımasızca kollarını kelepçeledi.

"Grayson, dur," dedim telaşla. "Düşünmek." Eve cıvatalamanın bir anlamı yoktu. Vincent Blake'in kapısına gelip Toby'yi geri isteyebileceğini mi sanmıştı?

Jameson, Grayson ve benim arama girdi. Bakışlarını bir iki saniye tuttuktan sonra kardeşine döndü. "Geri çekil, Gray."

Grayson, kelimelerin anlamını bilmeyen birine benziyordu. O taştandı: kıpırdatılamazdı, çenesindeki kaslar çok sertti. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratamam, Jamie.

Tekrar: Kalbim büküldü. Jameson elini kardeşinin omzuna koydu. "Ben çağırırım *Konuştuk*"

Grayson yemin etti. "Zamanım yok..."

"*Yapmak. Zaman*" Jameson öne doğru eğildi ve doğrudan Grayson'ın kulağına bir şey söyledi - ne olduğunu duyamadım. *Konuştuk* bir Hawthorne ayınıydı; bu, Grayson'ın Jameson'un işi bitene kadar konuşamayacağı anlamına geliyordu.

Jameson kulağına öfkeyle fısıldamayı bitirdiğinde, Grayson hareketsiz kaldı. Jameson'ın söylediklerine fiziksel bir şekilde yanıt verme hakkını kullanması için kavga çıkarmasını bekledim. Ama bunun yerine, Grayson Davenport Hawthorne iki ve sadece iki kelimeyle ayrıldı. "Vazgeçiyorum."

"Neden vazgeçmek?" diye sordu.

Thea alaycı bir şekilde homurdandı. "Alıçlar."

"Mirasçı?" Jameson bana döndü. "Seninle konuşmam gerek. Yalnız."

57. BÖLÜM

Jameson beni üçüncü kata, maket trenlerle dolu bir hobi odasına götürdü. Düzinelerce vardı ve cam masaların üzerine iki kat daha fazla ray yerleştirilmişti. Jameson trenlerden birinin yan tarafındaki bir düğmeye bastı. Dokunuşuyla arkamızdaki duvar ikiye ayrılarak eski moda bir telefon kulübesi büyüklüğünde ve biçiminde gizli bir odayı ortaya çıkardı. Duvarları tamamen değerli taş levhalardan yapılmıştı - odanın yarısı parlak, metalik siyah, diğer yarısı yanardöner beyazdı.

"Obsidyen," dedi Jameson bana. "Ve akik kristali."

"Burada ne yapıyoruz, Jameson?" Diye sordum. "Bana ne söylemen gerekiyor?"

Bir şeyin eşiğindeymişiz gibi hissettim. *Bir sır? İtiraf?* Jameson değerli taş odaya doğru başını salladı. İçeri adım attım. Tepedeki tavan bir gökkuşağı rengine parıldadı - daha fazla mücevher.

Jameson'ın beni odaya kadar takip etmediğini çok geç fark ettim.

Arkamdaki duvar kapandı. Az önce olanları sindirmem bir saniyemi aldı. *Jameson beni buraya hapsetti.* "Ne yapıyorsun?" duvara vurduğum Jameson! Telefonum çaldı. "Bırak beni buradan," diye sordum Cevap'a bastığım anda.

"Yapacağım," diye söz verdi Jameson hattın diğer ucunda. "Geri döndüğümüzde."

Biz. Aniden, Grayson'ın neden savaşıma hakkından feragat ettiğini anladım. *Konuştuk.* "Ona birlikte Havva'nın peşine düşeceğine söz vermiştin."

Jameson bana yanıldığımı söylemedi.

"Ya tehlikeliyse?" Diye sordum. "Tek istediği Toby'yi geri almak olsa bile, onu almak için seni ya da Grayson'ı takas etmeyeceğini dürüstçe söyleyebilir misin? Onu zar zor tanıyoruz ve büyükbabanın mesajında-"

"Mirasçı, benim hiç tehlikeden çekindiğimi gördün mü?"

Parmaklarım yumruk şeklini aldı. Jameson Winchester Hawthorne için yaşadı

tehlike. "Eğer beni buradan çıkarmazsan, Hawthorne, ben..."

"Yaramı nasıl aldığımı bilmek ister misin?" Jameson'ın sesi şimdiye kadar duyduğumdan daha yumuşaktı. Hangi yaradan bahsettiğini hemen anladım.

"Kapıyı açmanı istiyorum," dedim.

"Geri gittim." Bu sözlerin oyalanmasına izin verdi. Emily'nin öldüğü yere...*geri gittim*"

Emily'nin kalbi uçurumdan atladıktan sonra pes etmişti. "Jamesson..."

"Onun yaptığı gibi ben de tehlikeli derecede yüksek bir yerden atladım. İlk seferde hiçbir şey olmadı. Veya ikincisi. Ama üçüncü..."

Jameson'ın gövdesi boyunca uzanan yara izini zihnimde canlandırabiliyordum. Karnının her iki yanında pürüzsüz derisini hissederek, parmaklarımı kenarlarında kaç kez sürüklemiştim?

"Devrilmiş bir ağaç vardı, suya batmıştı. Sadece bir dal görebildim. Altında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her şeyi açıklığa kavuşturduğumu sanıyordum ama yanılmışım."

Jameson'u bir uçurumun tepesinden aşağı inip suya çarparken hayal ettim. Tırtıklı bir dalın etini yakaladığını ve onu zar zor yavaşlattığını hayal ettim.

"Acı hissetmedim, ilk başta değil. Suda kan gördüm ve *Daha sonra* Onu hissettim. Sanki derim yanıyordu. Kıyıya doğru yol aldım, vücudum çılgılık atıyordu. Bir şekilde kendimi ayağa kaldırmayı başardım. Yaşlı adam orada duruyordu. Kana gözünü kırpmadı, bana iyi olup olmadığımı sormadı, bağırmadı. Kanayan vücuduma yukarıdan aşağıya bakarak söylediği tek şey suydur: *Bunu sisteminden çıkardın, değil mi?*"

Değerli taş kafesimin duvarına yaslandım. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

Hattın ucundan ayak seslerini duyabiliyordum. "Çünkü Gray acıyana kadar zıplamaya devam edecek. O her zaman sağlam olan olmuştur, Mirasçı. Asla titremeyen, asla geri adım atmayan, asla şüphe etmeyen. Ve şimdi, demirlemesini kaybetti ve güçlü olan ben olmalıyım.

"Beni de götür," dedim Jameson'a.

"Yalnızca bu seferlik," dedi, sesinde acılı bir tonla, "bırakalım. *Benseni* koruyan kişi ol, Avery."

Gerçek adımı kullanmıştı. "Beni korumana ihtiyacım yok. Beni burada öylece bırakamazsın, Jameson!"

"Yapamamak. yapmamalı Zorunda. Bu benim ailemin karmaşası, Mirasçı." İçin

Bir zamanlar Jameson'ın ses tonunda kötü bir şey yoktu, ima yoktu. "Temizlemek bizim elimizde."

Peki ya Havva? Diye sordum. "Büyükbabanın ne dediğini biliyorsun. *kimseye güvenme* Grayson doğru dürüst düşünmüyor ama sen..."

"Her zamankinden daha net düşünüyorum. Eve'e güvenmiyorum. Sesi alçak ve acılıydı. "Olduğum her şey ve olabilecek her şey konusunda güvendiğim tek kişi sensin, Mirasçı, sensin."

Ve öylece, Jameson Winchester Hawthorne telefonu kapattı.

58. BÖLÜM

BEN Jameson'u boğacaktı. İkimiz yarışlar, bahisler ve cesaretlerdik, bu değil.

Oren'i aramaya çalıştım ama sesli mesaja gitti. Libby de açmadı, bu muhtemelen telefonunun şarjının olmadığı anlamına geliyordu. Xander'ı, ardından Rebecca'yı denedim. Thea'yı aramanın yarısına gelmiştim ki telefonunun bozulduğunu hatırladım. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak bıçağımı çıkardım, cinayet planı yaptım, sonra kira ödemekte zorlanan yabancılara on bin dolar verdim.

Sonunda Max'e mesaj attım. *Jameson beni dünyanın en pahalı zindanına kilitledi. Yazdığım. Beni korumakla ilgili aptalca bir fikri var.*

Max'in yanıtı uzun sürmedi. *O YEŞİL GÖZLÜ PİÇ.*

Kendime rağmen sııttım ve cevap yazdım: *lanet ettin*

Max hızlı ateşle cevap verdi: *"Anne fakslama ataerkilliğini anne fakslama asp'sine sokabilen, sıritan, ataerkil gemi kaptanı" nı mı tercih edersin?*

Homurdandım, sonra nihayet değerli taş odanın üç yüz altmış derecelik manzarasını görece kadar sakinleştim. *Obsidyenden yapılmış iki duvar, Düşündüm. Beyaz akikten yapılmış iki duvar.* Duvarları incelemek beni bir çıkış anahtarına götürmedi, ancak değerli taşların tuğlalara dönüştüğünü ve bu tuğlalardan herhangi birinin üstüne veya altına basarsanız döndüklerini ortaya çıkardı. Siyah bir tuğlayı döndürmek onu beyaza çevirdi. Beyaz bir tuğlayı döndürmek onu siyaha çevirdi.

Xander'ı elde taşınan bir yapbozla uğraşırken gördüğüm, sonra da duvarların, tavanın, zeminin her detayını inceleyerek boynumu uzattığım zamanları düşündüm. Jameson beni bir zindana kapatmamıştı.

beni bir odaya kilitledi *kaçış odası.*

Üç saat geçmesine rağmen hala doğru kalıbı yakalamış değildim ve her geçişte

Bir dakika, Jameson ve Grayson'ın Eve yetişip yetişmediğini merak ettim. Aklımda türlü türlü uyarılar dönüyordu.

kimseye güvenme

Size yakın olan herkes bir sonraki hedef olabilir. beklemekten yoruldum

En karanlık anlarımda, Eve'in her şeyi yapacağına nasıl yemin ettiğini düşündüm...*herhangi bir şey*Toby'yi geri almak için.

*Onu düşünme. Veya onlar. Veya herhangi biri.*Etrafımdaki ışıltılı odaya -zenginliğe, güzelliğe- baktım ve duvarların üzerime geldiğini hissetmemeye çalıştım. "Parıldayan," diye mırıldandım. "Zenginlik. Peki ya elmaslar?"

Zaten düzinelerce tasarım denedim:H harfi; bir satranç tahtası, bir anahtar...

Şimdi beyaz duvarların her birinde siyah bir elmas, siyah olanların her birinde beyaz bir elmas denedim.*Hiç bir şey.*Hayal kırıklığına uğradım, elimi elmaslardan birinin üzerinden geçirip sildim.

Tıklamak.

Duyduğum sesle gözlerim kocaman açıldı.*İki siyah elmas, biri beyaz, diğer obsidyen duvarda hiçbir şey yok.*İkinci bir tıklama ile yerdeki bir panel açıldı. Daha iyi görebilmek için çömeldim.*Panel değil. Bir tuzak kapısı.*"Nihayet!"

Düşünmeden, tereddüt etmeden karanlığa düştüm. Telefonumu aldım ve el fenerini yaktım, sonra bir merdivene çarpana kadar dolambaçlı geçidin kıvrımlarını ve dönüşlerini takip ettim. Tırmandım ve bir tavana ve başka bir gizli kapıya geldim.

Avuçlarımı düz bir şekilde duvara dayayarak, gevşeyene kadar ittim, sonra kendimi daha önce görmediğim bir yatak odasına çektim. Altı telli eski bir gitar önümde duvara yaslanmıştı; Solumda, yeniden tasarlanmış dalgaların karaya attığı ağaçlardan yapılmış gibi görünen bir kral yatak vardı. Döndüm ve Nash'in bir şifonyer görevi görüyor gibi görünen büyük bir ahşap tezgahın yanındaki metal bir tabureye tünediğini gördüm.

Kapıyı bloke ediyordu.

ona doğru yürüdüm. "Ben gidiyorum," dedim, öfkem giderek artıyordu. "Beni durdurmaya çalışma. Jameson ve Grayson'ın peşine düşeceğim."

"Doğru?" Nash tabureden kıpırdamadı. "Sana dövüşmeyi öğrettim çünkü sana güveniyorum.*düşünmek*, evlat." Ayağa kalktı, ifadesi yumuşaktı. "Güven boşa mı çıktı?" Nash bana bu soruyu çiğnemem için bir saniye verdi, sonra adım attı.

kenara, kapıya giden yolu temizlemek.

Lanet olsun, Nash. Uzun bir nefes verdim. "HAYIR."

Öfkemi, endişemi ve karanlık, döngüsel düşüncelerimi geride bıraktım. Üç saat gerideydim ve Oren, Jameson ve Grayson'ın tek başına kaçmasına izin vermezdi.

Nash, "Budalalar geri döndüklerinde koli bandı ödünç almak istersen, ikna olabilirim," dedi.

"Teşekkürler Nash." Biraz daha sakinleşerek koridora çıktım ve Oren'i gördüm. "Jameson, Grayson ve Eve," dedim hemen, sesimde bir keskinlik vardı. "Durumları nedir?"

"Güvenli ve hesaplı," diye bildirdi Oren. Eve, Blake yerleşkesine ulaştı ama içeri girmesine izin verilmedi. Çocuklar kısa bir süre sonra oraya geldi ve onu aşağıladı. Hepsi şimdi geri dönüyorlar."

Rahatsızlığımın artması için yolu açan bir rahatlama geldi. "Jameson'ın beni hapse atmasına izin verdin!"

"Güvendedeydin." Oren'in dudakları seğirdi. "Güvende."

"Seyretmek!" diye gürledi Oren'in diğer tarafından bir ses. "Kahramanlar savaşa giriyor! Avery özgürleşecek!"

Xander, Thea ve Rebecca'nın geldiğini görmek için Oren'in arkasına baktım. Xander, bir ortaçağ şövalyesinin kolundan kaldırılmış gibi görünen devasa bir metal kalkan tutuyordu.

"İyi ve kutsal olan her şeye yemin ederim," dedi Thea alçak sesle, "Şu anda LARPing hakkında bir tek kelime daha edersen, Xander..."

Oren'in etrafından dolandım. "'Kurtarma' için minnettirim Xan, ama telefonuna cevap veremedin mi?" Rebecca'ya baktım. "Sen de mi?"

Üzgünüm, dedi Rebecca. "Telefonum sessizdeydi. Biraz buhar atıyorduk. Yeşil gözleri Thea'ya kaydı. "Bilardo oynamak."

Thea'ya baktım. Kazağı omzundan yırtılmıştı, saçları mükemmel olmaktan çok uzaktı. İkisi bilardo salonunda ya da atari salonunda olabilirlerdi, ama daha önce hiç gitmemişlerdi. *bilardo oynamak* Ama en azından Rebecca artık kendisinin bir kabuğu gibi görünmüyordu.

"Mazeretin nedir?" Xander'a sordum.

Kalkanını yanda tuttu. "Ofisime gir." Gözlerimi devirdim ama ona katıldım.

Xander bizi Oren'dan uzaklaştırmak için kalkanı kullandı, sonra beni köşeden döndürdü. "Vincent'ta derin bir dalış yapmak için tavşan deliğine girdim.

Blake'in mevcut ve geçmiş varlıkları," diye itiraf etti Xander. "Blake, VB İnovasyon Laboratuvarı'nın tek fon sağlayıcısıydı." Xander duraksadı, kendini toparladı. "Adını tanıdım. VB, Isaiah Alexander kovulduktan hemen sonra çalıştığı yer."

Xander'ın babası Vincent Blake için çalışıyordu. Bu düşünce zihnimde bir domino taşı gibiydi, birbiri ardına devriliyordu. *Savurgan oğul benzetmesinde üç karakter var, değil mi?*

Kral, şövalye ve piskopos. Sadık kalan oğul. "Isaiah Alexander hâlâ Blake için mi çalışıyor?" Xander'a sordum, aklım vızıldı

"Hayır," dedi Xander kesin bir şekilde. "On beş yıldır değil. Ve ne düşündüğünü biliyorum Avery ama Isaiah'ın Toby'nin kaçırılmasıyla bir ilgisi olamaz. Kendi garajına sahip bir tamirci ve onun için çalışan diğer tamirci doğum izninde, bu yüzden haftalardır çift vardiya çalışıyor. İskender yutkundu. "Ama yine de... bize üstünlük sağlayabilecek bir şeyler biliyor olabilir. Veya bir şeyler bilen birini tanıyın. Ya da tanıyan birini tanıyan birini tanıyan birini tanıyın—"

Thea, Xander'ın ağzına yardım edercesine elini koydu.

Dosya. Zihnimdeki domino zinciri sona erdi ve derin bir nefes aldım. *Isaiah Alexander'ın dosyası boştu ve Xander sayfayı almadı.*

Kayıp sayfanın Vincent Blake'ten bahsetmiş olma ihtimali neydi?

Havva aldı. Bu bir sıçrama olabilirdi. Adil olmayabilir. Daha söyleyemedim bile.

Tüm vücudum uğuldayarak Xander'ın kalkanının etrafından dolandım ve -şaşırtıcı olmayan bir şekilde- bizi köşeden takip etmiş olan Oren'e baktım. "Jameson, Grayson ve Eve buraya mı dönüyorlar?" diye sordum kelimeleri keserek. "Adamlarınızın dikkatli gözleri altında güvendeler ve önümüzdeki üç saat boyunca öyle olacaklar mı?"

Oren'in gözleri şüpheyle kısıldı. "Evet dersem ne yapacaksın?"

Bu bize üç saat verir. Xander'a baktım. "Bence Isaiah ile konuşmamız gerekiyor. Ama eğer hazır değilsen—"

"Hazır doğdum!" Xander kalkanını salladı. Xander Hawthorne'a özgü bir gülümsemeyle gülümsedi, sonra kabadayılığının duraksamasına izin verdi. "Ama gitmeden önce,

grup kucaklaşması?"

59. BÖLÜM

ABir saat sonra, paparazzileri otoyolda atlattıktan sonra, yedekte büyük bir güvenlik ekibiyle birlikte küçük bir kasabadaki bir tamirci dükkanının önüne park ettik. Dükkanın içinde çalışan tek bir adam vardı. İçeri girdiğimizde bir arabanın altındaydı.

"Beklemeniz gerekecek." Isaiah Alexander'ın sesi ne alçak ne de yüksekti.

Xander'ın iyiliği için, bunların hiçbirine gerçekten karışmadığını umuyordum. Yardıma ihtiyacın var mı? Xander teklif etti. Bazı insanlar gergin olduklarında, onlar sustu Xander gevezelik etti. "Mekanik şeylerde oldukça iyiyimdir, tabii özellikle de yanıcı değilse."

Bu bir kıkırdama oldu. "Çok fazla zamanı olan biri gibi konuştun." Isaiah Alexander arabanın altından çıktı ve ayağa kalktı. Xander gibi uzun boyluydu ama omuzları daha genişti. Teni daha koyu bir kahverengiydi ama gözleri aynıydı.

"İş mi arıyorsunuz?" diye sordu Xander'a, sanki üç genç kız ve yedekte birkaç korumayla her zaman buraya gelen asi gençler gibi.

"Ben Xander." İskender yutkundu. Hawthorne.

Isaiah, "Kim olduğunu biliyorum," dedi, sesinde saçmalık yoktu ama bir şekilde nazikti. "İş aramak?"

"Belki." Xander ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve sonra gergin bir şekilde gevezelik etmeye devam etti. "Son iki yılda dört buçuk Porsche'yi geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar söktüğüm konusunda sizi uyarmalıyım. Ama savunmam gerekirse, gelecekti ve parçalara ihtiyacım vardı.

Isaiah bunu adım adım aldı. "Bir şeyler inşa etmeyi seversin, değil mi?"

Soru -ve dudaklarının hafif yukarı kıvrılması- beni neredeyse mahvetti, bu yüzden Xander'ı ne kadar etkilediğini hayal bile edemiyordum.

"Beni gördüğüne şaşırma." Xander'ın sesi afallamış görünüyordu - bu bir

yapabilecek kişigerçektenkendini sersemlet ve bir ritmi kaçırmadan devam et. "Öyle olacağını düşünmüştüm," diye patladı. "şaşırmış. Ya da kim olduğumu bilmeyeceksin. Tepkimi tam olarak senin şaşıklık ve bilgi düzeyine göre ayarlayan bir zihinsel akış şeması hazırladım.

Isaiah Alexander oğluna baktı, ifadesi sabitti. "Üç boyutlu muydu?"

"Zihinsel akış şemam mı?" Xander ellerini havaya kaldırdı. "Elbette üç boyutluydu! İki boyutlu akış şemalarını kim yapar?" İnekler mi? Thea önerdi ve sonra fısıldadı, "Bana kim olduğunu sor. üç boyutlu akış şemaları yapar, Xander."

"Tea." Rebecca onu dürttü.

"Yardım ediyorum," diye ısrar etti Thea ve gerçekten de Xander biraz sakinleşmiş görünüyordu.

"Beni biliyor muydun?" diye sordu Isaiah'a, sessiz ama onu şimdiye kadar gördüğümünden daha yoğun bir şekilde.

Isaiah, Xander'ın gözleriyle karşılaştı. "Sen doğmadan önce."

O zaman neden orada değildin? Nefesimi kesen bir gaddarlıkla düşündüm. Kendi babam çoğunlukla yoktu, ama bu *İskender*, dikkat dağıtma ve kaos kralı, BHFF, bu adamı uzun süredir bilen *aylarama* buraya sadece benim için gelmişti.

Onun incinmesi fikrine katlanamıyordum.

"Gitmemi istiyor musun?" Xander Isaiah'a tereddütle sordu.

İş isteyip istemediğini sorar mıydım, diye yanıtladı Isaiah, isteseydim? Xander gözlerini kırpıştırdı. Defalarca. "Seninle Vincent Blake hakkında konuşmamız gerektiği için buraya geldim," dedi, sanki tek söylediği buydu. *abilir* söylemek

beynini delip gečen binlercesinden.

Isaiah tek kaşını kaldırdı. "Bana bir ihtiyaçtan çok bir istek gibi geldi."

"İnsanlar ikinci öğle yemeği için böyle derler," diye yanıtladı Xander, eski haline dönerek.

gevezelik moduna, "ve bu kirli bir yalan."

"Öğle yemeği kısmında," dedi Isaiah, "hemfikiriz." Sonra dönüp yakındaki bir arabaya baktı. "Sen doğduktan kısa bir süre sonra başlayarak, Blake için iki yıldan biraz fazla çalıştım."

Xander derin bir nefes aldı. "Büyükbabam için çalıştıktan hemen sonra mı?"

Isaiah, Tobias Hawthorne'dan söz edildiğinde kendini çelik gibi hissetti. "Hawthorne için çalıştığım süre boyunca rakipler beni çalmaya çalıştı.

Her seferinde, büyükbaban sözleşmemi tatlandırırdı. Yirmi iki yaşımdaydım, dünyanın zirvesinde bir dahiydim - ve sonra değildim. Isaiah arabanın kaputunu açtı. "Hawthorne beni kovduktan sonra teklifler çok çabuk tükendi. Altı rakamlı bir maaşla genç, aceleci ve yüksekte uçarken bir gecede dokunulmaz hale geldim.

"Skye yüzünden," diye ısırdı Xander.

Isaiah, Xander'a bir bakış atmak için motordan başını kaldırdı. "Annen söz konusu olduğunda kendi kararlarımı verdim, Xander."

"Ve yaşlı adam seni onlar için cezalandırdı," diye yanıtladı Xander, ne kadar acıdığını görmek için bir yarayı iten bir çocuk gibi.

"Ceza değildi" Isaiah dikkatini yeniden arabaya verdi. "Stratejiydi. Nakitle o kadar dolu olan yirmi iki yaşında bir gençtim ki, gelmeyeceğini hiç düşünmemiştim. Yaptıklarımın çoğunu boşa çıkarmıştım, bu yüzden kovulduğumda ve kara listeye alındığımda, velayet için fazla mücadele edecek kaynaklara sahip değildim.

Skye ile ilgili değildi. Isaiah Alexander'ın ne dediğini irkilerek anladım. *Tobias Hawthorne, Xander yüzünden Isaiah'ı kovdu.* Yaşlı adam, en küçük torununun hamile kalmasından mutsuz olduğu için değil, onu paylaşmayı reddettiği için.

"Yani oğlundan öylece vazgeçtin?" diye sordu Rebecca, Isaiah'a sertçe. Kendisi için savaşmasını bilen biri değildi ama her seferinde Xander için savaşırdı.

"Xander doğduğunda üçüncü sınıf bir avukatın dava açmasına yetecek kadar toparlamayı başardım. Mahkeme babalık testi yapılmasına karar verdi. Ama bilmiyor musun, negatif geldi."

Xander'ın gözleri olan adam böyle dedi. Xander'ın gülümsemesi. "Akış şeması" kelimesini duyan ve Xander'ın onları üç boyutlu yapıp yapmadığını soran adam.

Skye bana İskender adını verdi. Xander doğası gereği sessiz bir insan değildi ama artık sesi zar zor duyuluyordu. "DNA testinde sahtecilik yaptılar"

"Kanıtlayamadım," dedi Isaiah. "Sana yaklaşımadım." Bir şeyler ayarladı, sonra arabanın kaputunu çarptı. "Ve iş bulamadım. Vincent Blake'e girin.

"Vincent Blake hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Xander öyle bir yoğunlukla ki, neredeyse bağırmaya başlamasını bekliyordum. Bunun yerine sesi fısıltıya döndü. "Sen diyorsun ki *aranan* Ben?"

Babamın Ricky Grambs yerine Toby olmasını ne kadar çok istediğimi, Rebecca'nın görünmez bir şekilde büyümesini ve Eve'in on sekiz yaşına bastığı gün taşınmasını ne kadar çok istediğimi düşündüm. Annesi ona kendisini aşağılayan ve kontrol eden bir partneri hak ettiğini öğreten Libby'yi, Jameson'ın açlık ve Grayson'ın cezalandırıcı mükemmelliği, her ikisi de her zaman erişilemeyen onay için yarışıyor.

Xander'ı ve buraya gelmekten ne kadar korktuğunu düşündüm. *sen diyorsun ki aranan Ben?* Sorusu etrafımızda yankılandı. İşaya, "Hâlâ öyle" diye yanıt verdi.

Xander cıvatalı. Bir saniye oradaydı ve sonra kapının dışındaydı.

"Peşinden gideceğiz," dedi Rebecca, Thea'yı yanına alarak. "Neye ihtiyacın varsa sor Avery, çünkü Xander soramaz. Yapmak zorunda olmamalı."

Kapı Rebecca ve Thea'nın arkasından kapandı ve başımı kaldırıp Isaiah Alexander'a baktım. *oğlun harika*, Düşündüm. *Onu asla incitemezsin*. Ama kendimi buraya gelme nedenimize ve Xander'ın sormadığı sorulara odaklanmaya zorladım. "Yani kovulup kara listeye alındıktan sonra, Vincent Blake birdenbire ortaya çıkıp sana iş teklif etti, öyle mi?"

Isaiah beni o kadar uzun süre değerlendirdi ki kendimi dört yaşında ve beş inç boyunda hissettim. Ama yüzümde ne gördüyse bana bir cevap kazandırdı. "Blake en dip noktada yanıma geldi, Tobias Hawthorne'dan korkmadığını ve ben de korkmazsam birlikte harika şeyler yapabileceğimizi söyledi. Yeni inovasyon laboratuvarının başkanı olarak bana bir pozisyon teklif etti. Onun adına yaptığım sürece, istediğim her şeyi icat etmekte özgürdüm. Yine param vardı. özgürlüğüm vardı."

"Peki neden bıraktın?" Diye sordum. Bu bir tahmindir, ama içimden bir ses bunun iyi bir tahmin olduğunu söylüyordu.

Isaiah sakince, "Fark etmemem gereken şeyleri fark etmeye başladım," dedi. "Aradığınız model oradadır. Vincent Blake'in önünde duran insanlar, uzun süre ayakta kalmıyorlar. Kazalar oldu. İnsanlar kayboldu. Kimsenin kanıtlayamayacağı bir şey yok. Blake'e bağlanabilecek hiçbir şey yoktu, ama deseni bir kez gördüğümde, onu göremiyordum. Kimin için çalıştığımı biliyordum."

Buraya kısmen Vincent Blake'in neler yapabileceğini öğrenmek için gelmiştik.

Ve şimdi biliyordum.

"Ben de bıraktım," dedi Isaiah. "Kazandığım parayı aldım ve bunu biriktirdim."

zaman - ve bir daha asla başka bir Vincent Blake veya Tobias Hawthorne için çalışmak zorunda kalmamak için burayı satın aldım.

Isaiah'ın başına gelenler doğru değildi. Bunların hiçbiri doğru değildi.

Rebecca ve Thea yeniden ortaya çıktı. Xander yanlarında değildi. Sokağın aşağısında bir donut dükkanı var, dedi Rebecca nefes nefese. "On iki jöle ve krema durumumuz var."

Isaiah'a baktım.

Kulağa ihtiyacın var gibi görünüyor, dedi, sakince dikkatini üzerinde çalıştığı arabaya çevirerek. "Burada olacağım."

60. BÖLÜM

Rebecca ve Thea beni bir çörek dükkanına götürdüler, sonra dışarıda beklediler. Xander'ı bir masada tek başına oturmuş çörekleri üst üste dizerken buldum. Hesabıma göre beş tane vardı.

"Seyretmek!" Xander ilan etti. "Bavyera Cream-a'nın Eğik Kulesi!"

"Diğer yedi çörek nerede?" Ona sordum, ipucunu aldım ve bunu çok erken zorlamamak.

Xander başını salladı. "Çok fazla pişmanlığım var."

"Kelimenin tam anlamıyla başka bir çörek aldın," diye işaret ettim.

"Pişman olmam mümkün değil*Bu* çörek," dedi Xander kesin bir şekilde.

sesimi yumuşattım "Az önce Hawthorne ailesinin babanı korumak için sahte bir babalık testi yaptığını öğrendin.*aranansen*, hayatından Kızgın ya da mahvolmuş olmak sorun değil ya da..."

"Öfke konusunda çok iyi değilim ve yıkım, beyinlerinin üzüntüye odaklanmasına izin verecek kadar uzun süre yavaşlayan insanlar için gerçekten daha fazla. Benim uzmanlığım, dizginlenemeyen coşku ve sonsuz arasındaki Venn şeması örtüşmesinde daha açık bir şekilde düşüyor..."

"İskender." Masanın üzerinden uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. Bir an öylece oturdu, ellerimize baktı.

Seni sevdiğimi biliyorsun Avery ama seninle bu konuda konuşmak istemiyorum. Xander elini benimkinin altından çekti. "Sana açıklamak istemediğim şeyi sana açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Sadece bu çöreği bitirmek ve en iyi dört çörek arkadaşını yemek ve muhtemelen kusmadığım için kendimi tebrik etmek istiyorum.

Başka bir kelime söylemedim. Oren çevresel görüşüme girene kadar orada öylece oturdum. Başını sağa doğru eğdi. Xander ve ben bir yerel tarafından fark edilmiştik, tahmin etmiştim, ama Hawthorne ailesi ve Hawthorne varisine gelince hiçbir şey kalmadı.*yerel*uzun.

Isaiah'ın garajına geri döndük. "Dışarıda beklememizi ister misin?" Xander'a sordum.

"HAYIR. Sadece bana o küçük metal diski vermeni istiyorum," diye yanıtladı Xander. "Üzerinde olduğunu varsayıyorum?"

Yaptım ve ona verdim çünkü şu anda Xander'ın istediği her şeyi yapardım.

Kapıyı itti ve yavaşça Isaiah'ın üzerinde çalıştığı arabaya doğru yürüdü. "Sana iki şey sormam gerekiyor. İlk olarak, Rube Goldberg makineleri hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?"

"Hiç yapmadım." Isaiah, Xander'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Ama Mancınıklarının olması gerektiğini düşünüyorum."

Xander kabul edilebilir bir cevapmış gibi başını salladı. İkincisi, daha önce hiç böyle bir şey gördünüz mü? Diski Isaiah'a uzattı, ikisi orada bulunan herkesin üzerinde yükseliyordu.

Isaiah diski Xander'dan aldı. "Siz çocuklar bunu nereden buldunuz?"

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi Xander, gözleri parlayarak. "Bir çeşit eser mi?"

"Eser mi?" Isaiah, diski bana veren Xander'a geri vererek başını salladı. "HAYIR. O Bay Blake'in arama kartıdır. Ona her zaman aile mührü derdi."

Son mesajın zarfındaki aynı sembolü taşıyan mum mührü düşündüm.

"Sanırım onda o madeni paralardan beş tane vardı?" İşaya devam etti. "Mühürlerden birine sahipseniz, bu, Blake'in, onu rahatsız edene kadar, imparatorluğunda dilediğiniz gibi oynama onayına sahip olduğunuz anlamına geliyordu. Böyle bir şey olursa, mühürden ve onunla birlikte gelen statü ve güçten sıyrıldınız. Blake, ailesini bu şekilde çok kısa bir ipte tuttu. Kanının bir damlasına veya ölmüş eşinin canına kıyan herkes, mühürlerden birine sahip olmak için canla başla mücadele etti."

Sonuçları düşündüm. "Sadece aile mi?"

"Sadece ailem," diye onayladı Isaiah. "Yeğenler, büyük yeğenler, bir zamanlar kuzenler kaldırıldı."

"Ya Blake'in oğlu?" Diye sordum. Nan bir oğuldan bahsetmişti.

Isaiah, "Bir oğlu olduğunu duydum," diye yanıtladı. "Ama benden yıllar önce gitti."

resme girdi.”

savurgan oğul, diye düşündüm aniden ve adrenalin damarlarıma hücum etti.

"Vincent Blake'in oğlu derken neyi kastediyorsun?*havalandı?*" Isaiah'a sordum.

"Söylediğimi kastetmiştim." Isaiah bana bir bakış attı. "Oğul bir noktada havalandı ve geri dönmedi. Mühürleri bu kadar değerli yapan şeyin bir parçası. Aile servetinin doğrudan varisi yoktu. Söylentilere göre, Blake öldüğünde, bunlardan birini tutan herkes*onlar* Isaiah diski işaret etti. "Bir pay alır."

İşaya beş mühür olduğunu söylemişti. Bu, elimde tuttuğum diskin yaklaşık yüz milyon dolar değerinde olduğu anlamına geliyordu. Toby'yi ve annemin bir şeye ihtiyacı olursa Jackson'a gitmesi konusunda bıraktığı talimatları düşündüm.*Orada ne bıraktığımı biliyorsun.*, Yazmıştı.*Neye değer olduğunu biliyorsun.*

"Yirmi yılı aşkın bir süre önce Toby Hawthorne bunu babasından çaldı." Mühre, eşmerkezli halka katmanlarına baktım. "Ama neden Tobias Hawthorne'da Blake ailesinin mühürlerinden biri vardı? Blake'in servetinin beşte birini kendisine ihanet eden bir milyardere bırakmayı planlamasına imkan yok."

Isaiah omuz silkti ama bunda sert bir şeyler vardı, sanki Tobias Hawthorne'a ya da Vincent Blake'e zihninde yer vermeyi reddetmiş gibiydi. "Sana bildiklerimi anlattım," dedi. "Ve işe geri dönmeliyim." Bakışları Xander'a gitti. "Meğer ki..."

Bir an için, ona babasının dosyasını sorduğumda Xander'ın ses tonunda duyduğum belirsizliğin aynısını onun ses tonunda duydum.

"Konuşmak istiyorum," dedi Xander, kelimeleri aceleye getirerek. "Ben, yani, eğer sen yaparsan."

"Tamam o zaman," dedi Isaiah.

Rebecca durup arkasını döndüğünde, geri kalanımız neredeyse kapının dışındaydık. "Vincent Blake'in oğlunun adı neydi?" diye sordu, sesinde tuhaf bir ton vardı.

Isaiah, "Uzun zaman oldu," dedi ama sonra tekrar Xander'a baktı ve içini çekti. "Bir dakika düşünmeme izin ver... Will." Isaiah parmaklarını şıklattı. "Oğlunun adı Will Blake'ti."

Will Blake. Bir anlığına, Isaiah'ın dükkânında durmuyordum. BEN

Hawthorne Evi'nin Toby'nin kanadında metal üzerine yazılmış bir şiir okuyordu.

William Blake. "Zehir Ağacı."

61. BÖLÜM

İÇİNDE Ya Toby o şiiri sadece aktardığı duygular için seçmemiş olsaydı? Ya kendisi hakkında yazdığı sırlar ve yalanlar, gizli evlat edinmesinin ötesine geçtiyse?

Tobias Hawthorne neden o mührü aldı?

Rebecca, Thea ve ben Xander'a babasıyla zaman ayırdık. Geri kalanımız SUV'de bekledik. Paparazziler donut dükkânına gelirlerse Isaiah'ın garajına değil, benim SUV'larım odaklansınlar diye Oren'e sokağın etrafından dolaşmasını sağladım. Beklerken aklım yarıştı. *William Blake. Blake ailesinin mührü. İntikam. İntikam. İntikam. İntikamcı.*

Xander cipe bindiğinde babası hakkında tek kelime etmedi. "Bütün o düşünceli düşüncelerle bana vur," dedi bana.

Onu bir an inceledim. Kahverengi gözleri sabit ve parlaktı, ben de mecbur kaldım. "Vincent Blake'in şu anda yaptığı şey -Toby'yi kaçırmak, benimle oyun oynamak- bunların hiçbirinin gerçekten elli yıl önce alınmış bir patentle ilgili olduğunu düşünmüyorum." Patent numarası bize kiminle uğraştığımızı söylemişti. Evlenmek varsayıldı aynı zamanda bize sebep verdi, ama yanılmışız. "Sanırım bu Vincent Blake'in oğluyla ilgili."

"Müsrif oğul," diye mırıldandı Xander. "Will Blake."

Haram bir gençlik. Vincent Blake'in kendine özgü sesi zihnimde çınladı. *Dünyayı dolaşmak - nankör. Yardımsever bir baba, onu evinde karşılamaya hazır. Ama hafızam doğruysa, o hikayede üç karakter vardı...*

Her şey bu hikayedeki üçüncü kişinin Tobias Hawthorne olduğuna işaret ediyordu ve eğer durum buysa Xander belki de yanıliyordu. "Ya savurgan Will değilse?" Söyledim. "Telefonda Blake, savurgan oğul benzetmesinde üç karakter olduğunu vurguladı. Baba-"

Thea, "Vincent Blake," diye doldurdu.

Başımı salladım. "Ailesine ihanet eden, parayı alan ve kaçan oğul..."

ya bu Vincent Blake'in değilsegerçek oğul? Ya aileye kattığı bir adamsa? Genç Tobias Hawthorne. Nan, o zamanlar Blake'in oğlunun daha küçük olduğunu söyledi, büyükbaban on beş yaşındaydı..." Hesabı yaptım. "Yirmidört."

"On beş yaşındaki Vincent Blake'in oğlu o mühürlerden birine sahip olacak yaşta olmayabilir," dedi Xander yüksek sesle düşünerek, "ama ihanete tanık olacak kadar yaşlıydı."

Tüm vücudum canlı ve tetikte, dehşete kapılmış ve büyülenmiş gibiydi. "İhanete tanık ol," diye tekrarladım, "ve babasının neden hiçkimsenin onu milyonları mahvetmesine neden izin verdiğini merak ediyorum."

Bu, Will Blake'i geride kalan oğul konumuna getirdi - iyi oğul, müsrifin ihanetinin cezalandırılmak yerine ödüllendirilmesine üzüldü.

Savurgan oğul benzetmesinde üç karakter var, değil mi?

İntikam. İntikam. İntikam. İntikamcı.

Sonunda hep ben kazanırım.

"Soru şu ki," dedi Xander, "Toby neden bir şairin şiirini bıraktı? *William Blake* kanadında gizlenmiş, ne zaman?"

"Peki," diye ekledim, bir düşünce zihnimin ön sıralarına sıçrayarak, "Will'inyaptıKaybolduğunda yanında Blake ailesinden biri var mı?"

Tobias Hawthorne'un elindeki mühür Vincent Blake'in oğluna ait olsaydı...

Bir uçuşumun kenarına doğru hızla ilerliyor gibiydik.

"Will Blake ne kadar zaman önce kayboldu?" Rebecca hiçbirimize bakmıyordu. Pencereden gelen ışık saçlarına vurdu. Sesi boğuk ve yoğundu.

Telefonumu çıkardım ve bir arama yaptım. Ve sonra başka. Sonunda şundan emindim: Vincent Blake, oğlu Will ile herkesin önünde en son fotoğrafını çektiğinde yirmili yaşlarının başındaydı. "Kırk yıl önce mi?" tahmin ettim. Artı veya eksi. Rebecca—"

"Will, William'ın bir takma adı," dedi Rebecca, arabadaki son oksijen molekülünü emerek. "Ama bir diğeri Liam."

62. BÖLÜM

MAllory Laughlin, onu hamile bırakan adam hakkında pek bir şey açıklamamıştı. Onun daha yaşlı, çok çekici olduğunu söylemişti. Adının olduğunu söylemişti *Liam*. Ve Eve, Liam'a ne olduğunu sorduğunda, tek söyleyeceği Liam'ın gitmiş olduğuydu.

Liam, Will Blake olsaydı...

Hawthorne malikanesinde yaşayan on altı yaşındaki bir kızı aramış olsaydı...

Eğer o kızı hamile bırakırsa...

Ve eğer Will gerçekten kırk yıldan fazla bir süredir görülmediyse...*artı veya eksi...*

Kafamda sorular birikti. Toby, Will Blake'in biyolojik babası olduğunu biliyor muydu veya bundan şüpheleniyor muydu? Vincent Blake, Toby'nin torunu olduğunu biliyor muydu? *Bu yüzden mi aldı?* Toby'nin babasından çaldığı mühür gerçekten de Vincent Blake'in oğluna aitse, nasıl oldu da en başta Tobias Hawthorne'un mülkiyetine geçmişti?

Will Blake'e ne oldu?

Daha önce uçurumun kenarına doğru hızla ilerliyorsak, şimdi serbest düşüşteydim.

Hawthorne House'a döndüğümüz ve ben jipten fırladığım an, Jameson oradaydı. Benden birkaç santim uzakta durdu, yoğunluğu vücudundan yayıldı. Öğrendiğimiz her şey, o konuştuğunda ağızımdan dökülmek üzereydi.

"Senin neyin var, Varis?"

Ona baktım, inanamama yerini içimde kabarıp patlayan öfkeye bıraktı. "Sorun ne *Ben*? Beni dünyanın en değerli kaçış odasına kilitleyen sensin!"

"Seni güvende tutmak için," diye vurguladı Jameson. "Vincent Blake güçlü, bağlantılı ve gelmeye devam edecek. *Sen*, Avery, çünkü

bu krallığın anahtarlarını elinde tutan sensin. Ve sahip olduğun şeyi mi istiyor yoksa onu yakmak mı istiyor bilmiyorum ama her halükarda, izin vermezsen seni nasıl güvende tutacağım?

Jameson'ın beni sevdiğini biliyordum ve bu beni kızdırdı çünkü aşkımızın böyle olmaması gerekiyordu. "Yapmamalısın *kale* ben her hangi birşey!" patladım. Bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama izin vermedim. "Bana ne bulduğumuzu sor."

O yapmadı.

"Bana sor, Jameson."

Bunu istediğini, kendisiyle savaştığını görebiliyordum. "Önce bana söz ver." "Ne için söz veriyorum?" Diye sordum.

"Daha dikkatli olman için. Seni bir daha gitmiş bulmak için eve gelmeyeceğimi."

Bunu ona inandırmak için nasıl söyleyeceğimden emin değildim, bu yüzden iki elimi de göğsüne koydum ve herkesten daha iyi tanıdığım yeşil gözlerle baktım. "Burada kilitli kalmayacağım ve beni hapsetmek senin görevin değil. Senin korumana ihtiyacım yok."

"Senin istediğin bu!" Jameson, kelimeler ağzından alınıp alınmış gibiydi. Derin bir nefes alarak parmaklarını benimkilere doladı. "Her zaman istediğin şey buydu. Onurlu olmaya çalışan ve sevdiği kızı korumak için ölmeyi göze alan kibirli, göreve bağlı bir pislik."

Dondum. Mantiken, kalbimin hala attığını biliyordum. Hala nefes alıyordum. Ama öyle hissettirmede. Diğerlerini çevresel görüşümde görebiliyordum ama hareket edemiyordum, Jameson'dan sesini kısmasını isteyemiyordum, gözlerinin yeşili ve yüzünün çizgilerinden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"Ben Grayson değilim," dedi, sözlerden harap olmuştu.

Olmanı istemiyorum, dedim yalvararak - ne için olduğundan bile emin değildim. "Evet, biliyorsun," diye ısrar etti Jameson sessizce. "Ve önemli bile değil

çünkü burada şov yapmıyorum, Mirasçı. Aşırı korumacı davranmıyorum ya da hayatımda bir kez olsun doğru şeyi yapmak istiyormuşum gibi davranmıyorum." Ellerini yüzümün iki yanına, sonra enseme getirdi ve dokunuşunu vücudumun her santiminde hissettim. "Seni seviyorum. *BEN* istemek seni korumak için ölmek Seni güvende tutmak için benden nefret etmeni sağladım çünkü *kahretsin, Avery*- bazı şeyler kumar için çok değerlidir.

Jameson Winchester Hawthorne beni severdi. *O sevilen* ben ve onu sevdim. Ama inanmadığımı söylediğimde onu buna nasıl inandıracığımı

bilmiyordum.

Onun Grayson olmasını istiyorum, ciddiymdim.

Jameson boğuk bir sesle, "Senin için olmak istediğim kişi bu," dedi.

Birden ikimizin de Hawthorne Evi'nin bahçesinde durmamayı diledim. Yine doğum günüm olduğunu ya da yılın bittiğini ve dünyanın yarısını dolaştığımızı, her şeyi gördüğümüzü, her şeyi yaptığımızı, her şeye sahip olduğumuzu. Toby'nin hiç kaçırılmamış olmasını, Vincent Blake'in varolmamasını, Eve'in buraya hiç gelmemiş olmasını diledim...

Havva, Birden düşündüm ve sonra çok daha önce fark etmem gereken bir şeyi fark ettim. Vincent Blake'in oğlu Toby'nin babasıysa, bu Eve'i adamın torunu yaptı.

*Eve ve Vincent Blake ailedir.*Sözler beynimde şarapnel gibi patladı. Eve'in bana posta yoluyla DNA testi yapmayı, Toby'nin onun için ne anlama geldiğini anladığımı düşündüğüm için güvenimi ilk nasıl kazandığını, sonunda aranmasının, sonunda ona sahip olmanın onun için nasıl hissettirmiş olabileceğini anlattığını düşündüm.*ai*leonu kim istedi

Ama ya o *ailedeğildi*Toby? Ya onu önce başka biri bulsaydı?

Ona Toby'nin kanadını göstermeyi, "Zehir Ağacı"ndan bahsettiğim ve şairin adını söylediğim anı düşündüm: William Blake. Eve dizlerinin üzerine çökmüş, şiiri tekrar tekrar okumuştun.*İsmi tanıdı.*

"Mirasçı." Jameson hâlâ bana bakıyordu ve başparmaklarını elmacık kemiklerimde hafifçe gezdirmesinden, aklımın uçup gittiğini anladığını biliyordum. Bunun için beni suçlamadı. Benden başka bir şey istemedi. Tek söylediği "Söyle bana" oldu.

Ben de yaptım.

Sonra bana Eve'in Grayson'la birlikte Wayback Cottage'da olduğunu söyledi.

63. BÖLÜM

ÖRen ve iki adamı Jameson'la beni Wayback Cottage'a götürdü. Rebecca bizimle gelmedi, gelmedi*istek*bizimle gelmek için Thea ve Xander onunla kaldı.

Zili tekrar tekrar çaldım, ta ki Bayan Laughlin cevap verene kadar. Hissettiğimden daha sakın görünmeye çalışarak, Grayson ve Eve, dedim. "Onlar mı

Burada?"

Bayan Laughlin, nesiller boyu Hawthorne çocuklarına muhtemelen kullanılmış olan bir bakışla beni sabitledi. "Kızım la mutfaktalar."

Jameson peşimde, Oren tam solumda, adamları onun sadece birkaç adım arkasında, oraya doğru ilerledim. Eve'i Mallory'den yıpranmış bir ahşap masanın karşısında otururken bulduk. Grayson nöbet tutan asi bir melek gibi Eve'in arkasında duruyordu.

Eve bakışlarını bize doğru çevirdi ve gözlerindeki kurnaz bakışı, konuşmadan önce durumu, beni değerlendirdiğini hayal edip etmediğimi merak ettim. "Herhangi bir güncelleme var mı?"

Bir, Düşündüm. Vincent Blake ile akraba olduğunuzu biliyorum.

"Toby'ye ulaşmaya çalıştım," diye devam etti Eve dikkatle, "ama başaramadım.*Birisi* beni geri getirdi."

Birinin şimdi ona çok yakın durduğunu.

"Grayson," dedim. "Seninle konuşmam lazım."

Eve ona bakmak için döndü. Omzundan dökülen saçlarında narin bir şeyler vardı, gözlerini kaldırıp onunkilere bakmasında neredeyse büyüleyici bir şeyler vardı.

"Grayson," dedim tekrar, sesim telaşlı ve alçaktı.

Jameson bana kardeşinin adını üçüncü kez söyleme fırsatı vermedi. "Avery, bilmen gereken bir şey buldu. Dışarıda, Gray. Şimdi."

Grayson bize doğru yürüdü. Havva da geldi. "Ne buldun?" diye sordu.

"Neyi öğrenmemi umuyorsun, yoksa öğrenmemeyi mi umuyorsun?"
Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ama şimdi söylediğime göre tepkisini fark ettim.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" diye tersledi Eve, yüzünde incinmiş gibi bir şey titredi.

Bu bir rol müydü?*Bunca zamandır - hepsi bir rol müydü?*Bakışlarım boynundaki zincire takıldı ve banyomdan sadece bir havlu ve bir madalyonla çıktığı ana geri döndüm. Tüm hayatını kimseyle geçirmediği konusunda ısrar eden Eve neden madalyon taksın ki?

İçinde ne vardı?

*Küçük bir metal disk.*Isaiah beş tane olduğunu, Vincent Blake'in onları sadece aileye verdiğini ve Eve'in aileden olduğunu söylemişti.

"Madalyonunu aç," dedim sertçe. "Bana içinde ne olduğunu göster."

Eve çok hareketsiz kaldı. Ona uzanarak hareket ettim ama Grayson elimi tuttu. Bana buz parçası gibi bir bakış attı. "Ne yapıyorsun Avery?"

"Vincent Blake'in bir oğlu oldu," dedim. Bunu burada, Mallory ve Bayan Laughlin'in önünde yapmak istememiştim ama olsun. Adı Will'di. Sanırım o Toby'nin babasıydı. *VeBu?*" Toby kaybolduğunda elinde olan Blake aile mührünü geri aldım. "Neredeyse kesinlikle Will'indi. Blake onları, onun iyiliğini koruyan aile üyelerine verdi. Eve'in beni izlediğini hissedebiliyordum. Yüzü ifadesizdi - çok dikkatle ifadesizdi. "Öyle değil mi, Eve?"

Mallory Laughlin tiz bir sesle, "Buraya gelip bunlardan herhangi birini söylemeye hakkınız yok," dedi.*Herhangi biri.*Arkamdan Bayan Laughlin'e baktı. "Orada öylece durup bunu yapmasına izin mi vereceksin?" diye sordu, sesi bir oktav yükseldi. "Bu senin evin!"

Bayan Laughlin bana sertçe, "Gidersen daha iyi olur," dedi.

Onunla ve ekibin geri kalanıyla aramı açmak için bir yılımı harcadım. Bir yabancı ve düşman olmaktan kabul görmeye gitmiştim. Onu kaybetmek istemiyordum ama geri adım atamazdım.

"Kendine Liam dedi," dedim sessizce, bakışlarımı Mallory'ye çevirdim. Sana gerçekte kim olduğunu ya da neden burada olduğunu söylemedi.

Bayan Laughlin bana doğru bir adım attı. "Gitmen gerek."

"Will Blake, kızınızı aradı," dedim, bahçeye doğru dönerek.

Hayatının büyük bir bölümünde Hawthorne malikanesinin kahyası olarak hizmet etmiş bir kadın. "Yirmili yaşlarında olacaktı. O sadece on altı yaşındaydı. Onu gizlice araziye, hatta Hawthorne Evi'ne bile soktu. durmadım "Muhtemelen onun fikriydi."

Acılı bir ifade Bayan Laughlin'in gözlerini kapatmasına neden oldu. Kes şunu, diye yalvardı bana. "Lütfen."

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedim, "ama Will Blake'in o zamandan beri görülmediğini biliyorum. Ve nedense sen ve kocan, Hawthorne'ların torununuza evlat edinmesine ve onu kendi etleri ve kanlarıymış gibi, hatta bebeğin annesine vermesine izin verdiniz."

Mallory'nin gırtlığından tiz bir miyavlama sesi kaçtı.

"Onları korumaya çalışıyordun, değil mi?" Bayan Laughlin'e usulca sordum. "Senin kızın *Ve* Toby. Onları Vincent Blake'ten korumaya çalışıyordun."

"Ne hakkında konuşuyor?" Eve tekrar Mallory'ye doğru kaydı, sonra eğildi ve gözleri doğrudan Mallory'nin gözlerine bakacak şekilde başını eğdi. "Bana gerçeği söylemek zorundasın," diye devam etti. "Hepsini. Liam'ın... o yapmadı *ayrılmak*, öyle mi?"

O zaman ne yaptığını gördüm - ne yapmakta olduğunu. "Bu yüzden buradasın," diye fark ettim. "Eğer ona cevaplar getirdiysen Vincent Blake sana ne teklif etti?"

Grayson sertçe, "Bu kadar yeter," dedi.

Yanımda alev alev yanan Jameson, "Gerçekten, gerçekten değil," diye yanıtladı.

Bu kolyenin benim için ne anlama geldiğini biliyorsun, Grayson, dedi Eve, yumruğunu madalyonun üzerine koyarak. "Neden giydiğimi biliyorsun. *Grayson'ı biliyorsun.*"

"*kimseye güvenmedim*, ses tonum onunkine uyuyordu. "Yaşlı adamın mesajı buydu. Son mesajı, Gray. Çünkü Eve buradaysa, Vincent Blake çok geride olmayabilir.

Eve vücudunu Grayson'inkine dönüştürdü, her hareketi zarafet ve öfkeyle incelendi. "Tobias Hawthorne'un son mesajı kimin umurunda?" diye sordu, sesi sorunun sonunda çatlamıştı. "Beni istemedi, Grayson. Avery'yi seçti. ben ... idim *Asla* ona yetecektir. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, Gray. Herkesten daha iyi - biliyorsun."

Parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordum ama savaşımayı bırakamıyordum. "Skye'ye mührü sormamız için bizi zorladın," dedim Eve'e bakarak. "Etrafta derin, karanlık Hawthorne ailesini sorup duruyorsun.

sırlar. Toby'nin babasına cevap bulmak için ısrar ettin..." Eve'in yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Avery.Grayson'ın ses tonu tanıdığım biriydi. Bu, varis olarak yetiştirilen çocuktı. Bir düşmanı onların yerine koymak için ellerini kirletmesi gerekmeyen kişi.

Yine düşman mıyım, Gray?

"Eve sana hiçbir şey yapmadı." Grayson'ın sesi beni bir cerrahın bıçağı gibi kesti. "Toby'nin ebeveynliği hakkında söylediklerin doğru olsa bile, onun ailesinden Eve sorumlu değil."

"Öyleyse ona madalyonu açsın," dedim, ağzım kurumuştı.

Havva bana doğru yürüdü. Üç fit yakınına geldiğinde Oren kıpırdandı. "Bu yeterince yakın."

Eve ona ya da kimseye tek kelime etmeden madalyonunu açtı. İçinde küçük bir kızın resmi vardı.*Havva*, anladım. Saçları kısa ve dağınıktı, küçük yanakları siskaydı. "Kimse ona değer vermedi. Hiç kimse onun resmini bir madalyonun içine koymazdı." Eve bakışlarımla buluştu ve savunmasız görünmesine rağmen, bu savunmasızlığın altında başka bir şey gördüğümü düşündüm. "Bu yüzden bunu bir hatırlatma olarak takıyorum: Kimse seni sevmese bile, sen sevebilirsin. Hiç kimse seni ilk sıraya koymasa bile,yapabilirsiniz"

Orada durmuş kendine öncelik vereceğini itiraf ediyordu ama Grayson bunu göremiyor gibiydi. "Yeter," diye emretti. "Bu sen değilsin, Avery."

"Belki de Gray," diye karşı çıktı Jameson, "onu sandığın kadar iyi tanımıyorsun."

"Dışarı!" Bayan Laughlin gürledi. "Hepiniz dışarı!"

Hiçbirimiz kıpırdamadık ve yaşlı kadının gözleri kısıldı.

"Bu benim evim. Bay Hawthorne'un vasiyeti bize ömür boyu, kira ödemedi kiracılık verdi." Bayan Laughlin önce kızına sonra Eve'e baktı ve sonunda bana döndü. "Beni kovabilirsin ama evden çıkaramazsın ve seniradeevimi terk et.

"Lottie," dedi Oren sessizce.

"YapmaLottieben, John Ören." Bayan Laughlin ona dik dik baktı. "Kızını al, erkekleri al ve çık."

64. BÖLÜM

İÇİNDE Neyin var senin?" Grayson biz dışarı çıkar çıkmaz patladı.

"Orada söylediğim tek kelimeyi duydun mu?" diye sordum, kalbim kırılır gibi

kırılan cam, parça parça pürüzlü parça. "Neyi duydun mu?osöz konusu? Kendine öncelik verecek, Grayson. *Onefret ediyorsenin* büyükbaban Biz onun ailesi değiliz.*Blakedir-dir.*"

Grayson cipe doğru yürümeyi bıraktı. Gömleğinin manşetleriyle ilgilenerek ve takımının yakasındaki hayali bir noktayı silkeleyerek kaskatı kesildi. "Açıkçası," dedi neredeyse muhteşem bir ses tonuyla, "senin hakkında yanılmışım."

Yüzüme buz gibi su fırlatmış gibi hissettim. Sanki bana vurmuş gibi.

Sonra Grayson Hawthorne'un uzaklaşmasını izledim.

Her şeyi bildiğini sanan bir adam, Sanki bir ömür geçmiş gibi hissettiren şeyleri söylerken kendimi duyabiliyordum.

Dili keskin olan bir kız.

Grayson'ın bana anlamlı bir yüzüm olduğunu söylediğini, Jameson'a Latince benim onlardan biri olduğumu söylediğini duyabiliyordum, bu yüzden anlamayacaktım. Grayson'ın uzun kılıç tutuşumu düzelttiğini hissedebiliyordum, yere düşmeden önce Hawthorne iğnemi yakaladığını görebiliyordum. El ciltli bir günlüğü yemek masasının üzerinden bana doğru kaydırıldığını gördüm.

"Oren kulübeye bakmaları için adam gönderebilir." Jameson yanımda konuştu. Ne kadar incittiğimi biliyordu ama bana bunu bilmiyormuş gibi davranma nezaketini gösterdi. "Eğer Eve bir tehditse, onu kontrol altında tutabiliriz."

Ona bakmak için döndüm. Bunun Grayson ve benimle ilgili olmadığını biliyorsun, dedim, Grayson'ın çekip gitmesi görüntüsünü aklımdan çıkmaya zorlayarak. "Bana bunu bildiğini söyle, Jameson."

"Biliyorum," diye yanıtladı, "seni sevdiğimi ve her şeye rağmen senin de beni sevdiğini." Jameson'ın gülümsemesi daha küçüktü ama her zamankinden daha az çarpık değildi. "Gray'in daha iyi bir adam olduğunu

da biliyorum. O her zaman olmuştur. Ne kadar iyi oğul, o kadar iyi torun, o kadar iyi Hawthorne. Sanırım bu yüzden çok istedim

Emily'nin beni seçmesi için. Bir kez olsun, ben olmak istedim. Ama hep oydu, Mirasçı. Ben onun için bir oyundum. Sevdio”

"HAYIR." Başımı salladım. "Yapmadı. Sevdiğin insanlara böyle davranamazsın."

"*Senyapma,*" diye yanıtladı Jameson. "Onurlusunuz, Avery Kylie Grambs. Bir zamanlar benimleydin,*Benimle*. Beni seviyorsun, yara izlerim falan. Bunu biliyorum, Mirasçı.*Evet*. Jameson bu sözleri söyledi ve ciddiydi. Onlara inandı. "Senin için daha iyi bir adam olmayı istemem çok mu kötü?"

Kavgamızı düşündüm. "*Daha iyi* arkadaşım ve ortağım olmak ve benim adıma kararlar alamayacağınızı fark etmek.*Daha iyi* kendimi her şeyi yapabilecek biri olarak görmemi sağlamanın yolu. Seninle bir uçaktan atlardım Jameson, seninle bir yanardağın yanından snowboard yapardım, sahip olduğum her şeye bahse girerdim*Sen-* üzerimizde, dünyaya karşı. Kaçıp risk alıp senin yaptığın yaldızlı bir kafeste kalmamı bekleyemezsin. Bu sen değilsin ve bu*Olumsuz* istediğim." Beni gerçekten duyabilmesi için bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. "Sen," dedim ona bir adım yaklaşıp, "beni her zaman cesur yaptın. Beni rahatlık alanımdan çıkaran sensin. Şimdi beni tekrar hapse atamazsın."

Jameson yüzümün her detayını ezberlemeye çalışıyormuş gibi bana baktı. "Emily'den ayrıldım," dedi. "Gray yapmadı. Ve ruhumda biliyorum ki sevseydi seni sevebilirdi. Yaptı. Heiress, olduğun her şeye rağmen, başka ne seçeneği olabilirdi ki?"

Jameson'a "Her zaman sen olacaktın," dedim. Duymaya ihtiyacı vardı. söylemem gerekiyordu halbuki*Her zaman* çok fazla boyandı.

Yanıt olarak, Jameson bana başka bir çarpık gülümseme verdi. "Böyle zamanlarda, Heiress, blöf yapmakta pek iyi olmayan bir kıza âşık olmayı dilerdim."

Jameson, Grayson'ın yaptığı gibi gitti.

Oren, "Hadi seni Ev'e geri götürelim," dedi. Az önce olanlarla ilgili herhangi bir yorum sunmadı.

Jameson ya da Grayson hakkında düşünmeme izin vermedim. Bunun yerine geri kalanını düşündüm, Vincent Blake'in kayıp oğlu ve *intikam* ve Blake'in benimle oynamayı asla bırakmayacağı oyunlar. içindeki hikayeler

Magazin dergileri, paparazziler, her taraftan gelen mali saldırılar, güvenlik ekibimi soymaya çalışmak ve tüm bu süre boyunca, Toby'nin onda olduğu konusunda benimle dalga geçmeler.

İpucu üstüne
ipucu. Bilmece
üstüne bilmece.

Bundan bıktım. Eve döndüğümde, Blake'in bana gönderdiği telefonu almaya gittim. Onun için sahip olduğum tek numarayı aradım ve cevap vermeyince, gerçek telefonumdan başka aramalar yapmaya başladım; *Benim* NFL ekibine, Teksas sosyetesinde bir yardım galasında benimle samimi olmaya çalışan her oyuncuya, bir ödül için katılım hakkımı isteyen herkes *finansal fırsat*.

Para parayı çekti. Güç, gücü çekti. Ve bir sonraki ipucunu beklemekten bıktım.

Biraz zaman aldı ama Vincent Blake'in cep telefonu numarasına sahip olan ve soru sorulmadan bana vermeye istekli birini buldum. Numarayı çevirirken kalbim göğsüme ardı ardına yumrukların gücüyle atıyordu.

Blake cevap verdiğinde, numara yapmaya zahmet etmedim. "Eve'yi biliyorum.

Oğlunu biliyorum.

"Yapıyor musun?"

Sorular, bilmeceler ve oyunlar. *Daha fazla yok.* "Sen ne istek?" Diye sordum. Öfkemi ve altında gömülü olan her zerre duygumu duyup duymadığını merak ettim.

Bunun kazandığını düşünmesine neden olup olmadığını merak ettim.

"Ben ne istiyorum, Avery Kylie Grambs?" Vincent Blake eğlenmiş görünüyordu. "Tahmin etmek."

"Tahmin etmekten bıktım."

Hattın diğer ucunda beni sessizlik karşıladı ama o hâlâ oradaydı. Telefonu kapatmadı. Ve sessizliği ilk bozan ben olmayacaktım.

"Belli değil mi?" dedi Blake sonunda. "Tobias Hawthorne'un bunca yıldır benden sakladığı gerçeği istiyorum. Oğluma ne olduğunu bilmek istiyorum. Ve senin, Avery Kylie Grambs'ın geçmişi kazıp bana onun cesedini getirmeni istiyorum.

65. BÖLÜM

İÇİNDE Incent Blake, oğlunun öldüğüne inanıyordu. Cesedin olduğuna inanıyordu.*Burada.* Blake aile mührünü, Toby'nin onu çaldığı gerçeğini, çaldığında babasının tepkisini düşündüm.

Orada ne bıraktığımı biliyorsun., Toby anneme uzun zaman önce yazmıştı.*Neye değer olduğunu biliyorsun.* Genç bir Toby mührü çalmış ve babasının bulması için William Blake'in "A Poison Tree" kitabının gizli bir kopyasını bırakmıştı.

"Gerçeği bildiğini bilmenizi istedi." Tobias Hawthorne'a hitap etmek bir şekilde doğru geldi. Bu onun mirasıydı.

Hepsini.

"Vincent Blake'in oğlunu arazinde bulduğunda ne yaptın?" diye fısıldadım.

Bir adamın on altı yaşındaki bir kız aracılığıyla kendisine saldırdığını anladığında. O kız aşık olduğunu düşünebilirdi ama Tobias Hawthorne bunu böyle görmezdi. Will Blake yirmili yaşlarındaydı. Mallory sadece on altı yaşındaydı.

Ve Vincent Blake'in aksine, Tobias Hawthorne buna inanmıyordu.*erkekler erkek olur.*

Ona ne oldu? Eve'in sorduğunu duyabiliyordum.*Liam'ın.* Ve Mallory Laughlin'in tek söylediği şeydi:*Liam gitti.*

Neden ayrıldı?

Sadece yaptı.

Yürümeye başladım ve kendimi Toby'nin eski kanadında, "Bir Zehir Ağacı"nın satırlarını ve Toby'nin duvarlarında görünmez mürekkeple tuttuğu günlüğü okurken buldum. Genç Toby'nin öfkesini şimdi daha önce anlamadığım bir şekilde anlıyordum.*Bir şey biliyordu.*

Babası hakkında.

Evlat edinmenin neden gizli tutulduğu hakkında.

Will Blake ve tehlikeli bir adamın tek sırrını saklama kararı hakkında

göz göre göre torun. Aylar önce deşifre ettiğimiz Toby'nin şiirini düşündüm.

*Sırlar,
yalanlar,
Nefret
ettiğim her
şey.
Ağaç zehirli,
görmüyor musun?
S, Z ve beni zehirledi.
Çaldığım kanıt
En karanlık delikte.
Işık üzerine yazdığım
her şeyi açığa
çıkarmak...*

“Duvar”Şimdi bitirdim, o zamanlar yaptığım gibi. Ama bu sefer beynim her şeyi yeni bir mercekten görüyordu. Toby onu çaldığında mührün ne olduğunu biliyorsa, bu Will Blake'in, Vincent Blake'in kim olduğunu da biliyordu. Ve eğer Toby bunu bilseydi...

Başka ne biliyordu?
*Çaldığım kanıt en
karanlık delikte.*

Bu şiiri Havva için okuduğumda bana sormuştu:*Neyin kanıtı?*Kanıt için cevaplar arıyordu.*bir vücut için*, Düşündüm.*Veya bu noktada daha gerçekçi olarak, kemikler için.*Ama Eve henüz hiçbirini bulamamıştı. Öyle olsaydı, Blake bu görevi bana vermezdi.

*Tobias Hawthorne'un bunca yıldır benden sakladığı gerçeği istiyorum.
Oğluma ne olduğunu bilmek istiyorum.*

Hawthorne Evi karanlık yerlerle doluydu: gizli bölmeler, gizli geçitler, gömülü tüneller. Belki de Toby'nin tek bulduğu mühürdü.*Ya da belki insan kalıntıları bulmuştur.*Bu düşünce sinsiydi çünkü içimden bir parça, Vincent Blake bana bu kadarını söylemeden önce, aradığımız şeyin bu olduğundan şüphelenmişti.

Oğlu buraya gelmişti. Tobias Hawthorne'un koruması altındaki bir çocuğu hedef almıştı. onun içindeEv.

Tobias Hawthorne gibi bir adam bir cesedi nereye saklar ki?

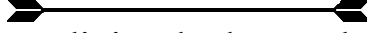
Oren, Sheffield Grayson'ın cesedini ortadan kaldırmıştı - nasıl olduğundan emin değildim.

Ama Vincent Blake'in oğlu, Oren yaşlı adam için çalışmaya gelmeden çok önce ortadan kaybolmuştu. O zamanlar Hawthorne serveti yeniydi ve oldukça küçüktü. Tobias Hawthorne'un muhtemelen güvenliği bile yoktu.

O zamanlar, Hawthorne House sadece başka bir malikaneydi.

Tobias Hawthorne her yıl üzerine ekledi. Bu düşünce zihnimde yol aldı; kalbim damarlarıma pompaladı.

Ve birdenbire nereden başlayacağımı bildim.

Bay Laughlin'in bana verdiği planları çıkardım. Her biri, Tobias Hawthorne'un Hawthorne Evi'ne inşa edildiğinden bu yana on yıllar boyunca yaptığı bir eklemeyi ayrıntılarıyla anlatıyordu. *Garaj. spa. Sinema. Bowling salonu.* Sayfa üstüne sayfa açtım, plan üstüne plan. *Kaya tırmanışı duvarı. Tenis kortu.* Bir çardak, açık mutfak, sera ve çok daha fazlası için planlar buldum.

Düşünmek, dedim kendi kendime. Tobias Hawthorne'un şimdiye kadar yaptığı her şeyde, yaptığı her şeyde bir amaç katmanı vardı. *inşa edilmiş.* Yüzme havuzunun dibindeki kompartımanı, Ev'deki gizli geçitleri, arazinin altındaki tünelleri, hepsini düşündüm.

Tobias Hawthorne'un en karanlık sırrını saklamış olabileceği binlerce yer vardı. Buna rastgele gelirsem, hiçbir yere varamazdım. Mantıklı olmalıydım. Sistematik.

Planları kronolojik sırayla düzenleyin, Düşündüm.

Yalnızca bir avuç plan yıllarla işaretlenmişti, ancak her set önerilen ilavenin Ev veya çevredeki mülkle nasıl bütünleştirileceğini gösteriyordu. Evin en küçük, en basit olduğu en eski planı bulmam ve oradan ilerlemem gerekiyordu.

Orijinal Hawthorne Evi'ni bulana kadar sayfaları karıştırdım. Yavaş yavaş, özenle, planların geri kalanını sıraya koydum. Şafak vakti, yarı yolu bitirmiştım ama bu yeterliydi. Tarihleri olan birkaç sete dayanarak, geri kalanı için yılları hesaplayabilirdim.

Toby'nin kanadında yanlış soruya odaklanmıştım. *Tobias Hawthorne'un bir cesedi saklayacağı yere değil ama ne zaman?* Toby'nin doğduğu yılı biliyordum ama ayı bilmiyordum. Bu, onu iki plan grubuna indirgememe izin verdi.

Toby'nin doğumundan bir yıl önce, Tobias Hawthorne

sera.

Toby'nin doğum yılı şapeldi.

Jameson'ın büyükbabasının Nan'ın Tanrı'ya bağırması için şapeli inşa ettiğini söylediğini düşündüm ve sonra Nan'ın tepkisini düşündüm. *İhtiyar, onun yerine beni bir anıt mezar yapmakla tehdit etti.*

Ya bu bir tehdit olmasaydı? Ya Tobias Hawthorne bunun çok bariz olduğuna karar verseydi?

Tobias Hawthorne gibi bir adam bir cesedi nereye saklar ki?

66.Bölüm

Sşapelin taş kemerlerinden geçerek odayı taradım: incelikle oyulmuş sıralar, ayrıntılı vitray pencereler, saf beyaz mermerden yapılmış bir sunak. Günün bu erken saatlerinde doğudan gelen ışık odayı vitrayın rengine boyadı. Bir şey arayarak her paneli inceledim.

Bir ipucu.

*Hiç bir şey.*Sıralardan geçtim. Sadece altı kişi vardı. Ahşap işçiliği büyüleyiciydi ama herhangi bir sır saklıyorsa -gizli bölmeler, bir düğme, talimatlar- onları bulamadım.

Bu beni sunakla bıraktı. Göğsüme kadar geldi ve altı fitten biraz daha uzun ve belki üç fit derinliğindeydi. Sunağın tepesinde bir şamdan vardı; parıldayan, altın bir İncil; ve bir gümüş haç. Her birini dikkatlice inceledim ve sonra sunağın önüne oyulmuş yazıya bakmak için diz çöktüm.

Alıntı. Parmaklarımı yazının üzerinde gezdirdim ve yüksek sesle okudum. *“Yani görünene değil, görünmeyene bakarız, çünkü görülen geçici, görülmeyen ise bakidir.”*

İncil'den geliyordu. Max'i aramak için çok erkendi, bu yüzden alıntıyı telefona yazdım ve bana İncil'den bir ayet verdi: *2 Korintliler 4:18.*

Blake'in farklı bir İncil ayetini bir kilit üzerinde bir kombinasyon olarak kullandığını düşündüm. kaç tane *onungenç* bir Tobias Hawthorne'un oynadığı oyunlar?

“Gözümüzü görünene değil” dedim yüksek sesle *“ama görünmeyen şey üzerine”* Sunağa baktım. *Görünmeyen nedir?*

Sunağın önünde diz çökerek parmaklarımı üzerinde gezdirdim: yukarı ve aşağı, sol ve sağ, yukarıdan aşağıya. Mermer ile zemin arasında hafif bir boşluk bulduğum arka tarafa doğru yol aldım. Bakmak için eğildim ama hiçbir şey göremedim, bu yüzden parmaklarımı boşluğa kaydırdım.

Neredeyse anında, bir dizi yükseltilmiş daire hissettim. İlk içgüdüm suyd

birini itmek için, ama aceleci olmak istemedim, bu yüzden tam bir sayım yapana kadar keşfetmeye devam ettim. Her sırada altı tane olmak üzere üç sıra yükseltilmiş daire vardı.

Toplam on sekiz.² *Korintliler 4:18*,Düşündüm. Bu, yükseltilmiş on sekiz daireden dördüne basmam gerektiği anlamına mı geliyordu? Ve eğer öyleyse, hangi dördü?

Hayal kırıklığına uğradım, ayağa kalktım. Tobias Hawthorne ile hiçbir şey kolay olmadı. Büyüklüğüne bakarak sunağın etrafında tekrar dolaştım. Milyarder bir türbe inşa etmek istemişti ama yapmamıştı. Bu şapeli o inşa etmişti ve bu dev mermer levhanın içi boş olsaydı, içinde bir ceset için yer olacağını fark etmeden duramadım.

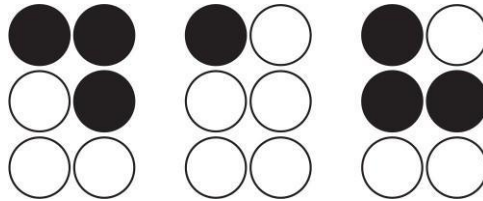
Bunu yapabilirim. Will Blake'in mezarı olduğundan şüphelendiğim yerin üzerindeki yazıya baktım. *"Bu yüzden gözlerimizi görülene değil"* Tekrar yüksek sesle okudum, *"Görünen geçici, görünmeyen ise baki olduğu için, görünmeyen üzerinedir."*

Görünmeyen

Gözlerini görünmeyen bir şeye dikmek ne anlama geliyordu? Yükseltilmiş dairelere bakmanın hiçbir yolu yoktu. Onları göremedim. Onları hissetmek zorundaydım. *parmaklarımla*, diye düşündüm ve aniden, aynen böyle, bu yazının ne anlama geldiğini anladım - İncil anlamında değil, Tobias Hawthorne için.

Görünmeyeni nasıl görmem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Telefonumu çıkardım ve sayıların Braille alfabesiyle nasıl yazıldığına baktım. *Dört. Bir. Sekiz.*

Tekrar mihrabın arkasına çömeldim, parmaklarımı mermerin altına kaydırdım ve sadece gösterilen kabartmalı dairelere bastım. *Dört. Bir. Sekiz.*

Bir gıcırtı duydum ve gözlerim sunağın tepesine fırladı. Bir mermer levha diğerlerinden ayrılmıştı. *kilidi açıldı.*

Şamdanı, İncil'i ve haçı yere koydum. Serbest kalan levha belki iki inç kalınlığındaydı ve kendimi hareket ettiremeyeceğim kadar ağırdı.

Her zamanki gibi nöbet tutan Ören'e baktım. "Yardıma ihtiyacım var," dedim ona.

Bana uzun ve sert bir şekilde baktı, sonra içinden küfretti ve yardıma geldi. Mermer levhayı kaydırarak ve içgüdülerimin doğru olduğunu anlamak için fazla hareket etmem gerekmedi. sunağın içi vardıyulmuştur. Bir ceset için yeterince büyük bir alan vardı.

Ama kalıntı yoktu. Onun yerine, bir zamanlar bir iskeleti ya da cesedi örtmüş olabilecek türden bir kefen buldum.Şapel ve bu sunak bittiğinde geriye kemikten başka bir şey kalır mıydı?Ölüm kokusu almadım. Uzanıp kefeni hareket ettirmek için gerindiğimde, bu derme çatma mahzenin içindeki mermerin tanıdık el yazısıyla tahrif edildiğini gördüm.

Toby's.

Öfkeyle mermere altı kelime kazımasının ne kadar sürdüğünü merak ettim. Acaba Blake ailesinin mührünü burada mı bulmuştu? Burada başka ne bulunduğunu merak ettim.

NE YAPTIĞINI BİLİYORUM BABA.

Bunlar geride bıraktığı kelimelerdi - Toby kaçtıktan sonra, bu sırrın devam edip etmediğini kontrol etmiş olsaydı, Tobias Hawthorne'un bulacağı kelimelerdi.

Sonra bir zamanlar Will Blake'in mezarı olması gereken yerde son bir şey gördüm.

Bir USB sürücüsü.

67. BÖLÜM

BENelimi USB'ye kilitledim. Onu çıkarırken, aklım yarıştı. Sürücü kesinlikle yirmi yıldır bir mezarda oturmuyordu. Yeni görünüyordu.

Biliyor musun Avery, buraya ilk senin gelmene şaşırmak istiyorum ama ben değilim.*Havva*.Şapelin girişinde taş bir kemerin altında durduğunu görmek için başımı kaldırdım. "Bazı insanlar o sihirli dokunuşa sahip," diye devam etti yumuşak bir sesle. Bana, sunağa doğru yürüdü. "Orada ne buldun?"

Sesi tereddütlü ve savunmasız geliyordu ama Oren yoluna çıktığı an, yüzündeki buna uygun ifade, sönmeden bir saniye önce bir ampul gibi titreşti.

Orada insan kalıntıları olması gerekiyordu, dedi Eve sakince.*Fazlasakince* "Ama yoktu, değil mi?" Başını yana eğdi, bakışları elimdeki USB'ye takılırken saçları kehribar rengi dalgalar halinde dökülüyordu. "Bunu bana vermene ihtiyacım olacak."

"Aklını mı kaçırdın?" Diye sordum. Çok geç olana kadar ellerinin hareket ettiğini fark etmedim.

Silahı var.Eve, Nash'in bana benimkini tutmayı öğrettiği gibi silahını tuttu.*Silahı doğrudan bana doğrultulmuş*.Bu düşünce işe yaramamalıydı ama botuma bıçak saplandı. Tüm bu zamanı eğitim için harcadım. Böylece vücudumun paniğe kapılması gerekirken, üzerime doğal olmayan bir sakinlik çöktü.

Oren silahını çekti. "Silahı indir," diye emretti.

Sanki Eve onu duymuyor gibiydi, sanki bu odada görebildiği veya duyabildiği tek kişi bendim.

"Silahı nereden buldun?" Durumu değerlendirmek için zaman harcıyordum. "O ilk sabah malikâneye bunlardan biriyle gelmenin hiçbir yolu yok." Sözleri söylerken bile, Havva'nın çakmasını düşündüm.

Vincent Blake'in adını "keşfettiği" an.

"Silahı indir!" Oren tekrarladı. "Size garanti ederim ki sizden önce ben ateş edebilirim ve ıskalamam."

Eve kesinlikle, güzel bir şekilde korkusuzca bir adım attı. Korumanın beni vurmasına gerçekten izin verecek misin Avery?

Bu farklı bir Havva'ydı. Kendini koruma katmanları, savunmasızlık, ham duygu - hepsi gitmişti.

"Blake'in Toby'yi kaçırmasına yardım ettin, değil mi?" dedim, kesinlik bir ısı dalgası gibi üzerime çökerek.

Toby açmış olsaydı, bunu yapmak zorunda kalmazdım, diye yanıtladı

Eve, yumuşak ve sert bir ses tonuyla. Keşke beni buraya getirmeyi kabul etseydi. *Ama yapmazdı.* "Bu sana son kez silahını indirmeni söyleyeceğim!" Kulaklar patladı.

"Ben hâlâ Toby'nin kızıyım," dedi Eve tanıdık, iri iri açılmış bir ifadeyle, silahını sallayarak. "Ve dürüst olmak gerekirse Avery, sence Oren beni vurursa Gray nasıl hisseder? O güzel, kırık dökük çocuk buraya gelip beni yerde kanlar içinde bulursa ne olur sence?"

Grayson'dan bahsettiğinde içgüdüsel olarak onu aradım ama orada değildi. Bedenim bastırılmış bir öfkeyle titrerken Oren'e döndüm. "Silahını indir," dedim ona.

Güvenlik şefim doğrudan önüme geçti. "Önce kendininkini yere koyuyor."

Yüzünde kibirli bir ifade olan Eve silahını indirdi. Oren bir anda üstüne çıktı, onu yere devirdi ve yere sabitledi.

Eve şapelin zemininden bana baktı ve gülümsedi. "Sen Toby'yi geri istiyorsun, ben de o mezarda bulduğun her şeyi istiyorum."

Buraya mezar demişti. Daha önce orada kalıntılar olması gerektiğini söylemişti. Bu sonuca nasıl vardığını merak ettim ve sonra onu nerede ve kiminle bıraktığımı hatırladım. Mallory, dedim.

Liam'ın gitmediğini itiraf etti. Onun kesin sözlerinin olduğuna inanıyorum *Çok fazla kan vardı.* Eve'in bakışları sunağa kaydı. "Peki ceset nerede?"

"Gerçekten tüm umursadığın bu mu?" Ona sordum. En başından beri bana onun için önemli olan tek bir şeyin olduğunu söylemişti. Bunun bir yalan olmadığını düşünmeye başlamıştım - tek amacının Toby ile hiçbir ilgisi olmadığıydı.

Hiçbir zaman Toby hakkında olmamıştı.

"Önemsemeincinmek için bir reçete ve çok uzun zamandır kimsenin beni incitmesine izin vermedim. Eve tekrar gülümsedi, sanki üstün olan kendisiydi, yere sabitlenen değil. Doğrusu, seni uyardım Avery. Yerinde olsam ben de bana güvenmezdim dedim. Sana her şeyi yapacak bir insan olduğumu söyledim—*herhangi bir şey*- istediğimi elde etmek için. sana bunu söyledim*görünme*zasla olmayacağım tek şey."

"Ve Toby," dedim ona bakarak, içimden gelen hastalıklı bir anlayışla, "saklanmanı istedi."

Blake beni yanında istiyor, dedi Eve, sesinde şevk vardı. "Önce kendimi kanıtlamam gerekiyor."

"Mühürlerden birine henüz sahip değilsin, değil mi?" Diye sordum. Nan'ın Vincent Blake'in kimseye - aileye bile - bedava yolculuk vermediğini söylediğini düşündüm.

Bir tane alacağım, dedi Eve, sesi amacın öfkesiyle yanıyordu. "Bana o USB'yi ver, belki sen de istediğini alabilirsin." Durdu, sonra tam kalbime bir çivi çaktı. "*Toby*."

Adını söylemesinden bile nefret ettim. "Bunu nasıl yapabildin?" dedim, Blake'in gönderdiği fotoğrafı, yüzündeki morlukları ve ardından Eve'in kamera rulosundaki Toby ve Eve'in resimlerini düşünerek. "Sana güvendi."

İnsanların sana güvenmesini sağlamak kolaydır, dedi Eve usulca, eğer kanının aktığını görmelerine izin verirsen. Buraya spor yaparken gösterdiği morlukları düşündüm ve merak edip etmeyeceğini merak ettim.*söylenmiş*ona vuracak biri "Bütün hayatını incitmemeye çalışarak geçirebilirsin," diye devam etti Eve, sesi yüksek ve netti, "ama insanları inciterek.*için*Sen? Gerçek güç bu."

Toby'nin bana iki kızı olduğunu söylediğini düşündüm.

"Bana USB'yi ver," dedi Eve tekrar, gözleri hâlâ parlayarak, "ve beni bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksın, Avery. Mühürümü hak edeceğim ve sen de bu yeri ve o çocukları tamamen kendine alabilirsin. Kazan-kazan."

Hayal görüyordu. Oren onu sıkıştırmıştı. o bana gelirdi*silahla*. Pazarlık yapacak durumda değildi. "Sana bir şey vermiyorum," dedim.

*Bir anlık hareket.*Başımı şapelin kapısına doğru salladım. Grayson, arkadan aydınlatmalı, gözleri hâlâ Eve'i zapt eden Oren'e kilitlenmiş halde orada dikiliyordu.

Grayson, "Bırak onu," diye emretti.

"O bir tehdit." Oren kelimeleri kesti. Avery'ye silah çekti.

olduğum tek yerizin vermekonun gidişi hepinizden çok çok uzakta.” "Grayson." Hasta hissettim. "Göründüğü gibi değil..."

Bana yardım et, diye yalvardı Eve. "Avery'nin sahip olduğu USB'yi al. Bunu da benden almalarına izin verme.”

Grayson ona bir süre daha baktıktan sonra yavaşça bana doğru yürüdü. USB'yi elimden aldı. Orada öylece durdum. İçim oyulmuş gibi hissederek Eve'e dönmesini izledim. Grayson yumuşak bir sesle, "Bunu almana izin veremem," dedi.

Grayson... Eve ve ben aynı anda onun adını söyledik. "Duydum."

Eve utanmamıştı. "Her ne duyduysan,*Bilmek*Buradaki kötü adam ben değilim, Grayson. Büyükbaban bana daha iyisini borçluydu. O sana daha iyisini borçluydu ve sen ve ailen Avery'ye borçluydu.*Hiçbir şey*"

Grayson'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Ona sandığından daha fazlasını borçluyum."

İçimde bir baraj kırıldı ve hissetmeme izin vermediğim tüm acı ve onunla birlikte Grayson Hawthorne için hissettiğim - ve şimdiye kadar hissettiğim - diğer her şey sular altında kaldı.

Eve, "Büyükbaban kadar kötüsün," diye denedi. "Bana bak Grayson.*Bana bak.*"

O yaptı.

"Oren'in beni buradan atmasına izin verirsen ya da polisi ararsan, beni Vincent Blake'e elim boş dönmeye zorlarsan, sana yemin ederim ki atlayacak bir uçurum bulurum." Eve'in sesinde şiddetli, çılgın ve vahşi bir şey vardı - bu tehdidi tamamen ortadan kaldıran bir şey. "Emily'nin kanı senin ellerinde. Gerçekten benimkini de orada istiyor musun?"

Grayson ona baktı. Emily'yi bulduğu anı yeniden yaşadığını görebiliyordum. Eve'in özel tehdidinin etkisini görebiliyordum - bir*uçurum*-onda vardı. Grayson Davenport Hawthorne'un alt akıntıyla boşuna mücadele ederek boğulduğunu görebiliyordum. Sonra kavga etmeyi bıraktığını ve anıların, kederin ve gerçeğin üzerine yıkılmasına izin verdiğini gördüm.

Sonra Grayson derin bir nefes aldı. "Sen büyük bir kızsın," dedi Eve'e. "Seçimlerini kendin yapıyorsun. Oren seni paketledikten sonra ne yaparsan yap, bu senin suçun."

Bunu gerçekten kastetmiş olup olmadığını merak ettim. Eğer inanırsa.

"Bu senin şansın," dedi Eve, Oren'in elinden kurtulmaya çalışarak. "Bu bir kefarettir, Grayson. Ben seninim ve sen benim olabilirsin. Bu senin hatan

Emily öldü. Onu durdurabilirdin...”

Grayson ona doğru bir adım attı. "Zorunda olmamalıydım." Elindeki USB'ye baktı. "Ve bu senin için yararsız olur."

"Bunu bilemezsin." Eve artık çılgın bir şeydi, sahip olduğu her şeyle Oren'le savaşıyordu.

Grayson, "Bu USB'nin büyükbabamın işi olduğunu varsayarsak," dedi, "dosyalardan herhangi birini anlamlandırmak için bir kod çözücüye ihtiyacın olur. Bir Hawthorne değeri olan hiçbir bilgiyi korumasız bırakmaz."

O yüzden şifreyi kıracağım, dedi Eve küçümseyerek.

Grayson ona tek kaşını kaldırdı. "İkinci bir sürüş olmadan olmaz."

İkinci bir sürüş.

"Bunu bana yapamazsın, Grayson. Biz aynıyız, sen ve ben." Eve'in bunu söyleyişinde, sesinde buna inandığını düşündüren bir şeyler vardı.

Grayson gözünü kırpmadı. "Artık değil."

Bir an sonra Oren'in adamları kapıdan içeri girdiler. Ören bana döndü. "Bununla nasıl başa çıkmak istersin, Avery?"

Eve bana silah doğrultmuştu. En azından bu bir suçtu. Bize yalan söylemek değildi. Bizi manipüle etmek değildi. Başka bir şey kanıtlayamadım. Ve o değildigerçekburada düşman

Gerçek tehdit.

Oren'e "Adamların Eve'e malikâneneden çıkarken eşlik etsin," dedim. "Artık doğrudan Vincent Blake ile ilgileneceğiz."

Eve onu sürüklemelerini sağlamadı. "Kazanmadın," dedi bana. "Gelmeye devam edecek - ve er ya da geç hepiniz Tanrı'dan bunun benimle bitmesini dileyeceksiniz."

68. BÖLÜM

ÖRen, Grayson'la beni şapelde yalnız bıraktı.

"Sana bir özür borçluyum."

Grayson Hawthorne'un, onu ilk gördüğüm andaki kadar hafif ve delici gözleriyle karşılaştım. "Bana hiçbir borcun yok," dedim - merhametten değil, ondan ne kadar çok şey beklediğimi düşünmek canımı yaktığı için.

"Evet. Evet." Uzun bir süre sonra Grayson bakışlarını kaçırdı. "Ben," dedi, sanki bu tek kelime her şeye mal oldu, "çok uzun zamandır kendimi cezalandırıyorum. Sadece Emily'nin ölümü için değil, her zayıflık, her yanlış hesap,*Her-*" Sanki soluk borusu sözcükleri birdenbire kapatmış gibi sözünü kesti. Ciğerlerine pürüzlü bir nefes vermeye zorlarken onu izledim. "Ne olursam olayım ya da ne yaparsam yapayım asla yeterli olmadı. Yaşlı adam her zaman oradaydı, daha iyisi için, daha fazlası için bastırıyordu."

Bir zamanlar kurşun geçirmez bir özgüveni olduğunu düşünmüştüm. Kibirli olduğunu, kendini ikinci kez tahmin edemediğini ve kendi gücünden tamamen emin olduğunu.

"Ve sonra," dedi Grayson, "yaşlı adam gitmişti. Ve sonra... sen vardın.

"Grayson." Adı boğazıma takıldı.

Grayson bana baktı, hafif gözleri gölgeliydi. "Bazen, bir insan hakkında, onun kim olduğu hakkında, birlikte nasıl olacağınız hakkında bir fikriniz olur. Ama bazen hepsi bu: bir fikir. Ve çok uzun zamandır, onu sevdiğimden korkuyordum.*fikir*Emily'den gerçek birini sevebileceğimden daha fazla.

Bu bir itiraf, kendini kınama ve lanetti. "Bu doğru değil, Grayson."

Bunu yapmak acı verici ve tatlıymış gibi bana baktı. "Asla sadece senin fikrin değildi, Avery."

Yerin ayaklarımın altından kaydığını hissetmemeye çalıştım.
"Sennefretbenim fikrim."

"Ama sen değil." Sözler bir o kadar tatlı, bir o kadar da acı vericiydi.
"Asla sen."

İçimde bir şey verdi. "Grayson."

"Biliyorum," dedi kabaca.

Başımı salladım. "Hâlâ her şeyi bildiğine o kadar inanıyorsun ki."

Jamie'nin seni sevdiğini biliyorum. Grayson bana senin baktığın gibi baktı.

sanki bana dokunmak istiyor ama yapamıyormuş gibi. "Ve ona nasıl baktığını, ikinizin nasıl bir arada olduğunuzu gördüm. Sen kardeşim Avery'ye aşıksın. Durdurdu. "Bana olmadığını söyle."

Bunu yapamadım. Yapamayacağımı biliyordu. "Kardeşine aşığım," dedim çünkü bu doğrudu. Jameson artık benim bir parçamdı - geçen yılı olmak için harcadığım kişinin bir parçası. Değişmiştim. Yapmasaydım belki her şey daha farklı olabilirdi ama geri dönüş yoktu.

olduğum kişiydimÇünküJameson'un. Ona başka biri olmasını istemediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum.

Peki bu neden bu kadar zordu?

Grayson, "Eve'nin farklı olmasını istedim," dedi. "Onun sen olmasını istedim."

"Öyle söyleme," diye fısıldadım.

Bana son kez baktı. "Asla söylemeyeceğim o kadar çok şey var ki."

Uzaklaşmaya hazırlanıyordu ve ona izin vermek zorunda kaldım ama yapamadım. Grayson'a, "Bir daha gitmeyeceğine söz ver," dedim. "Harvard'a geri dönebilirsin. İstedğin yere gidebilir, istediğini yapabilirsin - sadece bizi bir daha dışarıda bırakmayacağına söz ver. Elimi Hawthorne iğneme kaldırdım. Kendisinden biri olduğunu biliyordum. Bunu biliyordum ama yine de benimkini çıkarıp ona iğneledim. "O bizden biri.Bunu bir keresinde Jameson'a söylemiştin, hatırlıyor musun?O bizden biri.Eh, her iki yönde de geçerli, Gray."

Grayson gözlerini kapadı ve vitray pencerelerden gelen ışıktaki orada dururkenki halini asla unutamayacağım duygusuna kapıldım. Zırhı olmadan. bahane olmadan Çiğ.

"bilgiGrayson bana söyledi.Biliyorum.

Elindeki USB'ye baktım.

"Diğeri bende," dedim ona. "Deri çantada hiç kullanmadığımız tek nesne buydu, unuttun mu?"

Grayson'ın gözleri açıldı. Işıktan çıktı. "Kardeşlerimi arayacak mısın?" o bana sordu. "Yoksa ben mi yapayım?"

69. BÖLÜM

Xander ilk USB'yi bilgisayarına taktı, ses dosyasını masaüstüne sürükledi, ardından USB'yi çıkardı ve mezardan USB ile değiştirdi. İkinci dosyayı da masaüstüne sürükledi.

Jameson, "Birincisini çal," diye talimat verdi.

Xander yaptı. Havayı bozuk, anlaşılmaz bir konuşma, beyaz bir gürültü patlaması doldurdu.

"Ve ikinci?" diye sordu Nash. Onu tanıdığımdan beri, yaşlı adamın melodisiyle dans etmeye direnmişti. Ama o buradaydı. Bunu yapıyordu.

İkinci USB'deki yalnız dosya da bir ses klibiydi. İlki kadar dağınıktı.

"Birlikte oynarsan ne olur?" Diye sordum. Grayson, bir dosyayı anlamlandırmak için bir kod çözücüyü ihtiyacınız olduğunu söylemişti. Tek başına, klipler gürültüden başka bir şey değildi. Ancak her iki USB'ye de sahipseniz, her iki dosya da...

Xander bir ses düzenleme uygulaması açtı ve dosyaları içine attı. Onları sıraladı, ardından çalmalarına neden olan bir dizi düğmeye bastı.

Kombine, sonuç bozuk değildi. Bir erkek sesi, "Merhaba Avery," dedi ve etrafımdaki havanın değiştiğini hissettim.*onlara*. "Biz yabancıyız, sen ve ben. Sanırım bu senin epeyce düşündüğün bir şey."

Tobias Hawthorne. Onunla ilk ve tek tanıştığımda altı yaşındaydım. Ama o burada her yerdeydi. Hawthorne House onun izini taşıyordu. Her oda. Her detay.

Oğlanlar da buna katlandı.

"Bütün harika hayatların en az bir büyük gizemi olmalı, Avery. Senin olduğum için özür dilemeyeceğim." Tobias Hawthorne pek bir şey için özür dilemeyen bir adamdı. "Geceleri ve sabahları kendinize şu soruları sorarak geçirdiyseniz: *Neden ben?* Pekala canım, sen tek değilsin. Değilse insanlık durumu nedir? *Neden ben?*"

Dinlerken Hawthorne kardeşlerin her birinde değişimi hissedebiliyordum.

Tobias Hawthorne'un sözlerine ve konuşmasının ritmine.

“Genç bir adam olarak kaderimin büyüklüğün olduğuna inandım. Bunun için savaştım, bendüşüncezirveye giden yolda hile yaptım, yalan söyledim, dünyayı irademe göre eğdirdim.” Bir duraklama oldu ve ardından: “Şansım yaver gitti. Bunu şimdi kabul edebilirim. Ben ölüyorum ve yavaş yavaş da değil. *Neden ben?* Bu vücut neden pes ediyor? Dışarıda benim gibi kafalara sahip başkaları varken neden kendi yaptığım bir sarayda oturan ben oluyorum? Şanslıyım. Doğru yer, doğru zaman, doğru fikir, doğru akıl.” Sesli bir nefes verdi. “Keşke öyle olsaydı.

"Eğer bu mesajı çalıyorsan, işler tahmin ettiğim gibi vahim bir hal almış demektir. Eve orada ve bazı olaylar sizi bir zamanlar bu ailenin en büyük sırrını barındıran mezarı bulmaya yönlendirdi. Merak ediyorum, kendin için ne kadar bir araya getirdin Avery?"

Adımı her söylediğinde, onun burada, bu odada olduğunu hissettim. Sanki beni görüyormuş gibi. Sanki Hawthorne House'un büyük ön kapısından girdiğim andan beri beni izliyormuş gibi.

"Ama o zaman," diye devam etti, sesinde tuhaf bir gülümseme vardı, "yalnız değilsin, değil mi? Selam beyler."

Jameson'ın kolunu benimkine sürttüğünü hissettim.

"Siz çocuklar gerçekten Avery'nin yanındaysanız, o zaman en azından bir şey planladığım gibi oldu. Onun senin düşmanın olmadığını gayet iyi biliyorsun. Belki de, düşündüğüm kadar iyi seçmişsem, senin içinde benim asla ulaşamayacağım bir yere ulaşmıştır. Seni bir bütün haline getirdiğimi bile söyleyebilir miyim?"

Nash, "Kapat şunu," dedi ama hiçbirimiz dinlemedik. Bunu kastettiğinden bile emin değildim.

"Umarım sana bıraktığım oyunu beğenmişsindir. Annen ve teyzenin kendilerininkini bulup oynayıp oynamadıklarını söyleyemem. Hesapladığım olasılıklar her iki yönde de olabileceğini gösteriyor, bu yüzden Xander, yaptığım suçlamayı sana bıraktım. Toby'yi aradığınıza inanıyorum. Ve Avery, Toby'nin seni bulduğuna tüm kalbimle inanıyorum.

Ölü adamın söylediği her kelime tüm bu durumu daha da ürkütücü hissettiriyordu. Öldüğünden beri olanların ne kadarını öngörebilmişti? Sadece öngörülmemiş, planlanmış, bizi piyonlar gibi dolaştıran?

"Bunu dinliyorsanız, Vincent Blake'in kendisini açık ve mevcut bir tehdit olarak ifşa etmiş olma olasılığı yüksektir. Piç kurusundan daha uzun yaşamayı umuyordum. Yıllardır, o ve ben bir çeşit ateşkes yaptık. Gitmeme izin vermek için önce kendini yüce gönüllü olarak gördü. Daha sonra, bir kez başladı

artan servetime, gücüme, statüme içermek - yani, bunlar onu kontrol altında tutuyordu.

“*BEN* onu kontrol altında tuttu.”

Bir duraklama daha oldu ve bu sefer bir şekilde daha keskin, bilenmiş gibi geldi. "Ama şimdi ben yokum ve Blake senin şu anda bildiğinden şüphelendiğim şeyi biliyorsa,

Allah hepinizin yardımcısı olsun. Eve oradaysa, Blake bunca yıldır ondan sakladığım şeyi biliyorsa, hatta bundan şüpheleniyorsa, o zaman geliyor. Servet için. Mirasım için. Senin için, Avery Kylie Grambs. Ve bunun için özür dilerim."

Tobias Hawthorne'un bana bıraktığı mektubu düşündüm. Bana verilen tek açıklama, başlangıçta. *Üzgünüm*.

"Ama sen onlardan daha iyisin." Tobias Hawthorne duraksadı. "Evet, Avery. Ben gerçekten o kadar piçim. Gerçekten alnına bir hedef çizdim. Gerçek su yüzüne çıkmasa bile, olasılıkların ne olduğunu gördüm. Artık onu uzak tutmak için orada olmadığımda, Blake her zaman hamlesini yapacaktı. *Av Mevsim* oyunu oynamak, tüm rakipleri yok etmek, benim olanı almak. Ve bu, canım, bu yüzden *şimdideninki*"

Bir alet olduğumu biliyordum. Beni yapmak için kullanabileceği şeyler için seçtiğini biliyordum. Ama Tobias Hawthorne'un tek kullanımlık olduğum için beni varisi ilan ettiğini fark etmemiştim, hatta bundan şüphelenmemiştim bile.

"Annenle tanıştım, biliyorsun." Milyarder durmadı. Hiç durmadı. "Bir keresinde onun sadece bir garson olduğuna inandığımda ve bir keresinde onun tek oğlumun büyük aşkı Hannah Rooney olduğunu anladığımda. Toby'ye ulaşmak için onu kullanmayı düşündüm. Onu ikna etmeye, tehdit etmeye, rüşvet vermeye, manipüle etmeye çalıştım. Annen bana ne dedi biliyor musun Avery? Bana Vincent Blake'in kim olduğunu bildiğini, oğluna ne olduğunu bildiğini, Toby'nin Blake aile mührünü nereye sakladığını bildiğini ve ona -ya da sana- bir daha yaklaşırsam bütün iskambil evini alt üst edeceğini söyledi.

Annemin Tobias Hawthorne gibi bir adamı tehdit ettiğini hayal etmeye çalıştım. "Mührü biliyor muydun?" diye sordu Tobias, ses tonu neredeyse

konuskan "Bu ailenin en karanlık sırrını biliyor muydunuz? Sanmıyorum, ama ben her zaman bir imparatorluk kurmuş bir adamım. *Her zaman* kendi varsayımlarımı sorguluyorum. Beklenmedik durumlar dışında hiçbir şeyde mükemmel değilim. İşte buradayız, Avery Kylie Grambs. Komik küçük adı olan küçük kız. Pek çok küçük kilit için iskelet bir anahtar.

“Teşhisimden şimdiye kadar altı haftam vardı. İki tane daha, bahse girerim ölüm döşegime kadar. Son parçaları yerine koymak için yeterli zaman. Bu kadar çok katmanla son bir oyun hazırlamak için yeterli zaman.*Neden sen, Avery?* Çocukları son bir kez çizmek için mi? Hawthornes'a yakışır bir gizemi, bir ömür boyu bilmeceyi onlara miras bırakmak mı? Senin aracılığınla onları tekrar bir araya getirmek için mi?*Evet.*sözünü söyledi*Evet*bunu söylemekten zevk alan bir adam gibi. "Toby'yi gölgelerden çıkarmak için mi? Hayatta yapamadığım şeyi ölümde yapmak ve onu tahtaya geri döndürmek mi?*Evet.*”

Kendi vücudumun sesi birdenbire çok güçlüydü. Kalbimin atışı. Her nefeste bir şekilde çekmeyi başardım. Kulaklarımda kan akışı.

"Ve," diye devam etti Tobias Hawthorne bir kesinlik havasıyla, "Blake'in dikkatini ve odağını - ve şüphesiz çok sayıda olan tüm düşmanlarımdan - dikkatini ve odağını sana çekmek benim için büyük utanç verici."

*Evet.*Bu sefer söylemedi ama düşündüm ve sonra Nan'ın bana artık piyano çalanın ben olduğumu söylediğini düşündüm - ve Vincent Blake gibi adamlar, ellerinden gelse parmaklarımdan her birini kırarlardı.

Ölü milyarder, "Buna yanlış yönlendirme diyelim," dedi. "Ateş çekecek birine ihtiyacım vardı ve kim olursa olsun Hannah Rooney'nin kızından daha iyi.*vardı*sırrımı anlattın mı Para senin olduğunda bunu ifşa etmek için pek bir nedenin olmazdı.

*Tuzak üstüne tuzak. Ve bilmece üstüne bilmece.*Jameson'un uzun zaman önce bana söylediği sözler aklıma geldi - ardından Xander'ın söylediği bir şey geldi.*Sen bile*düşünce*büyükbabamızı bu işe sen yönlendirdin, seni de o yönlendireceğine garanti ederim.*

"Ama teselli olarak şunu kabul et, çok riskli kumarım: Seni izledim. seni tanımaya geldim Ateşi en çok sevdiklerimden uzaklaştırırken, aldığınız darbelerden sağ çıkma şansınızın en azından bir parça olduğuna inandığımı bilin. Alevlerle sınanabilirsin ama yanmana gerek yok.

"Eğer bunu dinliyorsan, Blake geliyor." Tobias Hawthorne'un tonu şimdi çok yoğundu. "Sizi hapsedecek. Sizi zapt edecek. Merhameti olmayacak. Ama aynı zamanda seni hafife alacaktır. Gençsin. sen kadınsın sen hiç kimsesin*bunu kullan.* En büyük düşmanım - ve şimdi seninki - onurlu bir adam. Onu yen ve galibiyeti onurlandıracak.

Tobias Hawthorne'un ses tonundaki bir şey, bu sözlerin kulağa sadece değilmiş gibi gelmesine neden oldu.

tavsiye gibi ama aynı zamanda *Güle güle*.

"Oğullarım." Hawthorne, Jameson'ınki gibi çarpık, Grayson'ınki gibi sert bir gülümsemeyle yeniden gülümsüyor gibiydi. "Eğer gerçekten bunu dinliyorsan, beni istediğin kadar sert yargıla. Anlaşmalarımı pek çok şeytanla yaptım. Beni bul. Gerekirse benden nefret et. Öfkenizin, dünyanın asla söndüremeyeceği bir ateş yakmasına izin verin.

Nash. Grayson. Jameson. İskender." İsimlerini teker teker söyledi. "Sen kildin, ben de heykeltıraştım ve seni benim asla olamayacağım kadar iyi insanlar yapmak hayatımın neşesi ve onuruydu. Adımı lanetleyebilecek ama asla unutmayacak adamlar."

Elim Jameson'a gitti ve o beni canı pahasına tuttu. Kayıtta Tobias Hawthorne, "İşaretlerinize, çocuklar," dedi. "Elde etmek ayarlamak. *Gitmek*."

70. BÖLÜM

Sessizliğin sesi hiç bu kadar yüksek çıkmamıştı. Hawthorne kardeşleri hiç bu kadar hareketsiz görmemiştim - hepsini felç edici bir zehirle sokulmuş gibi. Tobias Hawthorne'un ağzından gerçeği duymak benim üzerimde ne kadar büyük bir etki yaratsa da, o, Tobias Hawthorne'un biçimlendirici etkisi değildi. *Benim hayat.*

Konuşamayacakları için kendimi konuşmaya zorladım. "Yaşlı adamın bir taşla on kuş vurmaya sevdiğini hep söyledin."

Jameson yerden gözlerini kaldırıp bana baktı ve kaba, acı dolu bir kıkırdama attı. "On iki."

On iki kuş, bir taş. Ben uyarılmıştım. İçinde yüz anahtar olan bir yüzük aldığım andan itibaren -hatta ondan önce- Hawthorne kardeşlerin her biri tarafından sırayla uyarıldım.

Tuzak üstüne tuzak. Ve bilmece üstüne bilmece.

Sen biledüşüncebüyükbabamızı bu işe sen yönlendirdin, seni de o yönlendireceğine garanti ederim.

Bu aile, dokunduğumuz her şeyi yok ediyoruz.

Sen bir oyuncu değilsin, evlat. Sen camdan balerinsin ya da bıçaksın.

Ve sonra Tobias Hawthorne'un en başta bana bıraktığı mesaj vardı. *Üzgünüm.*

"Tam olarak onun yapacağımızı düşündüğü şeyi yaptık." Xander kendini dışarı attı ve hareket etmeye başladı - vahşi hareketler, ayaklarının ucundaki ağırlık. "Hepimiz. Başlangıçtan beri."

"O orospu çocuğu." Nash uzun bir ıslık çaldıktan sonra sırtını duvara yasladı. "Vincent Blake'in ne kadar tehlikeli olduğunu düşünüyoruz?" Soru kulağa rahat ve sakin geliyordu ama Nash'in yüzünde tam da bu ifadeyle kuduz bir boğaya doğru yürüdüğünü hayal edebiliyordum.

"Bir yem gerektirecek kadar tehlikeli." Grayson'ın sakinliği Nash'inkinden farklıydı; soğuk ve kontrollüydü. "Önemli ölçüde küçük olmasına rağmen serveti bizimkinden çok daha geriye giden bir aileyle karşı karşıyayız."

Blake'in cebinde hangi kişilerin veya kurumların olduğu bilinmiyor."

"Yaşlı adam dördümüzü tahtadan çıkardı." Jameson yemin etti. "Bizi savaşmamız için yetiştirdi ama bu savaşı asla bizim için tasarlamadı."

Skye'in babasının onu hiçbir zaman büyük oyunun bir oyuncusu olarak görmediğini söylemesini, ardından Tobias Hawthorne'un kızlarına bıraktığı bir mektubu düşündüm. Hiçbirinin servetini görmeyeceğini söylediği bir bölüm vardı.*Yaptığım ve gurur duymadığım şeyler var, katlanmak zorunda kalmamanız gereken miraslar.*

Gerçek, aylardır orada, gözümüzün önündeydi. Tobias Hawthorne bana servetini bırakmıştı ki, onun ölümünden sonra düşmanları gelirse ve geldiğinde, onlar da üzerime çöksünler.*Ben.* Hedefini dikkatlice seçmiş, beni karmaşık bir makinenin dişlisi olarak yerleştirmişti.

On iki kuş, bir taş.

Bunu dinliyorsanız, Blake geliyor. Seni hapsedecek. Seni zapt edecek. Merhameti olmayacak. İçimde bir şeylerin sertleştiğini hissedebiliyordum. Tobias Hawthorne tam olarak öngörememişti.*Nası/Vincent* Blake üzerime gelirdi. Hawthorne, Toby'nin Blake'in planına bulaşacağını bilmiyordu ama adamın neler yapabileceğini çok iyi biliyordu. Ve benim için tek tesellisi, bir şey olduğunu düşünmesiydi.*şerith*ayatta kalabilmem için bir şans.

Tobias Hawthorne'u küçümsemek ya da en azından onu yargılamak istiyordum ama tek düşünebildiğim, onun bana bıraktığı diğer sözlerdi.*Alevlerle sınanabilirsin ama yanmana gerek yok.*

"Nereye gidiyorsun?" Jameson arkamdan seslendi.

Arkama bakmadım, hiçbirine bakmaya cesaret edemedim. "Telefon çağrısı yapmak."

Vincent Blake, başlı başına bir güç oyunu olan beşinci çalışta cevap verdi. Küstah küçük şey, değil mi?

Gençsin. sen kadınsın Sen bir hiçsin - bunu kullan.

"Eve gitti," dedim, ses tonumdaki herhangi bir duyguyu yok sayarak.

"Artık içeride kimsen yok."

"Bundan çok emin görünüyorsun, küçük kız." Blake eğlenmişti, sanki benim bu oyunu oynama girişimim onun için bundan başka bir şey değilmiş gibi - bir eğlence.

Hawthorne'un içinde başka birinin olduğuna inanmamı istiyor.

Ev. Bir an bile fazla sessiz kalmak zayıflık olarak görülecekti, ben de konuştum. "Oğlunun başına gelenlerle ilgili gerçeği istiyorsun. Cenazesinin bulunmasını ve size iade edilmesini istiyorsunuz." Nefesim sığlaşmak istiyordu ama bundan daha iyi bir blöfçüydüm. "İstediyini verirsem bana Toby dışında ne vereceksin?"

William Blake'ten geriye kalanların nerede olduğunu bilmiyordum. Ancak bir kişi yalnızca kendisine dağıtılan kartları oynayabilirdi. Blake benden istediği bir şeye sahip olduğumu düşündü. Eve burada olmadan, onu elde etmenin tek yolu ben olabilirim.

Bir avantaja ihtiyacım vardı. Kaldıraca ihtiyacım vardı. Belki de buydu.

"Sana ne vereceğim?" Blake'in eğlencesi derinleşerek daha karanlık, çarpık bir şeye dönüştü. Toby dışında istediğin ne var bende? Sorduğuna çok sevindim."

Hat gitti. Telefonu yüzüme kapatmıştı. Telefonuma baktım.

Bir dakika sonra, Oren çevresel görüş alanıma girdi. "Kapıda bir kurye var."

71. BÖLÜM

T Paketi teslim eden kişiyi çapraz sorgulamanın bir anlamı yoktu.

Kimden geldiğini biliyorduk. Ne istediğini biliyorduk.

"Her şey yolunda?" Libby, Oren'in adamı paketle birlikte fuayeye geldiğinde bana sordu. Başımı salladım. *Bu her neyse, kesinlikle doğru değil.*

Oren ilk güvenlik ekranını tamamladı, ardından hem içindekileri hem de ambalajı bana verdi: bir süveter alacak kadar büyük bir hediye kutusu; içinde mektup boyutunda on üç zarf; her zarfın içinde, üzerine soyut siyah-beyaz bir tasarımın mürekkeplendiği şeffaf, ince, dikdörtgen bir plastik levha. Herhangi bir sayfaya ayrı ayrı bakmak, o mürekkep lekesi testlerinden birini yapmak gibiydi.

"Yığınla," diye önerdi Jameson. Odaya ne zaman geleceğinden emin değildim ama yalnız değildi. Hawthorne kardeşlerin dördü de etrafımda döndü. Libby geride kaldı ama çok az.

Sayfaları sayfanın üstüne koydum, tasarımlar tek bir resim oluşturmak için birleşti - ama bu o kadar kolay olmadı. Tabii ki değildi. Her sayfanın gidebileceği dört yol vardı: *yukarı veya aşağı, ön veya arka.*

Mürekkebin basıldığı tarafı bulmak için sayfaları parmak uçlarımla yokladım. Yıldırım hızıyla hareket ederek, bana yol gösterecek desenleri kullanarak sol alt köşedeki sayfaları eşleştirmeye başladım.

Bir, iki, üç, dört - hayır, bu yanlış yol. Bir resim ortaya çıkana kadar, bir sayfa üst üste diğerinin üzerine devam ettim. Siyah beyaz bir fotoğraf.

Ve o fotoğrafta Alisa Ortega, başı bir yana düşmüş, gözleri kapalı, toprak zeminde yatıyordu.

"Yaşıyor," dedi Jameson yanımda. "Bilinçsiz. Ama bakmıyor..."

Ölü, onun için bitirdim. Bende Toby dışında istediğin ne var? BEN

Vincent Blake'in söylediğini duyabiliyordu. *Sorduğuna çok sevindim.*

"Lee-Lee." Nash bu sefer sakın görünmüyordu.

Yutmuşum. "Bu işin içinde olma ihtimali var mı?" Soruya hayat verdiğim için, Blake'in beni bu kadar etkilemesine izin verdiğim için kendimden nefret ederek sordum.

"*Hiçbir* dedi Nash, kelimeyi neredeyse insanlık dışı bir gaddarlıkla ağzından geçirerek.

Jameson ve Grayson'a baktım. "Deden dedi *kikimseye güvenme*, sadece *değilona güvenme* En azından Blake'in benim yakın çevremden birine ulaşabileceğini düşündü." Alisa'nın bilinçsiz görünen vücuduna tekrar baktım. "Ve şu anda, bir tröstü kabul etmezsem, Alisa ve firmasının kaybedecek çok şeyi var."

Servetin arkasındaki güç. Dağları yerinden oynatma ve insan yaratma yeteneği.

Nash kabaca, "Alisa'ya güvenebilirsin," dedi. "Yaşlı adama sadık, her zaman öyle oldu." Libby yaklaştı ve elini sırtına koydu ve ona bakmak için başını çevirdi. "Düşündüğün bu değil, Lib. Ona karşı bir şey hissetmiyorum ama bir insanda işlerin yolunda gitmemesi onun öneminin bittiği anlamına gelmez."

Libby, sanki bu sözler bir vahiymiş gibi, "Senin için", "Kimse önemli olmaktan vazgeçmiyor," dedi.

"Nash haklı. Alisa'nın bu işin içinde olmasına imkan yok," dedi Jameson. "Vincent Blake, tıpkı Toby'yi aldığı gibi onu da aldı."

Çünkü o benim için çalışıyor.

Grayson aylardır ondan görmediğim güçlü bir şiddetle, "Piç bunu yapamaz," diye küfretti. "Kuyutahrip etmeko."

yapamazsın Tobias Hawthorne'un onları mirastan mahrum bırakmasının, Blake'in dikkatini bana ve değer verdiğim insanlara çekmesinin nedeni buydu. Oren, Max'e bir koruma atamıştı. Thea ve Rebecca'yı buraya getirmişti. Bana ulaşmak için başka insanları kullanarak her yolu kapatmıştı ama Alisa tecrit altında değildi.

Orada kendi oyunlarını oynuyordu.

Titreyen ellerimle numarasını aradım. Tekrar. Ve yeniden. Telefonu açmadı. "Alisa her zaman açar," dedim yüksek sesle. Gözlerimi Oren'e diktim. "Şimdipolisi arayabilir miyiz?"

Toby ölü bir adamdı. Ölü bir adamın kayıp olduğunu bildiremezsin. Ama Alisa fazlasıyla canlıydı ve elimizde faulün kanıtı olarak bu fotoğraf vardı.

"Blake'in birileri olacak - belki birden fazla kişi - hepsinde üst sıralarda.

yerel polis departmanları.”

"Ya yapmıyorum?"

Söyledim.

"Yaptın," dedi Oren bana geçmiş zamanda ve onun son transferlerdeki aceleyle ilgili söylediklerini hatırladım.

"Ya FBI?" Diye sordum. “Davanın federal olup olmaması umurumda değil

Tobias Hawthorne'un insanları vardı ve onlar artık benim insanlarım. Sağ?"

Kimse cevap vermedi, çünkü Tobias Hawthorne'un cebinde olan ya da olmayan her kimse, benimkinde kimse yoktu. İpleri elinde tutan Alisa olmadan olmaz.

Kontrol etmek. Tahtayı, hareket eden taşları, Vincent Blake'in beni nasıl sıkıştırdığını görebiliyordum.

"Lee-Lee yetkililere gitmemizi istemez." Nash sesini bulmakta zorlanıyor gibiydi. Yavaş, derin bir gümbürtüyle çıktı. "Optik."

"Sen optiği umursamıyorsun," dedim ona.

Nash kovboy şapkasını çıkardı, gözleri gölgeliydi. "Pek çok şeyi umursuyorum, evlat."

Libby şiddetle, "Alisa'yı geri almak için ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu.

Soruyu cevaplayan bendim. "Bir ceset ya da kırk yıl sonra ondan geriye kalan şeyi bulun."

Nash'in gözleri kısıldı. "Bu harika bir açıklama olsa iyi olur."

72. BÖLÜM

TAçıklamayı bitirdiğim anda, Nash uğursuzca uzaklaştı. Libby onunla gitti. Bir sonraki hamlemizi planlarken, Xander'a Rebecca ve Thea'nın nerede olduğunu sordum.

"Kulübe." Xander nadiren bu kadar ciddiye. "Bex, annesinin aramalarını görmezden geliyordu ama sonra büyükannesi aradı, Eve'den sonra..."

Eve, Mallory'den gerçeği öğrendikten sonra, sessizce bitirdim. Zihnimi bu gerçeğe ve bunun bizim için ne anlama geldiğine odaklanmaya zorlayarak çocukları odama götürdüm ve onlara planları gösterdim.

"Bunlar kronolojik sırayla," dedim. "Bu kronolojiyi Toby'nin anlayışının ardından inşa edilen inşaat projesini bulmak için kullandım: şapel. Sunak taştan yapılmıştı ve içi oyuktu." Yutmuşum. "Bir mezar - ama içinde ceset yok, sadece büyükbabanın ölümünden kısa bir süre önce oraya saklamış olduğu USB ve çok eski zamanlarda Toby tarafından taşta kazınmış bir mesaj."

"Başka bir takma isme ihtiyacın olduğundan değil," diye yorum yaptı Xander, "ama hoşuma gidiyor.*Sherlock*. Mesaj ne dedi?"

Xander'ın yanından Jameson'a baktım ve... Grayson orada değildi. Onu ne zaman kaybettiğimizden emin değildim. Nedenini merak etmeme izin vermedim.

*"Ne yaptığını biliyorum, Peder.*Xander'ın sorusunu yanıtladım. "Bunu, Toby'nin evlat edinildiğini öğrendikten sonra ve on dokuz yaşında kaçmadan önce olduğu anlamına geliyor..."

*"Bunu öğrendi*Liam*diye bitirdi Jameson.*

Toby'nin babasına bıraktığı tüm mesajları düşündüm: Bir yer karosunun altına gizlenmiş "Zehir Ağacı"; bir hukuk kitabına kodlanmış kendi yazdığı bir şiir; mihrabın içindeki sözler.

Artık boş olan sunak.

"Toby cesedi buldu." Yüksek sesle söylemek, gerçek gibi görünmesini sağladı. "O zamana kadar muhtemelen sadece kemiklerdi. Mührü çaldı, kalıntıları taşıdı, bir

yaşlı adam için bir dizi gizli mesaj gönderdi ve ülke çapında Hawthorne Adası'ndaki yangınla sonuçlanan kendi kendini yok eden bir yırtılmaya gitti.

Toby'yi, annemle olan çatışmasını ve Toby taşıdığı korkunç sırlar yüzünden kırılmasaydı aşklarının nasıl farklı olabileceğini düşündüm.

Gerçek Hawthorne mirası.

Toby'nin neden Hawthorne Evi'nden uzak durmaya kararlı olduğunu şimdi anlıyordum. Annemi neden korumak istediğini anlayabiliyordum - onun *Hannah*, *ileri ile aynı geri-* ve daha sonra, o öldüğünde ve ben zaten bu karmaşanın içine çekildiğimde, neden en azından korumaya çalışması gerekiyordu? *Havva* Hawthorne servetiyle birlikte gelen her şeyden.

Hakikatten ve zehirli ağaçtan. Blake'ten.

"*Çaldığım kanıt*" dedim yüksek sesle, planlara bakarak, "*en karanlık delikte...*"

"Tüneller mi?" Jameson arkamdaydı - tam arkamda. Önerisini duyduğum kadar hissettim.

"Bu bir olasılık," dedim ve ardından dört set plan çıkardım. "Diğerleri bunlar - Toby'nin kalıntıları bulup taşıdığı zaman diliminde Hawthorne Evi'ne yapılan eklemeler. Bir şekilde inşaattan faydalanabilirdi."

Toby, evlat edinildiğini öğrendiğinde on altı, Hawthorne Malikânesi'ni sonsuza dek terk ettiğinde ise on dokuz yaşındaydı. Ekiplerin bu eklemelerin her birinde çığır açtığını hayal ettim. *Çaldığım kanıt en karanlık delikte...*

"Bu," dedi Jameson aceleyle, planların üzerine diz çökerek. "Mirasçı, bak."

Onun gördüğünü ben de gördüm. "Çit labirenti."

Jameson ve ben labirentin yolunu tuttuk. Xander takviye için gitti. "Dışarıdan başlayıp içeri girmek mi?" Jameson bana sordu. "Ya da labirentin merkezine gidip spiral çizerek mi çıkacaksın?"

Bir şekilde sadece ikimizin olduğu doğru geldi. Jameson Winchester Hawthorne ve ben.

Çitlerin boyu iki buçuk metreydi ve labirent neredeyse Ev kadar büyük bir alanı kaplıyordu. Hepsini aramamız günlerimizi alırdı. Belki haftalar.

Belki daha uzun. Toby cesedi nereye saklamışsa, babası onu ya bulamamış ya da bir daha taşıma riskini almamayı seçmişti.

Bu çitleri diken adamları hayal ettim.

On dokuz yaşındaki Toby'yi gecenin köründe DNA'sının yarısından sorumlu olan adamın kemiklerini bir şekilde gömmenin bir yolunu bulurken hayal ettim.

"Merkezden başla," dedim Jameson'a, sesim etrafımızdaki boşlukta yankılanırken, "ve sarmal olarak dışarı."

Bizi labirentin kalbine götürecek yolu biliyordum. Daha önce orada birden fazla kez bulunmuştum - Grayson'la.

"Nereye gittiğini bildiğini sanmıyorum, değil mi Mirasçı?" Jameson her soruyu biraz şeytani ve biraz da keskin kılmanın bir yolunu biliyordu.

- ama biliyordum, *biliyordum* gerçekten ne soruyordu.

Konu Grayson'la bana geldiğinde, kendine sormamaya çalıştığı şey.

"Grayson'ın nerede olduğunu bilmiyorum," dedim Jameson'a ve sonra sola döndüm ve boğazımdaki kaslar gerilmişti. "Ama iyileşeceğini biliyorum. Havva ile karşı karşıya geldi. Sanırım sonunda Emily'yi bıraktı, sonunda insan olduğu için kendini affetti."

Sağa dönüş. Sola dönüş. Tekrar sola. Dümdüz. Artık neredeyse merkeze gelmiştik.

"Ve şimdi Gray iyi olduğuna göre," dedi Jameson arkamdan, "artık o çok hoş *insan* ve Emily'den ayrılmaya hazır..."

Labirentin ortasına çarptım ve Jameson'la yüzleşmek için döndüm. "O soruyu bitirme."

Ne soracağını biliyordum. Sormakta haksız olmadığını biliyordum. Ama yine de acıttı. Ve kendisine, bana, Grayson'a sormaktan vazgeçmesinin tek yolu ona tam, süssüz gerçeği vermemdi.

Gerçek şu ki, kendime çok sık veya çok net düşünme izni vermemiştim.

"Blöfümü gördüğünde haklıydın," dedim Jameson'a. "Her zaman sen olacağını söyleyemem."

Hawthorne'ların uzun kılıçlarını sakladıkları yerdeki gizli bölmeye doğru yanımdan geçti. Bölmeyi açtığını duydum, aradığını duydum.

Çünkü Jameson Winchester Hawthorne her zaman bir şeyler arıyordu. Duramadı. Asla durmazdı.

Ve ben de istemedim. "Her zaman olacağını söyleyemem

sen, Jameson, çünkü ben kadere ya da kismete inanmıyorum - seçime inanıyorum." Yanına diz çöktüm ve parmaklarımın bölmeyi keşfetmesine izin verdim. "Sen beni seçtin Jameson, ben de sana, hayatın tüm olasılıklarına açılmayı seçtim.*biz*, daha önce hiç kimseye açmadığım bir şekilde.

Max bir keresinde bana kendimi okyanusa bakan bir uçurumun üzerinde dururken hayal etmemi söylemişti. Şu anda orada duruyormuşum gibi hissettim, çünkü aşk sadece bir seçim değildi; düzinelerce, yüzlerce, binlerce seçenek vardı.

Her gün bir seçimdi.

Kılıçların bulunduğu bölmeden çıktım, ellerimi labirentin ortasındaki zeminde gezdirdim, baktım, kıpırdamadan aradım. "Seni içeri alıyorum," dedim Jameson'a, ikimiz ayaklarımızı birbirinden ayırarak.*biz*— beni değiştirdi. bana öğrettin*istek*"

Nasıl şeyler
istemek. nasıl
istero.

"Beni acıktırdın," dedim Jameson'a, "her şey için. Şimdi dünyayı istiyorum." bakışlarını öyle tuttum *kicüret etti*uzağa bakması için. "Ve seninle istiyorum."

Jameson bana doğru geldi - tam parmaklarım çimenlere gömülü, toprağa saplanmış bir şeye çarptığımda.

Küçük, yuvarlak ve metal bir şey.*Blake aile mührü değil. Sadece bir madeni para. Ama boyut, şekil...*

Jameson ellerini yüzüme getirdi. Başparmağı hafifçe dudaklarımı sıyırdı. Ve gözlerindeki o kıvılcımı alıp ateşe vermesi garanti olan iki kelimeyi söyledim.

"Buradasınız."

73. BÖLÜM

MYer çöktüğünde kollarınız ağrıyordu ve aşağıda bir oda ortaya çıktı - tünellerin bir kısmı, ama benim şimdiye kadar görmediğim bir kısmı.

Ben tek kelime edemedi Jameson karanlığa sıçradı.

Kendimi daha dikkatli bir şekilde yere indirdim ve yanına çömelerek indim. Ayağa kalkıp telefonumun ışığını tuttum. Oda küçüktü ve boştu.

Hiç kimse.

Duvarları taradım ve bir meşale gördüm. Parmaklarımı meşaleye dolayarak onu duvardan çekmeye çalıştım, boşuna. Parmaklarımin meşaleyi yerinde tutan metal apliği keşfetmesine izin verdim. "Burada bir menteşe var," dedim. "Ya da onun gibi bir şey. Bence dönüyor"

Jameson elini benimkinin üzerine koydu ve birlikte meşaleyi yana doğru çevirdik. Bir sürtünme sesi ve ardından bir tıslama duyuldu ve meşale alev aldı.

Jameson bırakmadı, ben de bırakmadım.

Aplikten yanan meşaleyi çektik ve alev duvarın yüzeyine yaklaştığında Toby'nin yazısında kelimeler parladı.

*"Ben asla bir Hawthorne olmadım"*Yüksek sesle okudum. Jameson meşaleyi tutan tek kişi ben olana kadar elinin yan tarafına düşmesine izin verdi. Yavaşça odanın çevresini dolaştım. Alev her duvarda sözcükleri ortaya çıkardı.

Ben asla bir Hawthorne

olmadım. Asla bir Blake

olmayacağım.

Peki bu beni ne yapar?

Son duvardaki mesajı gördüm ve kalbim sıkıştı.*Suç.*

"Zemini dene," dedi Jameson.

Aleve dikkat ederek meşaleyi indirdim ve son bir mesaj yandı.*Tekrar dene, Peder.*

Ceset burada değildi.

Hiç burada olmamıştı.

Yukarıdan bir ışık parladı.*Bay Laughlin*. Odadan çıkmamıza yardım etti, tüm zaman boyunca sessizdi, ifadesi kesinlikle okunamaz bir halde, ben merkezden labirente geri dönmeye çalıştığım noktaya kadar ve tam önümde durmak için hareket etti.

Beni bloke ediyorsun.

"Alisa'yı duydum." Bahçıvan'ın sesi her zaman huysuzdu ama gözlerindeki görünür keder yeniydi. "Bir kadını elde edecek türden bir adam - o hiç erkek değil." Durdurdu. "Nash bana geldi," dedi duraksayarak. "Benden yardım istedi ve o çocuk, yeni yürümeye başlayan bir çocukken ayakkabılarını bağlamana yardım etmene bile izin vermedi."

"Will Blake'in kalıntılarının nerede olduğunu biliyorsun," dedim, aklıma gelen gerçeği dile getirerek. "Bu yüzden Nash sana geldi ve senden yardım istedi."

Bay Laughlin kendini bana bakmaya zorladı. "Bazı şeylerin gömülü kalması en iyisidir."

Bunu kabul edecek değildim. BEN*yapamadı*. Öfke, damarlarımda yanarak içime işledi. Vincent Blake, Tobias Hawthorne ve benim için çalışması gereken ama Hawthorne ailesini her zaman ilk sıraya koyan bu adamda.

"Bütün bu şeyi yerle bir edeceğim," diye yemin ettim. Bazı durumlar bir neşter gerektiriyordu, ama bu?*Zincirli testereleri getirin*. "Bu labirenti parçalamak için adamlar tutacağım. Kadavra köpekleri getireceğim. Alisa'yı geri almak için hepsini yakacağım."

Bay Laughlin'in vücudu titredi. "Hakkın yok."

"Büyükbaba."

Döndü ve Rebecca görüş alanına girdi. Thea ve Xander onları takip etti ama Bay Laughlin onları zar zor fark etti. "Bu doğru değil," dedi Rebecca'ya. "Kendime, annene, Bay Hawthorne'a sözler verdim."

Bahçıvanın cesedin nerede olduğunu bildiğine dair herhangi bir şüphem varsa, bu ifade onları sildi. "Vincent Blake'te Toby de var," dedim. "Sadece Alisa değil. Torununu geri istemiyor musun?"

"Bana torunumdan bahsetme." Bay Laughlin şimdi derin derin nefes alıyordu.

Rebecca sakinleştirici elini onun koluna koydu. "Liam'ı öldüren Bay Hawthorne değildi," dedi sessizce. "Öylemiydi?"

Bay Laughlin ürperdi. "Kulübeye geri dön, Rebecca."

"HAYIR."

"Eskiden çok iyi bir kızdın," diye homurdandı Bay Laughlin.

"Kendimi küçültürdüm." Rebecca'nın ince bir çelikti. "Ama burada seninle... zorunda değildim. Her yaz burada geçirdiğimiz birkaç hafta boyunca yaşardım. sana yardım ederdim Hatırlıyor musun? Ellerimle çalışmayı, onları kirletmeyi seviyordum." O, başını salladı. "Evde kirlenmeme asla izin verilmedi."

Emily gençken ve tıbbi olarak savunmasızken, Rebecca'nın evi muhtemelen tamamen kısırdı.

"Lütfen kulübeye geri dön." Bay Laughlin'in ses tonu ve tavırları torunununkine mükemmel uyuyordu: sessiz, abartısız çelik. O ana kadar, ikisi arasındaki benzerliği hiç görmemiştim. "Thea, onu geri al."

Rebecca büyükbabasına, "Seninle çalışmayı çok seviyordum," dedi, güneş yakut kızılı saçlarına vuruyordu. "Ama labirentin bir kısmı vardı ki, hep kendin yapmakta ısrar ettin."

Midem bulandı.*Rebecca nereye kazılacağını biliyor.*

Bay Laughlin kabaca, "Emily annene benziyordu," dedi. Ama onun aklı sende, Rebecca. Harikaydı. Hala." Sonraki kelimelerle boğuldu. "*Benim küçük kızım.*"

Rebecca usulca, "Vincent Blake'in oğlunu öldüren Bay Hawthorne değildi," dedi. "Öylemiydi?" Cevap gelmedi. Havva gitti. Annem onu bulamayınca kaybetmiş. dedi ki-"

"Annen ne dediyse," diye sertçe araya girdi Bay Laughlin, "unut gitsin, Rebecca." Ondan ufka baktı. "İşte böyle işliyor. Unutmak konusunda hepimiz üzerimize düşeni yaptık."

Kırk yıldan fazla bir süredir bu sır iltihaplanmıştı. Hepsini etkilemişti - iki aile, üç kuşak, bir zehirli ağaç.

"Kızınız daha on altı yaşındaydı." Bildiklerimle başladım. "Will Blake yetişkin bir adamdı. Buraya kanıtlayacak bir şeyle geldi."

"Kızını kullandı." Xander benim yerime devraldı. "Büyükbabamızı gözetlemek için."

Will, on altı yaşındaki kızınızı kullandı ve manipüle etti. Onu hamile bıraktı," diye devam etti Jameson, doğrudan meselenin özüne inerek.

"Ben hayatımı Hawthorne ailesine adadım. hiçbirinize borcum yok

Bu." Bay Laughlin'in sesi artık sadece sert değildi. Öfkeden titriyordu.

Onun için hissettim. Yaptım. Ama bu teorik değildi. Bu bir oyun değildi. Bu yaşam ya da ölüm olabilir.

Rebecca'ya, "Labirentin üzerinde çalışmana izin vermeyeceği kısmını bize göster," dedim.

Bir adım attı ve Bay Laughlin onun kolunu tuttu. Zor.

"Bırak onu," dedi Thea sesini yükselterek.

Rebecca bir an için Thea'nın bakışlarını yakaladı, sonra büyükbabasına döndü. "Annem perişan. Saçmalamaya başladı. Bana Liam'ın bebeği öğrendiğinde kızdığını söyledi. Onu terk edecekti, bu yüzden Evden, Bay Hawthorne'un ofisinden bir şey çaldı. Liam'a, Tobias Hawthorne'a karşı kullanabileceği bir şeyi olduğunu, sırf onunla tekrar görüşebilmek için olduğunu söyledi. Ama geldiğinde, aldığı şeyi ona vermeye gittiğinde çantasında yoktu."

Onları izole bir yerde hayal ettim. Kara Orman, belki.

"Tobias." İlk başta Bay Laughlin'in tek becerebildiği buydu - ölü milyarderin adı. "Onları gözetliyordu. O gün Mal'ı takip etti. Neden ondan bir şeyler çaldığını bilmiyordu ama öğrenmeye kararlıydı.

"Bulduğu şey," diye bitirdi Jameson, "Vincent Blake'in yetişkin oğlunun koruması altındaki genç bir kızdan yararlanmasıydı."

Tobias Hawthorne'un en başta neden Blake'e sırt çevirdiğini düşündüm.*Erkekler erkek olacak.*

"O küçük piç Liam, Mal ona söz verdiği şeyi veremeyince sinirlendi. Üşüdü, ona onun bir hiç olduğunu söyledi. Gitmek için gittiğinde onu durdurmaya çalıştı ve o canavar küçük kızıma elini kaldırdı."

Will Blake şu anda dirilse, Bay Laughlin'in onu yeniden 1,8 metre yerin dibine sokacağına dair gerçek bir hisse kapıldım.

"Liam kabalaştığında, Bay Hawthorne saklandığı yerden çıktı ve çok anlamlı tehditler savurdu. Mal on altı yaşındaydı. kanunlar vardı." Bay Laughlin derin bir nefes verdi ve bu düzensiz, çirkin bir sestti. Adamın bir fare gibi sıvışıp gitmesi gerekirdi ama Mal... Liam'ın gitmesini istemiyordu. Onu da tehdit etti, babasına gidip bebeği anlatacağını söyledi."

"Mührünü korumak için Will'in babasının iyiliğini koruması gerekiyordu," dedim Vincent Blake'inkini düşünerek. *kısa dize* ailesi için "Bundan da öte, buraya Blake'e bir şey kanıtlamak, onu etkilemek için gelseydi - tam tersini yapma fikri?"

Yutmuşum.

Liam tersledi ve tekrar ona doğru hamle yaptı. Mal, karşılık verdi." Bay Laughlin'in gözleri kapandı. "Bay Hawthorne o adamı kızımın üzerinden çekerken içeri girdim. O piç kurusunu kontrol altına aldı, kollarını arkasında sıkıştırdı ve sonra..." Bay Laughlin gözlerini açmaya zorladı ve Rebecca'ya baktı. "Sonra küçük kızım yerden bir tuğla aldı. Onu durdurmam için ona çok hızlı gitti. Ve sadece bir kez değil ... Ona defalarca vurdu.

Jameson, "Nefsi müdafaaydı," dedi.

Bay Laughlin yere baktı, sonra bakışlarını buradaki herkesin anlamasını istemiş gibi benimkilere bakmaya zorladı. "HAYIR. Değildi.

Onlar onu durdurmadan önce Mallory'nin Liam'a kaç kez vurduğunu merak ettim. Merak ettimeğeronu durdurmuşlardı.

Bay Laughlin ağır bir sesle, "Onu yakaladım," dedi. "Onu sevdiğini düşündüğünü söyleyip durdu. Düşündü ki... Gözlerinde yaş yoktu ama bir hıçkırık göğsünü sıkıştırdı. "Bay. Hawthorne gitmemi söyledi. Bana Mal'ı alıp oradan çıkarmamı söyledi.

"Liam öldü mü?" diye sordum, ağzım neredeyse acı verecek şekilde kurumuştı.

Saha bekçisinin yüzünde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. "Henüz değil." Bay Laughlin onu bir başkasıyla yalnız bıraktığında Will Blake nefes alıyordu.

Tobias Hawthorne.

"Kızınız az önce Vincent Blake'in oğluna saldırmıştı." Jameson gizli gerçekleri bulmaya, her şeyi bir bilmeceye dönüştürmeye ve sonra çözmeye programlanmıştı. "O zamanlar ailemiz onu koruyacak kadar zengin ya da güçlü değildi. Henüz değil."

"Sen gittikten sonra ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Rebecca, uzun ve acı dolu bir sessizliğin ardından.

"Anladığım kadarıyla tıbbi yardıma ihtiyacı varmış." Bay Laughlin sırayla hepimize baktı. "Anlamamasına üzüldüm."

Tobias Hawthorne'u orada durup bir adamın ölümünü izlerken hayal ettim.

Ölmesine izin vermek.

"Ya sonra?" dedi Xander, alışılmadık bir şekilde sessiz bir sesle.

"Hiç sormadım," dedi Bay Laughlin sertçe. "Ve Bay Hawthorne bana hiç söylemedi."

Aklım, bildiğimiz her şey arasında gezinerek yıllar boyunca yarıştı. "Ama Toby cesedi hareket ettirdiğinde..." diye başladım.

Bay Laughlin bakışlarını tekrar ufka kilitledi. Bir şeyleri gömdüğünü biliyordum. Toby kaçıp Bay Hawthorne sorular sormaya başlayınca, o şeyin ne olduğunu çok çabuk anladım."

Ve sen hiç bir kelime söylemedin, Düşündüm.

"Gerekirse onlara yeri göster Rebecca." Bay Laughlin, torununun saçını nazikçe yüzünden itti. Ama Vincent Blake ne olduğunu sorarsa anneni koruyorsun. Ona benim olduğumu söyle.

74. BÖLÜM

İÇİNDE

Kalıntıları bulduk.

Blake'i aramak için telefonumu çıkardım ama tetiği çekmeden çaldı. Arayan kimliğine baktım ve nefes almayı bıraktım.

"Alisa?" Ciğerlerimi tekrar çalışmaya başlamak için zorladım. "Sen-"

"Grayson Hawthorne'u öldürecek misin?" Alisa sakince dedi. "Evet. Evet benim." Sesini ve tonundaki mutlak normalliği duymak bile içimi bir şok dalgasıyla rahatlattı. Sanki vücudumdaki her hücrede fazladan ağırlık ve baskı taşıyormuşum gibi, birdenbire tüm bu gerginlik ortadan kalktı. gitmiş.

Ve sonra işledim *Ne* Alisa söylemişti. "Grayson?"

Tekrarladım, kalbim göğsümde sıkışıyordu. Blake'in gitmeme izin vermesinin sebebi o. Bir ticaret."

Cesedi bulmak için bizimle gelmediğinde bilmeliydim. *Grayson Hawthorne ve onun büyük jestleri.* Hayal kırıklığı, korku ve neredeyse acı verecek kadar hassas bir şey gözlerimi yaşartmakla tehdit etti.

"Kardeşin kurbanlık kuzu oynuyor," dedim Jameson'a, o ilk duygunun geri kalanını susturmasına izin vermeye çalışarak. Xander benim kısa sözümü de duydu ve Nash arkalarında belirdi.

"Alisa?" dedi.

O iyi, diye bildirdim. *Ve bu sefer onunla biz ilgileneceğiz.* "Oren, birinin onu içeri getirmesini sağlayabilir misin?"

Oren kısaca başını salladı ama gözlerindeki ifade onun iyi olmasına ne kadar sevindiğini ele veriyordu. "Telefonu bana ver, ben de bir karşılama ayarlayacağım."

Telefonu ona uzattım.

Jameson, "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi. "Blake hala üstün durumda."

O vardı *Grayson*. Bunda korkunç bir simetri vardı. tobias

Hawthorne, Vincent Blake'in torununu çalmıştı ve şimdi Tobias Hawthorne'un torununa sahipti.

Toby'si var. Grayson'ı var. Ve oğlunun kalıntıları bende. Tek yapmam gereken Vincent Blake'e istediğini vermektir ve bu iş bitecekti.

Ya da en azından, Blake buna inanmamı istiyordu.

Ancak Tobias Hawthorne'un son mesajı, Blake'in gerçek için, kanıt için geleceği konusunda beni uyarmamıştı. Hayır, Tobias Hawthorne bana Blake'in benim için geleceğini, beni sıkıştıracağını, tutacağını, merhamet etmeyeceğini söylemişti. Tobias Hawthorne imparatorluğuna tam bir saldırı bekliyordu. Doğru tahmin ettiğini varsayarsak, Vincent Blake sadece gerçeğin peşinde değildi.

O geliyor. Servet için. Mirasım için. Senin için, Avery Kylie Grambs.

Ama Tobias Hawthorne -manipülatif, Makyavelist bir adamdı- benim de çok az şansım olduğunu düşünmüştü. Sadece Blake'i alt etmem gerekiyordu.

Teselli olarak şunu kabul et, çok riskli kumarım: Seni izledim. seni tanımaya geldim Sözcükler vücuduma kan gibi pompalandı, kalbim acımasız, tavizsiz bir ritimle atıyordu. Tobias Hawthorne, Blake'in beni hafife alacağına inanmıştı.

Telefonda, beni aramıştı *küçük kız.*

Bu ne anlama geliyordu? *Benden harekete geçmemi değil, tepki vermemi beklediğini. Asla ileriye bakmayacağımı düşünmesi.*

Kendimi durmaya, yavaşlamaya, düşünmeye zorladım. Etrafımda, diğerleri sonraki hamleler için yüksek sesle tartışıyorlardı. Ama Jameson'ın, Nash'in, Xander'ın, Oren'in, herkesin sesini duymadım. Ve sonunda, Vezir Gambiti'ne geri döndüm. Yönetim kurulunun kontrolünü devretmeyi nasıl gerektirdiğini düşündüm. Bir kayıp gerektiriyordu.

Ve en iyi, rakibiniz bunun stratejiden çok bir çaylak hatası olduğunu düşündüğünde işe yaradı.

Kafamda bir plan şekillendi. Kemikleşti. Ve bir arama yaptım.

75. BÖLÜM

İÇİNDE Az önce ne yaptın?" Jameson bana, büyükbabalarının son yapbozu olduğumu söylediği geceki gibi baktı bana, sanki bunca zamandan sonra hala benimle ilgili, neler yapabileceğimle ilgili onu şaşırtabilecek şeyler vardı.

Sanki hepsini bilmek istiyormuş gibi.

"Yetkilileri aradım ve Hawthorne House'da insan kalıntılarının bulunduğunu bildirdim." Beni duymuş olsalardı muhtemelen bu kadarı barizdi. Jameson'ın bana asıl sorduğu şey şuydu: *Neden*.

"Apaçık olanı söylemek bana düşmez," diye araya girdi Thea, "ama kazmanın amacı bu değildi. *Oticaret* yapmak için mi?

Jameson'ın beni okuduğunu hissedebiliyordum, beyninin benimkilerdeki olasılıkları gözden geçirdiğini hissedebiliyordum.

"Yapmam gereken bir görüşme daha var," dedim. "Blake'e mi?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Jameson benim yerime.

"Açıklayacak vaktim yok," dedim hepsine.

"Ona oynuyorsun." Jameson bunu bir soru olarak ifade etmedi.

"Blake ona cesedi getirmesini söyledi ve ceset ona geri verilecek.

Sonunda. Ve öyle olduğunda, hiçbir kanunu çiğnememiş olacağım."

Bunu satranç gibi düşünmek daha kolaydı. Rakibimin hamlelerini o yapmadan önce görmeye çalışıyorum. İstedğim hamleleri yapmak, saldırıları gerçekleşmeden önce engellemek.

Xander'ın gözleri büyüdü. "Kalıntıları ona götürseydin, bu hareketin yasa dışılığını senin üzerine atacağını mı düşünüyorsun?"

"Ona daha fazla koz vermeyi göze alamam."

"Çünkü, elbette, bunların hepsi seninle ilgili." Thea'nın sesi tehlikeli derecede hoştu - asla iyiye işaret değildi.

Thea, dedi Rebecca sessizce. "Bırak gitsin."

"HAYIR. Bu seninaile, Bex. Ve ne kadar uğraşırsan uğraş, ne kadar sinirlenmeyi başarırsan dene, bu senin için her zaman önemli olacak." Thea elini Rebecca'nın yüzünün yanına kaldırdı. "Seni orada annenle gördüm."

Rebecca, Thea'nın gözlerinde kaybolmak istiyor gibiydi ama buna izin vermedi. "Her zaman bende bir sorun olduğunu düşünmüşümdür," dedi, sesi kırılmıştı. "Emily annemin dünyasıydı ve ben bir gölgeydim ve öyle sanıyordum.*Ben*"

"Ama artık biliyorsun," dedi Thea usulca, "asla sen değildin."

Mallory'nin travması Rebecca'nın travmasıydı - muhtemelen Emily'nin de travmasıydı.

Gölgelerde yaşamaktan bıktım Thea, dedi Rebecca. Bana döndü. "Işığı aç. Dünyaya gerçeği söyle. Yap."

Planım bu değildi - tam olarak değil. Korunmaya ihtiyacı olan insanları korumama izin verecek tek bir hareket vardı. Bir dizi, eğer uygulayabilirsem.

Blake bunun geldiğini görmeseydi.

Cesedi bildirmek sadece birinci adımdı. İkinci adım, anlatıyı kontrol etmektir.

Avery. Landon aramamı üçüncü çalışta cevapladı. "Yanılıyorsam düzeltin ama iş ilişkimiz uzun zaman önce sona erdi."

O zamandan beri başka yayıncılarım ve medya danışmanlarım oldu ama planladığım şey için en iyisine ihtiyacım vardı. "Seninle bir ceset ve yüzyılın öyküsü hakkında konuşmam gerekiyor."

Sessizlik... Telefonu yüzüme kapatıp kapatmadığını merak etmeme yetecek kadar sessizlik. Sonra Landon iki kelime söyledi, İngiliz aksanı keskindi. "Dinliyorum."

Tobias Hawthorne'u otobüsün altına attım. İyice ve acımasızca. Ölü adamlar itibarları konusunda seçici olamazlardı ve bu, beni onun kullandığı şekilde kullanan ölü adamlar için iki katına çıktı.

Tobias Hawthorne kırk yıl önce bir adamı öldürmüş ve bunu örtbas etmişti.

Anlattığım hikaye buydu ve berbat bir hikayeydi.

"Nereye gidiyorsun?" Landon'la telefonu kapattıktan sonra Jameson arkamdan seslendi.

"Kasa," diye yanıtladım. "Vincent Blake'le yüzleşmeden önce ihtiyacım olan bir şey var."

Jameson bana yetişmek için koştı. Beni geçti, sonra tam ben onun vücudunu benimkine çok yaklaştıran bir adım atarken geri döndü.

"Kasadan neye ihtiyacın var?" Jameson sordu.

"Sana söylersem," dedim, "beni tekrar hapse atmaya mı çalışacaksın?" Jameson elini boynumun yanına kaldırdı. "Riskli mi?"

uzağa bakmadım. "Aşırı boyutta."

"İyi." Yeşil gözleri yoğundu, başparmağını çenemin kenarında gezdirdi. "Blake'i yenmek için öyle olması gerekecek."

Bazı kelimeler sadece kelimelerdi ve diğerleri ateş gibiydi. İçimde yakalandığını, herhangi bir öpücük kadar yakıcı bir şekilde yayıldığını hissettim.*Biz döndük.*

"Ve onu yendikten sonra," diye devam etti Jameson, "çünkü sen *irade*..." Olmak gibi bir duygu yoktu dünyadagörülenJameson Hawthorne tarafından. "Kelime için bir anagrama ihtiyacım olacak.*her şey*"

76. BÖLÜM

AKasadan sonra, kaos çok kızgın bir Alisa Ortega kılığına girerek üzerime çökmeden önce fuayeye kadar ulaştım. "Sen ne yaptın?"

"Tekrar hoş geldin," dedi Oren kuru bir sesle. "Yapmam gereken şey," diye yanıtladım.

Alisa muhtemelen sakinleştirici olması gereken bir nefes aldı. "Buraya gelmemi beklemedin çünkü sen *biliyordu* Sana polisi aramanın kötü bir fikir olduğunu söyledim.

"Polisi aradığını bana söyledin. *Blake* kötü bir fikirdi," diye karşı çıktım. "Yani onları Blake hakkında aramadım."

"Kapıda yerel polisimiz var," diye bilgi verdi Oren. "Şartlar göz önüne alındığında, adamlarım onların girişini reddedemez. DPS Özel Ajanlarının çok geride kalmadığından şüpheleniyorum."

Alisa şakaklarını yoğurdu. "Bunu düzeltebilirim." "Düzeltmek sana düşmez," dedim ona.

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Hayır," diye yanıtladım onu yere indirerek. "Senne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bir fark var." Ona her şeyi açıklamaya ne zamanım ne de niyetim vardı. Landon bana iki saatlik bir avans sözü vermişti ama o kadardı. Bunu aşan herhangi bir gecikme ve anlatıyı kontrol etme fırsatımızı kaybedebiliriz.

Çok uzun süre beklersem, Vincent Blake'in toparlanmak için çok zamanı olacaktı.

"İyi olmana sevindim," dedim Alisa'ya. "Vasiyet okunduğundan beri benim için çok şey yaptın. Biliyorum ki. Ama gerçek şu ki, Tobias Hawthorne'un serveti çok yakında benim ellerimde olacak." Bu şekilde oynamaktan hoşlanmıyordum ama başka seçeneğim de yoktu. "Kendinize sormanız gereken tek soru, bu gerçekleştiğinde hala bir işe sahip olmak isteyip istemediğinizdir."

Ben bile blöf yapıp yapmadığımdan emin değildim. Bunu yapmamın

hiçbir yolu yoktu

Kendi başıma ve ondan şüphe duymama rağmen, Alisa'ya bundan sonra işe alabileceğim herhangi birine güveneceğimden daha fazla güvenmiştim. Öte yandan, bana bir çocuk gibi davranma alışkanlığı vardı - buraya geldiğimde olduğum aynı iri gözlü, bunalmış, asla iki meteliği birbirine sürtmeyen çocuk.

Vincent Blake'i yenmek için büyümem gerekiyordu.

Alisa, "Bensiz boğulursun," dedi. "Ve seninle bir imparatorluk yık."

"Öyleyse bana bunu sensiz yapma," diye karşılık verdim.

Alisa neredeyse ürkütücü bir hassasiyetle bakışlarını bana dikerek başını hafifçe salladı. Ören boğazını temizledi.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Koli bandı hakkında konuşmaya başladığın kısım burası mı?"

Bana tek kaşını kaldırdı. "Bu, işimi tehdit ettiğin kısım mı?"

Tobias Hawthorne'un vasiyetinin okunduğu gün, Ören'e güvenliğe ihtiyacım olmadığını söylemeye çalışmışım. Sakince, hayatımın geri kalanında güvenliğe ihtiyacım olacağını söylemişti. Bu asla bir soru olmamıştı *kisinden biribeni* korurdu.

"Bu senin için sadece bir iş değil," dedim Ören'e çünkü ona çok şey borçluymuşum gibi hissediyordum. "Asla olmadı."

Bana aylar önce Tobias Hawthorne'a hayatını borçlu olduğunu söylemişti. Yaşlı adam Ören'e bir amaç vermiş, onu çok karanlık bir yerden çekip çıkarmıştı. Güvenlik şefimden son isteği, Ören'in beni korumasıydı.

"Asil bir şey yaptığını sanıyordum," dedi Ören alçak sesle, "benden seninle ilgilenmemi istedi."

Ören benim sürekli gölgemdi. Tobias Hawthorne'un mesajını duymuştu. Amacımın ne olduğunu biliyordu ve bu onun amacına yeni bir ışık tutmalıydı.

Patronun senden benim güvenliğimi yönetmeni istedi. Benimle ilgilenmek..." Sesim titriyordu. "Hepsi buydu."

Ören bana kısa bir gülümseme gönderdi ve ardından yeniden koruma moduna geçmesine izin verdi. "Plan nedir patron?"

Cebimden Blake aile mührünü çıkardım. "Bu." Avucumun içine düşmesine izin verdim ve parmaklarımı etrafına kapattım. "Blake'in çiftliğine gidiyoruz. Bunu kapıları geçmek için kullanacağım. Ve ben yalnız giriyorum."

"Sana bu plandan hoşlanmadığımı söylemekle yükümlüyüm."

Oren'e sempatik bir bakış attım. "İçeride olduğumu bütün dünyanın bilmesi için kapısının hemen önünde bir basın toplantısı yapacağımı söylesem daha çok hoşunuza gider miydi?"

Paparazziler izlerken Vincent Blake bana dokunamazdı.

"Buna bir son verecek misin Oren?" Nash konuşmamıza kulak misafiri olduğu açık bir şekilde bize doğru geldi. "Çünkü sen yapmazsan ben yaparım."

Sanki kaostan etkilenmiş gibi, Xander da devreye girmek için o anı seçti. Nash'e "Bu seni ilgilendirmez" dedim.

"İyi deneme, evlat." Nash'in ses tonu, sıralamada yükseldiği gerçeğini asla ilan etmezdi, ama teslimat ne kadar gelişigüzel olursa olsun, yaptığı şeyin bu olduğu her zaman yüzde yüz açıktı. "Bu olmuyor."

Nash'in on sekiz yaşında olmam, Ev'in sahibi olmam, aslında onun kardeşi olmamam veya beni durdurmaya kalkarsa büyük bir mücadele verecek olmam umurunda değildi.

Dördümüzü sonsuza kadar koruyamazsın, dedim ona.

"Pekala deneyebilirim. Beni bu konuda test etmek istemezsin, hayatım."

Tehlikelere aşına olan Jameson'a baktım.

*test yapmak*Nash. Jameson benimle göz göze geldi, sonra

Xander'a baktı. "Uçan leopar mı?" diye mırıldandı

Jameson.

"Gizli firavun faresi!" Xander cevap verdi ve bir an sonra, gerçekten etkileyici bir senkronize uçuş müdahalesiyle Nash'e çarpıyorlardı.

Nash, bire bir dövüşte ikisinden birini alt edebilirdi. Ama gövdenizde bir erkek kardeşiniz, bacaklarınızı ve ayaklarınızı tutan bir başka erkek kardeşiniz varken üstünlük sağlamak zordu.

"Gitmeliyiz," dedim Oren'a. Nash arkamızda bir fırtınaya küfrediyordu. Xander, kardeşçe bir limerick ile ona serenat yapmaya

başladı. "Ören!" diye bağırdı Nash.

Güvenlik şefim, hissedebileceği herhangi bir eğlenceyi ima etmedi. "Özür dilerim Nash. Bir Hawthorne kavgasının ortasına düşmemek gerektiğini biliyorum."

"Alisa..." Nash konuşmaya başladı ama ben araya girdim.

Avukatıma "Seni yanımda istiyorum" dedim. "Sen hemen dışarıda Oren'la bekleyeceksin."

Nash, Xander'ı ayaklarından indirmeye çalışmaktan vazgeçtiği için yenilginin kokusunu almış olmalı. "Çocuk?" O çağırdı. "Kirli oynasan daha iyi olur."

77. BÖLÜM

İÇİNDE Blake'in çiftliği, kuzeye doğru arabayla yaklaşık iki buçuk saat uzaklıktaydı ve Teksas/Oklahoma sınırı boyunca kilometrelerce uzanıyordu. Helikoptere binmek, seyahat süremizi kırk beş dakikaya ve ayrıca karada geçişe indirdi. Landon üzerine düşeni yapmıştı, bu yüzden basın benden kısa bir süre sonra geldi.

Provasını yaptığım bir konuşmada onlara "Bugün erken saatlerde," dedim, "William Blake olduğuna inandığımız bir adamın kalıntıları Hawthorne arazisinde bulundu."

Senaryoma bağlı kaldım. Landon cesetle ilgili sızıntıyı mükemmel bir şekilde zamanlamıştı.

- ektiği hikaye zaten hazırды, ama onu tanımlayacak olan şimdi söylediğim şeyin görüntüleri idi. Hikayeyi sattım: Will Blake reşit olmayan bir kadına fiziksel olarak saldırmıştı ve Tobias Hawthorne onu korumak için müdahale etmişti. Kolluk kuvvetleri soruşturma yürütüyordu, ancak kendi başımıza toparlayabildiğimiz bilgilere dayanarak, otopsinin Blake'in kafasına aldığı künt darbeden öldüğünü ortaya çıkarmasını bekliyorduk.

Tobias Hawthorne o darbeleri indirmişti.

Bu son kısım doğru olmayabilirdi ama sansasyoneldi. Oldu *bir hikaye*. Ve şimdi merhumun ailesine, kendim ve geri kalan Hawthornes adına saygılarımı sunmak için buradaydım.

sozu almadım Bunun yerine döndüm ve Vincent Blake'in arazisinin sınırına doğru yürüdüm. Araştırmamdan Legacy Ranch'in çeyrek milyon dönümden fazla, yani yaklaşık dört yüz mil kare olduğunu biliyordum.

Aynı derecede büyük bir duvarın parçası olan devasa bir tuğla kemerin altında durdum. Kemerli yol, altına bir otobüsün sığabileceği kadar büyüktü. Yaklaştığımda, yerleşkenin içinden siyah bir kamyon uzun toprak bir yoldan bana doğru geldi.

Bu duvarın ötesinde, seksen bin dönümden fazla aktif tarım arazisi, binden fazla verimli petrol kuyusu, dünyanın en büyük kuyusu vardı.

özel sektöre ait çeyrek at koleksiyonu ve gerçekten önemli sayıda sığır.

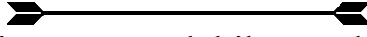
Ve bir yerlerde, bu duvarın ötesinde, bu dönümlük arazide bir ev vardı.

"Özel mülke izinsiz girmek üzeresin." Çıkan adamlar siyah kamyon çiftçiler gibi giyinmişti ama askerler gibi hareket ediyorlardı.

Yanlış hesap yapmamış olmayı umarak -çünkü yaptıysam tüm dünya bu yanlış hesaba tanık oluyordu- konuşan adama cevap verdim. "Bunlardan birine sahip olsam bile mi?"

Parmaklarımı mührü görebilecekleri kadar açtım.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra, bilinmeyene doğru hızla ilerleyen kamyonun kabinindeydim.

Evin görüş alanına girmesine tam on dakika vardı. Silahlı olduğu kesin olan sürücü bana tek kelime etmemişti.

Avucumun içinde duran mühüre baktım. "Nereden aldığımı sormadın."

Gözünü yoldan ayırmadı. "Birisi bunlardan birine sahip olduğunda, sormazsın."

Hawthorne Evi bir kaleye benziyorsa, Vincent Blake'in evi bir kaleyi akla getiriyordu. Koyu renk taştan yapılmıştı, kare hatları yalnızca taretlere dönüşen iki dev yuvarlak sütunla kesintiye uğramıştı. İkinci katın ön çevresini ferforje bir balkon kaplıyordu. Bir asma köprü bekliyordum ama onun yerine etrafı saran bir sundurma vardı.

Eve kehribar rengi saçları rüzgarda uçuşan verandada duruyordu.

Ona doğru yürürken Blake'in güvenliği beni takip etti. Verandaya çıktığımda, Eve arkasını döndü, beni takip etmeye zorlamak için tasarlanmış stratejik bir hareketti.

"Bana istediğim şeyi verseydin, her şey çok daha kolay olurdu," dedi.

78. BÖLÜM

VE Beni eve götürmedin. Beni arkaya götürdü. Orada bir adam duruyordu. Bronzlaşmış bir cildi ve kafa derisine kadar kırılmış gümüş rengi saçları vardı. Seksenlerinde olması gerektiğini biliyordum ama altmış beşine daha yakın görünüyordu ve sanki bir maraton koşabilirmiş gibi.

Elinde bir pompalı tüfek tutuyordu.

Ben izlerken o gökyüzüne nişan aldı. Atış sesi kulakları sağır edecek cinstendi ve bir kuş yere düşerken kırlarda yankılandı. Vincent Blake bir şey söyledi - ne olduğunu duyamadım - ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük tazı cinayetten sonra havalandı.

Blake silahını indirdi. Yavaşça yüzünü bana döndü. "Buralarda," diye seslendi, telefonda çok iyi tanıdığım o pürüzsüz, sınırda aristokrat sesle, "ne çekersek onu pişiririz."

Silahı uzattı ve biri onu elinden almak için koştu. Sonra Blake bize doğru yürüdü. Devasa bir ateş çukurunun yanındaki beton duvara yerleşti ve Eve beni ve onu oraya götürdü.

"Grayson ve Toby neredeler?" Bu adamın benden alacağı tek selam buydu.

"Misafirperverliğimden zevk alıyorum." Blake ellerimde taşıdığım büyük kutuya baktı. Hiç konuşmadan açtım. Kraliyet satranç takımını almak için kasada durmuştum. Blake'in topraklarına kabul edildikten sonra Oren'a gizlice orayı bana vermesini sağlamıştım.

Şimdi onu bir çeşit adak olarak Blake'in önüne koydum.

Parçalardan birini aldı, çok sayıda parlayan siyah elmasları, tasarımın sanatını inceledi, sonra homurdandı ve parçayı geri fırlattı. "Tobias her zaman gösterişli bir tipti." Blake sağ elini uzattı ve birisi av bıçağını eline yerleştirdi.

Kalbim ağzıma geldi ama bu krallığın kralının tek yaptığı cebinden küçük bir odun parçası çıkarmak oldu.

"Kendi kendine yaptığın bir set," dedi bana, "aynı şekilde oynuyor."

Bu bir oyma bıçağı değil. Bunu yüksek sesle söylemem için beni korkutmasına izin vermedim. Bunun yerine, yanına girmek için parlattığım mührü duvara yerleştirmek için öne doğru eğildim. "Sanırım bu senin," dedim ona. Sonra getirdiğim satranç takımını işaret ettim. "Ve biz buna bir hediye diyeceğiz."

Senden bana bir hediye getirmeni istemedim, Avery Kylie Grambs.

Demir gibi sert bakışlarıyla karşılaştım. "Hiçbir şey istemedin. Sensöylenmiş ben sana oğlunu getiririm, sen de onu alırsın." Şimdiye kadar, Blake şüphesiz Landon'un sızdırdığına dair raporları duymuş olacaktı. Basın toplantımı izlemiş olma ihtimali yüksekti. "Soruşturma tamamlandığında," diye devam ettim, "yetkililer onun kalıntılarını size teslim edecek. Değeri ne olursa olsun, kaybın için üzgünüm."

"Ben kaybetmem, Avery Kylie Grambs." Blake'in bıçağı tahtaya sürtünürken güneşte parladı. "Öte yandan oğlum epeyce kaybetmiş görünüyor."

"Oğlun," dedim, "reşit olmayan bir kızı hamile bıraktı, sonra Tobias Hawthorne'a saldırarak kadar yaklaşmak için onu kullandığını anlayınca mahvolma küstahlığını gösterdiğinde ona yumruk attı."

"Hımmm." Blake olması gerekenden çok daha tehditkar bir uğultu çıkardı. "Tobias'la yollarımızı ayırdığımızda Will on beş yaşındaydı. Oğlan, ihanete uğradığımız için çok kızmıştı. Onu bu düşünceden vazgeçirmek zorunda kaldım. Biz her hangi bir şey olmuştu. Yaşananlar genç Tobias ile benim aramdaydı."

"Tobias seni alt etti." Bu küçük sözlü kılıç maçımızda ilk hamlem buydu.

Blake bunu hissetmedi bile. "Ve bunun onun için ne kadar iyi olduğuna bir bak."

Bunun, Vincent Blake'i yenen tek kişinin bir neslin en zorlu beyinlerinden biri olduğu gerçeğine mi atıfta bulunduğundan emin değildim - yoksa Tobias Hawthorne'un tüm başarılarının sonunda bir hiç olacağına dair kendinden memnun bir tahmindir.

Milyarder ölmüştü, serveti alınmak üzere olgunlaşmıştı.

"Oğlun ondan nefret ediyordu." Farklı bir saldırı türüyle tekrar denedim. "Ve kendini sana kanıtlamak için can atıyordu."

Blake bunu inkar etmedi. Bunun yerine av bıçağını tahtadan uzaklaştırdı ve keskinliğini başparmağının ucuyla test etti. "Tobias

Will'i halletmeme izin verdi. Ona zarar vermenin bedelinin ne tür bir cehennemle ödeneceğini biliyordu. *Benimoğul*. Seçimlerin sonuçları vardır, genç bayan."

"Peki oğlunun Mallory Laughlin'e yaptıklarını nasıl karşıladın?"

"Bu ne burada ne de orada."

"Ve erkekler erkek olacak," diye karşılık verdim. "Sağ?"

Blake bir an beni inceledi, sonra bıçağı bacağına dayadı. "Anladığım kadarıyla kapıda bazı arkadaşların varmış."

"Bütün dünya burada olduğumu biliyor," dedim. "Oğluna ne olduğunu biliyorlar."

"Onlar mı?" dedi Eve, ses tonunda meydan okurcasına. Anlattığım hikayeyi Mallory'den yeterince duymuş olmalı ki bunu sorgulasın.

"Yeter, Havva." Blake'in sesi kesilmişti ve büyük büyükbabası ikimize bakarken Eve yutkundu. "Bir erkek işi yapması için küçük bir kızı göndermemeliydim."

Küçük kız. Daha önce telefonda benden de bu şekilde bahsetmişti. Tobias Hawthorne haklıydı. Gençtim. Ben kadındım. Ve bu adam *istemek* beni hafife alma

"Sana oğlunun cenazesini getirseydim," dedim, "yasaları çiğnediğim için bana şantaj yapardın."

"Sana neye şantaj yaptı acaba?" Blake demek istedi *BEN* merak etmeli

Üstünlüğe sahip olduğunu düşünmesinin benim için avantaj olduğunu biliyordum, bu yüzden şimdi dikkatli davranmam gerekiyordu. "Grayson ve Toby benimle buradan ayrılmazlarsa, çıkarken bir röportaj daha veririm."

Vincent Blake gibi bir adamı tehdit etmek tehlikeliydi. Bunu biliyordum. Buna inanması için ona ihtiyacım olduğunu da biliyordum. *Bu* benim oyunumdu Tek oyunum.

"Görüşme?" Bu bana küçük bir uğultu daha getirdi. "Onlara Sheffield Grayson'dan bahseder misin?"

Hareketime karşı çıkacağını tahmin etmiştim ama nasıl olacağını tahmin etmemiştim ve aniden nabzımı daha fazla sabit tutamaz hale geldim. Yüzümü tamamen boş tutamazdım.

Blake, "Eve birincil görevinde başarısız olmuş olabilir," dedi, "ama o bir Blake ve biz kazanmak için oynuyoruz. Hala bunu hak edip etmediğini düşünüyorum. Duvara yerleştirdiğimin aynısı olan altın bir disk salladı. "Ama döndüğünde bana getirdiği bilgi... oldukça

etkileyici."

Bilgi. Grayson'ın babasına olanlar hakkında. Dosyayı, Eve'in telefonundaki resimleri düşündüm.

Satır aralarını okudum, dedi Eve, dudakları kıvrılarak. Grayson'ın babası kayıp ve toparlayabildiğime göre *gitmiş* birisi hayatına kastetmeyi planladıktan kısa bir süre sonra kayboldu. Sheffield Grayson'ın o kişi olmak için nedenleri vardı. Kanıtım yoktu elbette ama sonra..." Eve hafifçe omuz silkti. Mellie'yi aradım.

Sheffield Grayson'ı vuran Eve'in kız kardeşiydi. Toby ve beni kurtarmak için onu öldürmüştü. "Senin için hiçbir şey yapmayan kız kardeşin mi?" diye sordum, boğazım kurumuştı.

"Üvey kız kardeş." Düzeltme bana Eve'in kardeşlerine karşı hisleri hakkında yalan söylemediğini söyledi. "Çok dokunaklı bir buluşmaydı, özellikle de *onaaffetmeko*." Eve'in dudakları kıvrıldı. "Onun için orada olduğumu. Mellie vicdan azabı çekiyor, biliyorsun. Ne yaptığı hakkında. Ne hakkında *Sen* kaplanmış."

Sheffield Grayson'ın kanı yerde hâlâ tazeyken depodan çıkarılmışım. "Hiçbir şeyi örtbas etmedim."

Blake bıçağını ahşaba geri getirdi ve yeniden oymaya başladı - yavaş, yumuşak hareketlerle. "John Oren yaptı."

Buraya bir planla gelmişim ama bunu planlamamışım. Polisi Will Blake'in kalıntıları hakkında arayarak, babasının çok ihtiyaç duyduğu kozunu tüketeceğimi düşünmüştüm. Vincent Blake'in elinde koz olduğunu tahmin etmemişim.

"Görünüşe göre," dedi adam yumuşak bir sesle, "senin üzerinde bir kez daha avantaja sahibim."

Bundan asla şüphe duymamıştı.

"Ne istiyorsun?" Diye sordum. Gerçek sıkıntımı görmesine izin verdim ama içimde beynimin mantıklı kısmı kontrolü ele aldı. Bulmacaları seven kısım. Dünyayı katmanlar halinde gören kısım.

Buraya bir planla gelen kısım.

"Senden ne istersem," dedi Blake kısaca, "alırım."

"Senin için oynayacağım," dedim ona, doğaçlama yaparak ve beynimin uyum sağlamasına izin vererek, yeni bir katman, doğru gitmesi gereken bir şey daha ekledim. "Satranç. Kazanırsam, Sheffield Grayson'ı unutup Eve ve Mellie'nin de aynısını yapmasını sağla."

Blake eğlenmiş görünüyordu ama gözlerinde neşeden çok daha karanlık bir şeyin parıldadığını görebiliyordum. "Ya kaybedersen?"

Bir kozum vardı ama oynayamadım - henüz değil. Bugün ihtiyacım olan türden bir galibiyetle çekip gitmek için en ufak bir şans bile isteseydim, hayır.

"Bir iyilik," dedim, kalbim göğüs kafesimi zorlayarak. "Çok yakında, Hawthorne servetinin kontrolüne sahip olacağım. Milyarlarca. Benim konumumdaki birinden gelen bir iyilik bir değere sahip olmalı."

Vincent Blake teklifimden pek etkilenmişe benzemiyordu. Tabii ki yapmadı, çünkü zaten Tobias Hawthorne'un serveti için tek başına gelme planı vardı.

Ancak bir an sonra eğlence galip geldi. "Bir oyun uygun görünüyor, ama seninle oynamayacağım küçük kız. Ancak, izin vereceğimsen oyna." Başıyla Eve'i işaret etti, sonra düşünerek başını yana eğdi. "Ve Toby."

"Tobi?" diye bağırdım. Sesimden -hissettiklerimden- nefret ediyordum. Duygularımın kontrolü ele almasına izin veremezdim. düşünmek zorundaydım Planımı yeniden değiştirmek zorunda kaldım.

Blake, "Torunum seni sordu," dedi. "Baskı noktalarını tanıma konusunda bir becerim olduğunu söyleyebilirsin."

Vincent Blake, bana saldırmak ve Eve'in Hawthorne Evi'ne girişini kazanmak için Toby'yi kaçırmıştı. O anda, Blake'in de şüphesiz beni Toby'ye karşı koz olarak kullandığını fark ettim.

"Eve," dedi, yaşayan hiç kimsenin karşı gelmeye cesaret edemeyeceği bir emrin ağırlığını taşıyan bir sesle, "neden babanı getirmiyorsun?"

79. BÖLÜM

Toby'nin morlukları iyileşiyordu ve tıraş olması gerekiyordu. İlk iki düşüncem bunlardı, hemen ardından annem, annem ve onu son görüşüm hakkında bir düzine başka düşünce geldi ve her düşünceye beni alt etmekle tehdit eden bir duygu dalgası eşlik etti.

Burada olmamalısın. Toby hissettiği duygular ne olursa olsun kontrolü elinde tutuyordu ama gözlerindeki yoğunluk bana o soğukkanlılığını bir iplikle tuttuğunu söylüyordu.

"Biliyorum," diye yanıtladım ve ses tonumun, burada olmamam gerektiğini bildiğimi söylemediğimi anlamasını umdum. *Blake'in kim olduğunu biliyorum. Onun neler yapabileceğini biliyorum. Ne yaptığımı biliyorum.*

Bunun işe yaraması için Toby'nin bana güvenmesine gerek yoktu ama benim yolumdan çekilmesine ihtiyacım vardı.

Vincent Blake Toby'ye "Bir oyun oynayacaksın," dedi. "Üçünüz birden... üç maçtan oluşan bir tür turnuva." Blake tek parmağını kaldırdı ve Toby'den Eve'e işaret etti. "Torunum ve kızı." İkinci bir parmak geldi. "Torunum ve olan kız *Olumsuz* onun kızı."

Toby ve ben. *Ah.*

"Ve..." Blake üçüncü ve son parmağını kaldırdı. "Avery ve Eve karşı karşıya." Adam bunu işlememiz için bize birkaç saniye verdi, sonra devam etti. "Teşvik konusuna gelince... Eh, bu şeylerin çıkarları olmalı."

Söylediği yol hakkında bir şey *kazı* komurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Blake, Toby'ye "İki maçı da kazanırsan gidebilirsin," dedi. "Nasıl istersen ortadan kaybol. Benden bir daha haber alamayacaksın ve dünyanın senin öldüğüne inanmaya devam etmesine izin vereceğim. Maçlarınızdan birini kaybederseniz gitmekte özgürsünüz ama ölü bir adam olarak değil. Toby Hawthorne'un hayatta olduğunu dünya adına onaylayacak ve bir daha asla gözden kaybolmayacaksın."

Toby'nin rengi atmadı. Blake'in bunu beklediğinden emin değildim.

İki kibritini de kaybedersen, diye devam etti yaşlı adam, güvenmediğim bir şekilde dudaklarını eğerek, ve Toby Hawthorne olarak hayata geri dönmeyeceksin. Toby Blake olarak burada kendi özgür iradenle kalmayı kabul edeceksin."

"HAYIR!" itiraz ettim "Toby, sen..."

Toby, ifadesindeki en ufak bir değişiklik, bir uyarıyla sözümü kesti. "Şartları nedir?" dedesine sordu.

Blake, Toby'nin cevabını içti, memnun oldu ve sonra Eve'e döndü. "Maçlarından birini kazan," dedi ona, "bunu alabilirsin." Eve'de bir Blake aile mührü salladı. "İkisini de kaybedersen senin yerine onu kime verirsem onun hizmetinde olursun." Söyleyiş şeklinde son derece rahatsız edici bir şey vardı. *hizmet*. "İki maç da kazan," diye sözlerini tamamladı Blake ipeksi bir sesle, "ben de sana beşini birden vereceğim."

Beş mühürün hepsi. Binanın içinden elektrik akımı geçti. Isaiah, Vincent Blake öldüğünde elinde mühür olan herkesin servetinin beşte birini almaya hak kazandığını söylemişti ve bu, Blake'in Eve'e Toby'yi yenebilirse söz verdiği anlamına geliyordu. *Veben*, ona her şeyi verirdi.

Tüm güç. Tüm para. Hepsini.

"Sana gelince, Tobias Hawthorne'un *çok riskli kumar...*" Vincent Blake gülümsedi. "İkisini de kaybedersen, teklif ettiğin iyiliği kabul ederim - benim seçtiğim bir zamanda bozdurmak üzere açık bir çek."

Toby bakışlarımı yakaladı. *HAYIR*. Yüksek sesle itiraz etmedi. Bir an sonra bakışlarımı kaçırdım. Benim için haber olabilecek bir uyarı veremezdi. Vincent Blake'e bir iyilik borçlu olmak çok kötü bir fikirdi.

"En az bir oyun kazan," diye devam etti Blake, "ve senin koruman altındaki kimseyi bir daha misafir etmeyeceğim garantisıyla Grayson Hawthorne'u sana bırakacağım."

Misafirifade etmenin bir yoluydu - ama teşvikler söz konusu olduğunda, baştan çıkarıcıydı. Çok çekici. Ellerini sevdiklerimden uzak tutmak istiyorsa, basacak başka düğmeleri olmalı. Diğer kaldıraç biçimleri.

Her şeyi benden almak için başka bir plan.

"İki maç da kazan," diye söz verdi Blake, "ayrıca Sheffield Grayson konusunda gizlilik yemini edeceğim."

Toby irkildi. Açıkça, biyolojik büyükbabasının yedekte tuttuğu bu kozdan haberi yoktu.

"Bu şartlar senin için kabul edilebilir mi?" Blake, Toby'ye ve sadece Toby'ye sordu, tıpkı Eve ve benim gibi sonuçlardan kaçınmıştık.

Toby dişlerini gıcırdattı. "Evet."

"*Evet* dedi Eve, diğer tüm versiyonlarını soluk ve eksik gösterecek şekilde canlı.

Ve bana gelince...

Blake sözünü tutacak. İki maçı da kazanırsam, Grayson'ın babası hakkındaki gerçek gömülü kalacaktı. Sevdığım insanlar güvende olacaktı. Blake yine de benim için gelecekti. Beni ve değer verdiğim her şeyi yok etmenin bir yolunu bulacaktı ama bunu nasıl yapabileceği konusunda sınırlıydı.

Bana başka bir şey yapma seçeneğini asla vermemiş olmasına rağmen, "Şartlarını kabul ediyorum," dedim.

Blake ona hediye ettiğim beş yüz bin dolarlık parlak satranç takımına döndü. "İyi o zaman. Başlayalım mı?"

80. BÖLÜM

Toby ve Eve önce gitti. Toby'ye karşı, isteseydi maçı ilk on iki hamlede bitirebileceğini bilecek kadar sık oynamıştım.

Kazanmasına izin verdi.

Blake de aynı sonuca varmış olmalı çünkü Toby'ye karşı oynadığım maç için tahta sıfırlandıktan sonra yaşlı adam av bıçağını aldı. "Bu oyunu da bırak," dedi Toby'ye düşünceli bir şekilde, "Ben de Eve'den kolunu bana vermesini ve bunu bir damar açmak için kullanmasını isteyeceğim."

Eve, büyük büyükbabasının onu kesip açacağı imasından rahatsız olduysa da bunu belli etmedi. Bunun yerine, kendisine verilen mührü sımsıkı tuttu ve gözlerini tahtadan ayırmadı.

Pozisyonumu aldım ve Toby'nin gözleriyle karşılaştım. Oynayalı bir yıldan fazla olmuştu ama ilk piyonumu hareket ettirdiğim an, sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Harry ve ben hemen parktaydık.

"Hareket senin, prenses." Toby yumruklarını sıkıyordu ama beni rahatlatmak için elinden geleni yaptı, elinden gelenin en iyisini yapsa bile onu daha önce yendiğimi hatırlattı.

"Prenses değil." Senaryomuzdaki repliğimi ona tekrarladım ve filimi tahtanın karşısına kaydurdum. "Hareketiniz, *yaşlı adam*"

Toby gözlerini hafifçe kıstı. Kendini beğenmiş olma. "Bir Hawthorne'dan güzel sözler," diye karşılık verdim.

Ciddiyim, Avery. Kendini beğenmiş olma.

Benim göremediğim bir şey görüyor.

"Eve," dedi Vincent Blake hoş bir şekilde. "Senin kolun?"

Eve çenesini sabit tutarak ona uzattı. Blake bıçağının kenarını onun derisine dayadı. "Oynat," dedi Toby'ye. "Ve kıza daha fazla ipucu yok." Bir vuruş oldu -tek bir saniye- ve ardından Toby kendisine söyleneni yaptı.

Tahtayı taradım, sonra beni neden buna karşı uyardığını anladım. kendini beğenmiş olmak Üç hamle sürdü, ama sonra: "Kontrol et," diye homurdandı Toby.

Tahtayı aldım, hepsini bir kerede. Sonraki üç olası hamlem vardı ve hepsini oynadım. İki tanesi, Toby'nin sonraki beş hamle içinde mat olmasına yol açtı. Bu, üçüncüde sıkışıp kaldığım anlamına geliyordu. Toby'nin buna nasıl karşı koyacağını biliyordum ve o andan itibaren dört ya da beş seçeneğim vardı. Beynimin yarışmasına izin verdim, olasılıkların yavaşça çözülmesine izin verdim.

Toby beni yenerse Sheffield Grayson'ın ölümünün örtbas edilmesinin açığa çıkacağı gerçeğini fazla düşünmemeye çalıştım. Ya öyle, ya da Blake'e sessiz kalması için bir iyilikten çok daha önemli bir şey vermem gerekecekti.

Adam bana sahip olacaktı.

HAYIR. Bunu yapabiliirdim. Bir yol vardı. *Benim hareketim. Onun. Benim hareketim. Onun.*

Tekrar tekrar, daha hızlı ve daha hızlı oynadık.

Sonunda, göğsümden bir nefes çıktı. "Kontrol etmek."

Toby'nin kurduğum tuzağı gördüğü anı tam olarak biliyordum. "Korkunç kız," diye fısıldadı kabaca ve bunu söylerken gözlerindeki şefkat beni neredeyse yere seriyordu.

Hareketi. Bana ait. Hareketi. Bana ait.

Ve sonra, nihayet—*Sonunda...* "Şah mat," dedim.

Vincent Blake av bıçağını bir an daha Eve'in kolunda tuttu, sonra yavaşça indirdi. Torunu kaybetmişti ve bunun ne anlama geldiğini anlayınca içim burkuldu.

Toby iki maçı da kaybetmişti. O Blake'indi.

81. BÖLÜM

BEN bir dahaki sefere daha iyisini bekle,” dedi Vincent Blake Toby'ye.

"Artık bir Blake'sin ve Blakes küçük kızlara yenilmez."

Toby'nin bakışlarını yakaladım. "Üzgünüm," dedim sessizce, aceleyle.

"Olma." Toby yüzümü avuçlamak için uzandı. "Sende annenden çok şey görüyorum."

Bu çok fazla veda gibi hissettirdi. Eve, Hawthorne Evi'nin kapılarına vardığı andan itibaren, *onu geri getir*. Ve şimdi-

"Yapacak mıyım..." Sözler durdu, sanki soru boğazımdan düğümleniyordu. "Seni görebilir miyim?" Diye sordum.

Senin bir kızın var, derken kendimi duyabiliyordum.

İki taneye sahibim.

Blake, Toby'ye cevap verme şansı vermedi. Dikkatini Eve'e çevirdi. Sanki o güneşmiş ve yanmayan bir cilde sahipmiş gibi onun tadını çıkardı. İlk defa ona bakıp Emily'yi görmek yerine çok farklı bir şey gördüm.

Toby'ninki olan bir yoğunluk. *Blake'in*.

"Eğer bu maçı kazanırsam..." dedi sesinde çelik ve merak vardı.

Senin, diye onayladı Blake. "Hepsini. Ama başlamadan önce..." Blake parmağını kaldırdı ve güvenlik ekibinin bir üyesi koşarak geldi. "Bayan Grambs için diğer konuğumuzu getirebilir misiniz?"

Grayson. Onu görene kadar iyi olduğuna tam olarak inanmadım ve sonra kendime ne kazandığımı düşünmeye izin verdim - sadece özgürlüğünü değil, değer verdiğim hiç kimsenin kendine bir şans bulamayacağı bir söz. *misafir* tekrar burada.

Avery. Grayson'ın mavi-gri gözleri -gözbebeklerinin mürekkep karasına karşı buz gibi görünen irisleri- benimkilere kilitlendi. "Bir planım vardı."

"Pervasızca özveri mi?" diye karşılık verdim. "Evet, anladım." onu çektim

yaklaştı ve doğrudan kulağına konuştu. "Sana söyledim Grayson, bizaile"

Onu bıraktım. Kurul son kez kuruldu. Havva beyazdı. Ben siyahtım. Aramızda parıldayan on binlerce elmasla, büyük bahisli bir oyunda karşı karşıya geldik.

Eve'in Toby'ye karşı oynadığı oyun seviyesine bakılırsa, kısa süre sonra karşı karşıya kalacağım zorluğu tahmin etmemiştim. Sanki babasına karşı oynadığım oyunu izlemiş, bir düzine yeni stratejiyi içselleştirmiş ve tahtayı nasıl gördüğümü öğrenmiş gibiydi.

Kazanmak için oynuyor. Oren'i kurtarmak için çaresizdim ve ne kadar büyük bir suç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. *BEN* Sheffield Grayson'ın ölümünü bildirmeyerek taahhüt etmişti. Ama Havva? Krallığın anahtarları için, hayal edilemeyecek zenginlik ve güç için oynuyordu.

Kabul edilmek için can attığı birinden kabul gördüğü için.

Odanın geri kalanı, kendi vücudumun seslerinden başka bir şey duymaz hale gelene ve tahtadan başka bir şey göremeyene kadar gözden kayboldu. Beklediğimden uzun sürdü ama sonunda açılışımı gördüm.

Onu üç hamlede kontrol edebilir, beşte mat yapabilirdim.

Bu şekilde, Vincent Blake'in bana saldırmak için çok daha az yolu olduğunu bilerek Grayson'la buradan çekip gidebilirdim.

Ama yine de gelecek.

Mali çıkarlarıma yönelik saldırılar, paparazziler, oyun oynamaları ve beni köşeye sıkıştırmaları. *O gelmeye devam edecek.* Bu düşünce zihnimde daha da yükseldi ve dikkatimi Eve ile olan maçımdan daha büyük resme kaydırıldı.

Benim için, *Bunihai* oyun değildi.

Kazanabilirdim ve yine de buradan Tobias Hawthorne'un öldüğü zamandan daha iyi bir şekilde çıkıp gidemezdim. Hâlâ av mevsimi olacaktı. Tobias Hawthorne'un sanal bir yabancı bırakacak kadar korktuğu bir adam, serveti hâlâ benim için çalışıyordu.

Şiddet olmasa bile, fiziksel güvenliğimiz garanti altına alınmış olsa bile, Vincent Blake yine de önüne çıkan herkesi, herkesi ve her şeyi yok etmenin bir yolunu bulurdu.

Şu anda Eve'e karşı bu galibiyet yeterli olmayacaktı.

Uzun oyunu oynamak zorundaydım. Tahtanın ötesine bakmalı, beş değil on hamle önde oynamalı, iki değil üç boyutlu düşünmeliydim. Eve'i yenersem, Vincent Blake beni yoluma gönderirdi ve bunu benim sandığından daha fazlasını yaptığımı bilerek yapardı. Gelecekteki beklentilerini ayarlayacaktı.

Gençsin. Tobias Hawthorne'un sesi zihnimde çınladı.*sen kadınsın Sen hiç kimsesin - bunu kullan.* Vincent Blake'e beni hafife alması için bir bahane verseydim, yapardı.

Buraya aklımda bir planla gelirdim. Turnuva bu planın bir parçası değildi ama kullanabilirdim.

Satranç oynamak sadece rakibinizin hamlelerini tahmin etmek değildi. Bu hareketleri zihinlerine yerleştirmek, onları tuzağa düşürmekle ilgiliydi. Xander, yaşlı adamın bize bıraktığı kaydı dinledikten sonra, Tobias Hawthorne'un ölümünden sonra hepimizin ne yapacağımızı tam olarak öngörmüş olmasına hayret etmişti, ama Hawthorne bunu sadece öngörmemişti.

Manipüle etmişti. Bizi manipüle etti.

Blake'i yenmek istiyorsam, aynısını yapmak zorundaydım. Bu yüzden Eve'in bana verdiği açılışı almadım. Onu beş hamlede yenemedim.

Beni onda yenmesine izin verdim.

Eve'in Vincent Blake'in imparatorluğunun eline geçtiğini anladığı anı ve hemen ardından Toby'nin gözlerinin parladığı anı gördüm. Oyunu fırlattığımdan mı şüphelenmişti?

benim migerçekrakip?

"Aferin Havva." Blake ona küçük, kendinden memnun bir gülümseme sundu ve Eve parladı, yüzündeki gülümseme ışıldadı. Blake bana ve Grayson'a döndü. "İkiniz gidebilirsiniz."

Adamları bize yaklaştı ve paniğimi taklit etmek zorunda kalmadım. "Beklemek!" dedim çaresiz bir ses tonuyla ve o çaresizliği hissederek, çünkü bu hesaplanmış bir risk olsa da, yanlış hesap yapmadığımı bilmemin hiçbir yolu yoktu. "Bana bir şans daha ver!"

"Biraz onurlu ol, çocuğum." Blake ayağa kalktı ve av köpeği yanına dönüp ayaklarının dibine ölü bir ördek düşürürken bana sırtını döndü. "Hiç kimse acı çeken bir kaybedeni sevmez."

"Yine de bir iyilik yapabilirsin," diye bağırdım, Blake'in güvenliği beni binadan çıkarmaya başlarken. "Son bir maç. sana karşı ben."

"Senin bir iyiliğine ihtiyacım yok kızım."

Sorun yok, kendime anlatmaya çalıştım.*Başka bir seçenek var.* Hazırlıklı geldiğim bir seçenek. Planladığım bir seçenek. Satranç takımının armağanı, Alisa'nın beni dışarıda bekliyor olması - kumarımın ne olacağını her zaman biliyordum.

ne olacaktı*sahip olmak*olmak.

"Öyleyse iyilik değil," dedim, içimde kabaran derin sakinliği görmemesi için paniğe ve çaresizliğe tutunmaya çalışarak. Peki ya geri kalanı?

Grayson bana doğru keskin bir bakış attı. Avery.

Vincent Blake elini kaldırdı ve adamlarının hepsi sessizce geri adım attı. "Tam olarak neyin geri kalanı?"

"Hawthorne serveti." Sözcüklerin ağzımdan aceleyle çıkmasına izin verdim. "Avukatım haftalardır bu kağıtları imzalamam için peşimde. Tobias Hawthorne mirasımı bir tröste bağlamadı. McNamara, Ortega ve Jones'taki iyi insanlar, bir gencin dizginleri eline alması konusunda gerginler, bu yüzden Alisa, ben otuz yaşına gelene kadar her şeyi emanet edecek evraklar hazırladı.

Avery. Toby'nin sesi alçak ve uyarı doluydu. Bir yanım onun sadece başımın üstünde olan gösteriyi satmama yardım ettiğine inanmak istiyordu, ama muhtemelen gerçek bir uyarıda bulunuyordu.

Çok fazla riske giriyordum.

"Benimle oynarsan," dedim Blake'e başımla satranç tahtasını işaret ederek, "ve sen kazanırsan, kağıtları imzalarım ve *Senkayyum*."

Buraya gelirken, Blake'in beni yenebileceğini düşünmesi için egosuna güveniyordum, ama satrancı özellikle kazanma şansım yüksek olduğu için önerdiğimi fark etme şansı her zaman vardı. Ama şimdi?

Beni oynarken
görmüştü. Benim
kaybettiğimi
görmüştü.

Bu teklifi anlık olarak yaptığımı düşündü. *Çünkü* Kaybettim.

Ve yine de bana keskin gözlerle ve en şüpheli gülümsemelerle baktı. "Şimdi, neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Kimsenin Sheffield Grayson'ı öğrenmesini istemiyorum," diye ısırdım. "Ve evrakları okudum! Bir tröst ile, para hala bana ait olacaktı. Sadece kontrol etmezdim. Yapmak istediğim herhangi bir satın alma işlemine izin vereceğine, istediğim zaman istediğim kadar para harcamama izin vereceğine dair bana söz vermen gerekirdi. Ama harcayamayacağım her şey? Nasıl yatırım yapılacağına dair kararları veren siz olacaksınız.

Milyonlarla milyarlar arasındaki gerçek farkın ne olduğunu biliyor musunuz? Skye Hawthorne, kısa bir sonsuzluk gibi gelen şeyin ne olduğunu sormuştu. *Çünkü belli bir noktada mesele para değil.*

Güçle ilgiliydi.

BT.

Vincent Blake, Tobias Hawthorne'un servetini kazanmak istemedi ya da buna ihtiyaç duymadı.*harcamak*

"Bütün bunlar, iki katına mı yoksa hiç mi?" Blake anlamlı bir şekilde sordu. Tobias gibi

Hawthorne, karşımdaki adam yedi adım ilerisini düşündü. Elimde başka bir kart olduğunu biliyordu.

Ama umarım sadece bir tane.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Kazanırsan, ben otuz yaşına gelene kadar ya da sen altı fit altında olana kadar her şeyin kontrolünü özgür ve net bir şekilde alırsın. Ama kazanırsam, Sheffield Grayson hakkındaki kötü söylentilerin gömülü kalmasını sağla.*Ve*Bunun burada biteceğine dair bana söz ver.

Plan buydu. Bu her zaman plan olmuştu.*en büyük düşmanım -ve şimdi seninki- onurlu bir adam,* Tobias Hawthorne bana söylemişti. *Onu yen ve galibiyeti onurlandıracak.*

"Eğer kazanırsam," diye devam ettim, "Tobias Hawthorne ile yaptığınız ateşkes... bunu bana da uzatacaksınız. Av sezonunun sonu." Ona, eğlenceli bulduğundan derinden şüphelendiğim sert bir bakış attım. "Genç Tobias Hawthorne'un gitmesine izin verdiğin gibi, beni de bıraktın."

Beni fevri biri olarak görmesini, bunu kaybettiğim için mücadele ettiğimi görmesini istedim.*Ben gencim. Ben bayanım. Ben hiç kimseyim. Ve az önce Eve'in beni satrançta yendiğini gördün.*

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getireceğini nereden bileceğim?" diye sordu düşmanım.

İçimden bir zafer gölgesinin bile geçmesine izin vermemek içimdeki her şeyi aldı. "Bahsi kabul edersen," dedim, kocaman açılmış gözlerle ve kabadayılıkla, "iki görüşme yapacağız: biri senin avukatına, biri de benim avukatıma."

82. BÖLÜM

İÇİNDE ne yapıyorsun?" diye tısladı.

İkimiz -sözde- yalnızdık ama görünürde bizi dinleyen kimse olmamasına rağmen, Blake'e yardım eli uzatabilecek hiçbir şeyi açıklamak istemiyordum. "Yapmam gerekeni," dedim, Alisa'nın ses tonumdan çok daha fazlasını okumasını umarak.

Bir planım

var.

Bunu

yapabilirim.

Bana güvenmelisin.

Alisa sanki boynuzlarım çıkmış gibi bana baktı. "Bunu kesinlikle yapmak zorunda değilsin."

Bu tartışmayı kazanamayacaktım, bu yüzden denemedim bile. Geri adım atmayacağımı anlamasını bekledim.

Bunu yaptığında, Alisa alçak sesle küfretti ve bakışlarını kaçırdı. "Nash ve benim nişanımızı neden bozduğumuzu biliyor musun?" diye sordu hem söylediği sözler hem de şu anki durumumuz için fazla sakın bir tonda. "O kadar kararlıydı ki, iplerini büyükbabası çekmeyecekti.

- ya da benim. Benim de Hawthorne'la ilgili her şeyden uzaklaşmamı bekliyordu." "Ve yapamadın." Bununla nereye gittiğinden emin değildim.

Alisa, "Nash olağanüstü biri olarak yetiştirildi," dedi. "Ama yaşlı adamın diriltmede parmağı olan tek kişi o değildi, bu yüzden evet, kaldım." Alisa, gereğinden fazla önem vermelerine izin vermeyi reddederek sözcükleri kırptı. Nash'in istediğini yaptım.*mel*iyapılmış. Bana her şeye mal oldu ama Bay Hawthorne ölmeden önce babama ve diğer ortaklara seninle birlikte liderliği benim üstlenmemi şart koştu. Aşağı baktı. "Yaşlı adamın işimi mahvettiğim için ne söyleyeceğini duyabiliyorum. Önce kendimin kaçırılmasına izin verdim, şimdi de bu."

Şu anda yaptığımı sandığı karmaşa.

"Ya da belki," dedim ona bir şekilde dikkatini çeken bir ses tonuyla.

"Tam olarak onun sizi yapmanız için yetiştirdiği şeyi yaptınız - tam olarak onun*seni seçtim* yapmak."

Vurgunun anlamını okumasını istedim.*O sadece seni seşmedi. O da beni seçti Alisa ve belki de tam olarak onun beni seştiği şeyi yapıyorum.*

Yavaşça, koyu kahverengi gözlerindeki ifade değişti. Ona bir nedenle seşildiğime inanmasını söylediğimi biliyordu. *OBusebep* buydu.

Bu bizim oyunumuzdu.

"Bunun ne kadar riskli olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Alisa bana sordu.

"Tobias Hawthorne vasiyetini değiştirdiği andan itibaren," diye yanıtladım.

Bu onun ve benim çok riskli kumarımızdı.

83. BÖLÜM

Blake beyaz oynamama izin verdi, bu da ilk hamlenin benim olduğu anlamına geliyordu. Queen's Gambit ile gittim. Vincent Blake, içgüdülerimin klasik manevraların ötesine geçtiğini ancak bir düzine hamle sonra fark etti. Bundan dört hamle sonra filimi aldı ve benim vezirini almamla biten bir diziyi yürütmeme izin verdi.

Vincent Blake yavaş yavaş, adım adım ve karşı saldırı ile karşı saldırı, tahmin ettiğinden çok daha eşit bir şekilde eşleştirmizi fark etti.

"Şimdi anlıyorum," dedi bana, "ne yaptığını."

Neye sahip olduğumu gördü*Tamamlandı*. Şu anda karşı oynadığı genç kadın, Eve'e yenilen kadın değildi. Onu sıkıştırmıştım ve o bunu biliyordu - çok geçti.

Dört hamlede, diye düşündüm, kalbimin acımasız ve aralıksız atışı göğsümde,
ona sahip olacağım.

İkiden sonra, onu tuzağa düşürdüğümü fark etti. Ayağa kalktı, şahına bahşiş vererek maçı kabul etti. Parça mücevher kaplı tahtaya çarptığında beyaz altın takırdadı, siyah elmas kral güneşte parıldadı.

Vincent Blake tehlikeli bir adamdı, zengin bir adamdı, çetin bir rakipti ve beni hafife almıştı.

"Satranç takımı sende kalabilir," dedim ona.

Bir an Blake'in kendisiyle savaştığını hissettim. Avukatlar pazarlığın bana düşen tarafını garantiye almak için oradaydı, onunki değil. *Söz veriyorum seni yavaş yavaş ve stratejik bir şekilde yok etmeyeceğim* yasal olarak uygulanabilir bir terim değildi. Tobias Hawthorne'un bana verdiği tek gerçek güvenceye her şeyimle bahse girerdim.

Blake'i yenersen, galibiyeti onurlandıracağını. "Az önce burada ne oldu?" diye sordu Havva.

Vincent Blake bana son bir kez sert bir bakış attı ve ardından topuklarının üzerinde geri sallandı. "O kazandı."

84. BÖLÜM

İÇİNDE Incent Blake bahsimizi yerine getirirdi ama beni bir daha asla arazisinde görmek istemedi. Adamlarına, "Avery, Grayson ve Bayan Ortega'ya kapıya kadar eşlik edin," diye emretti. "Onlar oraya varmadan basını dağıtın."

Koluma dolanan bir el tam olarak nasıl bir "eskort" bekleyebileceğimi gösteriyordu. Ama bir sonraki bildiğim şey, beni yakalayan adam yerdeydi ve Toby onun başında duruyordu. Onlara eşlik edeceğim, dedi.

Blake'in adamları patronlarına baktılar.

Vincent Blake, Toby'ye önseziyle gülümsedi. "Nasıl istersen, Tobias Blake."

İsim keskin bir hatırlatmaydı: Ben bahsimi kazanmış olabilirdim ama Toby kendi bahsini kaybetmişti. Bir eli sırtımda, beni evin etrafından dolaştırdı.

Arkamızdan bir ses konuştuğunda neredeyse garaj yoluna gelmiştik. "Durmak."

Eve'i görmezden gelmek istedim ama yapamadım. Grayson'ın aynı şeyi yapmak için hissedebileceği herhangi bir dürtü üzerinde katı bir kontrol uyguladığının farkında olarak, yavaşça ona döndüm.

Kazanmama izin verdin, dedi Eve. Bu bir suçlamaydı, öfkeli ve alçakça. Bakışları Toby'ye kaydı. "Oyunumuzu da mı bozdun?" diye sordu, sesi titriyordu. Toby cevap vermeyince Eve bana döndü. "Öyle mi?" diye sordu.

"Önemli mi?" Diye sordum. "İsteddiğini aldın."

Eve beş mührü de kazanmıştı. Artık Blake'in imparatorluğunun tek varisiydi. "İstemiştim," diye fısıldadı Eve, sesi alçak ama acımasızca şiddetliydi, "bir kez olsun

hayatımda yeterince iyi olduğumu birine kanıtlamak için. Grayson'a giden gözleri ona ihanet etti ama o arkasını dönmedi. "Blake'in *Görmek*

Ben, diye devam etti Eve, bakışları tekrar benimkine dönerek, ama şimdi bana baktığında göreceği tek şey,*Sen*”

Eve'i Blake'i yenmek için kullanmışım ve o haklıydı - bunu asla unutmuyacaktı.

"Seni gördüm, Eve." Grayson'ın sesi duygusuzdu, bedeni hareketsizdi. "Bizden biri olabilirdin."

Eve'in ifadesi dalgalandı ve en çıplak an için madalyondaki küçük kızı hatırladım. Sonra karşımdaki kişi doğruldu, yüz hatlarına porselen bir maske gibi kibirli bir bakış yerleşti. Grayson'a "Tanıdığın kız bir yalandı" dedi.

Bunun Grayson Davenport Hawthorne'u kızdıracağını düşündüyse, yanıliyordu.

"Onları buradan çıkarın." Eve, Toby'ye doğru başını salladı. "*Şimdi*."

"Eve..." Toby söze başladı.

"Söyledim*Gitmek*" Zümrüt gözlerinde sert ve acımasız bir zafer kıvılcımı parladı. "Geri geleceksin."

Bu kalbime doğrultulmuş bir ok gibiydi.*Toby'nin başka seçeneği yok.*

Hiç çekinmeden bana kızından uzaklaştı ve o, Alisa, Grayson ve ben kamyonu binene kadar konuşmadı.

Toby, "Orada Blake'le yaptığın şey çok riskliydi," dedi, yarı kınama, yarı övgü.

Omuz silktilim. "Adımı seçen sensin."*Avery Kylie Grambs. Çok riskli bir kumar.*Toby dünyaya gelmeme yardım etmişti. Bana isim koymuştu. Annem öldüğünde bana gelmişti. Kurtarılmaya ihtiyacım olduğunda beni kurtarmıştı.

Ve şimdi onu yeniden kaybediyordum.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, gözlerim yanmaya başlamış, boğazım düğümlenmişti.

"Tobias Blake oluyorum." Toby, soyu hakkındaki gerçeği yirmi yıldır biliyordu. Bu hayatı isteseydi, çoktan yaşıyor olurdu.

Çit labirentinin altındaki odaya yazdığı kelimeleri düşündüm.*Ben asla bir Hawthorne olmadım. Asla bir Blake olmayacağım.*

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim ona. "Koşabilirsin. Yıllarca Tobias Hawthorne'dan kaçmayı başardın. Aynı şeyi şimdi Blake ile de yapabilirsin."

"Ve o adama seninle yaptığı anlaşmadan cayması için bir gerekçe ver?" Alisa araya girdi. "Bir sette bir bahsi geçersiz kıl ve senin hepsini geçersiz kıldığını kolayca iddia edebilir."

Toby dikkatle, "Bu sefer kaçmıyorum," dedi. Bakışlarını, yeniden verandada duran, kehribar rengi saçları rüzgarda uçuşan, dünya dışı, fetheden bir kraliçe gibi tüm dünyayı arayan Eve'e doğru takip ettim.

"Kalıyorsuno" Bunu bir ihanet suçlaması gibi konuşmak istememiştim.

Toby, "İkiniz için de kalıyorum," diye yanıtladı ve bir an için ikimizi görebildim, yaptığımız son konuşmayı duyabildim.

Senin bir kızın var.

İki taneye sahibim.

Blake'in seni kaçırmasına yardım etti, dedim kabaca. "Beni kullandı - hepimizi kullandı."

"Ve ben onun yaşındayken," diye yanıtladı Toby, kamyonun yolcu kapısını açıp binmemi işaret ederek, "annenin kız kardeşini öldürdüm."

İtiraz etmek, evi benzinle söndürdüğü halde ateşi yakmadığını söylemek istedim ama bana fırsat vermedi.

Hannah kurtarılabilir olduğumu düşündü. Bunca yıldan sonra bile Toby, duyguları onu ele geçirmeden anneme atıfta bulunamıyordu. "Gerçekten Eve'den uzaklaşmamı isteyeceğini düşünüyor musun?"

Bir yerde bir hıçkırık hissettim. "Bana söyleyebilirdin," dedim, sesim boğazımı tırmalıyordu. "Blake hakkında. Vücut hakkında. Gölgelede kalmaya neden bu kadar kararlı olduğun hakkında."

Toby bir elini yüzümün yanına kaldırıp saçımı şakağımdan geriye doğru itti. "Bu hayatı yeniden yaşayabilseydim, farklı yapacağım birçok şey var."

Jameson'a kader ve kismet hakkında söylediklerimi düşündüm *veseçenek*. Tobias Hawthorne'un neden beni seçtiğini biliyordum. Bunun asla hakkında olmadığını biliyordum *Ben*. Ama Toby'nin aksine ben hiç pişmanlık duymadım. Hepsini - hepsini - baştan yapardım.

Tobias Hawthorne'un oyunu beni olağanüstü yapmamıştı. Bana zaten öyle olduğumu göstermişti.

"Seni bir daha görebilecek miyim?" diye sordum Toby'ye, sesim çatlamıştı.

"Blake beni kilit altında tutmayacak." Toby bekledi

Alisa ve Grayson arkamdan bindiler, sonra yolcu kapısını kapattılar ve kamyonun diğer tarafına döndüler. Tekrar konuştuğunda, sürücü koltuğundandı. "Ve Teksas gerçekten o kadar büyük değil - özellikle de zirvede."

Para. Güç. Durum. Benim ve Vincent Blake'in yolu muhtemelen yeniden kesişecekti - ve benim ve Toby'ninki de. Benim ve Havva'nın.

"Burada." Toby kamyonu çalıştırırken elime küçük bir tahta küp koydu. "Sana bir şey yaptım, korkunç kız."

Sevgi beni neredeyse mahvetti. "Nedir?"

"Blake bana kendimi eğlendirecek pek bir şey vermedi - sadece tahta ve bir bıçak."

"Bıçağı kullanmadın mı?" Grayson yanıma sordu. Ses tonu ne olduğunu çok açık bir şekilde ortaya koyuyordu. *kullanı*ronaylamış olurdu.

"Yapar mıydın," diye karşı çıktı Toby, "onu kaçıran kişinin Avery'yi ele geçirebileceğini düşünseydin?"

Toby beni korumuştı. Benim için bir şey yapmıştı.

Senin bir kızın var.

İki taneye sahibim.

Annemi, bu adamı, şu anda hepimizi buraya getiren onlarca yılı, trajedileri ve küçük anları düşünerek elimdeki tahta kübe baktım.

Toby, Grayson'a, Blake'in arazisinin sınırı görüldüğünde, "Ona dikkat et," dedi. "Birbirinize dikkat edin." Basın boşaltılmıştı ama Oren ve adamları hâlâ orada bekliyordu - Jameson Winchester Hawthorne da öyle.

Grayson kardeşinin orada durduğunu gördü ve ikisi adına cevap verdi. "Yapacağız."

85. BÖLÜM

T Şövalye, tehlikede olan küçük hanımla geri döndü," dedi Jameson, ben ona doğru ilerlerken. Grayson'a baktı. "Sen küçük hanımsın."

Grayson, "Düşündüm," dedi.

"Burada ne yapıyorsun?" Jameson'a sordum ama gerçek şu ki, neden geldiği umrumda değildi - sadece burada olması. Kazanmıştım - her şeyden sonra, *ben kazanmıştım*- ve Jameson, planımın işe yarayacağını anladığım anda bunun nasıl bir his olduğunu tam olarak anlayabilen gezegendeki tek kişiydi.

Acele. Heyecan. Adrenalin dolu hayranlık.

Zaferi yakaladığım an, dünyanın en güçlü şelalesinin kenarında durmak gibiydi, anın uğultusu diğer her şeyi kapatıyordu.

Bir uçurumdan atlamak ve uçabildiğini öğrenmek gibiydi.

Jameson ve ben ve Jameson-ve-ben gibiydi ve onunla her şeyi yeniden yaşamak istedim.

Jameson, "Eve gitmek isteyebileceğini düşündüm," dedi. McLaren'ı, Bugatti'lerden birini veya Aston Martin Valkyrie'yi görmeyi umarak onun yanından baktım ama bunun yerine bakışlarım Oren'in buraya uçtuğundan daha küçük bir helikoptere takıldı.

Grayson kardeşine, "Orada helikopter indirmenize izin verilmediğinden eminim," dedi.

Jameson, "İzin verme ve bağışlama hakkında ne derler bilirsin," diye yanıtladı ve ardından tanıdık bir bakışla -eşit parçalarla- tekrar bana odaklandı. *yap da görelim Ve Seni hiçbir zaman bırakmayacağım.* "Uçmayı öğrenmek ister misin?"

O gece, Toby'nin bana verdiği küpü ellerimde çevirdim. Benim

parmağım bir kenara takıldı ve bunun birbirine geçmeli parçalardan yapıldığını anladım. Yavaşça çalışarak bulmacayı çözdüm, küpü parçalarına ayırdım ve parçaları önüme dizdim.

Her birinin üzerine bir kelime kazımıştı.

BEN

Senin

Çok

Şeyin

i Gör

Anne

Sen

Ve bunu, Blake'i yendiğim andan bile daha fazla bildiğim zamandı.

Ertesi sabah kimse uyanmadan Büyük Salon'a gittim ve büyük şöminede ateş yaktım. Bunu kendi odamda ya da Hawthorne House'daki diğer bir düzine şömineden herhangi birinde yapabilirdim ama vasiyetnamenin okunduğu odaya dönmek doğru geldi. Burada neredeyse hayaletler görebiliyordum: o anda hepimiz.

Ben, birkaç bin doları miras almanın nasıl hayat değiştireceğini düşünürken olmak.

Yaşlı adamın servetlerini bana bıraktığını öğrenen Hawthornes. Şöminedeki alevler gitgide yükseldi ve ben baktım

elimdeki kağıtlara: Alisa'nın hazırladığı güven evrakları. "Ne yapıyorsun?"

Libby ev ayakkabıları giyerek bana doğru geldi.

tabut şeklinde ve esnemeyi boğuyor.

Kağıtları kaldırdım. "Bunu imzalarsam, mal varlığım en azından kısa bir süre için bir tröste bağlanmış olacak."

Bütün o para. Tüm bu güç.

Libby bana bir şömineye baktı. "Pekala," dedi onu giyen herkes kadar neşelidiğersABAH İNSANLARINI YİYORUMgömlek hiç ses çıkarmamıştı, "ne bekliyorsun?"

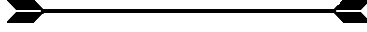
Güven evraklarına, şömineye baktım ve fırlattım.

alevler sayfaları yalayıp hukukçuları yutarken ve bununla birlikte, bana verilen gücü ve sorumluluğu başka birine dayatma seçeneğiyle birlikte, içimde bir şeylerin gevşemeye başladığını hissettim, tıpkı bir lalenin yapraklarının en ufak bir açmaya açılması gibi.

Bunu
yapabilirdim.

Bunu
yapardım.

Geçen yıl herhangi bir test olsaydı, hazırdım.

Grayson'ın bana verdiği deri defteri her yere götürmeye başladım. Planlarımı yapmak için bir yılım yoktu. günlerim oldu Ve evet, kendime zaman kazanmak istersem başvurabileceğim mali danışmanlar, bir hukuk ekibi ve bir statüko vardı ama istediğim bu değildi.

Plan bu değildi.

Derinlerde, ne yapmak istediğimi biliyordum. Ne yapmam gerekiyordu? Ve Teksas eyaletindeki tüm avukatlar, mali danışmanlar ve güç oyuncularını - bundan hoşlanmayacaklardı.

86. BÖLÜM

Ö Hayatımın en büyük gecesinde, bir kraliçeye yakışır koyu kırmızı bir balo elbisesiyle boy aynasının önünde durdum. Renk dayanılmaz derecede zengindi, yakuttan daha koyu ama bir o kadar da parlaktı. Altın iplikler ve narin mücevherler birleşerek kıvrımlı ve tam eteğe doğru kıvrılan sade sarmaşıklar oluşturdu. Korsaj sadeydi, vücuduma özel olarak dikilmişti ve bileklerime kadar uzanan havadar, yarı saydam kırmızı kolları vardı.

Boynuma tek bir gözyaşı pırlanta taktım.

Beş saat on iki dakika kaldı. Beklenti içimde inşa edildi. Yakında, Hawthorne House'daki yılın dolacaktı.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

"Xander'ın seni bu partiye ikna etmesine izin verdiğin için mi pişmansın?"

Aynamdan kapı aralığına döndüm, Jameson beyaz smokini giymişti - bu kez elbisemle aynı koyu renkte kırmızı bir yelek giymişti. Ceketinin düğmeleri açıktı, boynundaki siyah papyon biraz eğri ve biraz gevşekti.

Ona katılmak için yürürken dudaklarımda bir gülümsemeyle, "Hawthornes'un smokin giydiği için pişman olmak zor," dedim. "Ve bu gece benim tarzım olacak."

Biz buna Geri Sayım Partisi diyorduk. *Yılbaşı gecesini gibi*, demişti Xander şenlikler için adım atarken, *ama gece yarısı, sen bir milyardersin!*

Jameson elini uzattı, avuç içi yukarıdaydı. Onu aldım, parmaklarımız iç içe geçti, işaret parmağımın ucu onunkinin içindeki küçük bir yara izini sıyırdı.

"Önce nereye, Mirasçı?"

sırıttım. İçine kapanık balosunun aksine, bu gece benim tasarımımdı, Hawthorne House'da beş farklı yerde birer saat geçireceğimiz, gece yarısına kadar geri sayacağımız dönüşümlü bir partiydi. Davetli listesi küçüktü; olağan şüpheliler dışında Max'e takılıp kalmıştı.

kolej ve partinin sonuna doğru görüntülü görüşme yoluyla katılacaktı. "Heykel bahçesi."

Jameson'ın yeşil gözleri yüzümü inceledi. "Peki heykel bahçesinde ne yapıyor olacağız?" diye sordu, ses tonunda uygun miktarda şüphe vardı.

Gülümsedim. "Tahmin etmek."

"Oyunun adı Hide and Go Soak." Kırmızı halıya aitmiş gibi görünen parlak mavi bir smokini giyen ve dünyanın en büyük su tabancası olması gereken şeyi tutan Xander, gerçekten de elementinin içindeydi. "Hedef: mutlak su hakimiyeti."

Beş dakika sonra, Theseus ve Minotor'un bronz bir heykelinin arkasına saklandım. Libby çoktan oradaydı, yere çömelmişti, 1950'lerden kalma eski bir elbisesi kalçalarını sarmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Libby sesini alçaltarak. "Büyük gece."

Minotor'un kalçalarının arasından dışarı baktım, sonra tekrar geri çekildim. "Şu anda, hissediyorumavlanan" sııttım. "Nasılsın?"

"Hazır." Libby iki elinde tuttuğu su balonlarına baktı.

- ve ikiz dövmelelerinde:*HAYATTA KALAN* bir bilekte, diğesinde...

GÜVEN.

Ayak sesleri. Nash, Theseus'a tırmanıp Libby ile benim arama indiğinde, kendimi hazırladım.*erimiş* su tabancası. Jamie ve Gray güçlerini birleştirdi. Xander'ın bir kaynak makinesi var. Bu asla iyi değil." Nash bana baktı. "Hala silahlısın. İyi. Dengeli ve sakın, evlat. Merhamet yok."

Libby, bakışlarımı yakalamak için Nash'in etrafına eğildi. "Unutma," dedi bana gözleri dans ederek, "kazanırsan kirli dövüşmek diye bir şey yoktur."

Nash onu su balonuyla yağlarken, su tabancamı Nash'e doğrulttum.

Sekizde, grup içerdeki tırmanma duvarına taşındı. Jameson yanıma geldi. Balo elbisesinin içinde sıırıslık olmak, diye mırıldandı. "Bu bir meydan okuma olabilir."

Saçlarımı savurdum ve ona doğru su çarptım. "Bunun için uygunum."

Dokuzda bowling salonuna gittik. Saat onda çanak çömlekçiye yöneldik - çömlek çarkları ve fırını olan bir oda.

Saat on bire gelip de Hawthorne Evi'nin labirente benzeyen koridorlarından salona indiğimizde, önlüklerimiz ve smokinlerimiz sıırıslam olmuş, yırtılmış ve kile bulanmıştı. Yorgundum, ağrılıydım ve tarif edilemeyecek bir coşkuyla doluydum.

Bu oydu.

Buydu *the* gece. Bu

her şeydi. Buydu *biz*.

Atari salonunda, her biri özel bir yemek sunacak olan dört özel şef bizi karşıladı. *Yavaş kavrulmuş sığır çorbası, domuz çörekleriyle servis edilir, bu yüzden yasa dışı olmaları gerekir. Istakoz Risotto.* İlk iki kurs beni neredeyse mahvetti ve bu, tıpkı son şef tatlımızı ateşe verdiğinde bir sanat eseri gibi görünen bir suşi rulosunu ısırmadan önceydi.

Oren'e baktım. Özel şefleri bu gece buraya gelmeleri için temize çıkaran oydu. "Bunu denemelisin," dedim ona. "Hepsini."

Oren pes edip domuz çöreğinin tadına bakarken izledim ve sonra başka birinin beni izlediğini hissettim. Grayson keskin, köşeli çizgileri olan gümüş bir smokin giymişti, papyonsuz, gömleği sonuna kadar iliklenmişti.

Mesafesini koruyabileceğini düşünmüştüm ama ifadesi değerlendirilirken uzun adımlarla bana doğru geldi. "Bir planın var," diye yorum yaptı, sesi alçak, pürüzsüz ve kendinden emindi.

Kalp atışım hızlandı. Sadece bir planım yoktu. sahiptim *Bir plan*. Grayson'a "Ben yazdım," dedim. "Sonra tekrar tekrar yazdım."

Bunu yaparken en çok düşündüğüm, tepkisini en az tahmin edebildiğim Hawthorne'du.

Grayson, ağır ağır ve kasıtlı bir şekilde, "Senin yaptığına sevindim," dedi. Bir adım geri atarak Jameson'ın yanıma kayması için yolu açtı.

Jameson bana, "Bu yıl Hawthorne House'a hangi odayı ekleyeceğine karar verdin mi?" diye sordu.

Beklentimi hissedip hissetmediğini, neyi geri saydığımız hakkında bir fikri olup olmadığını merak ettim. *ile*. "Pek çok karar verdim," dedim.

Alisa henüz gelmemişti ama birazdan burada olacaktı.

"Kara Orman'ın güney tarafında ölüme meydan okuyan bir engelli parkur inşa etmeyi planlıyorsan," dedi Xander, bir Skee-Ball zaferinin zirvesinden sıçrayarak, "beni say! Makul fiyatlı, iki katlı, sallanan bir sallanan arabayı nereden bulabileceğimiz konusunda bir ipucum var.

sırttım. Jameson'a, "Eğer bir oda ekleseydin, ne yapardın?" diye sordum.

Jameson vücudumu onunkine doğru çekti. "Tırmanma duvarının tabanındaki gizli bir geçitten erişilebilen kapalı hava dalışı kompleksi. Dört katlı, dışarıdan başka bir tarafa benziyor."

"Lütfen." Thea bilardo ıstakasını tutarak sallana sallana ilerledi. Geniş bronz ten şeritlerini sergileyen ve uyluğuna kadar yırtmaçlı uzun gümüş bir elbise giymişti. "Doğru cevap belli *kibalo salonu*"

Fuaye bir balo salonu kadar büyük, diye belirttim. "On yıllardır bu şekilde kullanıldığından oldukça eminim."

"Yine de," diye karşı çıktı Thea, "kalıyor *balo salonu değil*" Rebecca ile Libby ve Nash'in karşı karşıya geldikleri bilardo masasına döndü. Bex masanın üzerine eğildi, imkansız bir atış gibi görünen bir şeyi sıraladı, yeşil kadife smokini göğsüne doğru çekilmiş, koyu kırmızı saçları bir tarafa taranmış ve yüzüne düşüyordu.

Dünya, Will Blake'in ölümüyle ilgili açıklamamı kabul etmişti. Suç, doğrudan Tobias Hawthorne'un ayaklarına atıldı. Ancak Toby mucizevi bir şekilde canlı görünüp adını Tobias Blake olarak değiştireceğini açıkladığında, basın onun Will'in oğlu olduğunu anlaması veya Toby'nin biyolojik annesinin kim olduğu hakkında spekülasyon yapmaya başlaması uzun sürmemiştir.

Rebecca, ışığa adım attığı için hâlâ pişman olmadığını açıkça belirtmişti.

Atışı batırdı ve Thea, Nash'e küçümseyen bir bakış atarak ona doğru yürüdü. "Hala kendini beğenmiş hissediyor musun, kovboy?"

Nash, "Her zaman," diye homurdandı.

"Bu," dedi Libby, gözleri onunkilere odaklanarak, "yetersiz bir ifade." Nash gülümsedi. "Susuz?" kız kardeşime sordu.

Libby onu göğsünden dürttü. "Buzdolabında bir kovboy şapkası var, değil mi?"

Bileklerine baktı, sonra buzdolabına doğru yürüdü ve içinden pembe bir soda ve siyah kadife bir kovboy şapkası çıkardı. "Bu şapkayı takacağım"

Nash'e, "EğerSentırnaklarını siyaha boya."

Nash ona sadece bir şey olarak tanımlanabilecek bir şey verdi.*kovboy gülüşü*. "Parmaklar mı, ayak parmakları mı?"

Arkamdan gelen bir yipleme kapıya doğru dönmemi sağladı. Alisa orada çok kıpır kıpır bir köpek yavrusu tutuyordu. Onu galeride buldum, dedi kuru bir sesle. "Bir Monet'e havlamak."

Xander köpeği aldı ve ona doğru mırıldanarak onu kaldırdı. "Monet yemek yok," diye bebekçe konuştu. "Kötü Tiramisu." Ona dünyanın en büyük, en şapşal gülümsemesini verdi. "Kötü köpek. Sırf bunun için... Grayson'a sarılman gerek."

Xander, köpeği kardeşinin üzerine terk etti.

"Bunun için hazır mısın?" diye sordu Alisa, Grayson köpeğin burnunu yalamasına izin verip kardeşlerine yavruyu tut-langırt oynamaya davet ederken yanıma.

"Hiç olmadığım kadar hazırım."

Gitmek için otuz dakika. Yirmi. On. Bilardoda, hava hokeyinde veya langırtta ne kadar kazanma veya kaybetme, ne kadar köpek yavrusu langırt oynama veya bir düzine farklı atari oyununda yüksek skoru geçmeye çalışma beni saatin ilerleme şeklinden uzaklaştıramazdı.

Üç dakika.

"İyi bir poker yüzünün püf noktası," diye mırıldandı Jameson, "yüzünü ifadesiz tutmak değil. Kartlarınızdan başka bir şey hakkında düşünmektir - her zaman aynı şey. Jameson Winchester Hawthorne bana yardım teklif etti ve o gece ikinci kez elini tuttum. Müzik gerektirmeyen türden bir yavaş dans için beni kendine çekti. "Artık poker suratını takındın, Mirasçı."

Bir yarış pistinde uçmayı, çatının kenarında durmayı, motosikletinin arkasında sürmeyi, kumsalda çıplak ayakla dans etmeyi düşündüm. "Gen H verity," dedim.

Jameson tek kaşını kaldırdı. "Bizden çok daha yaşlı insanlar için kuşaksal gerçeklikte olduğu gibi mi?"

"Bu senin anagramın," dedim ona, "çünkü*her şey*"

O cevap veremedi telefonum çaldı, Max'ten bir görüntülü arama. Cevap verdim.

"Geri sayıma yetişebildim mi?" diye sordu, çok yüksek sesli bir müzik gibi görünen bir sesle bağırarak.

"Şampanyanız var mı?" Diye sordum.

Bir flüt salladı. Tam o sırada Alisa elinde aynı tepsiyle yanımda belirdi. Bir bardak aldım ve onunla göz göze geldim. *Neredeyse zamanı geldi.*

"Piotr," dedi Max karanlık bir sesle, "görevde bir bardak bulundurmaya kesinlikle reddediyor. Bununla birlikte, bir koruma tema şarkısı seçti. Onu şov melodileriyle tehdit ettim."

"İşte benim kızım!" Xander
kükredi. "Kadın," diye düzeltti
Max.

"İşte benim kadını! Tamamen sahiplenici olmayan ve kesinlikle ataerkil olmayan bir şekilde!"

Max ona kadeh kaldırmak için kadehini kaldırdı. "Elf evet."

"Zamanı geldi." Jameson dedi. Diğerleri etrafta toplanırken ona doğru eğildim. "On... dokuz... sekiz..."

Jameson, Grayson, Xander ve Nash.
Libby, Thea ve Rebecca.
Ben.

Alisa elinde bir kadeh şampanya tuttu ama gruptan geri çekildi. Ne olacağını bilen tek kişi oydu.

"Üç iki
bir."

"Mutlu yıllar!" Xander bağırdı. Bildiğim bir sonraki şey, konfeti her yerde uçuşuyordu. Xander'ın konfeti nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama görünüşe göre hiç yoktan onu üretmeye devam etti.

"Mutlu yeni hayat," diye düzeltti Jameson. Beni yılbaşı gecesiymiş gibi öptü ve ben de tadını çıkardım.

Hawthorne House'da bir yıl hayatta kalmıştım. Tobias Hawthorne'un vasiyetinin şartlarını yerine getirmiştim. Ben bir milyarderdim. Gezegendeki en zengin, en güçlü insanlardan biri.

Ve bende vardı *Bir plan.*

"Yapmalı mıyım?" Alisa bana sordu. Nash'in gözleri kısıldı. Onu tanıyordu ve bu, onun bir şeylerin peşinde olduğu zamanları gayet iyi bildiği anlamına geliyordu.

"Yap," dedim Alisa'ya.

Düz ekran televizyonu açtı ve yirmi dört saat açık bir finans kanalını açtı. Bir veya iki dakika sürdü, ama sonra *FLAŞ HABERİ* şaret ekranda yanıp söndü.

"Tam olarak ne tür bir son dakika haberi?" Grayson bana sordu.

Muhabirin benim yerime cevap vermesine izin verdim. "Hawthorne'un varisi Avery Grambs'ın merhum Tobias Hawthorne tarafından kendisine bırakılan milyarları resmi olarak miras aldığı haberini aldık. Emlak vergileri ve son bir yıldaki takdir dikkate alındığında, mirasın bugünkü değerinin otuz milyar doları aştığı tahmin ediliyor. Bayan Grambs açıkladı ___”

Muhabir sözünü kesti, kelimeler boğazında düğümlendi.

Hayatımda ikinci kez, bir odadaki her çift gözün bana döndüğünü hissettim. Bu an ile Bay Ortega'nın Tobias Hawthorne'un vasiyetinin son şartlarını okumasından hemen önceki an arasında ürkütücü bir simetri vardı.

"Hanım. Grambs," diye tekrar denedi muhabir boğuk bir sesle, "gece yarısı itibariyle, mirasının yüzde doksan dördünü dağıtılmak üzere bir hayır kurumuna devreden evrakları imzaladığını duyurdu. önümüzdeki beş yıl içinde bütünüyle.”

Yapıldı. Yasaldı. İstesem bile geri alamazdım. Sessizliği ilk bozan Tae oldu. "Ne oluyor be?"

Nash eski nişanlısına döndü. "Bütün o parayı vermesine yardım ettin mi?"

Alisa çenesini kaldırdı. "Firmadaki ortaklar bile bilmiyordu."

Nash hafif bir kahkaha attı. "Çok kovuluyorsun."

Alisa gülümsedi - normalde kullandığı gergin, profesyonel gülümseme değil, gerçek bir gülümseme. "İş güvenliği her şey değildir." Omuz silkti. "Ve tesadüfen, bir hayır kurumunda yeni bir pozisyonu kabul ettim."

Kendimi Jameson'a bakmaya ikna edemedim. Veya Grayson. Hatta Xander veya Nash. Onlardan izin istemedim. Ben de af dileyecek değildim. Bunun yerine, Alisa'nın yaptığı gibi çenemi dışarı çıkardım. "Yakında Hannah the Same Backward as Forward Foundation'ın yönetim kuruluna katılma davetlerinizi alacaksınız."

Sessizlik.

Bu sefer, onu bozan Grayson oldu. "Onu vermene yardım etmemizi ister misin?"

gözleriyle tanıştım. "Her şeyi nasıl dağıtacağıma karar verecek en iyi fikirleri ve en iyi insanları bulmama yardım etmeni istiyorum."

Libby kaşlarını çatı. "Hawthorne Vakfı ne olacak?" Tobias Hawthorne'un servetine ek olarak, onun hayır kurumunun kontrolünü de devralmıştım.

"Ben meşgulken Zara birkaç yıl kalmayı kabul etti," diye yanıtladım. Hawthorne Vakfı'nın, her yıl bağışlanabilecek varlıklarının minimum ve maksimum yüzdelerini belirleyen kendi tüzüğü vardı. İçini boşaltamazdım ama temelimin farklı kuralları olduğundan emin olabilirdim.

Mirasımın kalmayacağını *ayrılmış*uzun süre hayır için. Sırtarak Libby'ye bir kağıt uzattım.

"Bu ne?" diye sordu.

"Seni kaydettirdiğim yaklaşık bir düzine farklı web sitesinin hesap bilgileri," dedim ona. "Çoğunlukla karşılıklı yardım ve geliştirmekte olan dünyadaki kadın girişimcilere mikro krediler. Yeni vakıf, resmi hayır işleriyle ilgilenecek ama ikimiz de yardıma ihtiyaç duymanın ve gidecek hiçbir yerimizin olmamasının nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Senin için yılda on milyon ayırdım - bunun için.

Cevap veremeden Nash'e bir şey fırlattım. Onu yakaladı, sonra ona fırlattığım şeyi inceledi. *Anahtarlar*.

"Bu ne?" aksanıyla tüm bu olayların gidişatından keyif alıyordu.

"Bunlar," dedim, "kız kardeşimin yeni kek kamyonunun anahtarları."

Libby gözleri yuvarlak, dudakları O şeklinde bana baktı. "Bunu kabul edemem, Ave."

"Biliyorum." sırttım. "Bu yüzden anahtarları Nash'e verdim."

Başka bir şey söyleyemeden Jameson önüme geçti. Onu başkasına veriyorsun, dedi, ifadesi benim için tanıştığımız günkü kadar gizemliydi. "Yaşlı adamın sana bıraktığı neredeyse her şey, seni seçtiği her şey. *için*—"

"Hawthorne Evi bende kalıyor," dedim ona. "Ve onu sürdürmek için fazlasıyla yeterli para. Hepsini gördükten sonra bir veya iki tatil evi bile tutabilirim.

Sonrasında *Biz*hepsini görmüştü.

Thea, "Tobias Hawthorne burada olsaydı, *kaybetmek*"

Bütün o para. Tüm bu güç. Dağınık, kimsenin onu bir daha kontrol edemeyeceği bir yerde.

"Sanırım olan bu," dedi Jameson, "çok riskli bir kumar oynadığında" dudakları yukarı kıvrılırken gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan.

BİR YIL SONRA...

BEN Bugün burada Avery Grambs ile birlikteyim. Mirasçı. Hayırsever. dünya değiştirici

- ve sadece on dokuz yaşında. Avery, söyle bize, bu kadar genç yaşta senin durumunda olmak nasıl bir duygu?"

Bu soruya ve görüşmecinin sorabileceği her soruya hazırlıklıydım. Geçen yıl röportaj hakkı kazandığım tek kişi oydu, adı bilgi ve başarı ile eşanlamlı olan bir medya ustası ve daha da önemlisi kendisi de bir insancıldı.

"Eğlence?" Cevap verdim ve o kıkırdadı. "Alaycı görünmek istemem," dedim, hissettiğim samimiyeti yansıtarak. "Gezegendeki en şanslı insan olduğumun tamamen farkındayım."

Landon bana, bunun gibi -samimi, merakla beklenen, neredeyse benim kadar çekici olan bir görüşmeciyle- bir röportaj yapmanın sanatının, seyirciye konuşan iki kadınmışız gibi hissettirmek olduğunu söylemişti. Dürüst. Açık.

"Ve mesele şu ki," diye devam ettim, sesimdeki huşu, görüşmenin yapıldığı Hawthorne House'daki odada yankılandı, "hiçbir zaman gerçekten normal olmuyor. Sadece alışmakla kalmıyorsun."

Burada, personelin Nook'u aramaya alıştığı bu odada, hayranlık duymak kolaydı. Kuytu, Hawthorne House standartlarına göre küçüktü ama yeniden tasarlanmış ahşap zeminlerden gülünç derecede rahat okuma koltuklarına kadar her yönü benim işaretimi taşıyordu.

Görüşmeyi yapan kişi, sesimdeki hayranlıkla sessizce "Her yere gidebilirsin," dedi. "Birşeyler yap."

"Ve bende," dedim. Nook'un duvarlarında gömme raflar sıralanmıştı. Gittiğim her yerde, orada yaşadığım maceraları hatırlatan bir hatıra buldum. Sanat, yerel dilde bir kitap, yerden bir taş, benimle konuşan bir şey.

"Her yere gittin, her şeyi yaptın..." Görüşmeci gülümsedi

bilerek Jameson Hawthorne ile
birlikte. *Jameson Winchester*
Hawthorne. Gülümsüyorsun, dedi
bana.

"Sen de yapardın," dedim ona, "Jameson'ı tanısaydın." O tam olarak her zaman olduğu gibiydi - heyecan peşinde koşan, heyecan arayan, risk alan - ve çok daha fazlasıydı.

"Ailenin servetinin çoğunu başkalarına verdiğini öğrendiğinde nasıl tepki verdi?"

"İlk başta şok oldu," diye itiraf ettim. "Ama ondan sonra, bu bir oyun haline geldi.

- hepsine.

"Bütün Hawthornelar mı?"

denedim *Olumsuz* bu sefer çok büyük gülümsemek için. "Tüm oğlanlar."

"Oğlanlar, Hawthorne kardeşlerdeki gibi. Dünyanın yarısı onlara aşık - şimdi her zamankinden daha fazla."

Bu bir soru değildi, bu yüzden cevap vermedim.

"Kararınızın şoku geçtikten sonra parayı dağıtmanın Hawthorne kardeşler için bir oyun haline geldiğini söylemişsiniz?"

Her şey bir oyun, Avery Grambs. Bu hayatta karar vermemiz gereken tek şey, kazanmak için oynayıp oynamadığımızdır. "Parayı vermek için doğru nedenleri ve doğru kuruluşları bulmak için zamana karşı bir yarış içindeyiz," diye açıkladım.

"Vakfınızı beş yıl içinde tüm paranın gitmesi şartıyla kurdunuz. Neden?"

Bu, düşündüğünden daha çok softbol sorusuydu. "Büyük değişiklikler büyük eylemler gerektirir" dedim. "Parayı istiflemek ve zaman içinde yavaş yavaş dağıtmak hiçbir zaman doğru karar gibi gelmedi."

"Bu yüzden *Sen* uzmanlar için bir çağrı yapın.

"Uzmanlar," diye onayladım. Akademisyenler, ayakları yere basan insanlar ve hatta sadece büyük fikirleri olan insanlar. Kuruldaki kontenjanlar için açık başvurularımız vardı ve şu anda vakıfta yüzü aşkın çalışanımız var. Ekibimiz, Nobel Ödülü ve MacArthur dahi ödülü kazananlardan insani yardım liderlerine, tıp uzmanlarına, ev içi tacizden kurtulanlara, hapsedilmiş kişilere ve on sekiz yaşın altındaki bir düzine aktiviste kadar herkesi içerir. Eylem planlarını oluşturmak ve değerlendirmek için birlikte çalışıyoruz."

"Teklifleri gözden geçir." Görüşmeci aynı düşünceli tonu sürdürdü. "Herkes Hannah the Same Backward'a bir teklif sunabilir.

İleri Vakfı.

Herhangi biri, diye onayladım. “En iyi fikirleri ve en iyi insanları istiyoruz. Herhangi biri olabilirsiniz, herhangi bir yerden. Hiç kimseymişsin gibi hissedebilirsin. Senden duymak istiyoruz.”

"Vakfın adını nereden buldun?"

Toby'yi, annemi düşündüm. "Bu," dedim izleyen tüm dünyaya, "bir muamma."

"Ve gizemlerden bahsetmişken..." Ses tonundaki değişiklik bana ciddileşmek üzere olduğumuzu söylüyordu. "Neden?"

Görüşmeyi yapan kişi bu sorunun havada kalmasına izin verdi, sonra devam etti.

"Dünyanın en büyük servetlerinden biri bırakılmışken, neden neredeyse hepsini vereceksin? Sen bir aziz misin?"

Burnumu çektim, milyonlarca kişi izlerken bu muhtemelen iyi bir bakış değildi ama elimde değildi. "Eğer bir aziz olsaydım," dedim, "sence gerçekten onu korur muydum?*iki milyar dolarkendim için?*" Başımı salladım, saçlarım omuzlarımdan kurtulurken bunu yaptım. "Bunun ne kadar para olduğunu anlıyor musun?"

Hırçın davranmıyordum ve üslubumun bunu açıklığa kavuşturmasını umuyordum.

"Hayatımın geri kalanında her yıl yılda yüz milyon dolar harcayabilirim," diye açıkladım, "ve öldüğümde şu an sahip olduğumdan daha fazla paraya sahip olma şansım hâlâ yüksek."

Para parayı kazandırdı ve ne kadar çok paraya sahip olursanız, getiri oranı o kadar yüksek olur.

"Ve açıkçası," dedim, "*benyapamamakyı*lda yüz milyon dolar harcamak. Kelimenin tam anlamıyla olamaz! Yani hayır, ben bir aziz değilim. Gerçekten düşünürsen, oldukça bencilim.

"Bencilce," diye tekrarladı. “Yirmi sekiz milyar doları dağıtmak mı? Tüm varlıklarınızın yüzde doksan dördü ve insanların neden daha fazlasını yapmadığınızı sorması gerektiğini düşünüyorsunuz?”

"Neden?" Söyledim. "Bir keresinde biri bana bunun gibi servetlerin bir noktada parayla ilgili olmadığını, çünkü denesen milyarlar harcayamayacağını söylemişti. Bu güçle ilgili.” aşağı baktım "Ve kimsenin böyle bir güce sahip olması gerektiğini düşünmüyorum, kesinlikle benim değil."

Vincent Blake'in mi yoksa Eve'in mi yoksa miras aldığımdan beri tanıştığım diğer yüksek bahisçilerden herhangi birinin mi izlediğini merak ettim.

"Ve Hawthorne ailesi buna gerçekten razı mı?" Roportajcı, gazeteci

diye sordu. O da kavgacı değildi. Sadece meraklı ve derinden empatik. "Erkekler? Grayson Hawthorne Harvard'dan ayrıldı. Jameson Hawthorne, son altı ay içinde en az üç kıtada yasayla çatıştı. Geçenlerde Xander Hawthorne'un tamirci olarak çalıştığı bildirildi.

Xander, Isaiah ile hem kendi dükkânında hem de geliştirdikleri birkaç yeni teknoloji parçası üzerinde çalışıyordu.çok hakkında heyecanlı olmak. Grayson, tüm aklını parayı dağıtma projesine vermek için Harvard'dan ayrılmıştı. Ve Jameson'un tutuklanmasının tek nedeni - ya daneredeysetutuklandı - o kadar çok kez cesaret edemedi ki.

Özellikle benim.

Tek nedenBENBenzer manşetler atmamıştım, yakalanmamakta daha iyiydim.

"Nash'i unutmuşsun," dedim rahatlıkla. "Bar işletiyor ve hafta sonları kek tadımcısı olarak çalışıyor."

Şimdi gülümsüyordum, bir insanın taklit edemeyeceği türden bir memnuniyet -eğlenceden bahsetmiyorum bile- yayılıyordu. Hawthorne kardeşler, onun öne sürdüğü gibi yoldan çıkmış değillerdi. Hepsi -hepsi- tam olarak olmaları gereken yerdeydiler.

Tobias Hawthorne tarafından yontulmuş, milyarderin ellerinde şekil verilmiş ve dövülmüştü. Olağanüstüydüler ve hayatlarında ilk kez, onun beklentilerinin ağırlığı altında yaşamıyorlardı.

Görüşmeyi yapan kişi gülümsememi yakaladı ve konuları biraz değiştirdi. "Nash Hawthorne'un kız kardeşinle nişanlandığına dair söylentiler hakkında bir yorumun var mı?"

"Söylentilere pek kulak asmam," demeyi başardım düz bir yüzle.

Sırada ne var Avery? İşaret ettiğiniz gibi, hala inanılmaz derecede büyük bir servete sahipsiniz. Herhangi bir plan?"

"Seyahat," diye yanıtladım hemen. Etrafımızdaki duvarlarda en az otuz tane hediyelik eşya vardı ama hâlâ gitmediğim bir sürü yer vardı.

Jameson'ın henüz tavsiye edilmez bir cesaret göstermediği yerler. Uçabileceğimiz yerler.

"Ve" diye devam ettim, "bir veya iki yıl aradan sonra, UConn'da bir aktüerya bilimi bölümüne kaydolacağım."

"Aktüerya bilimi?" Kaşları havaya kalktı. "UConn'da."

"İstatistiksel risk değerlendirmesi," dedim. Mali müşavirlerimin tavsiyelerini dinlediği modeller ve algoritmalar geliştiren insanlar vardı. Riskleri tek başıma yönetmeye başlamadan önce öğrenecek çok şeyim vardı.

Ayrıca, UConn dediğim an, Jameson Yale hakkında konuşmaya başlamıştı. *Sence gizli toplulukları bir Hawthorne kullanabilir mi?*

"Tamam, seyahat et. Kolej. Başka ne?" Görüşmeci sırtıttı. Artık eğleniyordu. "Eğlenceli bir şeyler için planların olmalı. Bu nihai Külkedisi hikayesi oldu. Bize çoğu insanın ancak hayalini kurabileceği türden bir savurganlığın tadına bakın."

İzleyenler muhtemelen yatlardan, mücevherlerden ya da özel uçaklardan, hatta özel adalardan bahsetmemi bekliyorlardı. Ama başka planlarım vardı. "Aslında," dedim, içimde bir heyecan kabarırken ses tonumun değiştiğinin farkında olarak, "bir eğlenceli fikrim var."

Bu görüşmeyi kabul etmemin nedeni buydu. Elimi kurnazca, çok karmaşık bir desenle kazınmış altın bir kartı sıkıştırdığım sandalyemin yan tarafına daldırdım.

"Yılda iki milyar doların kazandığı parayı harcamanın benim için zor olacağını sana zaten söylemiştim," dedim, "ama sana söylemediğim şey, servetimi büyütme hiç niyetim yok. Her yıl, gider tablomu dengeledikten, net değerimdeki herhangi bir değişikliğin envanterini çıkardıktan ve farkı hesapladıktan sonra, geri kalanı dağıtmak üzere ayırıyorum.

"Daha fazla hayır işi mi?"

"Geleceğimde çok daha fazla hayır işi olacağına eminim ama bu eğlence için." Satın almak istediğim pek bir şey yoktu. Deneyimler istedim. Hawthorne House'u sürdürmek ve personelin istihdamda kalmasını sağlamak için eklemeye devam etmek istedim. Sevdiğim hiç kimsenin bir şey istemeyeceğinden emin olmak istedim.

Ve istedim *Bu*.

"Tobias Hawthorne iyi bir adam değildi," dedim ciddi bir şekilde, "ama insani bir yönü vardı. Bulmacaları, bilmeceleri ve oyunları severdi. Her Cumartesi sabahı, torunlarına bir meydan okuma sunardı - deşifre edilmesi gereken ipuçları, kurulması gereken bağlantılar, çözülmesi gereken karmaşık, çok aşamalı bir bilmece. Oyun, çocukları Hawthorne House'un her yerine götürürdü."

Şimdi onları nasıl kolayca hayal edebiliyorsam, onları da çocuk olarak hayal edebiliyordum. *Jameson. Grayson. İskender. Nash.* Tobias Hawthorne gerçek bir iş parçası olmuştu. Kazanmak için oynamıştı, asla geçilmemesi gereken çizgileri aşmıştı.

beklenen mükemmellik

Ama oyunlar? Oğlanların büyürken oynadıkları, *BEN* Oynadı? O oyunlar yoktu *yapılmış* bize olağanüstü.

Bize zaten öyle olduğumuzu göstermişlerdi.

"Hawthorne'ların bana öğrettiği bir şey varsa," dedim, "meydan okumayı sevdiğimdir. severim *oynamak*"

Jameson'ın bir keresinde söylediği gibi, her zaman çözülecek daha fazla gizem olurdu, ama özümde yaşlı adamın son oyununu oynadığımı biliyordum.

Yani şimdi kendimden birini planlıyordum. "Her yıl, önemli, hayat değiştiren para ödülü olan bir yarışmaya ev sahipliği yapacağım. Bazı yıllar, oyun genel halka açık olacak. Diğerleri... eh, belki de kendinizi dünyanın en özel davetinin alıcı tarafında bulursunuz.

Bu, para harcamanın en sorumlu yolu değildi, ama bir kez aklıma geldi mi, ondan kurtulamadım ve Jameson'a bir kez bahsettiğimde, geri dönüş yoktu.

"Bu oyun." Görüşmecinin gözleri parlıyordu. "Bu bulmacalar. Onlar senin yapımın mı olacak?"

Gülümsedim. "Yardım alacağım." Sadece erkekler değil. Alisa bazen büyürken Tobias Hawthorne'un oyunlarına katılmıştı. Oren benim yerime lojistiği yönetiyordu. Rebecca ve Thea, güç birliği içinde, düpedüz *şeytani* dediğim şeye yaptıkları katkılarda *En Büyük Oyun*.

"İlk oyun ne zaman başlayacak?" diye sordu karşımdaki kadın.

Beklediğim soru buydu. Elimdeki altın kartı kaldırdım ve kameraya doğru salladım - tasarım dışarı.

"Oyun," dedim, sesim vaatle olgunlaşmıştı, "hemen şimdi başlıyor."

TEŞEKKÜRLER

yazdığım zaman *Miras Oyunları* ve *Hawthorne Mirası*, Üçüncü bir kitabın yayınlanmasını haklı çıkaracak kadar büyük bir okuyucu kitlesi bulup bulamayacaklarını kesin olarak bilmiyordum. Avery'yi beklediğini bildiğim kıvrımları ve dönüşleri paylaşabilmeyi ummuş ve planlamıştım - ÇOK FAZLA PLANLAMA - ama *Son Gambit* sadece ilk iki kitabın yayın ekibimden, kitapçılardan, kütüphanecilerden ve okuyuculardan aldığı inanılmaz destek sayesinde var. Bu kitabı mümkün kılan herkese gerçekten minnettarım.

Editörüm Lisa Yoskowitz, ilk okuduğu andan itibaren bu kitapların yorulmak bilmez bir savunucusu oldu. *Miras Oyunları*. Editöryal içgörülerinin ne kadar değerli olduğunu tarif etmek zor. Sevdiğim birçok parçası *Son Gambit* Lisa'nın bir hikayenin neye ihtiyacı olduğuna dair inanılmaz içgüdülerinin ve karakterleri, olay örgüsünü ve dünyayı bir sonraki seviyeye taşımak için elimden gelen her şeyi yapma konusunda bana ilham verme yeteneğinin doğrudan sonucudur. Ayrıca, yaratıcı işbirliğimiz için ne kadar minnettarsam, Lisa'nın yayınlama sürecinin her aşamasında sunduğu zarafet, anlayış ve destek için de aynı derecede minnettarım. Bu kitabı, yeni bebeğimin hayatının ilk yılında, bir pandeminin ortasında, sivilceli çocuk bakımıyla uğraşırken yazdım. Lisa, sensiz yapamazdım!

Menajerim Elizabeth Harding, ben de ancak ergenlik çağından beri kitaplarımın savunucusu oldu. On sekiz yıl ve yirmi üç kitap sonra, benim için ve kitaplarım için yaptığı ve yapmaya devam ettiği her şey için çok müteşekkirim. Elizabeth, seninle çalışmak bir zevk.

Little, Brown Books for Young Readers'daki muhteşem ekibime çok büyük bir şükran borçluyum. Bu seriyi bu kadar çok kişinin eline geçiren yaratıcılığa, vizyona ve çalışmaya hayran kaldım! Kapak tasarımcısı Karina Granda ve sanatçı Katt Phatt'a bu muhteşem kapağı yarattıkları için teşekkür ederiz. *Son Gambit*. Bu kitabı o kadar mükemmel bir şekilde yakalamışsınız ki, ortaya çıkan sonuç hayret verici! Bir diğer

Kitapla ihtiyacım olduğu kadar çok zaman geçirmem için programımıza sihir katarak yardımcı olan yapım süperstarı Marisa Finkelstein'a çok teşekkür ederim. Marisa, kitabın olması gerektiğı zamanda - ve sıkı bir program altında - olduğundan emin olmak için yaptığın tüm çalışmaları takdir ediyorum!

Bu diziye verdikleri inanılmaz destek için Megan Tingley ve Jackie Engel'e de teşekkür ederiz; Bu kitabı okuyucuların önüne koydukları için Shawn Foster, Danielle Cantarella, Celeste Risko, Anna Herling, Katie Tucker, Claire Gamble, Leah CollinsLipsett ve Karen Torres'eher yer; kütüphaneleri ve genç okuyucuları diziye bağlamak için yaptıkları her şey için Victoria Stapleton, Christie Michel ve Amber Mercado'ya; bu kitapları bu kadar uzun süre görünür kıldıkları ve tuttukları için Cheryl Lew, Savannah Kennelly, Emilie Polster ve Bill Grace'e; alma konusunda yardımları için Virginia Lawther, Olivia Davis, Jody Corbett, Barbara Bakowski, Su Wu ve Erin Slonaker'a*Son Gambit*okuyucuya hazır; sürecin her aşamasında yardımları için Caitlyn Averett'e; dizinin sesli kitapları üzerindeki çalışmaları için Lisa Cahn ve Christie Moreau'ya; ve dizi için harika bir BK evi buldukları için Janelle DeLuise ve Hannah Koerner'a! Penguin Random House'daki Birleşik Krallık yayın ekibime, özellikle Anthea Townsend, Phoebe Williams, Jane Griffiths ve Kat McKenna'ya da teşekkür ederim.

Curtis Brown'daki inanılmaz ekibim, Miras Oyunları serisi için hayal bile edemeyeceğim kadar fazlasını yaptı! Miras Oyunları serisini tüm dünyadaki okuyuculara ulaştırmaya yardım ettiği için Sarah Perillo'ya ve sihrini televizyon cephesinde sergilediğı için Holly Frederick'e çok teşekkürler! Mahalaleel M. Clinton, Michaela Glover ve Maddie Tavis'e de inanılmaz derecede minnettarım.

Beş yaşımdan beri yazar olmak istiyordum ve bu hayali yaşamamanın en inanılmaz yanlarından biri, genç-yetişkin yazarlardan oluşan inanılmaz bir topluluğun parçası olmaktı. Bu dizinin başlamasına yardımcı olan sanal etkinliklerde hoş sohbet ortakları oldukları için Ally Carter, Maureen Johnson, E. Lockhart ve Karen M. McManus'a teşekkür ederiz. Kitabın tam olarak çözemediğim bir kısmı hakkında konuşmam gerektiğinde Rachel Vincent her zaman yanımda oluyor ve haftalık yazı günlerimiz için inanılmaz derecede minnettarım! Diğer tüm yazar arkadaşlarıma da teşekkür ederim; Çoğunuzu şahsen görmeyeli uzun zaman oldu, ama tüm sebebi sizsiniz.

Yazarken bulduğum topluluk evim gibi hissettiriyor.

Son olarak aileme teşekkür ederim. Yıllarca, zorlu bir günlük işi, yazarlığı ve üç küçük çocuk annesi olmayı dengelerken, insanlar bana şunu sorardı:*Hepsini nasıl yapıyorsun?* Ve cevap her zaman olmuştur *Hepsini tek başıma yapmıyorum; Çok fazla yardım ve desteğim var.* Bir insanın isteyebileceği en iyi ebeveyn oldukları için aileme teşekkür ederim. Onlar benim en büyük hayranlarım, inanılmaz bir destek kaynağı ve çocuklarımı izlemek için arabaya atlayıp iki saat sürenler ve gün içinde yeterli saat olmadığına bana yemek getirenler. Babam Bill Barnes da bu kitabın düzeltilmesine yardımcı oldu ve her iki annem de, bir dizi konuda tonlarca soruyu yanıtlayarak Hawthornes'un yaşadığı dünyayı yaratmama yardım etti!

Kelimenin tam anlamıyla bir ortak olan kocam Anthony'ye teşekkür ederim. Daha iyi bir koca veya baba düşünemiyorum ve yaptığınız her şey için çok minnettarım. Son olarak, bu kitabı yazmaya başladığımda en büyüğü beş yaşında olan üç küçük çocuğuma kucaklaşmaları, bazen eğlenmeyi öğrenmeleri ve hayatıma bu kadar neşe katmaları için teşekkür ederim.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında kısa bilgiler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazla bilgi edinmek için buraya dokununuz.](#)

LITTLE, BROWN AND COMPANY
BOOKS FOR YOUNG READERS

**Seni seviyorum? NOVL
Nation'a Katılın:
theNOVL.com/enewsletter**

**Bütün hafta
rezervasyonu.
theNOVL.com
Instagram.com/TheNovl
TikTok.com/@TheNovl
Twitter.com/TheNovl
Facebook.com/TheNovl**

Kim Haynes Fotoğrafçılık

JENNIFER LYNN BARNES

1 numara *New York Times* Miras Oyunları üçlemesi de dahil olmak üzere yirmiden fazla beğenilen genç-yetişkin romanının çok satan yazarı, *Küçük beyaz Yalanlar*, *Ölümcül Küçük Skandallar*, *Güzel ve Kayıp* ve *Naturals* serisi: *Doğallar*, *Öldürme içgüdüğü*, *Hepsi icinde*, *Kötü kanve* e-roman *On iki*. Jen aynı zamanda psikoloji, psikiyatri ve bilişsel bilim alanlarında ileri derecelere sahip bir Fulbright Scholar'dır. Doktora derecesini 2012 yılında Yale Üniversitesi'nden aldı ve uzun yıllar psikoloji profesörü ve profesyonel yazarlık yaptı. Sizi onu çevrimiçi olarak jenniferlynnbarnes.com adresinde bulmaya veya Twitter'da @jenlynnbarnes'da takip etmeye davet ediyor.

[AYRICA JENNIFER LYNN BARNES TARAFINDAN](#)

ToBENMİRASGAMES

Miras Oyunları
Hawthorne Mirası Son
Gambit

ToNDOĞALLAR

Naturals
Öldürme
İçgüdüüsü
Hepsi Bir
Arada
Kötü Kan
Oniki: Bir E-Novella

ToDEBUTANTES

Küçük Beyaz Yalanlar
Ölümcül Küçük
Skandallar

Güzel ve Kayıp